

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Johannes Wildt's samlede romantiske
Fortællinger.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 11

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jordan, 1859-1866

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.- 304.

Det Kgl. Bibliotek

130025701217

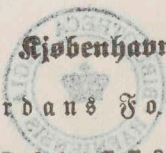

Johannes Wildt's
samlede
romantiske Fortællinger.

Elleve Binde.

Tycho Brahes Dage.

Kjøbenhavn.
Jordans Forlag.
Trykt hos E. C. Løser.

Tycho Brahes Dage, eller Brøndpigen ved Kamløsa.

En romantisk Fortælling

af

Johannes Wildt.

Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt hos E. C. Løser.

THE LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF

CHICAGO

OF THE

OF

THE

Naturen stod iført sit skønneste Smykke. Det sprag-
lede Blomsterteppes var udbredt over Mark og Enge;
og yndigt, i den livligste Farve, smilende som Haa-
bets flagrende Klædebon, hævede Skovens Kroner
paa Skaanes frugtbare Strandbred sig mod den azur-
blaae Himmelbue. Lærken slog sin sidste Aftentrille,
idet Philomele lod sin henrivende Stemme høre i den
yndige Lund omkring Kilden ved Ramløse og slagrede
ned for at lædse sin Tørst, efter den brændende Dags
Hede, i det Sundhedsvæld, der, rislende mellem
Blomster, banede sig Vej til Stranden og blandede
sig med den salte Strøm, der ombølger Skaanes og
Sjællands smilende Kyster.

Naturens og Ustyls henrivende Datter, den yn-
dige attenaarige Urania, forlod, let svævende, Kildens
Rand og ilede op paa en Hvi, hvorfra hun kunde see
den frufede Havbred, for ikke at forstyrre Lundens
Dronning, til hvis Trylletoner den Hulde med Op-
mærksomhed lyttede. Uranias for Naturens Skønhed
varme Hjerte sølte ganske det skønne henrivende Syn
af Solens majestætiske Nedgang bag Herthas Dale,
der forvandlede Sundet til et Hav af flammende Rødt,

som i den store astronomiske Riffert, for hendes Døie, i det Fjerne syntes at forene sig med den purpurrøde vestlige Horizont; og det forekom den henrykte Pige, som om de tvende Elementer, Luften og Havet, vare forenede, eller at kun et meget lille Rum adskilte dem, hvilket hun især ved en lille lyseblaa Baad, der med hvide, nedhængende, flappe Seil nærmede sig Landet, syntes at bemærke.

Det varede ikke længe, inden Baaden landede ved den lille Skibsbro, der ragede ud i Stranden, og en skøn, blomstrende Ungling hialp et endnu smukt, neppe midaldrende, blegt Fruentimmer ud af Baaden, ledsagede hende hen mod Høien, ad hvilken Urania, da de Fremmede kom nærmere, med Rifferten under Armen ilede ned, for at berette sin Bedstemoder, at der kom Gæster. Unglingen bad den ilende Pige at blive og spurgte hende: om det Hus, der laae for ham, var Brøndhuset, hvilket Urania besvarede med Ja. Han spurgte hende derpaa videre: om det Fruentimmer, han ledsagede, der var svagelig, kunde faae Logis i Huset, for i nogen Tid at bruge Brøndcuren, der som et styrkende Middel var hende anbefalet, da hun nylig var kommen op af en Sygdom, der havde bragt hende paa Gravens Bred. Urania standfede sin Plen og svarede med nedslagne Dine, at det vel kunde lade sig gjøre, men at hun først maatte spørge sin Farmor, om der var Plads i Huset til hende.

Den unge Mand bad hende bringe sig Svar,

idet han, med Dinene hestet paa den yndige Pige, førte det blege, af Gangen udmattede Fruentimmer til en Græsbænk ved Høiens Fod, hvor hun satte sig ned og lænede sit Hoved, der syntes at smerte hende, op mod Unglingens Bryst; i hvilken Stilling hun forblev, indtil Urania, ved en temmelig bedaget, men sund og rørig Kones Haand kom hen imod dem. Det svage Fruentimmer reiste sig med Nøje, for at hilse paa Urania og hendes Bedstemoder, idet hun med megen Blidhed spurgte:

„Troer I, ærværdige Kone, for gode Ord og en billig Betaling at kunne huse mig i nogle Dage, eller muligen Uger, og overlade mig et Bærelse, medens jeg bruger Brøndcuren? Jeg bringer Sengflæder med mig. Man har forsikret mig, at Ederes Huus, skøndt kun lidet, er lustigt, reenligt og beqvemt, især for sin Beliggenhed lige ved Brønden. Jeg tør formode, at I for et Par Dage siden ved Knud Fisser fra Helsingborg er underrettet om mit Ønske.“

Uranias Bedstemoder forsikrede, at hun havde sagt til Fisseren, at det næsten var hende en Umulighed at modtage Nogen, da hun havde tvende Fremmede i Huset; men at hun, da disse snart skulde reise, eftersom Fruen var kommen til hende i den Hensigt at blive, vilde indskrænke sig for at opfylde hendes Ønske, naar hun for det Første vilde være tilfreds med Leiligheden, som var hendes og hendes Sønnedatters fælles tvende smaae Bærelser. Dog tillod hun sig at

giøre Fruen opmærksom paa: at det kun var hende selv, hun kunde modtage, samt at det var hende aldeles umuligt, endog kun for een Nat, at huse den unge Herre, der ledsagede hende, men at hun vilde anvise ham et bekvemt Logis i Helsingborg, hvor han og hans Folk kunde overnatte, da han saa næste Morgen, inden han tiltraadte Tilbagereisen, kunde høre ind til hende, for at erfare, hvordan hun var tilfreds, at hun i modsat Fald kunde vende tilbage med Baaden.

Begge de Fremmede fandt, at den gamle Kones Forslag var meget fornuftigt, og tog med Taknemmelighed mod Tilbudet. Urania og hendes Bedstemoder førte nu Damen ind i Huset, hvor Aftensbordet, hvortil de Fremmede bleve indbudne, stod dækket; og det var temmelig sildigt, da Ynglingen, efter at den Syges Sager vare bragte til Huset, med Skibsfolkene gik til Helsingborg, efter at han med megen Inderlighed havde sagt Damen Godnat, og taffet Urania (hvis Navn han dog endnu ikke vidste) og hendes Bedstemoder for den gode Modtagelse, og anbefalet den Syge til deres særdeles Omfjorg.

Urania stirrede i det frembrydende Mørke efter den skønne Yngling, hvis Ansigt hun troede før at have seet. O, hvor gjerne havde hun ikke spurgt een af Folkene om hans Navn; men det sømmede sig jo ikke. Hvad maatte de ikke have tænkt om hende. Og spørge den fremmede Dame, gif nu meget mindre an.

Urania kunde ikke lade være at gruble over, hvem

den unge Mand med det skjønne, hende saa bekendte Ansigt vel kunde være. I Førstningen havde hun troet, at han var den syge Kones Søn; men han havde jo ikke en eneste Gang kaldt hende Moder, ligesom hun heller ikke havde kaldt ham Søn. Hun syntes at være for gammel til at være hans Søster. Dog, beslagtede maatte de være, ellers kunde de ikke bevise hinanden saamegen Omhed. Vare de to Elskende? Nei, det kunde Urania umuligen overtale sig til at troe. I nogen Forbindelse maatte de dog staae, det var uden for al Tvivl; men i hvilken?

Urania fordybede sig saaledes i at skaffe sig Lys i dette Mørke, at hun tilbragte den halve Nat uden Søvn. Det hjalp ikke, at hun vilde løsrive sin Sjæl fra Tanken om Ynglingen, eller at hun sagde sig selv: at saavel han, som hans Dame, var hende aldeles ligegyldig. Hans Billede vedblev, lige til Sønnen lukkede hendes Dine, at svæve for hendes Sjæl; ja hun drømte endog om ham — og han var hendes første Tanke da hun, længe efter Solens Dpgang, vaagnede. Hurtig flødte hun sig paa og gik ned fra Loftet, hvor hun, for at gjøre Plads for Damen, havde ligget og skulde ligge, indtil de andre Fremmede vare reiste.

Damen var allerede i Haven, hvor hun ved en Stof gik frem og tilbage mellem de blomstrende Frugttræer for at styrke sine svage Nerver ved Morgenluften, da Urania kom ned. Pigen skammede sig over, at hun ikke før havde været oppe og ydet

den Syge Hjælp ved Baatlædningen. Hun undskyldte sig i denne Henseende og lovede: at hun ikke oftere, ved at forsøve sig, skulde efterlade at gjøre sin Pligt.

Det smukke, blege Fruentimmer klappede Urania paa de blomstrende Kinder, idet hun med megen Venlighed forsikrede: at hun ikke var saa svag, at hun jo nok selv kunde klæde sig paa, og bad Urania at følge sig til Suurbrønden, eller Kilden, og give sig et lille Bæger Vand, hvilket hun hver Morgen skulde drikke. Med megen Glæde opfyldte Urania hendes Begjering og førte hende igjennem en lille Laage hen til det sprublende Væld, hvor hun satte sig paa Græsbænken, medens hun nedsvælgede den sunde Drif, hvoraf hun haabede at erholde ny Livskraft i sine svage Nerver. Uranias Bedstemoder kom selv ned til Kilden, for at afhente den Fremmede til Frokosten, hvilken dog, paa Dennes Anmodning, blev bragt ned til Kilden, da Stedet var overordentlig behageligt og tusinde Fugle, i Luften og i Træerne, i henrivende Toner sang Alnaturens Stabers evige Lov og Pries.

Der var under Maaltidet noget Underligt, man kunde næsten kalde det Spændt, imellem de tre Fruentimner. Den fremmede Dame lod til at være meget tilbageholden, og saavel Urania, som hendes Bedstemoder kunde ikke nægte for sig selv: at de ønskede at vide, hvem deres Gæst var. Den Gamle ledte derfor adskillige Gange Samtalen paa denne Materie; men Damen vidste stedse med megen Snildhed at undgaae Svaret; og da Urania (hvis Nysgjerrighed var

Reget til det Høieste, formedelsk at hun havde fattet den Idee: at det dog var muligt, at den unge Herre var Damens Gemal, da man jo før havde seet høist ulige Partier endelig reent ud spurgte om hendes Navn og Stand, overskøi der en let Rødme hendes blege Kinder, og hun var i en synlig Forlegenhed i nogle Diebliske. Det var som om hun bekæmpede en opstigende Tilboielighed. Dog kun nogle Dieblisk var hun i denne Tilstand. Da de vare forløbne, greb hun med et blidt Smil Uranias Haand og sagde i den ligegyldigste Tone af Verden:

„Mit Navn er Karen. Min Stand er: jeg er en Ulykkelig. Men det er du ikke, mit smukke Barn!“ — vedblev hun og klappede Urania paa de blomstrende Kinder — „Sig mig nu dit Navn. Vi ville herefter tiltale hinanden ved vore Navne.“

Den gode Gamles Dine fyldtes med Taarer, ved at erfare, at den Fremmede var ulykkelig. Mindet om alt det Mæget, hun selv havde gennemgaaet, gjorde hende med Gæt blød. Hurtig greb hun Karens Haand og trykkede den til sit Bryst, idet hun med megen Hjertelighed udbroød:

„Da er I os inderlig velkommen: thi ogsaa vi ere ulykkelige. Sorger, nagende Sorger, ikke Nar, thi jeg er kun lidet over de Treds, har gravet disse Jurer i mit Ansigt; og Taarer, brændende Taarer, har udsøkt Jlden i mit Die. I kan have Grunde, hvorfor I ikke vil aabenbare Eders sande Stand og Navn. Det samme har vi. Vi ville derfor, indtil vi lære

hinanden nøiere at kjende, som I sagde, benævne os indbyrdes ved vore Fornavne, ligesom vi i Daaben have faaet dem. Jeg hedder Christine, min Sønnedatter der — hvilket vil forekomme Eder lidt besynderligt, da hendes Navn er taget af den hedenske Gudelære, — Urania. I hedder Karen. Hvad behøve vi at vide mere? Jeg nægter ikke: at jeg har ønsket at erfare noget Mere Eder angaaende, og i min gode Uranias Dine har jeg læst det samme; men dette Ønske er nu neddæmpet. I er en Ulykkelig; det er os nok; og vi ville troligen hjælpe Eder at bære Eders Lidelser, omendstjondt vi ikke kjende dem."

"I er ædel og brav!" — gjensvarede Karen og greb Moder Christines Haand — "Jeg vil ikke stedse holde mit Hjerte luft for Eder. Den Tid vil snart komme, da jeg vil lade Eder see ind i det's Jnderste. O, jeg vil derved forøge Eders egne Lidelser — thi I vil see, at det bløder."

"Men I maa dog sige os, om I er Jomfru eller Frue" — udbrød Urania ubetænksomt — "thi vi kunne dog ikke ligesrem kalde Eder Karen. Vi maa enten kalde Eder Fru Karen, eller Jomfru Karen. Hvilken af Delene er nu det Rigtige?"

"Jeg hedder kun Karen, mit hulde Barn!" — gjensvarede Karen med et Suk. "Mine Forældre vare for fattige og ringe, til at jeg kunde blive kaldt Jomfru, og" — lagde hun til med et endnu dybere Suk. — "jeg har albrig været gift."

Urania vidste nu, hvad hun vilde vide. Karen

var altsaa hverken Hustru eller Moder til den skjøne, fremmede Herre, som hun ikke kunde lade være at tænke paa, uagtet hun bebreidede sig disse Tanker. Men i hvilket Forhold stode de da til hinanden? Urania forlod snart Kilden, for i Gensommelighed at afgjøre dette Spørgsmaal; men ved denne Leilighed kom hun endnu mere til at tænke paa Unglingen. Dog, det var jo ingen Synd at tænke paa ham, og ligesaa lidet at see ham. For at kunne dette, uden at vorde gjenfæet, hentede Urania den store Riffert, i hvilken hun endog kunde see langt ind i Sjælland, bar den op paa Høien, lagde den tilrette paa Stammen af et ved Stormen overbrudt Træ og vendte den mod Helsingborg, hvorfra Unglingen skulde komme. Længe stod hun og stirrede — men der kom ingen Ungling. Hun kunde kjende ethvert Menneske paa Veien, ja endog paa Helsingborgs Skibsbro — men han var ikke blandt dem.

Urania saae saalænge i Rifferten, at hun fik ondt i Dinene. Omfæder skød hun Klapperne ned for Glasene og vilde forlade Høien. Allerede var hun ilet nogle Trin ned ad den — da hun gav et Skrig fra sig og blev staaende; thi just som hun dreiede om en Bue, løb hun lige mod Noget. Dette Noget havde Arme, der omslynge den skrigende Pige for at hun ikke skulde styrte ned ad den stejle Høi. Ja det havde endog Ansigt, og dertil et meget smukt Ansigt. Ved Forsøget at vikle sig ud af dets Arme, kom Urania til at see det i Ansigtet; og — hun gav atter

et Strig — den ængstede Pige stod trykket op til den fremmede Ynglings Hjerter.

Det varede længe, inden nogen af dem sagde et Ord. Omfider brød Urania Taussheden, idet hun, dog uden at hæve Stemmen stærkt, raabte:

„Slip mig, min Herre! Jeg maa gaae, ja ile. Min Bedstemoder venter paa mig!“

Ynglingen slap vel Urania af sine Arme, men han greb hende fast i Haanden, for at hun ikke skulde falde; og virkeligen bævede Pigen saa stærkt, at han kunde frygte for det. Uden at tale, gif han et Par Stridt ved hendes Side i en øiensynlig stærk Bevægelse. Omfider fattede han sig noget og udbrød med megen indtagende Blidhed, idet han umærfeligen trykkede Urania i Haanden:

„Tilgiv, min gode Pige, om jeg forstrækkede dig! Jeg vilde anmodet dig om, at see i din Riffert, over hvis usædvanlige Størrelse jeg allerede i Aftes forundrede mig. Vore Beie førte os ufornodentligen lige mod hinanden. Lad os ansee dette for et Bink af Skæbnen og forene os i et inderligt Venstreb, der først skal ophøre med Livet. Søde Pige! vil du? Dine Kinder gløde. Din Haand bæver i min. Hulde, søde Pige! vil du?“

„Nei! Nei!“ — raabte Urania heftigt og rev sin Haand fra ham — „Min Bedstemoder har sagt: at en Pige aldrig maa slutte Venstrebspagt med andre end med en Pige. I er en Mand. Ja var I en Pige, da kunde“

Urania fuldendte ikke. Med bevøgenet Fod ilede hun ned af Høien.

„Herlige, søde, uskyldige Skabning!“ — udbrød Unglingen med Henrykkelse og saae efter den bortilende Pige. Længe stod han nedsænket i Beskuelsen af Naturens huldridge Datter; omsider forsvandt hun i Huusdøren. Unglingen gik nu hen til Kikkerten og skød Klapperne op. Det lille Glas var endnu bebugget af Uranias Aande. Uvilkaarligen kyskede han det. Hans Hjerte bankede heftigt; det var, som om han havde kysset Uranias Rosenmund, og hans Læber brændte længe paa Glasset. Omsider tørrede han det af og saae i Kikkerten.

Hvilket et herligt Syn viste der sig ikke for hans Die? Der laae Helsingborg for ham med sine røde Teglstenshuse, Gader og Vinduer. Ja det var, som om han kunde gribe paa enhver Gjenstand, saa nær syntes de at ligge ham. Den majestætiske, gothiske Kjerne, dette Oldtidens Mindesmærke, der er opbyggt det samme Aar som Kristus blev født, var ham saa nær, som om den neden for Høien hævede sit Ræmpehoved mod Himlen. Dette overraskende Syn var Unglingen ganske nyt. Aldrig havde han seet i slig en Kikkert, eller formodet: at et saadant Kunstværk var til. Han vendte nu Glasset mod Sjælland, og see: Kronborg og Helsingør syntes at være ham ligesaa nær. Han saae Dvæget at græsse paa Engene og Bønder beffjæstigede med Markarbeide. Han vilde nu forsøge, om han kunde see Kjøbenhavn — og han

tabte sig i Forundring ved, dog noget dunklere, at see Danmarks, af den store Christian, saameget forfjænnede Kongestad ligge for sig. Et andet mindre smukt Syn drog snart hans Opmærksomhed til sig. Uvilkaarligen kom han til at tænke paa Europas største Astronom, Danmarks fortidlig tabte Tycho Brahe, som han havde hørt skulde have eiet den bedste Kikkert, der var til, hvilken han selv havde forærdiget. Ganske mechanisk dreiede han Kikkerten mod den store Mands Klippe, det før saa berømte Hveen, — men hurtig tog han Diet fra Glasset: thi det tilforn saa yndige Uranienborg, hvilket han, af et livligt Maleri af Carl v. Mandern, kjendte — laae i Ruiner, og en Mængde Sviler søgte deres Næring i en udenfor det liggende stor Gjødningdyng.

En Taare perlede i Unglingens Himmelsøe og trillede ned af hans blomstrende Kind, idet et dybt Suk opsteg lige fra hans Hjerte. Hurtig ffjød han Kikkerten sammen; og da det begyndte at regne, tog han den under Armen og ilede med den ind i Huset, hvor Moder Christine, Karen og Urania sadde i en venstabelig Samtale om Husets smaae Anliggender, eftersom Christine havde fortalt Karen, med hvor lidet hun og hendes Sønnedatter, som hun kaldte sit Pivs Aftens eneste Fryd, maatte ernære sig.

Unglingen afbrød Samtalen, idet han med Kikkerten gik hen til Urania og, endnu mildt bevæget, deels af Optrinnet med Pigen, deels af det sidste Syn i Kikkerten, udbryd:

„Min hulde Pige! her bringer jeg dig din Riffert, som du, i den Hast, hvormed du forlod Høien, glemte. Jeg haaber at du tilgiver, at jeg har frydet mit Die ved at see i den. I Sandhed: den er herlig. Kongen eier ingen Riffert, der er saa god og trækker saa fortræffeligt som denne. Jeg troer ikke, at den store Tycho Brahe har eiet sligt et Kunststykke. Den er værdig til at have været paa hans berømte Observatorium paa Uranienborg.”

Moder Christines Dine fyldtes med Taarer. Med et kun svagt dulgt Udtryk af Smerte greb hun Rifferten og vilde ile ud af Stuen med den.

„Bliv, min gode Moder!” — vedblev Ynglingen og holdt hende tilbage — „Er I muligen fortørnet over, at jeg, uden Eders Tilladelse, har benyttet denne Riffert, hvilken muligen er Eder kjær — jeg veed ikke af hvilke Grunde — eller en Grindring, der synes Eder for hellig til at blive berørt af nogen Fremmed? Er dette Tilfældet, da tilgiv mig! Det var langt fra at jeg vilde”

„Ja, min Herre!” — gjensvarede Christine, og hendes Taarer trillede ned paa Riffertens blanke Messing — „Det er, som I siger: Den er mig en Grindring. Den sidste Rest af min forsvundne Lykke. Ja, den er mig uundsigelig kjær; — jeg seer derfor ikke gjerne, at min Sønnebatter glemmer den paa Høien. Der kunde komme Nogen, som Kort sagt, min Herre! den er mig saa dyrebar, at jeg kun meget

Tycho Brahes Dage.

sielbent lader den komme ud af det Gjemme, som jeg, formodest dens Størrelse, har ladet gjøre til den. Og desuden. Der er en Hemmelighed ved denne Riffert. Vær oprigtig, Herre! Har I opdaget den? Eders Alsyn er saa ædelt. I vil ikke bedrage mig. Har I opdaget den?"

"Bed Himlens Gud! Nei!" — gjensvarede Unglingen med Fasthed — "Jeg har Intet seet, Intet opdaget paa den. Min hele Sjæl var Die, medens jeg saae i den; og da jeg ophørte dermed, var jeg alifor veemodigt stemt, til at betragte den nøiere. Ved at benytte dette uforlignelige Instrument, kom jeg til at tænke paa den ædle, store, misfjendte og forfulgte Tycho Brahe. Jeg vendte Glasset mod den D, hvorfra han udbredte Danmarks Vre til Stjernerne — og saae hans tilforn saa skønne og blomstrende Uranienborg ligge"

Han fik ikke udtalt. Det var, som om Christines Hjerte skulde briste. En Taarestrøm styrte sig atter af hendes Dine, og hun ilede, fulgt af den ligeledes grædende Urania, ud af Døren ind i Kammeret.

"Hvad er dog dette?" — spurgte Unglingen sig selv forundret og saae efter de Vortilende — "Hvem er denne besynderlige Kone, der synes at have en Dannelsse, der er langt over hendes Stand, og giver hende en Værdighed, der ikke kan andet end forundre Enhver, der seer hendes simple, næsten skaanske Klædebragt? Min Moder! troer du ikke at en eller anden

fornem adelig, af Skæbnen forfulgt Dame er skjult under"

"Min Søn!" — gjensvarede Karen med megen Blidhed og lagde Fingeren paa Unglingens Mund — "Lad os ikke efterforske Andres Hemmeligheder, saa længe vi maa skjule vore egne. Disse Fruentimmer ere ikke lykkelige, mangle stundom, ja ofte om Vinteren, Livets første Nødvendigheder. De ere vist gode og rettskafne. Hvad behøve vi om dem at vide mere. Lad os ære deres Hemmeligheder, og de ville gjøre det samme ihenseende til os. Du er endnu meget ung, min elskede Søn! Glæde og Høihed omgiver din Ungdom. Forsølgelse er min Løb, og Kummer deres. Jeg troer selv, at deres Stilling tilforn har været meget bedre. Vi ville ikke søge at opdage, hvad muligen en bitter Nødvendighed byder dem at skjule. Desuden"

"Men denne Pige, denne herlige, skønne, gode, naturlige Pige?" — afbrød Unglingen Karen, med megen Barme — "Men maa ikke, bør vi ikke søge at opdage, hvad der har sat hende i en saa fornedrende Stilling at maatte opvarte Brøndgjæsterne, og derved udsætte sig for deres nysgjerrige Blikke, for om muligen, at kunne bringe hende i en bedre Stilling? Hun er en ulykkelig Fremmed, det røber hendes Udtale, omendstjændt hun taler det danske Sprog reent og med Færdighed. O, min Moder! jeg veed ikke, hvad jeg vilde opoffre, for at kunne formilde hendes Skæbne. I Sandhed! hun er født til noget Bedre, end til her

at hentrælle sin Ungdom i en Dunkelhed, der saalidet er passende med hendes Fortrin. Den Sjæleadel, der fremlyser af hendes yndige Dje, den blide Jomfruelighed, der omsvæver hende ved hvert et Tjed, synes at give hende retmæssige Fordringer paa . . ."

Han fik ikke sagt mere: thi Christine og Urania traadte idetsamme ind i Stuen, idet den Første i saa Ord, med et smilende Ansigt og paatagen Munterhed, bad sine Gæster at undskyldte, hvad der var foresaldet, forskikkende: at det mindste Ord, der medførte den ringeste Grindring om Ting, der vare hende usorglemmelige, stedse stemte hende til dyb Veemod. En stor Feil, der ofte blev hendes Omgivelser til Byrde, som hun vilde stræbe at aflægge.

Karen forsøgte at give Samtalen en anden Vending, hvilket ogsaa omsider lykkedes for hende. Moder Christine blev næsten munter og syntes at være Karen forbunden for en Skaansel, der befriede hende fra, enten at røbe sin Hemmelighed, eller sige en Usandhed. Urania derimod vedblev at være taus og alvorlig og saae stedse ned paa sin Striktestrømpe, hvorpaa hun tabte een Masse efter den anden; og paa Unglingens Spørgsmaal, om hendes Navn, var det neppe at hun kunde fremstamme:

"Urania!" — Dog hurtigen fattede hun sig, og et blidt, jomfrueligt Smil udbredte sig paa hendes skønne Ansigt, idet hun, uden at give Unglingen Tid til at svare, vedblev:

"Nu veed I mit Navn. Jeg burde ikke have

sagt Eder det — da I har været saa hemmelighedsfuld med Eders."

"Har han da ikke sagt det?" — spurgte Karen hurtigen, som for at hindre det brusende unge Menneske i at fortale sig — "Han hedder Hans og er min Søstersøn. Videre er der ikke om ham at sige; thi at han er ung, endnu ikke fuldt tre og tyve Aar, er Noget, som man kan see paa ham. Men nu, min Hans! du veed, hvor Blygten falder dig. Til til Sjælland, men kom snart tilbage; og glem aldrig: at jeg venter dig med den inderligste Længsel, samt at der er Ingen i den hele Verden, der elsker dig saa høit som jeg, og at du har ingen anden Moder end mig!"

Hans fastede sig til hendes Hjerte og trykkede hendes Haand med sønlig Grefrygt til sine Læber.

En af Skibsfolkene kom og meldte, at Baaden var færdig, samt spurgte, naar Herren befalede at de skulde seile.

Hans, der, før de kom ind, havde revet sig ud af Karens savnende Arme, saae med et ømt spørgende Blik paa hende.

Karen vendte sig med en Taare i Diet mod Unglingen, idet hun med paatagen Ligeegyldighed udbød:

"Du veed, min kjære Søstersøn! at jeg ikke godt kan skrive. Kunde jeg dette: vilde jeg have et Brev med til din Fader. Men da dette ikke kan skee — beder jeg dig at tale min Sag hos ham. Dette er

det eneste Grinde, jeg har at medgive dig til Sjælland. Himlen er overtrukket med sorte Skyer; jeg ønsker derfor at du tiltræder Rejsen snarest muligt, inden Uveiret, der truer, udbryder. Jeg veed, at du har lovet at bringe mig nogle Draaber; det vil du vist ikke glemme. Drag nu med Gud! Jeg er her i Himlens og gode Menneſkers Baretægt."

Hans trykkede med synlig Rørelſe hendes Haand, dog uden at kyſe den, ønskede ſaa vel hende, ſom Chriſtine og hendes Sønne-datter at leve vel — og ilede, fulgt af Skibsfolkene, ned til Stranden.

Urania liſtede ſig ubemærket ind i Kammeret, hvorfra der var Udsigt til Søen, for igjennem Rifferten at følge den gode Yngling med Dienene; men de ſtode fulde af Vand. Det var neppe at hun kunde ſee Baaden, ſaaledes blændede Taarerne hendes Syn. Hun lagde derfor Rifferten bort, for at forſøge, om hun kunde ſee bedre med de bare Øine. Men det var det ſamme. Hun gik derfor ned ved Kilden for at fatte ſig noget, at man ikke ſkulde mærke at hun havde grædt, og vaskede ſine Øine i den klare Strøm, der riſlende løb forbi hendes Fødder. Hun kunde ikke lade være at tænke paa den Bøn, Hans havde gjort hende: at forene ſig med ham i et inderligt Venſkab, der ſkulde beſtaaе ſaalænge hun levede; og kunde ikke dølge for ſig ſelv: at det var hendes Hjerter let at opfylde hans Ønſke. Men hvor turde hun det? Han var jo en Mand, og hun?

"O, gid vi dog Begge vare af eet Køn!" —

sukkede hun, da hun igjennem Haven gik tilbage til Huset — „Gid han var en Bige, eller jeg en Dugling! O, med hvilken Henrykkelse skulde jeg da ikke trykke ham til mit Hjerte og elske ham lige til mit sidste Aandedræt!“

Den gode Moder Christine opdagede, efter nogen Tids Forløb, den Forandring, der var foregaaet med hendes elskede Urania, som ikke sang, ikke dansede mere; hvis skønne Dine stundom stode fulde af Taarer, uden at hun dertil kunde angive nogen Aarsag. Vel passede hun sine Forretninger, men det glade Liv, hvormed hun før gjorde Alt, var borte. Det Svævende i hendes Gang havde tabt sig; langsomt og fordybet i Tanker gik hun til Rilden — og hendes Taarer beduggede Blomsterne paa dens Rand.

Den gode Gamle saa denne Forandring hos det elskede Barn med den inderligste Smerte — og troede at hun var syg, hvilken Formodning hun meddeelte Karen, der, efter nogen Betænkning, ikke blev af hendes Mening, hvilket hun troede ikke at burde fortælle.

„Har Urania ingen Elsker?“ — spurgte hun den bekymrede Christine og tog deeltagende hendes Haand — „Er der ikke eet eller andet smukt ungt Menneske her i Nærheden, som hun ofte er i Selskab med og gjerne seer?“ — vedblev hun og saa stift paa den Gamle — „O,“ — lagde hun med et dybt Suk til — „jeg kjender denne inderlige Længsel, og har selv følt den. Urania er netop i den Alder, hvori

man først opdager, at man af Gud har faaet et Hjerter. Lader os give Algt paa det gode Barn! Muligen kjender hun endnu ikke sin egen Tølelse. Hun kan derfor ikke opdage Eder sit Hjertes sande Tilstand. Dersom hun elsker en brav Yngling, der i Tiden kan forsørge hende, da bør I ikke sætte Eder imod hendes Lykke. Hvo veed, hvortil længe I lever med hende? Vilde I ikke med mere Rolighed lægge Eder til Hvile, naar I vidste det elskede Barn godt forsynet? Lader os derfor ikke martre hende med Spørgsmaal, som hun ikke kan besvare. Tiden vil opklare Alt. Dog, noget kunde I gjøre, for at lette den gode Pige den Byrde, der muligen hviler paa hendes uskyldige Hjerter. Indlad Eder, endog i min Nærværelse, i Samtale med hende, og lad Eder forstaae med: at I ønskede hende, inden I døde, forsynet med en brav Mand, som var, eller kunde komme, i en nogenlunde god Stilling. Dette vil gyde Haabets Balsam i hendes saarede Hjerter. Det vil aabne sig for Eder — og I skal have den Glæde at lede hendes Valg. Dog Et maa jeg spørge Eder om. Kjender Pigen Eders tidligere Tildragelser? Er den Hemmelighedsfuldhed, der hviler over Eders Skjæbne, afløret for hende? Kjender hun sin sande Stand, at hun ikke i Uvidenhed skal knytte sit Hjerter til en Yngling, hvis Stand var saa dybt under eller over Eders, at I maatte nægte hende Eders Samtykke?"

„Jeg har ingen Hemmeligheder for min Urania!“
— gjensvarede Christine høitidelig — „Hun kjender

den Skjæbne, der bøier os mod Jorden, og har troligen hjulpet til at bære den. Hvad Standen angaaer: da er jeg, som I veed, udrunden af Bondestanden; og I har kjendt min Fader, min Farsfader og Oldesfader, der alle vare Bønder. Hun er min Sønnesdatter, og derfor af samme Stand som jeg. Dersom en brav, velhavende Bonde bad om hendes Haand, og det kunde lykkes ham at vinde hendes Hjerter: jeg skulde med den inderligste Glæde give ham den, og prise mig lykkelig ved at see hende saa vel forsoget. O, dersom jeg ikke var traadt ud af den hæderlige Bondestand, da havde mit Hjerter ikke saa ofte været nærved at brikte. Vel sandt: jeg havde da ikke nydt Livets høieste Lykke, men jeg havde heller ikke, berøvet den pludseligen, været nærved at fortvivle. Dog Herren har vidunderligen ved sin Haand ført mig igjennem Livets høieste Trængsler og forundt mig den Trost: at have hans Ord til Ledestjerne paa mine dunkle Veie. Fortvivlet, hungrig og elendig, vandrede jeg som Israels Folk i Ørtenen. Da fandt jeg Brød for mig og mit Barn; et sprudlende Sundheds Væld viste sig for mine Fødder. Mit Fødelands blaae Himmel hvalver sig over mit Hoved. Jeg har et fromt og kjærligt Barn. Naar jeg ret af Hertet takker Gud for det Meget, han har ladet mig beholde — er jeg ikke ulykkelig. Jeg føler endog, at hans Miskundhed imod mig er stor og uendelig. Jeg maa arbejde, det er sandt — men dertil er jeg jo født og baaren. Alt, Alt, var godt, naar jeg kun ikke

skulde see min hulde, blomstrende Urania blive forvandet til en Skygge og gaae og græmme sig til døde. O, Gud! jeg føler det: hendes Død vilde knuse mit Hjerte. Hun vilde trække mig med sig i Graven."

Taarerne gvalte den gode Kones Stemme. Karen tog hende med Omhed i sine Arme og forfikkrede hende nok en Gang: at Urania, hvilket Christine saameget frygtede for, ikke var syg, og bad hende at følge det Raad, hun havde givet hende, da det vilde udbrede Lys i Pigenes Sjæl og aabne hendes tillukte Hjerte.

Christine lovede at følge hendes Raad; dog maatte hun opsætte det til hun kunde have den fornødne Tid til en saa vigtig Samtale; og de tvende Fremmede, hun havde, en gammel skaanskt Herremand og hans Kone, skulde reise, hvilket gav saavel Christine som Urania meget at bestille. Omstider vare de borte; hvorfor Christine ret belovede sig paa at tale med Pigen. Hun havde allerede i en lang Indledning fortalt hende og Karen: hvor lykkelig den Pige er, der fra Forældrenes Arme gaaer over i en ædel, elsket Egtemages Favn, og vilde allerede gaae over til at tale om Urania selv, da det bankede paa Døren, og den unge Hans traadte ind af den.

Urania var under den Gamles Samtale kommen til at blusse som Ild. Det var kun altfor godt lyffedes den bekymrede Moder at vise hende hendes

Hjertes sande Tilstand og lære hende at kjende de Følelser, hvoraf det flammede. Hurtig forlød hun Stuen, og det var hende umuligt at gjengjælde Unglingens hjertelige Hilsen.

„Hvad er dog dette?“ — spurgte Christine sig selv, da hun var alene — „Hvorfor løb hun bort, da det rakkre unge Menneske kom ind af Døren? Det er dog besynderligt: hver Gang, han kommer, gaaer hun ud af Stuen. Hvorfor mon hun saaledes skyer ham? Det er dog besynderligt! Hvad kan hun dog have imod ham! Dersom det er saa: har hun givet sit Hjerte bort — da vilde jeg ønske, at det var til ham; han er saa smuk og god, og han har vist ogsaa Noget til Bedste. Men desværre: hun skyer ham som Pesten, og det gjør man vist ikke ved den, som man elsker. O, jeg frygter for, at hun aldeles ikke elsker Nogen, men gaaer og samler paa en Sygdom. O, du algode Gud! bevar det kjære Barn fra al Fare! Vær du hendes Læge, enten saa hendes Sygdom er i Sjælen eller i Legemet! Lad mig ikke stige barnløs i Graven!“

Hvor den gode Kone gik og stod, kunde hun ikke lade være at tænke paa Urania og den store Forandring, der var foregaaet med hende.

Nogle Dage efter at Hans var reist, blev Karen saa upasselig, at hun maatte holde Sengen. Christine og Urania vare derfor saameget som deres huuslige Forretninger tillode det om hende; det var derfor naturligt, at Samtalen ofte kom paa Hans, da han var

den gode Karen særdeles kjær, og hun gjerne hørte ham rose, hvilket hun var vis paa blev Tilfældet saasnart hun blot nævnte ham for Christine. Urania blandede sig aldrig i deres Samtale desangaaende — ja lod endog, som om den var hende ganske ligegyldig — hvilket endmere bekræftede Christines Formodning: at hun, om ikke hadede, saa dog nærede en afgjort Modbydelighed for ham.

I en sliq Samtale spurgte Christine engang, af hvad Stand Unglingens Fader egentligen var, da han havde en meget god Opdragelse, klædte sig særdeles godt, og lod til at have gode Kundskaber. Karen, som var belavet paa dette Spørgsmaal, svarede ganske ligegyldig: at hans Fader var Kjøbenhavns rigeste Borger, som ikke lod sin Søn mangle noget af det Nødvendigste; forresten blev hans Arvepart langt mindre, end man efter Faderens Rigdom kunde vente: da han havde mange Børn, og desuden med gæmild Haand rakte Enhver Hjælp, der anmodede ham derom og var værdig til at modtage den.

„Giver han da ikke Eder Noget?“ — spurgte Christine, der med Opmærksomhed havde hørt paa Karen — „J er allerede aldrende og meget svag og sygelig; desuden er J brav og reistaffen. J kunde i Sandhed behøve det og er værdig til at blive understøttet. Saameget mere, som J jo dog er hans Søns Møster.“

Karen syntes lidet at betænke sig; derpaa gien-

svarede hun uden Stammen, idet et halvqvalt Suf opsteg fra hendes Hjerte:

„Der var en Tid, da han gjorde meget af mig. Ja, jeg kan med Sandhed sige: at jeg var ham inderlig kjær. Dengang modtog jeg mange Beviser paa hans Godhed og Edelmødighed. Dette er for længe siden forbi. Onde Mennesker have skadet mig hos ham. Dog unddrog han mig ikke ganske sin Hjælp, og jeg havde ved den et meget godt Udfomme. Nu have mine Fjender aldeles vendt hans Hjerte fra mig. Han troer at jeg er et skjændigt Fruentimmer, der har stræbt et Menneske, som han særdeles ynder, efter Livet. Gud er mit Vidne, at dette er en Brøde, der aldrig er kommen i mine Tanker. Imidlertid troer han det og har unddraget mig al Hjælp, ja endog sin kraftfulde Beskyttelse imod dette Menneske og dets mægtige Benner, der paa det Grusomste forfølge mig. Nu veed I Grunden, hvorfor jeg ønsker at være ubekjendt hos Eder. Jeg eier endnu nogle hundrede Daler. Alt, hvad min kjære Hans kan undvære, giver han mig. Min Sundhed er nedbrudt. Dersom jeg er saa heldig, at jeg her faaer den noget styrket — da reiser jeg, inden Sommerens Forløb, til Stockholm, hvor en gammel Slægtning af mig, der har en betydelig Sommerhandel, lever. Kun uden for Danmark kan jeg aldeles være i Sikkerhed for det onde mægtige Menneskes Rænker. I, Moder Christine, saavel som Eders gode Sønnedatter, er ædel og rettskaffen. Ingen af Eder vil forraade min vigtige Hemmelighed,

som jeg har lagt I Eders Hænder. Jeg har endog sørget for min Sikkerhed ved at aabne mit Hjerte for Eder, omendssjøndt jeg har næret en vis Frygt for, at I ikke skulde troe mig aldeles fri for at have fattet det onde Anslag, hvorfor jeg saa grusomt bliver forfulgt, dog ikke af min Hæns' Fader — nei dertil er han alt for ædel og holmodig, omendssjøndt han reent har taget sin Haand fra mig — men af dem, der i Skjul af hans Raabe, fordi han er riig og mægtig, foretage sig Ting, som han troer er langt fra deres Tanker. Dog jeg har forlængesiden indstillet min Sag til Gud. Han vil ikke forlade mig; — og I, mine kjære, nye Venner! I ville ikke forraade mig; det læser jeg i den Deeltagelse for mig, der saa tydeligen udtaler sig i Eders øble, aabne Ansigter."

"Forraade Eder?" — gjen svarede Christinne med Haanden lagt paa sit ærlige Hjerte og med en Taare i sit blide Øie — „Nei, det veed Gud, at vi ikke ville! Forsvare Eder af yderste Evne, dels vor sidste Bib Brød med Eder: det ville vi. Ja, dersom jeg kunde, da vilde jeg, sjøndt med sonderrevet Hjerte, forlade det skønne, blomstrende Skaane, mit evigelskede Fødeland, og med min kjære Uranta drage med Eder til Sverrigs Hovedstad — thi ogsaa jeg har Fiender, mægtige Fiender, der ikke kunne aflade at forfølge mig, fordi jeg i Livets Vaar fulgte mit Hjerte og gav"

Hun kunde ikke fuldende for Taarerne, der frem-

styrte af hendes Dine. Efter et langt Ophold, hvori hun havde fattet sig, vedblev hun:

„O, jeg elsker dette Land saa uendeligt høit. Da Alt i Verden, dette kjære Barn undtagen, var revet fra mit Hjerte — drog jeg over Have og Lande, og agtede ingen Besværlighed for at komme hertil; thi hvilket Land i Verden er saa dyrebart for Sjælen, som det Land, hvor vi første Gang saae Lyset? Jeg var ikke uden Frygt for, at Forsølgelse vilde møde mig, og havde derfor klædt mig efter den Stand, hvoraf jeg aldrig skulde udtraadt. Min Forsigtighed var ikke unødvendig. Vel vare min Mands Fjender, ligesom erkjendende hans sande og store Fortjenester af Fødelandet, næsten forstummede; men hans stolte Slægtninger levede endnu, og jeg hørte dem flere Gange udtale deres uforsonlige Had imod mig, hvorfor jeg ikke fandt det raadeligt at træde ud af mit Skjul, og gløre mine og min umyndige Sønnedatters Fordringer gjældende. I to Aar vandrede jeg ukjendt, som en Landsflygtig, fra Sted til Sted inden jeg turde haabe at være aldeles ukjendt. Endelig troede jeg at have denne Overbeviisning. For den sidste Rest af min tilintetgjorte Formue fæstede jeg dette Sted, for af Kilden at have en lille, skjøndt uvis, Indtægt. I tre Aar har jeg nu boet her, og har i den Tid været saa lykkelig, at jeg, og dette af den hele Verden forladte Barn, dog ikke ere omkomne af Mangel. Dog svære vi i en bestandig Frygt og ere her, meer end noget andet Sted, udsatte for at vorde gjenkjendte og

opdagede. Dog, Herren har hidtil alnaadigen bevaret os fra at falde i vore Fienders Hænder."

"Stol paa hans Forsyn!" — gjensvarede den Syge meget rørt og omfavnede Christine ømt — "Han tager stedse Dyden og Ufskyldigheden i Varetægt."

Denne Samtale, der havde gjort et dybt Indtryk paa de tre Fruentimmer, blev afbrudt ved nogle mandlige Brødgjæsters Ankomst, som bade om nogle Forfriskninger. Urania gik ud, for at give deres gamle Karl Ordre til at opvarte dem. Hendes Stemning var meget forskjellig fra de Andres, hvis Hjerters Bunder ved Meddelelsen vare komne til at bløde: thi hun havde stedse troet, at den gode Yngling, der var blevet hende saa dyrebar, paa Faderens Side var af en adelig Slægt, omendstjændt han var den borgerlige Karens Søstersøn. Denne Formening havde hans skønne Afsyn, hvortil der laae noget vist Uforklarligt og overordentlig Edelt, i Forening med hans mere end almindeligt fine og slebne Sæder bibragt hende. Nu vidste hun, at han kun var en Borgers Søn fra Kjøbenhavn. Hendes Bedstemoder havde Dagen i Forveien sagt hende: at hun ønskede hende gift med en brav Mand af Bonde- eller Borgerstanden. Hendes Hjerte bævede af Henrykkelse ved den Visshed: at den klare, gode Hans, hvis milde Die stedse med saamegen Omhed hvilede paa hende, var af en Stand, der ikke modsatte sig det inderlige Ønske i hendes Sjæl, der, siden det Lys, Christine havde kastet i den, ikke mere var hende fremmed. Den bortflygtede

Sjælesfred vendte atter tilbage i hendes skønne Barm. Hun blev igjen munter. Hendes før saa dunkle Die straalede af Henrykkelse; dog var der Noget, som hun ikke kunde forklare sig — der tvang hende til at undgaae at være alene med Ynglingen; men hendes Livlighed og muntre Udseende tiltog dagligen: thi Hans søgte, skjøndt stedse forgiæves, enhver Leilighed til at tale med hende i Genrum. Hun vidste derfor at hun var elsket — og hun var lykkelig.

Den gode gamle Christine, der snart opdagede denne store Forandring med det hulde Barn, takkede Gud med Glædestaarer for den.

„Havde jeg dog ikke Ret?“ — sagde hun triumpherende til Karen, der vedblev at være sengeliggende — „Min Urania var ikke forelsket, men hun var syg. Høiløvet være den Eviges Misfandhed! Han har hørt mine Bønner og givet hende sit Helbred tilbage. Høiløvet være Hans uendelige Naade og Barmhertighed!“

Christine blev afbrudt i sine glade Betragtninger af Hans, der kom med en Læge, for at see til Karen, hvis Sygdom meget foruroligede ham. Men inden Lægen blev ført ind til den Syge, blev der hængt for Vinduerne, at Bærelset kunde være mørkt; og Christine bandt et Tørklæde om Karens Hoved, hvilket næsten skjulte hendes Dine og Kinder. Da Lægen havde erkyndiget sig om hendes Tilstand, rystede han betænkeligen paa Hovedet og anbefalede hende til

Lycho Brædes Dage.

Christines særdeles Omhu, forfikkrende: at kun den største Forsigtighed var istand til at frelse hendes Liv, der var i megen Fare.

Christine og Urania bleve ved denne uventede Efterretning betagne af den yderste Forsærdelse, men Hans bragte den til Fortvivelse. Taarestømme styrte af hans Dine — og han ilede ud, for at dølge sin voldsomme Sorg for Lægen, der allerede syntes meget forundret over den, da Unglingen, som hentede ham i Landskrona, havde foregivet: at det var til en fattig, syg Kone, og at han ene var bevæget dertil af Medlidenhed med hendes hjælpeløse Tilstand.

Urania betænkte sig lidet. Hun havde seet Lægen før og vidste, at han ikke var meget duelig. Enhver af Unglingens Taarer brændte dybt i hendes omme Hjerte. Hun vilde meddele ham sine Formodninger, sit Haab. Det var hende umuligt, at lade ham være alene i slig en Tilstand. Hun gik derfor efter ham, for, om muligt, at trøste ham, eller græde med ham.

Urania traf Hans i Lunden ved Kilden, hvor han fortvivlet gik frem og tilbage og vred sine Hænder. Hun nærmede sig langsomt til ham og forsøgte at trøste ham med den Forfikkring: at hans elskede Moster muligen ikke var saa farlig syg, som Lægen formodede, da hun vidste, at hans Kundskaber vare meget indskrænkede, samt at han ofte forværrede Sygdommene, for at gjøre sig vigtig: hvilket flere af hans Patienter, der havde været ved Suurbrønden, havde sagt. Hun forfikkrede, at Alt, hvad der stod i hen-

des og hendes Bedstemoders Magt, skulde blive anvendt for at Karen kunde gjenvinde sin Sundhed, ligesom hun forpligtede sig til, hver Nat at vaage hos hende.

Hans hørte med den inderligste Opmærksomhed paa Uranias Beretning, Tilbud og Løfter, og det, hun fortalte om Lægen, beroligede ham saare meget. Den Visshed, at den elskede Syge var i Dydens og Ustyrlighedens Baretagt, kunde ikke andet end gyde Trøst i hans saarede Hjerter. Med megen Omhed tog han Uranias Haand, hvorpaa en Taare fra hans endnu vaade Øie nedtrillede. Han vilde takke den ædle Pige, men det var ham i det Øieblik ikke muligt. Kun hans omme Haandtryk tolkede hans Hjertes Følelse; og det var først, da han, paa Uranias Bøn om at fatte sig inden han gik tilbage til den Syge og Lægen, ved hendes Side gik ad en lang Omvei mod Huset, at han ret kunde takke hende.

O, han gjorde dette med et Udtryk af Omhed, der banede sig Vej lige til Uranias Hjerter. Det Haab, hun troede at have om Karens Helbredelse, var hun saa lykkelig at faae meddeelt ham. O, man troer og haaber saa gjerne det, man ønsker.

Ynglingen, der allerede længe havde elsket den hulde Urania, saa ikke alene i hende et ædelt qvindeligt Væsen, hvis Omhu han skulde takke for et dyrebart Livs Bedligholdelse — hans Dine dvælede brændende paa hendes himmelske Indigheder, og han ønskede i Stilhed at kunne trykke denne Naturens hul-

rige Datter som Hustru til sit elskovsfulde Hjerte; men, erindrende sin Uforsigtighed paa Høien, der fjernede Urania saa langt fra ham — forraadte intet Ord hans Følelse. Tanken om hans Fader, og de Planer, han havde til hans Storhed, forjog den aldeles til hans Hjertes inderste Braae. Kun hans Dine kunde han ikke tvinge til Lydighed. Den høieste, inderligste Kjærlighed fremstraalede af dem; og da Uranias Dine, ved Bedstemoderens Advarslar, hendes Følelser angaaende, vare aabnede: kunde dette Sjælens Sprog ikke være hende fremmed.

Det varede ikke længe, inden hun fortroed at være gaaet ud til ham. Uden selv at vide hvorfor, begyndte hun hestigt at skjælve. De gik just ned af en steil Bakke. Hans slog derfor sin venstre Arm om hendes Liv, og trykkede hende op til sig, for at hun ikke skulde falde. Derved kom hun endnu mere til at skjælve, hvorfor hun med Magt rev sig fra ham.

Svimmelende, ja næsten som en Drømmende, kom Urania hjem, og var glad ved at Unglingen dog ikke var fremkommet med den befrygtede og dog forønskede Erklæring. Hun skyede ham nu atter, saameget som det lod sig gjøre — men hendes Hjerte bankede af navnløs Henrykkelse: thi hun vidste, at hun var elsket.

O, hun havde ikke bortbyttet sin Lykke for en Krone!

Lægen havde virkelig seet feil. Den Syge opstod snart, omendstjøndt ikke ganske helbredet, af Leiet; kunde atter gaae til Kilden og være hele Timer i

Lusten. Ikke alene Hans, men Christine og Urania, hvem den blide Karen var bleven overordentlig kjær, glædede sig inderligen over denne Forandring til det Bedre; og det var, som om denne Sygdom havde bragt de tilforn hinanden noget fremmede Hjerter nærmere sammen.

Uranias fine Jomfruelighed, der saameget fjernede hende fra den elskede Yngling, var vel ikke formindstet — men da hun tydeligen mærkede, hvormeget denne Strengheid smertede ham, gav hun noget efter for hans Ønsker, og løb ikke strax bort, naar han i Haven eller ved Kilden nærmede sig til hende.

Dog vidste Urania stedse ved en snild Bending at holde ham fra nogen videre Erklæring. Kunde hun det ikke paa anden Maade, og Hans ved et eller andet Arbejde, hvorved han hjalp hende, blev for paatrængende, enten ved at trykke sig op til hende, tage hendes Haand, eller vel endog, hvilket han et Par Gange gjorde, slaae sin Arm om hendes Liv — da viklede hun sig hurtigen ud af hans Favn og løb, foregivende, at hun syntes hendes Bedstemoder kaldte, ind i Huset. Hans kunde da være vis paa: at han ikke de første Gange, han igjen kom til dem, fik hende at see.

Uranias Hjerter bankede med den første Kjærligheds hele Ild den hulde Yngling imøde, og dog undgik hun atter at komme i hans Nærhed. Hun bævede ved den Tanke: at han skulde bemærke, hvor kjær han var hende. Hendes Følelse var som den fineste

Blomst i hele Naturen. Den taalte ikke den mindste Bedrøvelse. Ja den hulde Pige, hvis Aandsdannelse var langt over den Stand, hvori en fiendst Skjæbne havde sat hende, bebrejdede sig ofte i Natens Stilhed denne hendes Sjæls inderlige Kjærlighed som en Forbrydelse imod Sædeligheden. Den burde, efter hendes Begreber, kun være Sjælens inderligste Længsel og Attraa efter et af samme Følelser besjælet Hjerte. Sandserne maatte her aldeles ingen Stemme have — og Urania kunde ikke nægte for sig selv: at hendes Dine frydede sig inderligen, naar de ubemærket kunde dvæle paa den mandigskjønne blomstrende Ungling; at hendes Dre fyldtes med Henrykkelse, naar han talte og lod sin veltlingende, rene Stemme tolke sine Drufter, eller fortalte hvad han havde seet og hørt. Og hvad den Sjælen meest beslagtede Sands, Følelsen, angik — da bragte den ringeste Berørelse af hans Haand den sødeste Gysen lige til hendes Hjertes Inderside.

Disse Betragtninger bragte stedse Urania til den Overbeviisning, at hendes Kjærlighed var, om end ikke syndig, saa dog stridende imod den fineste Sædelighed, og — hun bævede for den Opdagelse, hun troede at gjøre — da der var saameget Sandseligt i hendes Kjærlighed: hvad kunde da indestaae hende for, at det, som hun troede at have bemærket at Hans sølte for hende, ikke var blot Sandselighed, uden den ringeste Indblanding af Hjertets fine, inderlige Følelse, der alene grunder sig i Overbeviisningen om den el-

stede Gjenstands Værd og Dyder, hvilken alene kan gjøre lykkelig, der tiltager med Alderen og tro, som vor Skygge, følger os til Graven, for at fornye sig i Evigheden. Var det saa — var Unglingens Følelse af denne Natur, da — det sølte Urania med Smerte — da vilde hun blive grændseløs ulykkelig. Hun havde ofte havt Leilighed til at opdage med hvilken glødende Lidenskab, den ellers saa gode, ja ædle Ungling elskede hende; men hun havde jo aldrig udfoldet de Kundskaber, hun havde sin ædle ulykkelige Bedstemoder at takke for. Hvordan hendes Hjerte var, kunde han ikke vide, da hun aldrig havde lagt den ringeste Dyd for Dagen for ham. Det var altsaa kun det Udvortes hos hende, som han elskede. Og hvor let kunde ikke en Sygdom, eller et andet ulykkeligt Tilfælde, berøve hende dette forgyænelige Fortrin? Hun vilde da blive ham ligegyldig — ja maaskee modbydelig, og maatte han da ikke selv blive yderst ulykkelig?

Urania bævede ved den Fare, hun var udsat for — og besluttede efter noget Overlæg, at kaste sig i Erfarenhedens, Klogskabens og Moderhjærklighedens Favn, for at hente Raad og Trøst. Hun bebrejdede sig selv, at hun saalænge havde undladt at aabne sit Hjerte for sin ædle Bedstemoder. Endnu samme Dag gjorde hun det — og den gode Gamle trykkede sit gode Barn med den inderligste Fryd til sin ømme Barm, og takkede hende for sin Fortrolighed, som hun gjensjældte med at udbryde i Lovtaler over den hende saa

fiære Hans og prise Urania lykkelig ved at blive en faa god, skøn og riig Borgersøns Kone. Hun forfikkrede Urania paa det Helligste, at det var mere hendes Hjerte, end hendes Udvortes, han elskede, da saavel Karen som hun mange Gange havde fortalt ham, hvor uudsigelig englegod hun var, hvilken Udholdenhed og Dyd hun endog i en ung Alder havde viist, naar Sygdom, Nød eller den største Mangel havde boiet dem mod Jorden; samt med hvilken Omhed hun havde pleiet Karen og vaaget i syv Nætter ved hendes Seng.

„Det er dit ædle, gode, blide, barnlige Hjerte han elsker!“ — vedblev Christine glædedruffen og holdt den skønne Sønnedatter i sine Arme — „det veed jeg bestemt; omendstjondt din ranke Figur, dit skønne Ansigt og dine øvrige Undigheder vist ogsaa har Deel i hans Kjærlighed. O, hvor vil den gode Karen, hun, som allerede nærer en Moders Omhed for dig, ikke glæde sig ved denne Forbindelse! Man bør ikke slutte sin Fryd under Laas og Lufke. Hun er nede ved Kilden. Jeg skal nu ned og ledsage hende op. Jeg vil da paa Veien“

„For Guds Skyld! Gjør ikke det, Bedstemoder!“ — raabte Urania, idet en stærk Rødme fløi over hendes Kinder. — „Hun maa Intet vide af vor Samtale. Han har jo endnu ikke formeligen hos dig anholdt om min Haand. Ja, han har jo ikke engang faaet sagt det til mig, da jeg stedse har forhindret ham deri hver Gang han har villet aabne sit Hjerte

for mig. Karen maatte jo tænke, jeg veed ikke hvad, om mig. Nei, min gode Bedstemoder! du maa ikke ved et Ord eller en Mine forraade det Ringeste af vor Samtale! O, Gud, jeg vilde aldrig kunne see Karen i Dinene, og jeg maatte flye langt bort fra de Steder, hvor Hans var, dersom Nogen af dem vidste, hvad jeg har nedlagt i din Barm. For dig, min Faders ædle Moder! maatte jeg aabne mit Hjerte. Du har selv lært at elske dig og have Fortrolighed til dig. Ikke sandt: jeg tør stole paa din Tausshed? du vil ikke ved et Ord forraade min Sjæls Hemmelighed, før Hans har bedet dig selv om min Haand, og jeg har tilladt dig at tale? Min ædle, gode Bedstemoder! lover du mig dette? Det er den første Bøn af Vigtighed, din Urania har gjort dig."

Christine lovede Urania helligen det, hvorom hun bad, og trykkede Seglet paa Taushedsløftet i et ømt Kys paa den yndige Piges Rosenlæber.

Karen kom ved sin Stof alene op fra Kilden og bad Christine at hjælpe sig hen til Lænestolen, da hun var meget udmattet.

Urania var meget rørt og fastede sig, idet den lykkelige Kjærligheds Taarer perlede i hendes Himmelse, op til Korsdragerindens Barm og trykkede et inderligt Kys paa hendes blege Læber. Med dette Kys havde hun siltende indviet sig til at elske hende med en Datters hele Kjærlighed; thi hun var jo saa blid og god — og den elskede Hans kaldte hende jo Moder. Derpaa ilede den lykkelige Pige ud i det Frie.

Det var allerede Aften. Hun maatte tilraabe den af utallige Stjerner funklende Himmel, at hun var lykkelig. Hun maatte tilhviſte den ſin Beſlutning: at belønne den elſkede Ynglings Kjærlighed for hende med Tilſtaaelsen af hendes Gienkjærlighed.

Lange, ja fra de ſpædeſte Aar, var Urania fortrolig med Himlens Stjerner. Hendes i Naturens hemmelige Virkninger og Stjernernes Indflydſe paa Menneſkene og deres Skjæbne indviiede Bedstemoder havde lært hende at agte paa deres Løb, ja at tale med dem og gjøre dem til ſine Fortrolige. Med Henrykkelsens Taarer i ſit rene Blik havde hun det mod den ſtraalende Aftenſtjerne, dette Kjærlighedens yndige Symbol, idet hun med den inderligſte Begeiſtring udbød:

„Hulde Stjerne! ſmiil fra din Himmel ned til den lykkelige Urania! Hun elſker, er elſket og har betroet Dyden ſit Hjertes inderligſte uendelige Følelſe! du, der er udsendt fra ſelve Guddommen, ſom har været til fra Verdens Begyndelſe, og lige ung, lige ſkøn og funklende ſkal ſtraale til dens Ende: du vil ikke forraade mig. Dig tør jeg betro mit Hjertes Ynglings elſkede Navn! O, blink huldrikt ned til mig! Lad dine Straaler udbrede ſig paa din azurblaae Hvælving. Jeg vil da i din Lueſkrift læſe, hvad hans Læber endnu aldrig har ſagt mig, den himmeſke Forſikkring, der ene kan forhøje min Henrykkelſe: Hans elſker Urania indtil Døden!“

„Hans elſker Urania, Naturens hul-

beste Datter, indtil Døden!" — glentonedet i den reneeste Tenor ved Siden af Urania. Igjennemlynet af en med salig Henrykkelse blandet Fryd saae Urania til Siden — og Hans sank op til hendes af Kjærlighedens hele Almagt bevægede Hjerte.

"O, du Stjernehvælvingens, Alnaturens uendelige Skaber!" — udbød Unglingen, idet han trykkede den overraskede Pige til sit flammende Bryst — "alle I Firmamentets utallige Millioner Stjerner! hør min høitidelige Gød! Jeg elsker Urania og skal elske hende indtil Døden!"

De Blædedrukne tabte sig i en om Omfavnelse. Deres Hjertes vare trykkede mod hinanden. Læbe brændte paa Læbe. Det var, som om de vare hævede over Jorden og nød den evige Salighed i Kjærlighedens evige Himmel. O, kun i et Minut nød de denne overvættede Fryd. En uvenlig Stemme rev dem snart af hinandens Favn, og de kunde ikke andet end bæve ved dens ilde varslende Udraab.

Det var Husets eneste Tyende, den gamle troe Tjener Elias, der kom med Vand fra Kilden og havde hørt og seet Alt, hvad der var foregaaet mellem de unge Elskende, som med sin haarde Røst raabte:

"I Ulykkens Børn! hvad er det, I foretage Eder? Vilde I da ikke, at i dette Dieblif oprinder den Stjerne, der gjør dette Døgn saa uheldsoanger? samt at det er een af de Dage, hvori man Intet af Vigtighed bør foretage sig? Og I knytter den vigtige Kjærlighedspagt og tilsværger hinanden Trofskab til

Døden! Gid I aldrig havde seet hinanden! thi Eders Trostab vil vorde Meeneed. Sorg og Glendighed vil den udbrede over Eders Dage — og I ville blive ulykkelige indtil Døden! Viid: det er i Dag den tyvende August."

"Du er en rædselsfuld Prophet!" — gjensvarede Hans, der under Elias' skrækpovækkende Tale noget var blevet fattet — "Hvor meget jeg end ærer den store Mand, der har udbredt den Formening om onde og gode Dage, er jeg dog overtydet om: at han har feilet, hvad dette System angaaer; og det er mig umuligt at troe: at den evige Viisdom, der er idel Godhed, skulde til sine Skabningers Glendighed have bestemt nogle af Aarets Dage til at være onde. Tycho Brahe var een af Verdens første Lærde — men han var dog et Menneske; og hverken er der, eller har der været noget Menneske til, som ikke har feilet. Du bæver, Urania! Min elskede Pige, fat dig! du er for oplyst, din Aand er alt for dannet, til at du kan fæste mindste Viid til de saakaldte Tycho Brahes Dage. Det er umuligt, at du kan troe paa Noget, der er et Intet, Noget, som den sunde Menneskeforstand maa forkaste som"

"Jo! Jo!" — afbrød Urania ham hændervridende og med Taarer. — "Jeg ikke alene troer paa disse Dage og veed, hvilken rædsom Indflydelse de have paa Menneskenes Skjæbne, men jeg er født paa een af dem — det har denne Gamle, han, som endog har baaret mig paa sine Arme den Dag, jeg

første Gang saae Lyset, fortalt mig. — Gys du ikke, min Hans? — Jeg er født paa een af disse skrækelige Dage. O, gid du aldrig havde seet mig! Den Stjæbne, der forestaaer mig, er skræffelig! Jeg vil ikke trække dig ned i min Glendighed. O, hvor rar det muligt, at jeg nogenstunde kunde forglemme min uheldsvangre Fødselsstjerne? Et Glimt af No har i den sidste Tid tilsmilet mig her. Jeg saae min gode Bedstemoder tilfreds; du stod som et bedre Væsen for mig i den intetværdige Sværm af unge Gjakke, der kun altfor ofte komme her til Kilden — alt Dette henvendte mig uimodstaaeligen og ligesom indlullede Grinbringen om mine tidligere Begivenheder i Forglemmelsens lette Slummer. Jeg forglemte herover, at jeg er født til at vorde ulykkelig. Blændværket er forbi; Sløret er faldet fra mine Dine. Jeg er vaagnet og seer min Stjerne hist paa Himmelbuens Blaae bleg og mat at straale mig imøde. Den viser mig Veien, som jeg bør vandre, Pligtens lige Vej — og jeg skal modigen betræde den, om end dens Torne sønderrive mit Hjerter. Lev vel, min Hans! For sidste Gang, min Hans! Jeg giver dig dit Løfte tilbage og vil”

„Nei! Nei!” — raabte Hans, betagen af den høieste Forsærdelse over den altfor sværmeriske Piges heftige Udbrud og Beslutning — „Ikke skal en saa vildfarende Formening, en saa urimelig Overtro rive dette rene, himmelske Hjerter fra mit Bryst! Urania! himmelske Pige! du seiler, seiler paa det Skræffeligste.

Det tilsværger jeg dig ved ham, som har skabt Himlen med alle sine Stjerner og Jorden med alle sine Væster og Skabninger — og jeg skal fremstille mange Mennesker for dig, der ere fødte paa samme Dag som du, og dog ere blevene lykkelige; ja ere det endnu. Fat dig, min Dyrebare! — og lad ikke denne gamle Dumrians tosfede Eventyr faae dig til at”

„Dumrian!“ — raabte Elias med den høieste Brede — „Dumrian! Hvor tør I, unge Herre! vove at udffælde den for en Dumrian, der har tjent den store Tycho Brahe i tyve Aar og gaaet ham tilhaande ved hans vigtigste Experimenter? Den grønne Ungdom vil nu omstunder opfaae sig til Dommer over den graae Alderdom. Hvem er vel I, at I tør understaae Eder at gjøre en Mand, som Tycho Brahe, til Løgner i sin Grav? I Sandhed, dersom jeg var yngre og ikke saa affræstet, jeg skulde vise Eder: at man ikke ustraffet tør forhaane min gode Herre i Graven. O, da han som en himmelsendt Wiismand thronede paa sit Uranienborg, og Konger, Fyrster og Ræder fra Europas fjerneste Lande kom for at lære af ham, og med Beundring og Grefrygt lyttede til hans Tale — da kunde han aldrig formodet: at den Tid nogensinde skulde komme, da han ikke alene som en Forbrøder var forjaget af sit Fødeland, men at man endogsaa vilde forhaane ham i Graven, ved at beskylde ham for at være en falsk Prophet, der har faaret med Løgn og Bildfarelse. O, min elskede Herre! Dersom du vidste, hvad der i de syv og tredive Aar,

siden du opsteeg til din Stjernehimmel, er foregaaet — du vilde af Sorg vende dine trætte Been i Graven.”

Det var neppe at den gode Gamle, formedelst sin stærke Bevægelse, kunde fuldende. Taarerne qualte næsten hans Stemme.

Hans, der ikke havde sluppet Urania af sine Arme, havde ikke Følelse for Andet end den elskede Pige og hendes ved saa stor en Overtro tagne Beslutning, der søndersled hans Hjerte, hvorfor han kun lagde lidet Mærke til de vredagtige Udtryk i det, som Elias, der blev staaende lidet fra ham og Urania, sagde. Derimod fandt den tro Tjeners Ord en dyb Samklang i Uranias sorgomspændte Hjerte. Hun havde høitideligen lovet sin gode, ulykkelige Bedstemoder, for ethvert Menneſte at fortie deres Tildragelser og aldrig røbe deres Familienavn. Den gamle Elias var nu nærved i sin Hidſighed at forraade, hvad der evigt ſkulde være en Hemmelighed. Hun trak derfor Hans med ſig længere ind i Skoven, og lod den førtørnede, høit grædende Gamle blive alene.

Unglingen anvendte ſin hele Overtalelseskunſt, for at overtøye Urania om hvormegit hun ſeilede, og — ſaa ſtor en Magt har Kjærlighed — det lyffedes ham noget at berolige hende; dog den Inderlighed, hvormed hun i Overraſſelsens ſøde Dieblik havde giengjældt hans ſtormende Omhed, var forſvunden. Uengſtelig vandrede hun ved hans Arm igjennem Lunden; og det, at Himlen blev mørk og ſorte Uveirſkyer ſkulde dens Stjerner, bidrog ikke lidet til at forøge de ſtræffe-

lige Auelser om Fremtiden, der aldrig havde været forjaget, men kun slumret i hendes Hjerte, og nu saa voldsomt vare vækkede.

Et Spil af Binden, der legede med Skyerne og drev dem frem og tilbage, virkede uimodstaaelig paa Uranias qualomspændte Hjerte. Da hun ved den elskede Ynglings Arm traadte ud af Skoven og kom i det Frie, gjentog han i de sømme Udtørf Forsikringen om sin uendelige Kjærlighed og bad hende at have Tillid til Forsynet og haabe en glad Fremtid ved hans Side. Urania, som fra de spædste Aar var fortrolig med Stjernerne, kunde ikke undlade ved denne Forsikring, der paa eengang gjennemborede hendes Hjerte med bange Frygt for at drage den Elskede ned i Ulyffens Svælg, der var aaben for hende — og salig Fryd, som Haabet, han havde aabnet hendes Sjæl for, vakte, at see op mod den mørke Himmel, og det var hende ligesom en Trøst: at den Stjerne, der bebudede hende lutter Uheld, var borte.

Medens hendes i Taarer svømmende Dje endnu dvælede paa Skyerne, skiltes de pludseligen ad — og Freias Stjerne, dette Kjærlighedens yndige Sindbillede, straaede hende aldeles uomfløret, i sin hele Skjønhed, imøde, medens alle de øvrige Stjerner aldeles vare skjulte. Fra dette Himmeltegn paa Skaberens Størhed strømmede Trøst og Haab ned i Uranias Sjæl; og da Hans atter forsøgte at betage hende Troen paa hiin daarlige Formening, lyffedes det ham bedre end før.

Der laae en uimodstaaelig Overtalelseskraft paa den fyrige Ynglings Læber. Det var, som om Kjærlighedens Stjerne billigede hendes Hjertes Følelse, ja bifaldt og tilsmilede den.

Urania sølte i dette Dieblif — at hun var en svag, elskende Pige. Overtroens Taage maatte vige ved Barmen af Kjærligheds altoplivende Aande.

Hans, der bemærkede hendes inderlige Bevægelse, som et ømt Tryk paa hans Arm bebudede, sank ned for hendes Fødder og besvoer hende, at følge sit Hjerte. Med den inderligste Omhed bøiede Urania sig ned over hans Bryst. Ynglingen havde seiret. Snart hævede han sig op til hendes Hjerte og modtog den gjentagne Forsikkring om Uranias evige Kjærlighed og Trostaa i et ømt, inderligt, elskovsfuldt Kys.

Elias kom for at søge om Urania, da Christine og Karen vare bekymrede, fordi hun blev saalænge i Lunden.

Hans bad den Gamle at være taus med hvad han havde seet og hørt, idet han paa det Helligste forsikrede ham: at han kun ønskede at gjøre Urania lykkelig; men han vilde først have sin Faders Samtykke, om hvilket han ikke tvivlede, inden han vilde forlange hende af Bedstemoderen. Iligemaade ønskede han: at Karen maatte forblive uvidende om det Hele, da hun elskede ham høit og letteligen kunde foruroliges over dette vigtige Skridt, som han, hende uafvidende,

havde gjort. Han vilde ligeledes aabenbare hende det, naar han havde talt med sin Fader.

Urania kunde ikke andet end love den Elskede Taushed: thi han bad hende saa kjærligt derom og han havde allerede næsten besejret hendes Overtro.

Stjerne vare aldeles adskilte. Maanen straaede i sin fulde Glans paa den blaae Himmel og forvandlede Aftenen til den klareste Dag. Hans saae tydeligen, at Elias havde Taarer i de gamle Dine. Det var jo af Bekymring for den elskede Urania, han græd. Hvad han havde sagt — var jo ene for at afholde hende fra at styrte sig i en forimeentlig Ulykke. Vel indsaae Unglingen tydeligen: at det var den Gamles Overtro, der havde smittet Urania; men han havde jo kun bibragt hende den, for at advare hende. Det var derfor Hans umuligt andet, end at forsone sig med Elias, der med en trodsig Mine, rystende det hvide Hoved, stod for ham og nægtede at svare. Han gik derfor hen til ham og tog hans Haand, idet han med megen Bliidhed udbryd:

„Du er gammel og seer mange Ting i et anderledes Lys end vi Unge; men det veed jeg, det har jeg bemærket siden den første Dag, jeg kom her: du har Hjertet paa din Tunge og siger ikke Andet end det, hvorom du har den Overbeviisning, at det er det Rigtige. Du veed, at jeg, i al den Tid, jeg er kommen her, har yndet dig, hvorpaa jeg allerede har givet dig nogle svage Beviser. Nu hviagter jeg dig: thi du er god og brav og dit Herskab tro indtil Dø-

den. Især ved jeg; at du elsker Jomfru Urania med en Faders hele Omhed og"

"Ja det gjør jeg, Herre!" — mumlede Elias halv forsonet imellem Tænderne — "Dersom jeg ikke gjorde det, da var jeg det største Skarn, som Jorden kunde bære. Jeg har kjendt hendes Forældre fra Hendes Fader har jeg tusinde Gange baaret paa mine Arme, og hendes Farsfader Hendes Farsfader Nei, saadan en Mand som han var, gives der ikke i den hele vide Verden! Hvad Verden i ham har tabt, faaer den aldrig mere tilbage. O, dersom I vidste"

"Hans vil Intet vide. Aldeles Intet," — afbrød Urania den Gamle, der nu ret syntes at have faaet Munden paa Gang — "og du" — lagde hun bedende til — "vil ikke tale om Ting, som man har paalagt dig at fortie. Ikke sandt?" — vedblev hun og vendte sig til Unglingen — "I onsker ikke at erfare, hvad man vil holde skjult for Eder? Og skulde I af flere tilstødende Omstændigheder, os angaaende, have en Formodning, da vil I ikke søge at faae den bekræftet, men i min Bedstemoder og mig see tvende Fruentimmer, der uden at være betyngede med nogen Brøde, ere meget ulykkelige, fordi vi har Noget, som vi, af Frygt for onde Menneſter, ikke tør aabenbare."

"Jeg elsker Urania, Naturens huldriſte Datter!" — udbrod Hans med mild Begeistring — "Om hun er født ved Thronens Fod eller i en ſtraataft Hytte, er mig ligegyldigt. Ja, eiede jeg endog en Throne: jeg vilde dele den med Urania, om hun endog var

den fattigste Hyrdes Datter. Du er min! I disse tre Stavelser ligger min hele Lykke. Behøver du, min elskede Pige, nogen anden Forsikkring? Jeg elsker Urania; Urania elsker Hans. Videre behøve, mere ville vi ikke vide. Og du, Gamle! — vedblev han og vendte sig til Elias — „Da jeg var her sidst, hørte jeg at du sagde: at dine Dine vare svage, og du behøvede et Par Brillen. Der har du et Par af Guld, for dem kan du letteligen faae et Par af Glas. Naa, hvorfor nøler du? Haanden frem! Det er tvende af de saakaldte Brille-Ducater, som Kongen nylig har ladet slaae af gedigent norsk Guld, for at overtyde de mange vantroe Thomas'r om: at Norge i sit Skjød har Guld, der er lige saa godt som det, Syden frembringer. Paa Ducaterne har han ladet præge et Par Brillen, for at de deri kan see deres Bildfarelse. Det samme maa du gjøre, min gode Elias. Du maa igjennem Brilleglaset ret nøie betragte den saa frygtelige Stjerne — og du skal finde, at paa Himlens udstrakte Befæstning er Millioner Stjerner, der ligne den som en Draabe Vand ligner den anden. Trods din Overtro og alle Stjernerne, skal Urania blive lykkelig, og dine sidste Dage skulle henrinde dig glade og sorgfrie hos hende, den gode Christine, Karen og mig; og Uranias omme Haand skal engang lukke dine Dine, naar de i Evigheden ere opladte og du, uden Brillen, kan tælle alle Himlens Stjerner. Naa, gamle Knurrepotte! er du endnu vantro? Ræk mig din Haand! Vi ville være Ven-

ner. Vel er jeg en Ungersvend, og du en Gubbe, men, det tilsværger jeg dig: hvad jeg siger, kan du stole paa, og jeg skal sørge for din Alderdom. Vil du nu fortie vor Hemmelighed? Kunne vi stole paa din Tausshed?"

„I Liv og Død!“ — gjensvarede Elias dybt bevæget og trykkede Hans' Haand til sine Læber — „Den Gud, der har skabt Stjernerne, styrer jo ogsaa deres Løb. Han kan endnu vende alle Ting til det Bedste.“

„Nu taler du som en Salomon“ — sagde Hans med Munterhed, slyngede sin Arm om Uranias slanke Liv og førte hende mod Huset, hvor Christine i Døren modtog den alt længe Savnede og bad hende at gaae ind til Karen, der havde spurgt om hende.

Urania var glad ved at der var mørkt i Sovesammeret: thi man havde ellers kunnet see hendes forgrædte Vane og purpurøde Kinder. Hun var saa uudsigelig lykkelig, og dog bævede hendes Hjerte af bange Frygt: thi Fremtiden laae for hende indhyllet i et uigjennemtrængeligt Mørke. Jo længere hun overtænkte, hvad der i den saa betydningsfulde Aften var foregaaet med hende, jo ængsteligere blev hun — og hun ønskede vel tusinde Gange, at den elskede Hans ikke den Aften var kommen fra Sjælland. O, havde han blot blevet borte til næste Aften, da havde hun været rolig og lykkelig. Dog hun havde jo lovet ham, at forjage en Tro, som endog hendes sunde Fornuft forfæstede — men hun kunde det ikke. Stedse stod den

gamle Elias' skræffelige Ord for hendes Sjæl. Den kunde ikke rumme nogen anden Tanke. Hun svarede Karen forkeert paa alle hendes Spørgsmaal; og da Hans, der havde havt en lang Samtale med Christine, traadte ind — flygtede hun ud af Stuen. Det var hende umuligt at staae for den Unglings Afsyn, som hun nys havde lovet Kierlighed og Trostaa. Den hulde Pige syntes atter at have syndet imod det Sømmelige. Blufærdigheden jog Blodet op i hendes Ansigt — og hun begreb ikke, hvorledes hun nogensinde skulde kunne see den Ungling i Ansigtet, som hun havde lovet at elske indtil Døden.

Da Christine, noget før Midnat, traadte ind i Kammeret, fandt hun endnu Urania oppe. Det beflemt Hjerter trængte til Udgydelse. Kunde dette end ikke see ved Meddelelse — lettede det dog Sindet at udgræde sine ængstende Betyrninger ved en elsket, deeltagende Barm. Urania fastede sig derfor i sin Bedstemoders Favn og lod sine Taarer frit Løb. Den gode Gamle, der, endnu i Mørkningen, havde seet Urania saa overvættes lykkelig, blev betagen af den højeste Smerte over den Tilstand, hvori hun traf det elskede Barn, og vilde vide Aarsagen til den. Urania, der havde lovet Hans Taushed, vilde Tøt sig. Christine, hvis Uengstelighed tiltog med hvert Puls-slag, bad hende håndterende, dog at sige sig Grunden til hendes Sorg. Hvor oprigtig Urania end ellers stedse var, tog hun dog sin Tilflugt til en lille List, deels for at undgaae at sige Sandheden — deels

for, om muligt, at blive beroliget ihenseende til sin rædsomme Frygt for Fremtiden. Hun søgte derfor at fatte sig, idet hun neddæmpende sine Taarer udbød:

„Min gode Bedstemoder! Det er Frygt for hvad der skal hænde mig i Fremtiden, der saameget ængster mig. Jeg er just kommen til at tænke paa Noget, som den gamle Elias, jeg troer, trende Gange, har sagt mig; og dette er: at jeg skulde være født under en uheldig Stjerne, paa een af de Dage, som“

„Har jeg ikke nok sagt det!“ — udbød Christine med et let Udbrud af Brede — „Det gamle Menneske gaaer i Barndom, og han er dog kun ti Aar ældre end jeg. Hufommessen har reent forladt ham. Du er født under en meget heldig Stjerne, paa een af Aarets allerbedste Dage. Derfor er du ogsaa bleven god og from, stor og smuk. Og vel var det: at du netop paa den Dag saaæ Lyset; thi den næste Dag var desværre een af de saakaldte Tycho Brahes Dage. Den kostede din gode Moder Livet, hvilket var saameget skræffeligere, da jeg kort i Forveien, i min sørgelige Enkestand, havde mistet din ædle Fader, mit eneste Barn. Deraf er det, at Feiltagelsen hos det gamle Menneske kommer. Det er uforsvarligt, at han saaledes med sin daarlige Snak gaaer og fylder din Sjæl med Frygt for Fremtiden. Jeg skal ogsaa imorgen den Dag tale med ham, og bede ham om, at han“

„O, min dyrebare, elskede Bedstemoder!“ raabte

Urania ude af sig selv af Henrykkelse — „du maa Intet sige til ham. O, jeg er saa lykkelig, saa uudsigelig lykkelig over at han har feilet. Du veed ikke hvordan jeg har været tilmode, lige siden han i Aften sagde det til mig. Nu er det forbi. O, Gud være lovet! Jeg er ikke født til Jammer og Glendighed! Men min gode, vise Bedstemoder! sig mig“

„Det er du ikke, mit velsignede Barn!“ — afbrød Christine hende med Fyrighed og trykkede et Kys paa Uranias atter smilende Læber — „Himlens Stjerner ere dine Venner! Som smaae Engle, med flammende Dine, smile de ned fra Guds uudgrundsfeligg Himmel til dig, forkynde dig Guds uendelige Størhed og minder dig om at ære og elske ham. Derfor har jeg ogsaa lært dig at kjende og elske dem. O, hvormange Gange har de ikke nedstraalt Trøst og Haab i mit beflemte Hjerte, naar jeg med et inderligt Suk til ham, som skabte dem, har hævet mit Nie op mod dem! Dog det er sandt: siden vi just tale om Stjernerne, vilde jeg ønske, at Knud Fiskers Kone ikke maatte føde i Nat, thi — jeg kan ikke tage feil — i denne Aften er der atter oprundet en“

„Forbarmende Himmel!“ — raabte Urania, og stirrede med næsten vilde Blikke paa Bedstemoderen — „Saa er det dog sandt! O, Gud! jeg haabede dog“

Den ulykkelige Pige kunde ikke sige mere. Hun begyndte at vakle og sank uden Bevidsthed ned ved Bedstemoderens Fødder.

Christine raabte, betagen af den høieste Sjæleangst, om Hjælp; men hvorfra skulde denne Hjælp komme? Hans var gaaet til Helsingborg. Elias sov langt derfra og var desuden noget tungsvøvnig. Den Eneste, der kunde komme, var den syge Karen, og hun kom ogsaa usfortøvet. Ved forenede Kræfter fik de Urania hen paa Sengen, hvor deres Bestræbelser, for at bringe hende af sin Afmagt, lykkedes saa vel, at hun snart aabnede Vinene og kom ogsaa omsider aldeles til sin Bevidsthed; men Fortvivlelsen omspændte hendes blødende Hjerter, og Christine hørte hende den hele Nat udstøde dybe Sukke og græde. Det var ikke for sig selv eller sin forestaaende Skjæbne, at hun græd. Det var for det Uheld, der ved Bagten, som hun havde besvoret, skulde ramme den ædle Ungling — som hun følte hun aldrig kunde aflade at elske, og som elskede hende indtil Døden. Hun forsøgte flere Gange at bekæmpe den skrækkelige Overtro, der trueede med at sønderknuise hendes Hjerter, men forgjæves. Morgensolen fandt hende endnu svømmende i Taarer. Dog dulgte hun standhaftigen Aarsagen, hvorfor de flød, for den bekymrede Bedstemoder, der bævede for at det var kommen til en Erklæring imellem de Elskende; hvilken Formodning hun om Morgenens meddeelte Urania, der intet Svar desangaaende kunde give hende. Den ømme Moder søgte at berolige sit lidende Barn, omendstjændt hun ikke selv troede det, hun sagde, hvorfor hun efter nogen Betænkning tog hende kjærlig i sin Favn, idet hun trøstende udbroød:

„Min elskede Urania! jeg troer, at min Formodning er sand; thi den gode Hans, det veed jeg af Elias, var længe hos dig i Lunden. Jeg vil tilstaae dig: at havde jeg erindret det, jeg nu kun altfor grandgiveligen husker, da skulde jeg vist advaret dig for at møde ham, for at forhindre, at det skulde komme til Løfte og Gæder imellem Jer; thi saavel den tyvende som den eenogtyvende August ere onde Dage. Men, mit elskede Barn! er dette end skeet, hvorom jeg ikke mere vil spørge dig, hvad er da et mundtligt Løfte og en løs Gæde, der let kan ophæves og brydes, imod Løftet for Alteret og Gæden for den evige Guds Afsyn? Naar Pagten, der skal bestaae for Tid og Evighed, ikke bliver sluttet under nogen uhykkelig Stjerne, paa ingen af de uheldsvangre Dage — og den ubrydelige Gæde bliver svoret og modtaget af troe og redelige Hjerter: da vil Egtteskabet vist blive velsignet med Held og Lykke, om man end under mindre heldige Forvarssler bestemte sig for at indgaae det.“

Hvad Christine ønskede, skete virkelig. Urania greb det Haab, som hun gav hende, om tilkommende Held og Lykke, med en Begjerlighed, ja med en Hensykkelse, der var for stor til at kunne beskrives. Hun haabede det, hun saa inderligen ønskede, og lod sig derfor letteligen overtøye om sin Bildfarelse. Freden i hendes blide Hjerter vendte tilbage. Dog ikke uden den høieste Undseelse, og med bankende Hjerter, blev det hende muligt at fremtræde for den hulde Ungling, der ene bestjæftigede hendes Tanker; men det blev ham

ganste umuligt at formaae hende til at forunde sig en Samtale i Genrum. Da han ved Afskeden fik Leilighed til i et Par sagte udtalte Ord at bebreide hende hendes altfor store Strengbed, hvissede hun ham med sin yndige Solostemmes rene Toner i Dret:

„Min Hans! vi ville blive indtil din Faders Samtykke har kronet vor Kjærlighed!“

Alt hvad Unglingen formaaede, var, at hun, tilligemed sin Bedstemoder og Karen, hvilken Sidste han og den elskede Pige ledsagede, fulgte ham igjennem Haven, da han gik til Stranden for at seile til Sjælland; samt at hun ved Afskeden trykkede ham i Haanden. Men aldrig saasnart var han borte, og hun med Christine havde ledsaget Karen ind — for hun greb Kikkerten og fulgte ham med Diet lige til han landede paa Sundets anden Bred, ved Kronborgs Kæmpesod, hvor han forsvandt inden for de høie jærntykkte Mure; hvilket forundrede Urania meget, da hun troede at han, efter Sædvane, var gaaet iland ved Beddet for der at komme til sin Fader, der, som han havde sagt, eiede en Lyftgaard ved Stranden.

Karen var formeget Fruentimmer, havde erfaret altfor Meget i Verden, til at hun ikke skulde have bemærket de unge Gissendes underlige Afsærd ved Afskeden. Uranias skræffelige Forlegenbed, den ymme Aatrængenhed, hvormed Hans søgte at nærme sig hende, var ikke undgaaet det aarvaagne Blik, hvormed hun havde lært at betragte enhver Gienstand omkring sig. Deril kom Uranias Tilstand den foregaaende

Nat. — Alt sagde hende: at de unge Mennesker elskede hinanden, og havde gjensidigen tilstaaet denne Kjærlighed.

Karen blev ved denne Opdagelse betagen af den yderste Befymring for de ubesindige unge Mennesker, der, uden at kjende de skrækelige Følger, denne Kjærlighedsforstaaelse kunde drage efter sig, havde indgaaet den uden at tænke paa: at de burde adspurgte dem, der med Fornuft kunde styre deres Uerfarenhed, og muligen qvalt Videnskaben i deres Hjerter, inden den ved Meddelelsen, og den derpaa følgende Henrykkelse, skulde slaae saa dybe Rødder, at den ikke kunde oprykkes uden at Hjerterne derved skulde forbløde sig.

Karen vilde gjøre Alt, hvad der kunde gøres, for at frelse den elskede Hans, ja endog den hende virkelig kjære Urania, fra at blive ulykkelig; men hun vilde først have mere Visshed; hun vilde være ganske overtydet, inden hun begyndte paa et Arbejde, hvorved flere Hjerter skulde bløde — og hun selv komme til at oprive alle sit Hjertes aldrig lægte Bunder. Hun gav derfor i nogle Dage nøie Agt, saavel paa Urania, som paa hendes Bedstemoder, og opdagede, ikke uden Misfornøielse, at de ofte vare indsluttede med hinanden, hvoraf hun drog den Formodning, at de af Hans vare underrettede om hans sande Stand, samt at hun (Karen) blev ført bag Lyset. Hun kunde ikke andet end see alle Unglingens stolte Forhaabninger til Glæds og Høihed omstyrte ved denne Forbindelse; thi vilde hans Fader nogensinde billige den? Og

kjendte hun ikke denne Faders novervindelige Ubøielighed? — Den havde jo kostet hende blodige Taarer. Under andre Forhold kunde hun ikke ønsket sin Sjæls Yndling nogen huldere Ledfagerinde igjennem Livet, end den skjønnede, blide Urania. Men her traadte de jernhaarde Forhold i Veien for enhver Tanke om Ægteskab — og det smertede Karen, at ikke alene Urania og Christine, men selv Hans, kunde søge at føre hende bag Lyset. Dog foresatte hun sig nogen Tid at spille den Uvidende, for at see om Ingen af dem selv vilde nærme sig til hende.

Som Karen en Morgen, da man længe forgjæves havde ventet Hans, var i Tanterne kommen paa samme Materie, blev hun afbrudt i sine Betragtninger af Elias, der kom og bad hende om at bytte den ene af de Brille-Ducater, han havde i Haanden, da han vilde til Helsingborg Marked, for at kjøbe sig et Par virkelige Brillen for nogle af Pengene.

Var Karen ikke før overtydet om at hun havde formodet rigtigt, blev hun det nu. Disse Brille-Ducater vare for saa Dage siden myntet. Hans havde sagt hende, at de endnu ikke vare i Omløb. Han havde om Aftenen trykket hende fire af dem i Haanden. Af hvem kunde Elias have faaet dem, uden af Hans? og da den gode Yngling kun sparsomt blev tildeelt de Penge, han brugte, af sin Fader, kunde hun ikke troe, at han, uden særdeles vigtige Grunde, kunde have givet Elias saa Meget, især af en saa ualmindelig og ny Mynt. Elias maatte altsaa være indviet

i Hemmeligheden, og hans Taushed kjøbt med disse tvende Ducater. Hun var altsaa den Eneste, der skulde være udenfor en Hemmelighed, der angik hende saameget. Denne Bished fyldte hendes Hjerter med en Bitterhed imod Christine og Urania, som hun havde Møje med at dølge for dem.

Den inderlige Fortrolighed, der havde været imellem disse tre Fruentimmer, var aldeles forsvunden. Ordsknap, ja næsten taus, sad og gik Karen de følgende Dage ved deres Side; og dersom de ikke havde troet, at denne Forandring i hendes Opførsel imod dem havde sin Grund i hendes legemlige Lidelser, vilde de derover være blevene endnu mere bedrøvede end de vare, da de ansaae hende for at være mere end sædvanlig lidende. Følgen heraf var: at de fordoblede deres Omhu for den kjære Syge — men dette fjernede hendes Hjerter endnu mere fra dem: thi hun troede, at de gjorde det af Jalssked — og nu foragtede hun dem. Den blide, uskyldige Urania ansaae hun snart for en fin Coquette og den ædle, i Lidelsernes Skole saa hærdede Christine for en snue Koblerste, der vel vidste, med hvem hendes Sønneatter havde forlovet sig.

„Og hvem er denne Christine og hendes Sønneatter?“ — spurgte hun sig selv ofte — „Medstamme de ikke fra Bender? og er en Forbindelse imellem Hans og Urania tænkelig? Styrtter den ikke saavel den uhyggelige forblindede Ungling, som dem selv i Fordærvelse? Og den Hemmelighedsfuldhed, hvori de have indflædt det Hele? I Sandhed: jeg har anseet

dem for meget bedre end de ere. Saasnart min Hans kommer, vil jeg reise. Han maa skaffe mig til Stockholm, om han end ikke selv kan ledsage mig. Døer jeg endog underveis: jeg er tilfreds med det. Men først maa jeg aabne den Forblindedes Dine og rive Masken af Hyklerterne. De skulle faae at vide, hvem den forvildede Yngling er, samt hvormegen Ret jeg har til at styre hans Handlinger. Vilde de saa forraade mig — velan! Jeg har kun et Liv at tabe, og staaer allerede med den ene Fod i Graven. Jeg vil"

Karen fik ikke fuldendt sin Sætning, thi Urania traadte idetsamme ind til hende og erkyndigede sig, med den hende saa egne Blidhed og Moderlighed, om hvordan Karen befandt sig, og spurgte: om der ikke var Noget, hvori hun kunde være hende til Nytte.

Uskyld og den inderligste Hjertensgodhed fremstraalede af Pigens sunde, blomstrende Ansigt. Det blide Himmelsble dvalde med et saa umiskjendeligt Udtryk af inderlig Deeltagelse paa Karens lidende Ansyn. Tanken om at Karen var den elskede Ynglings Nærbeslægtede forvoldte, at Urania virkelig elskede hende med en Datters hele Omhed. Hvor gjerne havde hun ikke kastet sig til den Lidendes Hjerte, kaldt hende Moder og anraabt om hendes Velsignelse. Men dette turde hun ikke. Dog haabede hun, at den Saligheds Stund, da hun for hele Verden turde vedstaae sin Kjærlighed til den ædle Yngling, snart skulde komme. Imidlertid vilde hun saameget som muligt nærme sig

til Karen, der lige fra den første Aften, hun var kommen i Huset, var hende saa kjær. Den Kulde, Karen viste hende, antog hun som Tegn paa, at hun var angreben af stærke Smerter; og da Karen vendte Hovedet bort, for at skjule det Indtryk, som Uranias Omhed gjorde paa hende, troede den hulde Pige, der ikke var sig bevidst at fortjene Brede, at Karens Sygdom var meget forværret. Taarerne styrte af hendes Dine. Uvilkaarlig trykkede hun Karens Haand til sine Læber, idet hun med en Stemme, der kom lige fra hendes ædle Hjertes Junderste, udbrød:

„O, Gud! at jeg dog kunde hjælpe Eder! blot vidste et Middel til at lindre Eders Smerter! Jeg har hørt, at der i Gothenborg skal være en Kone, der er saa klog, at hun kan hjælpe i alle Sygdomme, ja for det meste helbrede dem. Dersom I vilde have Tillid til hende, da vil jeg endnu i Dag begive mig paa Reisen til hende. Der er kun femogtyve Mile hersfra og til Gothenborg. Dem kan jeg mageligen gaae i tre Dage. Een Dag vil medgaae til at tale med Konen og udhvile i. Den femte Dag vender jeg da tilbage, og Konen skal vist følge med mig. Jeg veed nok, at I har det knapt om Penge; men derom skal I ikke bekymre Eder. Jeg har endnu et svært Guldspænde, som har været min Moders. Det vil jeg give Konen, saa følger hun nok med mig. Og vil Gud, da kan hele Reisen være tilendebragt i otte Dage; og jeg skal snart have den Glæde at see Eder frisk og munter, at I kan faae Eders Dnske opfyldt: at reise

til Stockholm; uagtet det vil smerte saavel mig, som min Bedstemoder, at skilles fra Eder. Især kan I troe at jeg vil"

Hun maatte holde op, saadan overvældede Taarerne hende ved Tanken om at den gode Karen skulde forlade hende.

Karen havde vendt sig om til den grædende, bedende Pige, som hun saa skrækkeligt havde misgjendt. Taarerne trillede ogsaa ned over hendes Kinder. Hjertets sande Sprog finder Veien til Hjertet. Med den inderligste Omhed trykkede hun den gode Pige op til sit Bryst og bad hende i sit Hjerte om Tilgivelse, idet hun trykkede sine blege Læber paa Pigens yndige Rosenmund og dybt bevæget udbrød:

"Urania! herlige gode Pige! og du vilde for min Skyld udsætte dig for alle de Farer, alle de Besværligheder, en sliig lang Fodreise fører med sig, og bortgive din eneste Eiendom, den dyrebare Almindelse efter din tabte Moder? — Nei, nei! du ædle, dyrebare Pige! du skal blive hvor du er. Ikke for Alverdens Guld vilde jeg underkaste din Uskyldighed den ringeste Fare. Dit Spænde skal du beholde — og med det min ubegrænsede Kjærlighed. Og — det tilsværger jeg dig ved Gud — jeg skal aldrig misgjende dit ædle Hjerte! En Glæde skal jeg strax forvolde det — og den er — at jeg ikke er saa syg som du formoder og i Dag befinder mig usædvanligen vel!"

Urania blev som ude af sig selv af Henrykkelse
 Tycho Brahes Dage. 5

ved Karens Venlighed og den Forsikkring, hun gav hende. Men det var den gode Pige ubegribeligt hvor hun kunde gjøre saa meget Bæsen af Noget, der forekom hende saa ubetydeligt, som at gaae det Par Mill, og opoffre et Spænde, der dog aldrig kunde anvendes bedre end til et Menneſkes Livs Redning. Hendes Henrykkelse blev tilſidſt ſtormende. Hun ſang og dandsede af Glæde og forlod Stuen for at fortælle ſin Bedstemoder den glædelige Nyhed: at den gode Karen, ſom de troede var ſaa meget ſyg, befandt ſig overmaade vel og vilde viſt ſnart ganſke komme ſig.

Karen ſaae længe efter den ædle, hulde, ſkønne Pige, ſom hun ſaa uretfærdigen havde miſkjendt.

„Derſom diſſe Dine“ — udbrød hun inderligen, da Urania var forſvunden — „hvori Uſkylds høieſte Sjæleadel afſpeiler ſig, denne rørende Stemme, der er ſom en himmeľſk Gjenlyd fra en bedre Verden, kan bedrage — da er Sandheden flygtet fra Jorden. Himlen vaage over dit Hjertes Keenhed! Uſkylds Engle omgjarde dig ihvor du end færdes paa Jorden, du Uſkylds og Naturens huldeſte Billede! O, Gud! at jeg maa ſaare dette Hjerte! men jeg maa. Hun elſker min Hans med en overjordiff, reen og himmeľſk Kjærlighed. Hvor, kan hun ogſaa andet: han er jo et huldrigt Billede af ſin tilførn ſaa ſkønne Fader! Men hun maa fraſige ſig ham. Hendes Hjerte vil bløde — men Tiden vil blive dets Læge. Hun er for ædel til at tilintetgjøre den Unglings Lykke, ſom hun elſker. For ham vil ethvert Offer være hende let.

Endnu i Dag vil jeg vise den Ulykkelige Afgrundsranden, hvorpaa hun i sin Uvidenhed staaer. Snart, snart maa jeg forlade dette Sted, inden det Uveir, der kan opsluge mig, den ulykkelige Pige og hendes Bedstemoder, bryder løs. Ikke min Hans — nei den ubesindige Yngling maa blive under sin Faders Varetægt — men disse ædle, af mig saa stræffelig mis kjendte Fruentimmer skulle ledsage mig. Mit Hjerte vil ogsaa være nærvædt at briste i sin Smerte; men Loddet er kastet. Kun ved at lyde sin Fader, kan Hans underholde mig langt fra Fædrelandet, hvor man ikke under mig den Plet, hvorpaa jeg staaer. Disse af Skæbnen Forfulgte skulle da finde Underhold og Fred ved mit Hjerte — og vi skulle være samlede, indtil Døden adskiller os!”

Christine kom idetsamme ind med Urania. Den gode Kone vilde med egne Dine og Dren overthyde sig om, at Urania ikke feilede ihenseende til den Forandring til det Bedre, der var foregaaet med den Syge; og hun blev ude af sig selv af Glæde, da Karen, med et stærkt Udtryk af Omhed, trykkede hende til sit Hjerte og forsikrede: at hun befandt sig saa vel, at hun haabede, endnu før Vinterens Udbrud, at kunne tiltræde Rejsen til Sverrigs Hovedstad; „og, mine ædle Venner!” — vedblev hun — „mit inderligste Ønske er: at I ville ledsage mig paa denne Reise og blive hos mig saalænge jeg lever. Her kan jeg Intet gjøre for Eder. Der vil jeg vist kunne give Eder et anstændigt Udfomme. Hvad skulle I desuden blive

ved denne Suurbrønd for? Hvad have I for al Eders Uimage med at holde Huset og Haven i Orden og opvarte Gæsterne? Neppe Foden, eller, idethøieste, den meget nøisomt tildeelt. Maa I ikke bringe Amtmanden næsten alt det, I fortjene, i Afgift? Hvor besværligt er det ikke for Eder, Moder Christine, stedse at opvarte ved Kilden, fordi I vil unddrage Eders smukke Sønnedatter de unge Brøndgæsters lystne Blikke og Forfølgelse? Tro I mig: her er ikke Stedet, hvor det er godt for Eder at være; og vær overtydet om: at jeg mener det godt med Eder. Muligen at der kan tilbyde sig et godt Parti for Urania, hvorefter hendes Lykke kan grundfæstes, og hendes inderligste Ønske, at forskaffe Eder en ret behagelig og sorgfri Alderdom, opfyldes. Skulde dette imidlertid ikke skee — da skal Urania engang lufte mine Dine og arve det ikke saameget Ubetydelige, jeg i Bohave, Sengklæder, Linned, Sølvs og Guld efterlader mig; thi jeg har et godt Bo i Sjælland, som bliver sendt efter mig — og jeg vil aldrig i Sverrig komme til at mangle Penge."

Uranias Hjerte var nærved at bryde ved Tanken om at forlade den elskede Hans, der trende Gange, i de ømmeste Breve, havde gjentaget Forsikringen om sin evige Kjærlighed og lovet snart at bringe hende sin Faders Velsignelse. Det var hende umuligt at tvinge Læserne tilbage, der fremvældede af hendes Dine; hun forlod derfor hurtigt Stuen — og overlod det til hendes Bedstemoder, at besvare det dem gjorte Forslag.

Christine stod som forstenet over Karens ædelmodige Forslag, hvilket hun under andre Omstændigheder med den inderligste Glæde vilde modtaget. At gjøre det under de nuværende, var at knuse Uranias bløde Hjerter. Hvor gjerne havde hun ikke aabenbaret den ædle Veninde de Grunde, der bestemte hende til at afslaae at tage imod det gode Tilbud; men hun havde jo lovet Urania at tie med det, som hun havde betroet hende. Og hvad vidste hun da? Kun det: at Urania elskede Hans. At Hans elskede Urania, det formodede hun kun. Men denne Formodning var det hende jo ikke paalagt at fortie. Dog hun kunde jo ikke fortælle Karen den, uden at henpege paa Uranias Hemmelighed. Hvormegit det end smertede hende, maatte hun derfor tie og afslaae det gjorte Tilbud, uden at angive nogen Grund til det. Men dette kunde hun ikke gjøre uden megen Bærgelse og virkelig Smerte, hvoraf Karen tydeligen saae, hvor gjerne hun havde modtaget Forslaget.

Karen blev ved denne Bægring endmere overtydet om, at hun ikke havde taget feil ihenseende til Ynglingens og Vigen; og det undgik ikke hendes Blik, hvormeget Umage det kostede Christine at fortie hende Grunden til sit Afslag. Hun formodede derfor, at Urania, og muligen Hans med, havde paalagt Christine Tausshed; ja at muligen en Sed forseglede hendes Læber. Hun besluttede derfor usortøvet at udføre sit Forsæt, da man hvert Dieblik kunde vente Hans, og hun kunde vente Alt af hans Hefstighed. Urania

maatte forlade ham, om Forbindelsen skulde hæves; han forlod aldrig hende. Hun bad derfor Christine og Urania, om muligen at forunde hende deres Selskab den hele Aften, da — saaledes udtrykte hun sig — hun vilde meddele dem nogle Begivenheder, der havde haft en særdeles sørgelig Indflydelse paa hendes Liv, og, da Følgerne af disse Begivenheder endnu ikke vare til Ende, raadsføre sig med dem.

Christine kunde ikke afslaae en Bøn, der viste hvormegen Tillid Karen havde til hendes Hjerte og Klogskab, med hvilken hun endog hædrede hendes elskede Urania. Hun lovede derfor snarest muligt at besørge sine Forretninger for at opfylde Karens Ønske; og det var endnu høi lys Dag, da hun med Urania traadte ind til Karen, der havde trukket Gardinerne ned for Vinduerne for at gjøre Bærelset mørkt. De toge Plads lige over for hende, og hørte med den mest spændte Opmærksomhed paa hende, medens hun deels talte, deels fortalte Følgende, uden at agte paa det udbrydende Uveir.

„J vide, mine kjære Veninder! at jeg er kommet her for at gjenvinde min tabte Sundhed, hvilket og for en Deel, ved Himlens Naade og Eders kjærlige Omhu, er lykkedes for mig, saa at jeg tør haabe at komme fra det Land, hvor mine brændende Taarer i tre og tyve lange Aar have vædet Jorden, fordi jeg i et svagt Dieblif gav efter for Kjærligheds Bønner og troede det muligt: at en Fyrste kunde holde Elskerens, i Kjærligheds Beruusning givne Løfter. I have seet,

med hvilken ængstelig Flid jeg undgik at lade mig see for ethvert Menneſte; hvordan jeg tilhyllede mit Anſigt, hver Gang jeg, endog blot i Afſtand, ſaae Noget nærme ſig Stedet, hvor jeg var. Jeg har allerede løſeligen berørt, at en kun altfor mægtig — jeg kan ligesaa godt ſige det reent ud — Kvinde har beſtyldt mig for at ville rydde hende af Veien, og derfor, ved ſine mægtige Creaturer, der ere hendes Luners Slaver, ſaa ſkrækkeligen forfølger mig, at, om end ikke mit Liv, min Frihed ſtedſe ſvæver i Fare. I have ønsket at erfare de Begivenheder, der ere Aarſag i diſſe Lidelfer og Forfølgelfer — men jeg kjendte Eder ikke nøie nok, til at betro Eder mine Tildragelfer, ligesom I, ihenſeende til mig, hvad Eders Hændelfer angaae, ſynes at have iagttaget ſamme Forſigtighed. Mine Betænkeligheder, Eder angaaende, ere aldeles hævede. Jeg kjender Eder nu ganſke og tør uden Frygt aabne mit Hjerte for Eder. Mit Ønſke, at ſaae Eder til at følge mig til Stockholm, er endnu lige levende; og jeg haaber at beſeire Eders Beſlutning at blive her, hvor Næringsſorg og Mangel omringe Eder, og hvor Urania er udsat for alle de Farer, der ſtedſe omringe Ungdom og Skjønhed, naar Skjæbnen har ſat den Bige, der er ſmykket med diſſe forgængelige Gaver, i en af de lavere Stænder. Vel veed jeg: at jeg ved at fortælle mit Livs Begivenheder taber meget af den Formening, I, mine kjære Veninder! have om mig; men mit Exempel ſkal være lærerigt for Urania. Hun ſkal derved lære at kjende den Afgrund, hvori

jeg hovedsømmel styrkede, og — om en flig skulde aabne sig for hendes Fødder — undgaae at blive opslugt af den.

„Min Fader hed Anders Hansen Wincke og var Skriver ved Bremerholm, hvorfra han i mit ellevte Aar, det samme, hvori min Moder døde, med en god Pension blev afskediget, og flyttede derpaa strax til Slangstrup, hvor han troede at kunne leve lettere end i Kjøbenhavn. Han sørgede omhyggeligen for min Opdragelse, og jeg var stedse klædt bedre end Borgersdøttrene der i Byen i Almindelighed vare det. Dette tildrog mig Manges Vink, og da jeg, som man sagde, var smuk, fik jeg meget tidligt Friere. Blandt disse indfandt sig, da jeg var nitten Aar, en Laasfæd i Slangstrup, der, som man troede, sad i god Velstand, var Enkemand, havde ingen Børn, men havde kun en lille Broderdatter, som han havde taget til sig, at ernære. Min Fader syntes meget godt om Partiet og lovede Mester Kruse min Haand, naar han kunde vinde mit Hjerte. Uagtet jeg ingen Kjærlighed følte for min Frier, havde jeg vist blevet hans lykkelige Kone, dersom ikke den Begivenhed, jeg nu vil fortælle, hvoraf alle mit Livs Lidelser ere udsprungne, var indtruffen. Kruse havde, som sagt, allerede faaet min Faders „Ja“ og kom dagligen i vort Huus for at erholde mit, som jeg ogsaa var bestemt paa at give ham, da han en Dag, i Begyndelsen af Sommeren, kom ind til os og bad mig og min Fader, om vi, med ham og hans Broderdatter, vilde kjøre til Gre-

deriksborg, hvor han skulde have nogle Benge for Arbejde af Slotsfogden og desuden slaae et Par Laase paa Dørene til den nye store Ridderisal. Vi skulde da, saa forsikrede han, faae hele Slottet og alle Gemakkerne at see, da der ikke var noget Herskab paa Frederiksborg, og Kongen, siden Dronning Anna Catharinas Død, kun sjelden kom der.

„Jeg blev meget glad over at faae dette Slot at see, der, som man sagde, var saa deilig, at det ikke havde sin Lige i hele Verden. Min Fader havde heller ikke Noget derimod, hvorfor Reisen dertil blev bestemt til næste Dag. Jeg kunde neppe sove om Natten af Glæde over det meget Herlige, jeg næste Dag skulde see — men min Fryd blev forvandlet til Graad og Sorg, og min Glendighed og Fortvivlelse blev uden Ende.

„Vi havde, siden jeg fyldte færtten Aar, ingen Pige holdt, da jeg selv havde bestyret min Faders lille Huusholdning, hvori dog en Naboerske stundom havde staaet mig bi med Raad og Daad. Denne Kone var paa nogen Tid bleven mig fjendst, fordi jeg ikke vilde have hendes Søn, der friede til mig. Hun kom siden den Tid aldrig til os, men udspejdede derimod ethvert af mine Skridt og vidste at give det Ustyldigste, som jeg foretog mig, en falsk Udtydning. Da hun havde erfaret, at jeg vilde reise til Frederiksborg med Mester Kruse, som endnu ikke havde erholdt mit „Ja“, udskjældte hun mig for en Hyllerske og raabte over Blankeværket ind til mig i Gaarden: at jeg kun

gjorde Nar af den brave Mand, ligesom jeg havde gjort ved hendes Son; hvilket jeg dog ikke bekymrede mig om, da jeg havde foresat mig, ved første given Leilighed at forlove mig med Kruse; hvorfor jeg blev hende Svaret skyldig og gik ind for at ordne det Tvi, min Fader og jeg skulde have paa, da vi ventede Kruse med Vognen meget tidligt næste Morgen, som var den sjette Juni.

„Da jeg, som sagt, for Fryd over den Fornøielse, jeg ventede, havde tilbragt en Deel af Natten vaagen, forsov jeg mig om Morgenens, hvilket min Fader, dog uden at skjænde, i Kjøkkenet, hvor Døren formedelst Røg stod aaben, bebreidede mig. Min Fader var ellers den Dag i et meget godt Lune, og naar dette var Tilfældet, taalte han endog Spøg af mig. Jeg raabte derfor efter ham, da han just gik ind i Stuen, at nu skulde jeg snart slippe for hans Bebrejdelser, da — dette hvisttede jeg undseelig, idet han kom tilbage — jeg endnu i Dag vilde give Kruse mit „Ja“. Min Fader kysede mig af Glæde og kaldte mig sit gode Barn, medens han slyngede sin Arm om mig og førte mig ind i Stuen. Der bad han mig at skynde mig, da han hvert Dieblif ventede at Kruse skulde komme og hente os. Som jeg gik ind af Stuedøren, saae jeg Moder Godske (dette var Nabokonens Navn) liste sig fra Plankværket, hvor hun havde luret. Men jeg bekymrede mig ikke videre om denne Ondskabssfulde og gik ind for at fuldføre min Paaflødning.

„Vi havde endnu ikke faaet vort varme *Ol*, hvilket min Fader erindrede mig om, da jeg atter var i *Rjøffenet*, og jeg opdagede nu, — til hans *Utilfredshed*, at det, formedelt min *Tralvhed* med min *Pynt*, var fegt i *Ilden* og havde ganske *udslukt* den. Jeg bad derfor min Fader at nøies med at drikke lidt *Melk*, til et Stykke *Smørrebød*; og da han vægrede sig, søgte jeg at overtale ham, idet jeg roste *Melken*, som jeg, af et fladt *Fad*, fremtog i *Spisefammeret* og satte ind paa *Bordet*. Da vi kom ind i *Stuen*, traadte *Kruse* ind fra *Gaden* og berettede: at *Bognen* holdt udenfor *Døren*. Min Fader bad ham at spise og drikke med sig, og jeg løb ind i *Kammeret* for at fuldende min *Paakslødning*, hvilket medtog en god halv *Time*.

„Endelig var jeg færdig og vilde gaae ind til *Kruse* og min Fader, hvilken *Sidste* havde kaldet tre Gange paa mig, da jeg til min *Fortrydelse* opdagede, at der var sprunget nogle *Masser* ovenfor *Skoen*, paa min hvide *Silkestrømpe*. Hurtig rev jeg *Skoen* og *Strømpen* af for at udbedre *Skaden*; men min Fader kaldte idetsamme saa høit, at jeg af *Forsærdelse* tabte *Strømpen* af *Haanden* og løb som jeg var, med een *Sko* og eet bart *Been*, ind i *Stuen*, hvor min Faders *Smertesstrig*, idet han *kræmpede* sig paa *Bænken* mødte mig.

„Jeg har nu fortalt *Eder Alt*, hvad der, siden hiin *ulykkelige Frederiksborgreise* blev berammet, foregik med mig, meget nøiagtigen, da ingen af disse

Smaaomstændigheder bleve af Ubigtighed, men havde betydelige Følger i de Rædselsscener, jeg snart skulde gennemgaae.

„Min Fader skreg uophørlig over Smerter i Mavnen og frympede sig som en Drm, medens Kruse med begge Hænder holdt sig paa Underlivet og ligeledes klagede over store Smerter. Kruse sagde, at det var af Melken, de havde faaet Ondt — og jeg saae nu: at Fadet, hvilket indeholdt noget Ellmagtig paa Bunden, var udtømt til den sidste Draabe. Convulsionerne, især hos min Fader, tiltog frygteligen, og han raabte omsider: at der maatte have været Gift enten i Melken eller Smørrebrødet. Jeg skreg overlydt ved denne rædselsfulde Formodning, og løb ud i Gaarden og raabte fortvivlet om Hjælp.

„Naboer og Gjenboer, og blandt dem Moder Godske, styrtede ind, hvilken Sidste løb efter Lægen — men hun traf ham ikke hjemme, da han tidligt om Morgenens var kjørt paa Landet for at see til sine Patienter. Der blev nu strax sendt en Vogn efter ham, men den traf ham saa sildigt hen paa Eftermiddagen, at han først kom til vor Rædselsbolig om Aftenen, hvor min ulykkelige Fader og Mester Kruse laae i det sidste Aandedræt. Alle anvendte Midler vare unyttige — inden Midnat vare de døde.

„At beskrive Eder min Tilstand ved dette skrækelige dobbelte Dødsfald, er en Umulighed. Endnu efter næsten fem og tyve Aars Forløb gennemgaaes mit Hjerter ved Tanken om det. Mine Fortvivlelsesstrig

steeg mod Himlens Skyer. Jeg fastede mig over min elskede Faders affsølede Legeme og raabte: at han skulde vende tilbage. Jeg forbrede et Mirakel af Himlen — som endog rørte Mange til Taarer; men min eneste sande Ven paa Jorden, min dyrebare, kjærlige Fader, var uigjenfaldeligen revet fra mit Hjerte, og kom ikke mere tilbage.

„Blandt den Mængde, der omringede mig og Eigene, var ogsaa Byfogden, der havde haft en lang Samtale med Moder Godske inde i mit Kammer, hvor alle mine Gjemmer og Klæder paa det Almagtigste bleve gennemføgne — og man slæbte mig for et Forhør, der blev holdt i vor lille Storstue, hvor Moder Godske fremstod som min Anklageriske og beskyldte mig for: at jeg havde forgiven min Fader og Kruse, fordi jeg ikke vilde ægte den Sidste og havde formodentligen kommet Giften i Melken, hvilket hun selv havde hørt jeg saagodtsom nødte min Fader til at drikke; ligesom hun kunde beedige, at jeg havde sagt til ham i Brede: at jeg nu snart skulde slippe for hans Bebreidelser. Mit Svar paa disse Beskyldninger var en Taarestrom og fortvivlede Skrig. Det var mig umuligt at fremsføre et eneste Ord til min Retsfærdiggjørelse.

„Melkesædet, der endnu stod paa Bordet, blev nu af Lægen undersøgt — og det Elmagtige paa Bunden blev virkelig befunden at være Rottetrudt. Det blev nu bestemt, at Eigene næste Dag skulde aabnes — og der var Ingen, som tvivlede paa, at jeg var

Giftblandersten. De stræffeligste Forbandelser lød mig fra alle Munde imøde, og det, at jeg ikke forsvarede mig, antog Alle for en stiltiende Tilstaaelse af min Brøde. Imidlertid var Dagen brudt frem. Lysene bleve slukkede, og man belavede sig paa at slæbe mig i Fængslet, hvor Byfogden truede mig med Pinebænken, dersom jeg ikke bekjendte; men endnu vilde han gjøre et Forsøg paa at faae mig til at aflægge en frivillig Bekjendelse, og det var — at jeg skulde lægge Haand paa Eogene. Den Tilstand, jeg derved kom i, vilde da, som han troede, lægge Sandheden for Dagen; hvorfor jeg blev bragt ind i Dagligstuen, hvor den frygtelige Dommer spurgte mig: om jeg, med Haanden lagt paa min myrdede Faders Hjerter, turde sværge paa, at jeg ikke var hans og Kruses Morderke.

„Som jeg gik over Dørrinet, styrtede et Menneſte ind af Døren og greb mig, holt ſkrigende, i ſine Arme. Det var en ung Mand ved Navn Walther, der juſt var kommen til Byen fra Frederiksberg, hvor han ſom Maler arbejdede paa Slottet. Med tusinde Eder forſikrede det gode Menneſte, hvis Kjærlighed jeg havde forſmaaet: at jeg var uſkyldig, da han kjendte mit Hjerter for nøie til at jeg kunde begaae den ſkjændigſte af alle Misgjerninger: den at blive Fadermorderke.

„O, jeg kan ikke beſkrive Eder, hvorledes hans Ord trængte ſig lige til mit Hjertes Indreſte; og en Straale af Haab om, at min Uſkyldighed ſkulde ſeire,

dalede ned fra Himlen i min Sjæl. Jeg følte mig paa en besynderlig, jeg kunde næsten sige, overnaturlig Maade styrket. Mine Taarer standsede. Med Tillid til Himlens Retfærdighed, lagde jeg Haanden paa min Faders af Dødens Kulde stivnede Hjerter, og svor ved den treenige Guddom: at jeg var uskyldig og aldrig havde troet, at en Brøder som den, jeg var beskylt for, kunde besudle Jorden; men det var, som om mit Hjerter skulde bryde, da jeg havde afslagt denne Eed. Jeg skjælvede heftigt. Mine Knæ vaklede — og jeg sank besvimmelst om i min ædelmodige Forsvarers, den unge Malers Arme.

„Man skulde have troet, at man nu idetmindste havde vaklet ihenseende til den skrækelige Beskyldning, man gjorde mig; men dette var ikke Tilfældet. Da jeg kom til min Bevidsthed, stod den frygtelige Godske og vilde rive Walthers fra mig, hvem hun udsjældte for en Fædermorderiske, og Byfogden sagde til Forsamlingen: at Himlen selv havde bekræftet, at jeg var Morderiske, ved det at Samvittigheden slog mig, da jeg svor den falske Eed, saa jeg sank, som ramt af Himlens dræbende Lyn, til Jorden.

„Der blev nu givet Ordre til at føre mig i Fængsel, og den gode Walthers erholdt med megen Møie Tilladelse til at ledsage mig, for at jeg ikke skulde komme i Bøddelknægtens Hænder. Med et brydesfærdigt Hjerter fæstede mine Dine sig paa min affjælede Fæder, der laae paa Bordet for mig — og jeg syntes at fornemme en salig Trøst ved den Bis-

hed jeg havde: at jeg snart skulde forenes med ham i Himlen.

„Som vi skulde gaae, gjorde Walthers mig opmærksom paa: at min ene Fod var bar, og spurgte Bysfogden, om jeg ikke maatte tage en Strømpe og en Sko paa, inden jeg gik i Arresten — hvortil han svarede Ja; og jeg gik, ledsaget af Walthers og de Fleste i Forsamlingen, igjennem Rjokkenet for at tage Strømpen og Skoen paa i mit Kammer. Da jeg kom forbi Spisefamnerdøren, der stod halv aaben, var der noget Varmt, der bevægede sig paa min høire nøgne Fod. Hvor omspændt af Sorg og Fortvivlelse jeg end var, saae jeg dog ned til Foden og udstødte et Skrig — thi det var en uhyre stor næsten halv død Rotte, der var kommen op paa min Fod, og da Walthers jog den bort derfra, døde den for Alles Dine.

„Uvilkaarligen saae Flere ned paa det døde Dyr — og opdagede tre andre døde Rotter, der laae ved Spisefamnerdøren; og da Bysfogden saae indendøren, laae der endnu tretten døde Rotter paa Gulvet, hvilket vakte en almindelig Forundring — og der var Nogle, som faldt paa at formode, at disse Rotter vare døde af Forgift, og kunde muligen, inden den dræbte dem, have udspyet en Deel af den i Melken, hvoraf min Fader og Kruse inddraf Døden.

„Saa stræng som Bysfogden havde været til at martre mig, ligesaa omhyggelig undersøgte han nu dette høist besynderlige Tilfælde — og gjorde snart den Opdagelse, at vor ene Nabo, som havde en Heste-

mølle, der vendte ind til vort Spisefamner, i hvis Bæg vare flere Huller, hvorigjennem Rotterne kunde krybe, havde sat Gift for at udrydde disse skadelige Dyr; og der var altsaa ingen Tvivl om: at de, da Rottetrudet brændte dem i Livet, havde søgt til Melkesadene i vort Spisefamner, for at drikke, og der, som sagt, udspyede Giften. Flere af disse Dyr bleve derfor af Lægen aabnede; og Formodningen, at de vare forgiftede, blev til Visshed — hvilket havde min fuldkomne Friskjendelse til Følge; og alle de Tilstedeværende, Moder Godske undtagen, selv Bysfogden, ønskede mig til Lykke, og glædede sig over min Uskyldighed.

„Den øvrige Mælk blev nu tillige undersøgt, og man fandt, at der laae meget af den opspjuede Gift paa Bunden af Sadene. Det frygtelige Raseri, hvormed man beskyldte mig for at være Giftblanderke, blev nu forvandlet til den inderligste Medynk. Alle kappedes om at vise mig Deeltagelse. Selv Bysfogden undskyldte sig hos mig, ihenseende til Udøvelsen af den Strængbed, hans Embede førte med sig — og tilbød mig sit Huus, indtil Ligene vare begravne — men jeg kunde ikke undlade at gysse ved blot at fæste mine Bine paa denne barske Mand, hvorfors jeg takkede ham for hans Tilbud — men fulgte med Walther, som ledsagede mig hjem til hans unge Kone, der var hos hans Moder, en værdig Bræsteenke, hvor jeg blev

modtaget med den forekommende Godhed, min Ulykke i saa høi en Grad fortjente.

„Da jeg gif hen ad Gaden, hørte jeg en stærk, vedvarende Hullen at lyde efter mig. Hvor omspændt af Sorg mit Hjerte end var, kunde jeg dog ikke andet end vende mig om, for at erfare hvorfra den kom. Det var Mester Kruses Broderdatter Wibese, som havde siddet og grædt paa vor Trappe og nu var fulgt efter mig.

„Den atter faderløse Lille fastede sig med et Skrig i mine Arme og bad om at hun maatte blive hos mig. Jeg var selv en Gjenstand for Medlidenhed, og kunde derfor Intet love hende. Walthers, som muligens gættede mit Ønske: at beholde den Beslagelsesværdige hos mig, tog hende ved Haanden og førte hende med mig ind i Huset, hvor hun forblev, indtil jeg Dagen efter Begravelsen tog hende med mig hjem til min øde Bolig, hvor jeg deelte det Lidet med hende, der blev tilbage for mig, da min Faders Begravelse og Gjæld blev betalt.

„Selv eiede hun Intet, da Mester Kruse havde levet temmelig høit, og derved efterhaanden forødt sin Fortjeneste. Endog hans Børstøi blev solgt, for at betale det Resterende af hans Huusleie. Wibese var derfor endnu fattigere end jeg, hvilket var saameget sørgeligere, da hun, i den unge Alder hun var i, Intet kunde fortjene og behøvede Opdragelse og Lærdom. Jeg kunde ikke give hende andet end Føden, og det gjorde jeg for den gode Afvædes Skyld, der

var hendes Farbroder — og havde meent mig det saa vel: thi Wibese var langt fra at være noget godt Barn, og forvoldte mig mange Bryderier ved sit Stivsind. Ja, det var kun ved Trængsel, jeg kunde faae hende bibragt lidet af det, jeg selv havde lært.

„Det eneste Sted i hele Byen, hvor jeg kom, og dog lidet kunde adsprede min store Sørgmodighed, var hos den gode Walthers Moder og Kone, hvilke viste mig et sandt Venstreb og gjorde mig, skjøndt de selv vare usformuende, mangen en Tjeneste. Det var meget sjældent at jeg saae Walthers, da han hele Sommeren arbejdede paa Slottet og kun kom hjem om Lørdag Nat, og red bort Mandag Morgen. Jeg gif derfor aldrig derhen om Søndagen, da jeg syntes at have bemærket, at hans Dine med al for megen Omhed dvælede paa mig, naar han saae mig; og det forekom mig, som om han var mindre kjærlig imod sin virkelig smukke Kone, end hun fortjente; hvorfor jeg ikke i flere Maander havde seet ham, da han en Søndag Eftermiddag med sin Kone kom og indbød mig til, i Selskab med hende, at see Slottet, hvis pragtfulde Riddersal og Kirke, der havde modtaget nogle Forbedringer, hvad Maling og Forgyltning angik, nu vare ganske færdige, og i Pragt og Skjønhed skulde overgaae Alt, hvad der hidtil af Sligt var bygget.

„Den gode Walthers troede, at det vilde adsprede mig, og havde netop valgt den næste Dag dertil, da man om saa Dage kunde vente Kongen til Frederiks-

borg, hvor han muligens blev længe, og saa var der Banskelligheder forbunden med at faae Noget at see, da vi ikke kunde vide, hvad Dieblif Kongens Nær-
værelse kunde forstyre os midt i Fornøielsen; og —
omendstjondt Hans Majestæt ikke havde Noget imod at
Fremmede saae sig om paa Slottet — kunde det dog
muligen falde ham besværligt; men os vilde det især
meget genere. Jeg afflog uden Betænkning denne
Indbydelse; thi den fornyede pludseligen i min Erin-
bring alt det Rædselsfulde, der hændtes mig den Dag,
jeg skulde gjort den forrige Frederiksborgreise, og jeg
kunde ikke uden Gysen tænke paa, hvilke frygtelige
Følger den havde havt.

„Walthar blev desuagtet ved at overtale mig om
at følge med, ligesom hans Kone, der virkelig var
min Veninde, forenede sine Bønner med hans; men
jeg var ubevægelig, og det lykkedes dem ikke den Gang
at rokke min Beslutning. O, dersom jeg siden, nogle
Uger derpaa, da Slottet var aabent for Alle og Enhver,
havde været ligesaa standhaftig: da havde min
Skjæbne ikke taget den Vending, som den tog, og jeg
havde sparet Millioner Taarer, som jeg siden har
maattet udgyde. Da sad jeg nu ikke her som en uhyk-
kelig Flygtning og behøvede ikke, liig en Forbryderste,
at skjule mig for ethvert Menneske og søge en Grav i
et fremmed Rige, langt fra mit elskede Fødeland — o,
som har dobbelt Værd for mig: nu, da jeg for evigt
skal forlade det.

„Hvad der bevægede mig til at forandre min

Beslutning, var Walthers Kones vedvarende Overtalelser, da hun aldeles ikke vilde foretage denne, skjøndt forte, Reise, naar jeg ikke var med, samt Wibes vedvarende Bønner om, at faae al den Herlighed at see, som hun havde hørt saameget rose. Dertil kom den Omstændighed: at Vinteren var for Haanden, og den gode Kone ventede endnu før Jul sin Nedkomst, og vilde endelig have denne Fornøielse, inden hun kom til at ligge. Jeg kunde derfor ikke andet end føie hende. — Reisen gik altsaa for sig, den sjette November om Morgenens tidligt, og vi kom”

„Den sjette November!“ — afbrød Christine hende hurtig. — „Og hvad Dag var det, at I forrige Gang skulde gjort denne uhyggelige Reise, der paa saa rædsom en Maade blev tilintetgjort? Det forekommer mig som om I sagde”

„Det var den sjette Juni“ — gjensvarede Karen hende — „Jeg kan alt for godt huske disse i mit Liv saa betydningsfulde Dage, til nogensinde at kunne glemme dem. De ere altsor dybt indprægede i min Husommelse. Men hvorfor spørger I?”

„Disse Dage“ — afbrød Christine hende hurtigen — „ere stedse uheldsvangre og farlige, til at foretage sig Noget af Bigtighed paa. Har I da aldrig hørt tale om Tycho Brahes Dage? Den Dag, Ederes Fader og Elsker døde: var en Tycho Brahes Dag — og den, I nys nævnte, ligeledes. Det skal derfor ikke undre mig, om der paa den Dag mødte Eder Noget, som I Dag er det ogsaa”

„Hvordan?“ — afbrød Karen hurtig Christine — „J, som er saa klog, hvem Verden har skænket saa megen Erfaring — J kan troe paa Tycho Brahes Dage? om hvis Indvirkning paa Menneskenes Skjæbne jeg uden at fæste Liid til det, har hørt saa meget fortælle? Jeg troede at J var altfor oplyst, havde en altfor dyrket Aand, til at troe paa sli en Fordom, der ikke kan bestaae med Skaberens Godhed; thi er det tænkeligt: at han skulde indvie usødte Mennesker til Jammer og Glendighed, ved at lade dem sødes paa en af de Dage, hvilke han i sin Evighed havde bestemt til at sprede Ulykker over deres hele Tilværelse paa Jorden?“

„Jeg kunde besvare Eder dette Spørgsmaal,“ — gjensvarede Christine, idet en Taare nedtrillede over hendes af Sorg og Modgang surede Kind — „men de samme Grunde, der hidtil bød mig at fortie mit Livs Begivenheder, binder ogsaa, hvad denne Gjensstand angaaer, min Tunge. Men bliv ved. Fortæl os hvad der mødte Eder paa denne Reise, der blev foretaget den sjette November. O, jeg veed kun altfor vel — at den blev ulykkelig for Eder, og vist, som J allerede har ladet Eder forstaae med, lagde Grunden til mange, ja muligen alle de Lidelser, J siden den Dag har gennemgaaet. O, at J dog ikke paa den Dag havde gjort den ulykkelige Reise! At et Tilfælde, en lille Sygdom, eller noget Sligt havde forhindret den!“

„Men intet af dette var Tilfældet!“ — gjensva-

rede Karen, som ikke kunde lade være at gruble over Christines Overtro, hvilken diebliffeligen — saaledes ere Menneffene, endog de mere Dplyste af dem — foraarfagede hende nogen Uro og — man kunde næsten siige — smittede hende selv; hvorfor hun ikke kunde andet end gruble over disse Dage, paa hvilke flere Uheld havde mødt hende. Efter et langt Ophold, hvori alle de Begivenheder, der umiddelbart fulgte af denne Reise, havde affpeilet sig for hendes Sjæl, vedblev hun:

„Vi kom til Frederiksborg om Formiddagen Klokken ni, og efter at vi havde forfrisket os lidt, og Walthers Kone og jeg for Speilet havde rettet paa vor Pynt, førte Walthers os ind i Slotskirken, hvor vi, da det endnu var temmelig tidligt, ganske alene gik og saae os om. Vi tabte os snart i Besundring over de uforlignelige Malerier, Kostbarheder og andre Kunstskatte, som her med den yderste Smag vare hensatte — og kunde ikke see os mætte paa alt det Herlige, hvis Betydning vi enten selv forstode, eller Walthers, med sin virkelige Kunstfands, forklarede for os.

„Vi vare just oppe paa Kirkens brede Omgang og betragtede de uforlignelige Malerier, der rundt om prydede dens Vægge, da Walthers blev kaldt ud til Slottets Decorateur, der onskede at tale med ham; hvorfor han bad os at blive, hvor vi vare, og besee de andre Malerier, da han strax vilde komme tilbage. Der var vel neppe forløben ti Minuter siden han

forlod os, da Wibese, der løb frem og tilbage, blev opmærksom paa en Herre, idet han kom op af Trappen og gik lige hen imod os. Dette kunde ikke forundre os, da det var een af de Dage, hvor Alle kunde komme ind og see Slottet; dog generede det os noget, hvorfor jeg vinkede Wibese hen til os, og vi bleve staaende ved et Vindue uden at gaae videre.

„Den fremmede Herre nærmede sig snart, efter at han dog havde dvælet lidet ved et Par af Malerierne, aldeles til os, og hilste os med megen Anstand, idet han bad os: ikke af ham at lade os forstyrre i vor Fornøielse — og tilbød sig, da, som han sagde, han var meget bekendt med enhver Gjenstand, at vise os om, læggende til: at vi bedre vilde profitere af at betragte Malerierne, naar Betydningen af dem blev os forklaret. Da han henvendte sig til mig med dette Tilbud, som jeg troede at burde afflaae, takkede jeg ham for hans Artighed, idet jeg sagde ham: at vor Ledsager, som blot for et Dieblis havde forladt os, snart vilde komme tilbage. Dette afholdt ham dog ikke fra at blive hos os, da, som han sagde, han vilde tillade sig imidlertid at udfylde den Fraværendes Plads; og han udbredte sig nu med en Veltalenhed over enhver af de mange forekommende Gjenstande, der ikke kunde andet end henrive os, saa at vi, især jeg, snart glemte at Walthers blev meget længere borte end vi, efter hans Løfte, kunde formode. Omfider havde vi gienngaaet Riddersalen, og vor Ledsager, der havde Nøgler til alle Dørene, spurgte os nu,

om vi ikke havde Lyft til at see de kongelige Gemakker.

„Walthers Kone var den Første, der indsaae det Usømmelige, der var i, med en Fremmed at gaae saaledes om, og desuden længtes hun efter at komme til sin Mand, hvem hun befrygtede var tilstødt et Uheld, siden han blev saalænge borte; hun afflog derfor dette Tilbud med megen Betsedenhed, idet hun henpegede paa Grundene til sit Afslag og bad Herren at vise os Nedgangen, da vi hos Slotsgartneren, hos hvem vi vare aftraadte, vilde vente paa hendes Mand. Den Fremmede spurgte nu, hvem hendes Mand var, og da hun havde sagt ham, at det var Maler Walthers, kjendte han ham meget godt, og bad os at vente lidt, da han vilde lade søge om ham, der, som han formodede, i en anden Fløi af Slottet ledte efter os. Herren gif derfor bort, efter at han, med den indtagne Venlighed, havde overtalte os til at træde ind i et pragtfuld Gemak, hvis Dør han aabnede for os.

„Vi vare nu alene og kunde derfor ikke undlade at tale om det Besynderlige, der var i denne Herres, man kunde næsten kalde det: paaatrængende Artighed imod os; og ikke mindre undrede min Veninde sig over den ualmindelige Fylde af mandlig Kraft og Skjønhed, han besad, samt den Ynde, der var i enhver af hans Bevægelser, hvilket jeg ikke kunde andet end bifalde, skjøndt jeg gjorde det i Stilhed — thi jeg kunde ikke forklare mig selv, hvordan jeg var tilmode. Jeg fandt

ham endnu skønnere, mere indtagende end han forekom min Veninde; men han havde tillige, under den hele Fedsagelse, han paanødte os, viist mig, til hvem han stedse henvendte sig, naar han forklarede os noget, en Art Omhed, som kom mig til at skjælv; og da han, medens vi gik om i Riddersalen, jeg veed ikke selv hvordan, havde faaet mig til at tage sig under Armen, blev det endnu værre — thi han tryffede ofte min Arm op til sig — og da han endeligen, da han skulde gaae fra os, slap den, fik han ubemærket min Haand inden i sin, og tryffede den, som jeg troer, ubemærket af Walthers Kone og Wibese; men jeg mærkede Tryffet meget godt. Det gik lige ind til mit Hjerte.

„Slutningen af vor Formodning, denne besynderlige Fremmede angaaende, var — at han maatte være Befalingsmanden paa Slottet. Ellers kunde han jo ikke vide saa god Bessed, og havde vel heller ikke Nøglerne. En fornem Herre maatte han være, det var uden for al Tvivl. Det røbede hans hele Udseende. Desuden vilde Wibese have bemærket: at der i den Kjæde, han havde om Halsen, hang noget Glimrende, som han søgte at skjule paa Brystet, hver Gang det gled frem. — Og endsskjønt Walthers Kones og min Formening om ham snart var overensstemmende, snart forskjellig, vare vi dog enige deri: at vi syntes at hans Ansigtstræk ikke vare os ubekjendte. Vi maatte, var det end for flere Aars siden, have seet ham. Men hvor og naar? Det var

et Spørgsmaal, som vi ikke kunde besvare os selv, og vi ventede med den inderligste Utaalmodighed paa Walthers, for at han kunde løse os denne Gaade.

„Omsider kom han; men Herren var med ham. Vi kunde derfor ikke faae det Ringeste at vide; og det lod som om denne Herre ingen anden Bestjefstigelse havde, end at vise os omkring; thi han bød atter mig sin Arm, eller, rettere: tog min, og førte mig af et Gemak i et andet — medens Walthers med sin Kone og Wibese fulgte bag efter os — og det lod: som om den brave Kunstner reent havde tabt Pysten til at tale; thi han vandrede taus ved Siden af sin Kone, og ingen af alle de Herligheder, vi saae, syntes mere at interessere ham.

„Omsider kom vi til et lille Gemak i det Øverste af Slottet, der havde en yderst fortræffelig Udsigt. Medens jeg stod og lod mit Øie dvæle paa de mangfoldige Gjenstande, der fiern og nær viste sig for mig, hvilke den forekommende Herre ligeledes forklarede mig, var Walthers, hans Kone og Wibese blevne borte for mig, hvilket i den høieste Grad forfærkede mig, da jeg savnede dem. Min ledsager forsikrede mig: at de vare i Nærheden, og formodentligen nød den skønne Udsigt fra et andet Synspunct; imidlertid bad han mig, at indtage lidet Forfriskning, idet han aabnede en Sidedør og førte mig ind i et nydeligt lille Værelse, hvor et Bord med Frugter, Wiin og Kage stod serveret. Det var mig umuligt at nyde noget, saa begængstet var jeg over at være alene med et Menneske,

som jeg ikke engang kjendte af Navn, og som endog gjorde mig bange for sig ved al den overordentlige Forekommenhed, han viste mig. Jeg bad ham derfor paa det Inderligste, at føre mig til mine Rejsesæller, der vist vare bekymrede for mig; og jeg gjorde dette med en Vengstelse, der bragte mig Taarer i Øinene.

„Min Ledsager forsikrede mig, at Walthers kjendte ham meget godt, og derfor vist var meget rolig for mig, ligesom han tilspøiede: at om end Walthers endog, som han dog ikke formodede, virkelig var urolig for mig, da skulde denne Uro fuldkommen blive ham erstattet ved en glædelig Tidende, der ventede ham, inden han endnu forlod Slottet.

„Hvad kunde vel dette være for en Tidende? Jeg lovede at opløste mine Øine spørgende paa min besynderlige Ledsager — og de faldt idetsamme paa et stort Billede, i en lueforgylt Ramme, der hang noget høit oppe paa Væggen bag ved ham. Jeg var nærvæd at sege til Jorden ved den Opdagelse, jeg gjorde. Det var vor Konge, Christian den Fjerdes meget lignende Afbildning. Kun et Blik paa Herren, der stod for mig — og Gaaden, hvem han var, opløste sig for mig. Sløret faldt fra mine Øine. Jeg kunde ikke tage fejl af dette Billede med Kronen paa Hovedet og Scepteret i Haanden, Purpurkaaben og det majestætiske, Udførelst opvækkende Ansigt. Det maatte være Kongen. Og naar jeg undtager de udvortes Tegn paa Værdighed, var det den samme Person, der, smilende, stod for mig; kun at den høie Majestæt

ligesom var omstraalet af en Blidhed og en Ynde, hvilken det er mig umuligt at beskrive.

„Hvor megen Grund havde jeg ikke til at vorde betaget af den høieste Forfærdelse? Igjennembævet af forskjellige Følelser — sank jeg ned for min Mor narks Fødder.

„Kongen løftede mig, med den høieste Venlighed, jeg kunde næsten sige Omhed, op og bød mig at tage Plads ved hans Side, hvilket jeg ogsaa omsider, min gjentagne Vægring uagtet, maatte gjøre, ligesom jeg ikke kunde undgaae at nyde lidet af de Forfriskninger, han med egen Haand fremsatte for mig; og jeg maatte nippe til Vinen, for at takke for Skaalen, som han udtømte paa min Sundhed.

„Det behagede Hans Majestæt at fortælle mig: at han, uden at være ventet, ubemærket var kommet til Slottet, da vi steg af hos Gartneren, hvor han, uden at vi bemærkede det, da han var flædt saaledes som jeg saa ham, havde seet mig, — og havde ikke funnet undertrykke det Ønske, at tale med mig. Efter hans Foranstaltning, var Walther kaldt ud — og det var paa et Bink af ham, at han med sin Kone og Wibese havde bortstjernet sig; dog forsikrede Kongen mig: at de virkelig vare i Nærheden — og det beroede alene paa mig, om de usfortøvet skulde vende tilbage. — Dog bad han mig, at forunde sig nogle Diebliske; idet han tillige forsikrede: at han vilde gjøre Alt, for at opfylde ethvert af mine Ønsker.

„Det er mig umuligt at beskrive Eder min Til-

stand. I det Lieblif, jeg var nærved at synke under Byrden af Kongens store Naade, kunde jeg ikke andet end bære ved at ane, hvad Følger denne uventede Naade kunde have for mig. Jeg vilde rive mig løs fra denne kun altfor farlige Konge, som min Fader fra min tidlige Barndom havde lært mig at elske — og som jeg ikke alene elskede og ærede, men endog deelte den almindelige Beundring for hans store Fortjenester af Fødelandet, som Alle nærede for ham; men hvor var det mig muligt at flygte fra ham? Han bad saa inderligt, der hvor han kunde befale — og den Opmærksomhed, han viste mig, kunde ikke andet end smigre min Forsængelighed. Dertil kom: at den Omhed, der fra den store Christians sjælsfulde Dødsraade mig imøde, som i det Høieste et svagt Haandtryk forraadte, var forenet med den fineste Delicatesse, uden den ringeste Fordring. Han syntes kun at finde Behag i mit Selskab, fordi han muligen fandt: at jeg var noget mere dannet, end Piger af min Stand i Almindelighed pleie at være. Hvor kunde, hvor turde jeg derfor nægte at blive alene med ham? Jeg kunde derfor ikke svare ham — dog ønskede jeg min Venindes Nærværelse med en Ængstelse, som ikke undgik Kongens Opmærksomhed, uagtet jeg ikke vovede at sige det, og kun forraadte mit Ønske ved ofte at see til Døren, og fare sammen saasnart han blot berørte min Haand.

„Vi havde derfor kun været en meget kort Tid der i Bærelset, før han trak i en Snor paa Bæggen,

hvorpaa der kom Nogen ud i det forreste Bærelse, som han talede med — og det varede ikke længe inden at Walthers Kone, men uden sin Mand og Wibeke, kom ind til mig. O, mit Hjerte var saa fuldt. Ved at see hende, brast jeg i Graad; og havde Kongens Nærværelse ikke paalagt mig Evang — jeg havde fastet mig til hendes Hjerte.

„Denne min sande Veninde var i en meget underlig Stemning — hvilket meget forøgede den Frygt, hvoraf jeg allerede var betagen; men vi kom ikke til at forklare os desangaaende: thi Kongen veg kun saa Dieblif fra os, ligesom for at give Ordre til Personer, hvilke vi meget tydeligen kunde høre kom til ham i Forværelset; og skjøndt Hans Majestæt søgte at bibringe Samtalen noget af den Munterhed, han selv besad, lykkedes det ham dog ikke. Omfider førte han os ind i et andet Gemak, hvor et rigt Middagstafel ventede paa os — og vi maatte spise med ham; hvilket satte os begge i en ikke lille Forlegenhed, som endikke hans overordentlige Mildhed og Medlidenhed kunde hæve.

„Efter Bordet førte han os ned i den underste Etage, i hans egne Bærelser, hvor han gjentagne Gange bad os at være som hjemme; men al den Pragt, som der omgav os, bidrog endnu mere til at gjøre os forstemte. — O, jeg ønskede uafsladeligen, at jeg var hjemme i min lille Stue, samt at jeg aldrig havde gjort denne forfærdelige Reise og aldrig havde lært at kjende den Monark personligen, som jeg var

født til, i Graastanden, at elske og ære; hvis Nær-
værelse — det følte jeg tilfulde — næsten boiede mig
mod Jorden; til hvem jeg ikke nogensinde troede, uden
at gjøre den stræffeligste BOLD paa mig selv, at kunne
vænne mig; thi han var jo min Konge og Herre; og
jeg — hvem var jeg? en fattig, fader- og moderløs
Pige; een af hans ringeste Undersaatter.

„Det behagede Kongen, meget nøie at erkjendige
sig om min Familie, især mine afdøde Forældre,
hvilke han begge personligen havde kjendt; ja han
havde endog seet mig, da jeg som Barn legede i vor
lille Have paa Holmen. Han vilde endog vide, hvor-
dan jeg var opdragen — hvilket jeg omstændeligen
maatte fortælle ham; og det syntes at glæde ham, at
jeg ikke var blottet for Kundskaber og havde lært
Fransk og Tydsk, samt at jeg kunde spille paa Luth:
hvilket Sidste jeg havde lært af min Moder, der var
en Secapitains Datter, og det Første af min Fader,
der, inden han blev Skriver ved Holmen, havde væ-
ret i Tjeneste saadel hos den franske som hos den
østerrigiske Minister.

„Noget før Aften forlod Kongen os og var borte
i en Time; i hvilken Tid min Veninde og jeg tabte
os i Gissninger over hvad Kongens Hensigt vel kunde
være med mig; og vi vare endnu ikke paa det Rene
med vore Formodninger desangaaende, da Kon-
gen traadte ind med en underffjon livlig Dreng,
der vel kunde være lidet over to Aar gammel, paa
Armen.

„Karen!“ — udbød han med den uimodstaaelige Overtalelseskraft, der ligger paa hans Læber, idet han satte det venligt smilende Barn paa mit Skjød — „Dette er min yngste Søn: Christian Ulrik. Han bærer endnu Sørgeklæder for sin Moder, der for to Maaneder siden døde fra ham. Vil du være hans Moder og bibringe ham dine Kundskaber? Sandeligen, han trænger til et ømt qvindeligt Bæsen, der kan vaage over hans Barndom; især naar mine Forretninger kalder mig fra ham. Dit yndige sjælsfulde Die kan ikke bedrage. Du er ædel og god. Du vil ikke misbruge min Tillid, omendstjondt min Beslutning kan synes dig vel hurtigt fattet. Dog — behøver man stedse Ar, for at satte Tillid til et Hjerte, hvis sande Værd affpeiler sig i et sjælsfuldt med den sande Adels prydet Ansigt? Vær du, som jeg, rask i at beslutte. Jeg kan ikke være dig ganske fremmed. Har du derfor Tillid til mig: saa sig ja, og Pagten imellem os er sluttet! Selv den Spæde synes at anraabe dig om at antage sig ham. See hvor bønlig han udstrækker sine smaae Hænder imod dig. Han havde en ung og skøn Moder. Blomstrende i Livets Baar, neppe tyve Aar gammel, maatte hun nedstige i Graven. Vil du erstatte ham hende? din Konge beder dig derom. Vil du?“

„Jeg vil!“ — udbød jeg, idet jeg trykkede Barnet op til mit beslemte Bryst og mine Taarer vædede dets Kinder — „Jeg vil, dersom jeg kan.

Men, o Gud! kan jeg det ogsaa? Eders Majestæt hædrer mig med en Tillid, som jeg vist er langt fra at fortjene. Imidlertid vover jeg at forsikre: at det vil falde mig meget let at elske dette Barn, og jeg skal, saasandt Gud dertil vil forunde mig sin Bistand, bevogte det med en Omhyggelighed, som"

"Som om det havde ligget under dit eget skønne Hjerte!" — afbrød Kongen mig med megen Godhed, idet han reiste den Lille op paa mit Skjød og slyngede hans Arme om min Hals. — "Omsavn din nye Moder, min Søn!" — vedblev han — "Hun vil nu ledsage dig til dine Bærelser."

"Jeg vovede ikke at modsætte mig Hans Majestæts Villie; men mit endnu i Taarer svømmende Dødsbæde paa min Veninde med et Udtryk, som maa have været meget talende: thi Kongen vinkede hende til at følge os, idet jeg, med Barnet paa Armen, gik bag efter ham igjennem syv Gemakker, der alle tjente ham selv til Beboelse. I det sidste aabnede han en Dør — og vi vare i den lille Gyldeklædes Bærelse; det kunde jeg see af den lille fyrstelige Seng, som var i det, og det meget kostbare Legetøj, der stod paa Bordet. En Goldamme, der var et Bondesfruentimmer, tog Barnet af mine Arme. Foruden hende, var der en Barnepige og et andet Fruentimmer, som jeg siden erfarede var en Baagekone, i Bærelset. Kongen fremstillede mig for dem, som den de for Eftertiden skulde agte, ære og adlyde: da jeg var Barnets Gouvernante. Han lod ogsaa usfortøvet Slotsfogden falde, hvem han

i samme Egenkab fremstillede mig, og befalede ham, ufortøvet at sætte de trende til Barnets Sovestue stødende Gemakker istand til mig — da jeg allerede var tiltraadt min Bestemmelse. Derpaa spurgte han mig i Alles Overværelse paa Fransk, om jeg ønskede at spise alene eller i Selskab med den Familie, med hvem jeg var kommet.

„Jeg svarede ham i samme Sprog, hvori jeg virkelig besad nogen Færdighed: at dersom Hans Majestæt tillod det: ønskede jeg det Sidste, og — jeg veed ikke, hvor jeg fik det Mod fra — jeg vovede at bede Hans Majestæt om Tilladelse til, at beholde Wibekke hos mig.

„I Nat vil ikke alene hun, men muligen din Veninde blive hos dig“ — gjensvarede Kongen, stedsse paa Fransk — „thi det regner og stormer, saa at jeg ikke tør vove enten at lade hende eller din Pleiedatter reise, før Veiret bliver bedre. Siden ville vi, dette Barn angaaende, tage en nøiere Bestemmelse. Indret dig nu paa det Bedste. I Morgen tales vi nærmere ved. God Nat!“

„Kongen tog Barnet, der gik paa Gulvet og legede, op paa sine Arme og kyskede det inderligen; derpaa gik han ud af den Dør, der førte til hans egne Værelser.

„Jeg skal ikke nægte, at jeg, Kongens Naade imod mig uagtet, aandede lettere, da han var borte. Det blev mig nu muligt at overtænke den nye og forunderlige Naade, hvorpaa jeg, i mit tyvende Aar,

var blevet Gouvernante for en Søn af Kongen, hvilken, som man vidste, han elskede med den højeste Omhed. Dog indsaae jeg tydeligen: at Alt, hvad jeg kunde gjøre for et Barn i saa ung en Alder, var, at bevogte det med den yderste Omhue — thi det var ikke muligt, at det endnu kunde lære noget. For ligesom at sætte mig ind i min nye Stilling, saae jeg mig om i Barnets Værelse. Over dets Seng hængte et Billede af et meget smukt ungt Fruentimmer. Goldammen sagde mig, at det var Kirsten Madsdatter, den Lilles Moder, der var død efter en for tidlig Nedkomst, hvilket syntes at gaae Kongen meget nær. Især havde man tydeligen, i de første Dage efter hendes Død, kunnet mærke, hvormeget han sørgede. Siden den Tid havde Barnet haft en Gouvernante, et gammelt Fruentimmer, som Kongen, for tre Uger siden, da han var paa Slottet, havde affediget, da han fandt hende i en beruset Tilstand. Fra den Tid af havde denne Post ikke været besat. Dog var der talt om en aldrende fransk Dame, som man i denne Egenkab ventede. Kongen maatte nu vel desangaaende have betænkt sig — som Goldammen, der talte meget, meente — thi jeg var jo hverken aldrende eller fransk, omendkjøndt jeg, som hun sagde, godt kunde sprække det Franske, hvilket hun selv begyndte at kunne, da den Gamle stedse havde talt Fransk til Barnet, hvilket Kongen havde befalet hende, for at Drengen tidlig kunde blive fransk. Hun fortalte mig tillige: at hun havde opammet Barnet og elskede det saa høit, at

hun var færdig at blive gal, saasnart det havde ondt for Tænder. Da hun forsikrede med en drøi sjælslandst Ged: at hun før vilde døe, end miste sin velsignede Christian Ulrik. Hun sluttede sin lange Tale med at sige: at jeg gjerne hele Dagen kunde blive i mine Bærelser, uden enten at lade Drengen bringe til mig eller komme til ham, da hun nok skulde være ansvarlig for ham. Jeg behøvede derfor kun at komme ind, saa ofte Kongen kom, og da hun stedse kunde høre ham gaae, skulde hun nok falde paa mig. Forresten, dersom jeg vilde hende noget, saa behøvede jeg kun at raabe Dorthé! saa skulde hun strax komme for at høre hvad jeg havde at befale.

„Jeg havde altsaa nu faaet min Instrux; men jeg troer, hun havde vedblevet at tale indtil Midnat, dersom Slotsfogden ikke var kommen ind, da Kloffen var sex, for at anvise mig mine Bærelser, hvilke jeg fandt at være altfor pragtfulde og store for mig. Ilden brændte i Kaffelovnen, og der kom en pæn lille Pige, som var mig givet til Opyrartning, og spurgte: hvad jeg havde at befale. Jeg bad hende, at lade mig være alene, da jeg havde uudsigeligt meget at tale med min Veninde om, der dog, af Længsel efter sin Mand, kun havde lidet Øre for min Tale.

„Omsider kom Pigen ind og spurgte, om vi vilde spise, og sagde: at de Fremmede allerede noget havde ventet i Spisestuen. Hun aabnede Døren, og vi gik ind. Det var Walther og Wibese, der

havde længtes meget efter mig, og, især den Første, ikke været libet foruroliget for min Skjæbne. Jeg havde neppe sat mig til Bordet, før Pigen kaldte mig ud, da Kongens Kammertjener var kommet med Noget til mig. Det var en lille Papirsæske, som jeg hurtigen aabnede. Det Første, der faldt mig i Øinene, var et kostbart Halssmykke, to Ørens og to Fingerringe, som Kongen, i den lille Gylde- løves Navn, offererede mig. Under disse Smykker laae et Brev med Udskrift til Walthers. Jeg kunde paa Tyngden mærke, at der var Penge i det. Hurtigt ilede jeg ind til ham med det. Walthers aabnede det varligen, og tyve danske Ducater gled ned i hans Haand. I Brevet stod der skrevet:

„Den brave Kunstner Walthers er kongelig Slotsmaler med 200 Kroner i aarlig Løn. Han skal gives Bærelser paa Rosenborg Slot, hvortil han ufortøvet har at reise. Indsluttet er Rejsepenge. For Wibeske faaer han Kostpenge.

Christian.“

„Walthers tabte af Henrykkelse Brevet paa Gulvet. Glæden straaledede ud af hans Øine. Hans høieste Ønske var opfyldt. Han kunde nu med mere Rolighed end hidtil see Fremtiden imøde. Hans Kone kastede sig med Glædestaarer til mit Hjerte. Hun behøvede nu ikke at ængste sig saa meget for den Stund, hun forventede. Kun Wibeske græd. Hun vilde ikke med Walthers, som hun kjendte som en

streng Mand, der vilde tvinge hende til at lære at tegne. Hun vilde blive hos mig, hvor hun mere kunde vente at have sin Billie, og tillige være der, hvor Kongen var, hvoraf hun ventede sig megen Glæde. Men det hjalp ikke. Kongens Billie maatte adlydes; og endskiøndt jeg, af Grunde, som man kan indsee, gjerne havde beholdt hende hos mig, maatte jeg dog lade hende reise. Hun skreg høit, da hun steg til Bogens, og det Eneste, der kunde trøste hende noget, var — at jeg lovede: snart at lade hende komme til mig, var det endog kun for at besøge mig i nogle Dage.

„Min Tilstand var saa underlig, da jeg blev alene, at den ikke kan beskrives. Jeg bævede for at Kongen skulde komme — og dog var der en hemmelig Længsel i mit Hjerte efter ham. Hans indtagende Billede var bleven i min Sjæl, og jeg kan ikke nægte min Svaghed — ethvert af mit Hjertes ængstelige Slag bankede ham imøde. Jeg sov ikke det Ringeste om Natten for at tænke paa ham og den underlige Situation, jeg, saa ganske uventet, var kommen i til ham. O, jeg havde en Anelse om hvad der forestod mig. Hans Følelser for mig, denne Omhed, — som det ikke var ham muligt at skjule, var ikke bleven ubemærket af mig.

„O, Gud! jeg ønskede mig tusinde Gange Døden, for at undgaae det Rædselsøieblik, som desværre snart oprandt for mig. O, jeg Ulykkelige! Jeg stod i Kampen med et Hjerte, der, fra det første Die-

blik, jeg saae Helten, flammede for ham af den
 hofeste Elskov. Jeg saae den krunede Helt dagligen.
 Han blev en Deel af Vinteren paa Frederiksborg —
 og det var, formedelt min Stilling som Gouvernante
 hos hans Barn, Ingen paasaldende, at han ofte kom
 til mig. Den inderligste Kjærlighed straaledede mig
 imøde af hans skønne Dine hver Gang han saae mig.
 Han forsikrede mig med uudsigelig Omhed: at han
 vilde elske mig evigt, samt at Besiddelsen af mit
 Hjerte ene kunde forsøde ham Kronens Byrder og
 gjøre ham lykkelig. O, fordømmer mig ikke, fordi jeg
 omsider var svag nok til med Velbehag at lytte til
 hans Tale — at jeg overvunden af saamegen Omhed
 sank op til hans Hjerte — og var stolt, ja salig, ved
 den Overbeviisning, jeg troede at have: at det ene
 var min Omhed, der udbredte denne inderlige Tilfreds-
 hed over den ædle, store Christians Dage — og jeg
 havde Grund til at formode dette: thi min kongelige
 Elsker forsikrede mig tusinde Gange derom, og syntes
 kun at leve og aande for at elske mig, ligesom han
 helligede mig hvert et Dieblif, Regjeringsforretnin-
 gerne levede ham.

„O, at denne store Konge, paa hvis Ord og
 Løfter det hele Europa kan stole — havde været lige
 saa tro og oprigtig i Kjærlighed, som han ellers i
 enhver Henseende var det. Hvi skulde hans Elskerinder
 være de Eneste, han gav Beviser paa Troløshed?
 Hvorfor var han ikke lige saa bestandig, som han var
 elskværdig? Hvorfor vilde han søge at indtage et

uerfarent Hjerter, og naar det saa for evigt var blevet hans Eiendom — stode det fra sig, og overgive det til Fortvivlelsens og Græmmelsens navnløse Dvaler? Mon det ikke var denne farlige Mand, der saa let kunde glemme, bevidst: at det var umuligt at glemme ham, før det forsmaaede, sønderknuste Hjerter bristede i Døden?

„Kun i et Aar og tre Maaneder svimlede jeg Ulykkelige i et Hav af Saligheder, som jeg troede aldrig skulde faae Ende, og det var som om Kongens Kjærlighed med hver Dag tiltog. I Begyndelsen af Aarens 1615 tog han mig fra Kjøbenhavns Slot, hvor jeg en Deel af Vinteren havde været, til Kronborg, hvor jeg skulde forvente min Nedkomst, som indtraf uden noget tilfødt Uheld, da jeg fødte en Søn, som Kongen selv holdt over Daaben og kaldte Hans Ulrik Gyldenløve. O, med dette elskede Barns Fødsel var min Lykke forbi for stedse. Da Kongens Livlæge erklærede, at jeg var af en altfor fin Bygning til selv at kunne give mit Barn Die, blev det overgivet til en Amme, og Kongen lod det, kort Tid derefter, bringe til Frederiksborg, hvor det skulde være under Opsigt af den adelige Frue, som han i mit Sted, da jeg reiste derfra med ham, havde udnævnt til Gouvernante for Christian Ulrik, Kirsten Madsdatters Søn; og han reiste nogle Dage derefter bort, efter at han dog havde taget en hjertelig Afsked med mig og anbefalet mig den største Forsigtighed i Henseende til min Helbredelse.

„Jeg har siden den Tid ikke seet ham mere — thi, neppe sex Uger efter min Nedkomst, ægtede han Jomfru Kirstine Munk, som han, efter Fleres Sigende, endog for Ægteskabet skal have havt en Søn med, der blev født kort efter at jeg lærte at kjende ham. Følgeligen var han af Kjærlighed til mig bleven hende utro, og hun var den, der berøvede mig hans Hjerte, og det paa en Maade, der slog det en blodig Bunde, for hvilken Tiden ikke har havt, eller nogensinde vil kunne bringe mig Lægedom.

„I et egenhændigt Brev underrettede Kongen mig om sin indgangne ægteskabelige Forbindelse, og anviste mig en Pension, hvoraf jeg kunde have et mere end tarveligt Udkomme, og tillod mig at besøge min Søn, samt lade ham, naar han blev større, saa ofte som jeg ønskede det, komme til mig.

„O, hvad var alt dette imod mit uerstattelige Tab? Aldrig har det Hjerte, som han indtog, og siden saa grusomt stødte fra sig, flammet for nogen Anden; — endnu efter over tre og tyve Aars Forløb er det hans Eiendom og skal være det, indtil dets sidste Slag.

„Saasnart jeg var helbreddet, forlod jeg Kronborg, hvor den megen Pragt, der omgav mig, kun altformeget mindede mig om den Uforglemmelige. — Jeg reiste tilbage til min dunkle Bolig i Slangerup, som jeg aldrig burde have forladt; thi indenfor dens falkede Vægge havde jeg, uagtet den Hjertesorg,

jeg der oplevede, havt en Sjælesfred, hvilken ikke for Alverdens Guld kan kjøbes og som for evigt havde forladt mit beflemte, qualomspændte Hjerte.

„Den første Efterretning, jeg der modtog, var: at min Veninde, Maler Walthers Kone, var død i sin anden Barselseng, efter at hendes Mand, paa Kongens Befaling, var reist til Glyksborg. Det første Barn var fort i Forveien død, og dette, som kostede hende Livet, var dødsødt. Jeg tog derfor Wibese hjem til mig, hvilket jeg skriftligen underrettede Walthers om, og bad ham — dersom han nogensinde havde næret den ringeste Omhed for mig — aldrig at besøge mig. Grunden dertil var: at jeg befrygtede, at den Kjærlighed, han eengang havde baaret til mig, og som, desværre, ikke var ganske hendøet i hans Hjerte, atter skulde vaagne — thi jeg følte: at jeg aldrig kunde gjengjælde den. Den, som har elsket og har været elsket af Christian den Fjerde, kan aldrig elske nogen Anden.

„For at betage Walthers ethvert Haab om nogensinde at nærme sig mig, som han i flere Breve, hvori hans Følelse for mig var umiskjendelig, yttrede, folgte jeg mit lille Sted og reiste hemmeligt med Wibese til Kjøbenhavn, hvor jeg leiede mig et Par Værelser, hvis Vinduer vendte ud til en Have i en affides Gade. Jeg vilde aldrig mere see den høie Troløse; og jeg maatte være i Hovedstaden — thi min Søn var bragt dertil, og det var min eneste Trøst, i hans

unge Ansigt at see Faderens skønne Træk udvikle sig. O, jeg hang mig ved dette dyrebare Barn med en Omhed, som det er mig umuligt at beskrive; og havde jeg havt Tilladelse til ganske at være hans Moder og have ham hos mig, jeg skulde ikke været ulykkelig. Men denne Fryd var mig nægtet. Han var overgivet til hende, der tog hans Fader fra mig. Fru Kirstine Munk, hvis Ansæelse næsten lignede en Dronnings, havde ham hos sig, — og det var afhængigt af hendes Billie, om han ofte, eller sjældent, maatte komme til mig. Den gode Dame syntes ikke at ynde, at jeg saa ofte (det var dog kun een Gang om Ugen) lod den kjære Dreng hente, hvorfor hun undertiden nægtede mig ham, og hun udsurgte Wibese, hvem jeg, da hun var bleven voren, sendte efter Barnet, paa det Næste, om Kongen aldrig besøgte mig.

„Den Lykke, Kirstine nød, at være Kongens Gemalinde, forbittede hun sig selv ved Skinsyge; ja hun drev sin Mistanke i denne Henseende saa vidt: at hun flere Gange listede sig efter Hans Majestæt, for at see, om han ikke gik hen til mig. Men dette gjorde Kongen ikke. Jeg kan med Sandhed bevidne for Gud: at jeg ikke har seet ham, siden han paa Kronborg, kort efter min Søns Fødsel, tog Affsked med mig.

„Det var ikke nok, at Fru Kirstine udsfittede Wibese og gik efter Kongen, hun vilde see mig, for af mit Udortes at kunne dømme, om jeg var hende

farlig, samt om det var muligt, at Kongen endnu kunde elske mig. Denne Beslutning skal hun fornemmeligen have taget derfor, at Kongen flere Gange havde rost mine faa Talenter og sagt: at jeg havde en Opdragelse, der var langt over min Stand, samt at min Søn maatte komme til mig saa ofte som jeg ønskede det, da min Omgang kunde være ham lærerig, og jeg vist ikke vilde forðærve ham.

„Fru Kirstine vilde, som sagt, see mig, ja tale med mig, og dette kunde ikke skee uden i mine Bærelser, da jeg aldrig gik ud, og tog den eneste Bærelse, jeg fik, i den ved Huset, hvor jeg boede, værende Have, som jeg ligeledes havde leiet; men hun vilde ikke være kjendt af mig. Jeg maatte ikke vide, hvor svag hun var, da hun ellers ikke saa let kunde udforske mig. For at opnaae sin Hensigt, søgte hun at vinde Wibese, naar hun kom for at hente Barnet, hvilket var nødvendigt, da Wibese kjendte hende personligen og altsaa strax ved hendes Indtrædelse kunde røbe hende.

„Det kunde aldrig slaae hende feil, hos en saa rænkefuld Pige, som Wibese allerede i den unge Alder af sexten Aar var. Ved nogle virkelige betydelige Foræringer vandt hun hende let — og Wibese førte selv Fru Kirstine ind til mig, foregivende: at det var en Kjøbmandsente der var i maadelige Omstændigheder, og ønskede at sælge nogle smaae Kjøstbarheder af Guld for at kunne reise til sin

Mands Slægtninge i Holsteen. Denne Fabel var meget vel sammensat, og Wibekke meldte hende uden at stamme det Ringeste, saa jeg ikke fattede Mistanke. Men da Kongens Gævmildhed havde forsynet mig med flere Kostbarheder end jeg behøvede, afflog jeg at kjøbe Noget af hende. Derimod leverede jeg Wibekke tvende Kroner, som jeg lod hende bede ikke at forsmætte, og bad hende at undskyldte, at jeg ikke kunde tage imod hende. Wibekke tillod sig at gjøre Indvendinger imod at udrette dette Grinde; hun sagde: at det var en Skam at affærdige en honnet Kone som en Betlerske. Hun kom jo ikke for at tigge. Jeg burde dog idetmindste tale med hende; og inden jeg vidste af det, førte hun Kirstine ind, der ligesom maalte mig med Dinene, og, uden egentligen at hilse mig, udframmede en Mængde Guldsager af en lille Kasse paa Bordet for mig.

„Jeg var den, der først talte, og bad hende i faa Ord at tage sine Sager tilbage: da jeg intet af dem vilde kjøbe, og lagde de tvende Kroner, som Wibekke havde ladet ligge paa Bordet, hen for hende, hvilke jeg ligeledes bad hende ikke at forsmætte som Hjælp til Reisen. Kirstine saae atter paa mig med store Dine, og Bredens afskyelige Træk udbredte sig over hendes virkelig skønne Ansigt, idet hun, dog i Førstningen kun stammende, udbrød:

„Udle, foragtelige Kreatur! Troer I, at jeg er kommet her for at tigge? Jeg foragter Eders Gave, ligesaameget som jeg foragter Eder selv! Be-

hold selv Eders Kroner! Jeg veed saa, at I har tragtet efter en Krone, men det mislykkedes for Eder at faae den. I vover at byde mig, Eders Hersterinde, to Kroner? I har strax kjendt mig. Derfor vilde I forhaane mig. Frygter I da ikke for, at min billige Brede skal knuse Eder?" — Uden at tage sit Guld med sig, ilede hun, som en Rasende, ud af Døren.

"Mine Dine bleve, ved dette Udbrud af hendes uretsfærdige Brede, strax opladte. Jeg vidste nu, hvem der stod for mig. Hurtig ragede jeg Sagerne i Væsen og ilede efter hende, som allerede var i det yderste Bærelse. Hendes uædle Udsæd imod mig, havde vakt min Harm.

"Fru Kirstine!" — udbød jeg, idet jeg holdt hende tilbage — "havde jeg villet modtage Alt, hvad Kongen med rund Haand vilde givet mig, da havde jeg eiet Guld og Smykker, der våre tusinde Gange mere i Værdi end disse Ringe og Stene, som I synes at ville offerere mig; men jeg satte kun Priis paa hans Hjerte. Det har I berøvet mig. Tag derfor Eders Guld, hvilket I, høiere end jeg, veed at sætte, med Eder. Vidste Hans Majestæt, i hvor høi en Grad I har forhaanet mig: han vilde sikke mig for ethvert Oversald af Eder i Fremtiden. Her er jeg Hersterinde, og befaler Eder at forlade mig!"

"Jeg vendte mig hurtigen fra hende og gik ind i den anden Stue, hvor jeg tillaaede Døren for at hun ikke skulde komme efter mig. Jeg gjorde

mig Umage for, ikke at høre det, som hun raabte ind efter mig, og var glad, da jeg mærkede, at hun løb ned af Trappen.

„Mit Blod var kommet i Røg. At Wibekke havde spillet under Dække med hende, var mig indlysende. Min hele Brede faldt derfor paa denne Skjændige, der saaledes lønnede Alt, hvad jeg havde gjort for hende. Allerede hærdet i List og Bedrageri, nægtede hun i Begyndelsen at have kjendt Fru Kirstine; men da mine Hænder, med drøie Slag, faldt paa hendes Dren og jeg greb min Ibenholts Alen, for med den endmere at tvinge hende til Beksjendelse: rykkede hun ud med Sandheden og lovede at vise mig det, hun havde faaet for sit Forræderi. Jeg lukkede derfor Døren op, for at gaae til hendes Dragkiste, som stod i den anden Stue. Smykkeæstten laae paa Gulvet. Jeg var endnu i Heden og kunde ikke fatte mig. Hurtig greb jeg den og befalede Wibekke ufortøvet at bringe den til sin Eierinde, idet jeg truede hende med Brygl, om hun ikke uopsætteligen gjorde det — dog betænkte jeg mig lidet, og vilde først see, hvad hun havde faaet for at bedrage mig. Wibekke aabnede Skuffen og viste mig et Par kostbare Drenringe og en Guldhjæde. Min Brede, der noget var neddæmpet, vaagnede paany. Uvilkaarligen gav jeg den Troløse et Slag med Naalestokken, som jeg endnu havde i Haanden, kastede Syndesmykkerne i Æstten, trykkede hende den i Haanden — og skød hende ud af Døren.

„Neppe var Wibese paa Trappen, før hun som en Rasende vendte sig imod mig og raabte, idet hun truende hævede Haanden imod mig:

„Bliv du kun! Disse Hug skal du faae betalt. Og, skal det endog koste mit Liv: jeg skal hævne mig paa dig!”

„Som en Furie løb hun ned af Trappen, og jeg har aldrig seet hende siden. Endnu samme Aften kom der tvende Karle fra Slottet for at afhente hendes Løi. Fru Kirstine havde taget hende i sin Tjeneste som Kammerpige.

„Da jeg var alene og havde Tid til at eftertænke de affyelige Optrin, der havde fundet Sted i min ellers saa fredelige Stue, kunde jeg næsten ikke begribe, hvorledes det var muligt: at jeg kunde saaledes overile mig, som jeg virkelig havde gjort; og det fortrød mig snart, at jeg havde slaaet Wibese, især da jeg saae, at hun derved ikke var blevet bedre, men tværtimod meget værre. Hvor ulyhdigt og uregjerligt et Barn hun endog var, havde jeg dog aldrig før lagt Haand paa hende, og hun havde været mig til megen Trøst i min langvarige Gensomhed. — Desuden havde hun troligen hentet min Søn, og ret glædet sig, naar hun fik ham med sig. Jeg var nu eensgang blevet vant til hendes Omgang, og det havde adspredt mig mangen Time, naar jeg lærte hende Sprog og Haandarbejder. Jeg foresatte mig derfor: aldrig mere saaledes at lade mig opbringe

Lysto Brødes Dage.

mod hende, men hellere at bringe hende paa den rette Bet med det Gode — men som jeg saaledes tænkte og besluttede, blev, som sagt, hendes Tøi afhentet. Mit Hjerte var derfor bristefærdigt, da jeg udleverede det — og jeg tilbragte Resten af Dagen i en meget sørgmodig Stemning og sov ikke det Ringeste om Natten; thi foruden den Sorg, at have mistet Wi- beke, malede de Følger, som det, der var foregaaet, vilde have, sig for min Sjæl. Kunde min Søn ikke komme til at lide under Fru Kirstines Brede til mig? Og vilde hun ikke, for at hævne sig paa mig, mage det saaledes: at jeg sjældent eller aldrig fik det elskede Barn at see, det eneste Bæsen, der bandt mig til Li- vet? Og virkelig blev dette for en Deel Tilfældet. I hele tre Aar saae jeg ham ikke. Enten var han upasselig, eller udreist med sin Hofmester, og jeg maatte tage enhver Undskyldning for gyldig. Det var først, da han var saa stor, at han alene kunde gaae ud i Byen, at han kom til mig; men saa kom han ogsaa desoftere.

„Hvad det Sidste af Spillet, Wibekes Trudsel angaaer, da ængstede den mig mindst af det Hele — og det var just den, der, i Ordets egentlige Forstand, gif i Opfyldelse og havde de rædselfuldeste Følger: thi — det være sagt til Fru Kirstines Vre — hun har vist omsider fortrudt sin Overilelse; thi hun har siden aldrig foruroliget mig. Wibekes derimod — hende, som jeg fra hendes syvende Aar havde været i Mo- ders Sted og vilst en søm og hjærlig Moders hele

Omhed — ? Dog, jeg maa blive med at fortælle hendes Skjændighed til jeg først har sagt Eder: at det er den samme Wibese, der har indtaget Kongens Hjerte i den Grad, at det aldeles har vendt sig fra Fru Kirstine, ved hvem, som I formodentligen vide, han formelig har ladet sig stille og forvilst hende Hoffet. Det er nu ni Aar siden at Wibese lønnede det virkelig meget Gode, Fru Kirstine havde viist hende, ved med sine bolerke Kunster at fange Kongen i sit Garn, hvilket kun alt for vel lykkedes hende; og det lader som hun har et uindskrænket Herredømme over hans altfor let indtagne Hjerte.

„Aldrig kan jeg troe, at Fru Kirstine har begaaet Egteskabsbrud, hvorfor hun er bleven beskylt; thi er det vel muligt at være Christian utro? og er det troligt: at hun skulde ville have forgivet ham? Disse stræffelige Beskyldninger ere vist udrugede i Wibeses rænkifulde Hjerne; thi hendes Fremfærd imod mig har viist, at den er opfindsom, naar det gælder om at udfinde Noget, som kan styrte den, hun hader, eller tjene hendes Hævn. Hvor kunde jeg troe, at hun efter saa mange Aars Forløb endnu kunde tænke paa at fuldbyrde sin Trudsel? Og dog gjorde hun det; hun lurede kun paa en beqvem Leilighed dertil, og den fik hun desværre snart — thi min Søn blev farlig syg af Børnekopperne. Man sagde, at Livlægen tvivlede om hans Liv — og Rygtet, der ogsaa naaede mit Øre, havde allerede bestemt hans Dødsdag. Tænk Eder derfor, hvordan jeg maatte være

tilmode! Jeg vilde og maatte see mit Barn, skulde det endog koste mit Liv. Intet Offer, ingen List kunde være stor nok for at naae dette Maal. Med rund Haand bortgav jeg mine Smykker, og det lykkedes mig at vinde saavel Livlægen som min Søns Kammer-tjener og Baagefonen — og jeg var hver Nat, og stundom noget af Dagen med, forklædt hos ham. Jeg troer, at den algode Gud forundte mig den Lykke, ved min Omhu at frelse hans dyrebare Liv, der længe var i Fare, og, som Alle troede, svævede i Dødens aabne Strube.

„Med hvilken Forsigtighed jeg maatte snige mig til og fra ham, kan man tænke sig, naar jeg siger: at jeg maatte lige forbi Kongens og Wibes Bærelser, da den unge Herre, saaledes blev han stedse kaldt, havde sine Bærelser i samme Etage som Kongen. Dog var jeg saa lykkelig, at jeg aldrig saa Noget af dem.

„Hvordan Wibese har opdaget, at jeg kom paa Slottet, veed jeg ikke. Nok er det, at da jeg en Aften, da min Søn allerede var i god Bedring, sneeg mig ind af den store Slotsport, op af Trappen, forbi Kongens og Wibes Gemakker, blev jeg, lige uden for den Sidstes Sovestue, hvoraf trende føre, høie Piger, med Hovedtøiet dybt ned i Dinene, kom ud, grebet og bortslæbt; og man bandt et Tørklæde for min Mund for at jeg ikke skulde strige; ja det ene af disse frygtelige Fruentimmer tog mig paa sine Arme og bar mig afsted, og det med en Skynd-

somhed, som om der var Noget, der vilde rive mig fra hende.

„Jeg mærkede tydelig, at vi af en Omvei eller Bagtrappe kom ud af Slottet. Omfider kom vi over en Gade ind i en Gaard, og jeg blev baaret ned af en Trappe. En Dør, der var forsynet med svære Laase, blev aabnet. Dvinderne skød mig ind af den, tillaaede den udvendigt — og jeg var alene, omgivet af et tykt Mørke.

„Jeg var færdig at gaaes af det tykke Klæde, der var bunden om min Mund. Det Første jeg gjorde, var at rive det af, og jeg takkede Gud, for at jeg dog kunde aande. Min Tilstand var skrækkelig. Jeg kunde ikke tvivle paa, i hvis Hænder jeg var falden — men hvad Furien vilde mig, blev mig en Gaade. Kun saameget var mig bevidst: jeg følte mig grændseløs ulykkelig. Hvad maatte min elskede Søn vel tænke, da jeg ikke kom til ham? Kunde Sorgen over min Fraværelse, og Frygten for at der var tilstødt mig Noget, ikke kaste ham tilbage i den Tilstand, hvorfra han ved Herrens Naade og min Omhu nys var udrevet? Tanken derom styrkede mig i den forfærdigste Fortvivlelse — og jeg udstødte, uden at vide det, gjentagne skrækkelige Skrig; men ingen Taare lettede mit qualomspændte Hjerte.

„Disse Skrig maa være hørte af Wibekes tjenstfærdige Haandlangere; thi en høi, svær og før Pige — jeg troer bestemt at det var en forflædt Karl — kom, med et Lys i Haanden, fra en Sidedør ind til

mig, og befalede mig i en raa og grov Tone at være stille, om jeg ikke vilde føres paa Raadstuen og sættes ned i eet af Tyve- og Morderhullerne, hvilket var det Logement, der tilkom mig. Det var ene for Herr Gyldenløves Skyld og i Betragtning af at han var Kongens Søn, at man havde skaaet mig og sat mig hvor jeg var. Naar jeg frivillig gif til Bekjendelse, da vilde man, for samme unge Herres Skyld, fare saa lemsældigen med mig som muligt. I modsat Tilfælde kunde jeg vente at blive behandlet, som min stræffelige Misgjerning havde forskyldt. Hun (Mennesket) vilde kun sige mig dette, og havde for Resten Intet med Sagen at gjøre. Hun troede at det var hendes Pligt at advare mig, og det havde hun nu gjort. Vilde jeg ikke følge hendes Raad, stod det til mig selv. Hun kunde i denne farlige Sag Intet videre gjøre. Nu hvilede min Skjæbne i mine egne Hænder.

„Forbarmende Himmel! hvad har jeg da gjort?“ — raabte jeg og vred mine Hænder — „Hvad har jeg bedrevet, der kan paadrage mig Ansvar og Straf? der kan kvalificere mig til, at nedsættes i de Arrester, der ere for Tyve og Mordere?“

„Spørg Eder selv,“ — gjensvarede Mennesket med en frygtelig Kulde, ilede ud og slog Døren i efter sig.

„Jeg var atter i Mørke, og havde god Tid til at overveie min rædselfulde Tilstand. Kunde det, at jeg havde været hos min Søn og pleiet ham i hans

Sygdom, da ansees for en Misgjerning? — og anden Brøde var jeg mig ikke bevidst. Min eneste Fortrøstning var Kongens Edelmødighed og Retfærdighed, der vist ikke vilde lade mig straffe, fordi jeg var besjælet af den inderligste Moderfjærlighed for det Barn, som han selv skjænkede en Faders hele Omhed; og min Sag maatte jo dog komme for ham, som Landets øverste Dommer. Hvor skrækkelig jeg heri bedrog mig, skulde den næste Dag allerede vise mig. Jeg var ikke falden i Retfærdighedens — kun i mine Fjenders, og derved i Bolds og Lastens Hænder. Jeg skulde overtydes om: at selv under den ædleste og viseste Konges Regjering kunde Tyranniet hæve sin Throne, og Bold og Rænker triumphere, og at jeg — hvis eneste Forbrydelse var, at have elsket en Konge — skulde lide for en Brøde, der aldrig var kommen i mine Tanker, samt at hans Arm var for svag til at frelse mig: fordi han maatte troe mig straffskyldig. O, at alle gode Regenter af Himlen havde faaet den Gave — at være alvidende.

„Næste Dag blev jeg, i Kjælderhvalvingen, hvor jeg befandt mig, forhørt. Beskyldningen imod mig var: at jeg havde indsneget mig i Fru Wibekes Sovekammer og forgiftet Vandet, hvoraf hun om Morgenens pleiede at drikke, hvilket jeg — da hun ikke døde af det den første Gang, eftersom hun kun drak meget lidt og derved blev advaret for at drikke mere af det — tvende Gange siden havde gjentaget, og var jeg den sidste Gang, da jeg havde kommet overordentlig

meget Gift i Vandet, af hendes Piger bleven greben; tillige fremviste man et mig virkelig tilhørende Hovedvandsæg, der var fyldt med Rottetrudt, som jeg skulde have glemt paa hendes Natbord, samt den falske Nøgle, hvormed jeg havde aabnet Døren, hvilken man havde revet fra mig. Trende Piger, men ikke de kolossale Figurer, der havde bortslæbt mig, beedigede: at have seet mig i Kammeret og fundet Hovedvandsægget. Fru Wibekke havde desuden erklæret: at jeg i Slangstrup havde forgiven hendes Farbroder og min Fader. Der stod kun tilbage: at jeg bekiendte mig skyldig saa vel i min virkelige, som i dette forehavende Mord, for at jeg kunde blive afstraffet, andre i Lasten forhærdede Misdædere til et afstræffende Exempel.

„Jeg veed ikke, hvor jeg kunde holde mig saa opreist, at jeg ikke ved denne stræffelige Besskyldning styrtede bevidstløs til Jorden. Det var Himlens Naade og min gode Samvittighed, der gav mig Kraft til at kunne forsvare mig; og jeg gjorde dette med et Mod, der endog i dette Dieblis sætter mig selv i Forundring. Jeg benægtede Besskyldningen med en Standsfastighed og en Bitterhed imod Wibekke, der endog syntes at sætte Dommeren i Forlegenhed. Jeg erfarede nu, at jeg var i blaae Taarn, samt at den, som forhørte mig, egentligen ikke var Dommer, men Kongens Secretair, Gynther, der virkelig syntes at Besskyldningen imod mig maatte være sandfærdig. Og hvor kunde han andet? Der vare jo trende Vidner

imod mig. Og Hovedvandsæget, som jeg vedkjendte mig — ja selv min Forklædning, vidnede jo imod mig.

„Endnu i sex Uger bleve Forhørene fortsatte, men jeg vedblev med den største Standhaftighed at benægte, hvad jeg aldrig havde begaaet — og kunde ikke lade være, at udgyde min hele Harm over den skjændige Wibese, der saaledes lønnede alle mine Belgjerninger imod hende, og ventede mig intet mindre end et evigt Fængsel, da Secretair Gynther en Dag kom ind til mig og sagde: at uagtet det Mord, som jeg vilde begaaet, ved Himlens Naade ikke var fuldført, saa var det dog beviist: at jeg vilde udøvet det, uagtet jeg ikke havde bekjendt mig skyldig. Hans Majestæt, som ellers haandhævede Retten med den største Strængheid, havde af særdeles Naade eftergivet mig den mig tildømte evige Fængselsstraf; dog maatte det have sit Forblivende med Dommen over mig; men han tillod mig hemmeligen at flygte, hvorfor mit Fængsel om Aftenen Kl. ti skulde blive aabnet og en Betjent føre mig ubemærket og i Stilhed ud af Byen, hvor det under Livsstraf blev mig forbuden oftere at komme; den menneskekjærlige Gynther gav mig — det være fra Kongen eller ham selv — halvtredsindstyve danske Ducater og ønskede mig at leve vel og aldrig at lade mig see mere i en Stad, hvor jeg stedse var i Fare, og Hævn og Skinsyge let kunde forlede mig til at foretage mig en Handling, der kunde koste mig Livet; og den brave Mand glædede mig med den

Efterretning: at min Søn snart var helbredet og ventede snart at kunne forlade sine Bærelser.

„Jeg var som bedøvet ved dette Udfald af min Sag, og vidste ikke, om jeg havde Grund til at glæde mig over Kongens Naade, da den indviede mit hele Liv til Glendighed, og forskaffede min Fiende saa stor en Triumph, da min Fængselsdør blev aabnet og den samme Pige, eller forklædte Karl, der var inde og advarede mig (som jeg dog ikke siden havde seet: da Slutterens Kone bragte mig Maden), usformodentligen traadte ind til mig. „Jeg har“ — saaledes begyndte hun — „her tvende Kroner til Eder, som Rejsepenge, fra Fru Wibke. Hun sender Eder dem af Christenhjærlighed, da I formodentligen herefter skal leve af at tigge, og nu har dem høiere nødig, end da I vilde tvinge hende til at give dem til Fru Kirstine. Fruen selv skylder Eder derimod tvende Dresigen og et Slag over Ryggen med en Alen. Jeg har Hænder, hvor med jeg kan give Eder det Første, og til det Sidste har hun medgivet mig denne sorte Alen. Hun ønsker at det Hele maa bekomme Eder vel, og takker for Laanet.“

„Uden at give mig Tid til at svare: brændte der tvende Dresigen paa mine Kinder, som kastede mig til begge Sider, saa Blodet sprang mig ud af Næse og Dren. Derpaa gav hun mig et saa frygteligt Slag over Ryggen, at jeg styrtede til Jorden, og uagtet jeg paa Gulvet frympede mig i mit Blod, hørte jeg en stærk Ratter uden for Døren.

„Slutterens Kone, som strax derpaa kom ind med Maden, forfærdedes over min Tilstand, og vaskede Blodet af mig. Hun fortalte mig: at Wibese, med tvende af sine Piger, havde været i Taarnet og var nys kjørt derfra. Jeg hævede mit Blik mod Himlen — og en Taarestrøm lattede mit beslemte Hjerter.

„Klokken ti om Aftenen kom Betjenten. Han spurgte mig: om jeg ikke først vilde hjem i min Bostig, hvorfor jeg takkede ham. Jeg tog der mine faa Kostbarheder med mig — og bad min Bert, at sende mine Sengklæder og Meubler til Gjentofte, hvor jeg kjendte en Enke, som jeg vilde bede om for det Første at huse mig. Derpaa bad jeg Gud om at tage mig i sin alnaadige Beskyttelse, og vandrede freidigen ved Betjentens Haand ud af Nørreport, for at gaae min Skjæbne imøde.

„Da vi vare paa Kongeveien, forlod han mig, efter at jeg havde givet ham een Ducat for sin Uleilighed, og een — fordi han hemmeligen skulde gaae til min Søn og sige ham, hvor han kunde træffe sin ulykkelige Moder. Da han var borte, knælede jeg ned for Herren og lattede mit beslemte Hjerter i en inderlig fra Sjælen strømmende Bøn. Derpaa gik jeg i det klare Maanenskin trøstigen videre og kom lidt efter Midnat til Gjentofte, hvor jeg af Enken, som jeg i flere Aar havde givet en lille Understøttelse, blev modtaget med aabne Arme.

„Fjorten Dage derefter kom min Søn, der aldeles var helbredet, til mig. Med et Glædesfrig

sank jeg op til hans Hjerte og — alle mine Lidelser vare glemte.

„Kun i tvende Maaneder nød jeg hos den gode gamle Enke en Forsmag paa Ro. En Billet fra min Søn underrettede mig om: at Fru Wibekke havde laadet sig forstaae med, at der var flere Personer, der havde seet mig i Kjøbenhavn; jeg havde altsaa forbrudt Kongens Naade og min Frihed. Hun lod derfor ved sine Speidere søge efter mig, for at overlevere mig i Rettens Hænder — da jeg ikke kunde have været i Kjøbenhavn af anden Grund, end for enten at myrde hende eller Kongen; og min Søn, der vidste, hvormeget hun frygtede for, at en Hændelse skulde forskaffe mig Kongen itale, var overbevist om: at hun ved nye Opdigtelser og falske Bidner nok vilde sørge for, at jeg enten blev levende indspærret eller muligen ganske ryddet af Veien, for at Kongen aldrig skulde faae at vide, hvor stræffelig hun havde ført ham bag Lyset. Han bad mig derfor, endog for Enken, at fordølge, hvor jeg tog hen, og lovede endnu samme Nat personligen at afhente mig med en Bogn, da han formedelt Kongens og Wibekkes Reise til Glyksborg samme Dag haabede ubemærket at komme ud af Slottet.

„Han holdt Ord. Ved Midnatstid var han, forklædt som en simpel Adelsmand, udenfor min Dør med Bognen, som jeg ufortøvet besteg, og vi kom lykkelig, endnu før Dag til Bedbek, hvor vi toge ind hos en bemidlet Gisser, som min Søn kjendte af Navn;

og der var Ingen, som tvivlede paa: at jeg var en gammelagtig, svagelig Pige og min Søns Moster.

„Saamange udstandne Gjenvordigheder kunde ikke andet end knække min tilforn saa stærke Sundhed. Jeg faldt i en Sygdom, som fængslede mig i tvende Aar til Leiet. O, jeg kan ene takke min ædle, elskede Søns mageløse Omhed for, at jeg endnu lever. Lægen raadte mig, at tage her til denne Kilde, hvor han haabede, at Brugen af Vandet skulde skjænke mig Styrke og Sundhed. O, jeg har her fundet mere end jeg ventede: to ædle deeltagende Hjerter, der vil hjælpe mig at bære mine Lidelser. I kjender nu mig, mine ædle, dyrebare Veninder! og ved mit sande Navn og min Stilling. Jeg behøver derfor ikke at sige Eder, at det unge Menneſke, der førte mig hertil, er — Kongens og min Søn — Hans Ulrik Gyldenløve.“

Urania, der med den ængsteligste Opmærksomhed havde lyttet til Karens Tale og stedse haabet: at, hvad hun befrygtede, ikke var Tilfældet, styrte ved Karens sidste Ord som en halv Banvittig ud af Stuen. Hendes Elsker havde altsaa bedraget hende! Han var en Kongesøn — og tabt for hende. Fortvilet, uden Taarer, stirrede hun op mod den dunkle Himmel; men ingen Straale af Trøst dalede ned i hendes blødende, sønderknust Hjerte.

En skrækelig Banker paa Borten afbrød den ulykkelige Piges ængstelige, veemodige Jammerraab.

En stærk Stemme bød at aabne Porten, og da Christine, der var kommet ud, spurgte, hvo det var, svarede den:

„Hvad gjør Navnet til Sagen? Men vil I endelig vide det, da hedder jeg Steen Brahe og er Herre til Knudstrup, men kommer nu fra Aabn usfortøvet Porten, eller jeg skal vise Eder, hvo der kan befale over Eder. Hurtigt, eller

„Alforbarmende Himmel!“ — raabte Christine, idet hun, nærvæd at segne til Jorden, vaklede, fulgt af Urania, ind i Stuen — „O, Karen! min elskede Veninde! Frels og red os Ulykkelige! Det er vor værste Fjende, der kommer for at bemægtige sig os — og I veed, at Elias er borte med Skattepenge. Hør, hvor han banker! Nu sprænger han Porten. O, forbarm Eder og gaae ud og aabn den. Der er Ingen, som kjender Eder. Lad, som om I er den, der boer her. O, Gud! I betænker Eder! Frels mig og denne ulykkelige Pige! Vi ere ellers forlorne. Forbarm Eder over vor Glendighed! O, Gud! Hør hvor han banker! Hvad kan han dog i dette Uveir ville her? Vist intet Godt. Jeg troer, at han opbryder Porten. Kom Urania! vi ville skjule os paa Loftet, indtil han er borte!“

Hun trak Urania op af Loftstrappen med sig. Karen skyndte sig, saa godt som hendes Kræfter tillode det, ned til Porten, som hun hurtigen aabnede. Steen Brahe styrtede bandende og skjældende ind af den, hen mod Stuen, idet han raabte:

„Fordømte Her! hvorfor vilde du ikke lukke op? Gjorde jeg dig din Ret, da skulde! Men gesvindt! Lys i Binduerne. Her kommer Der har vi dem allerede. Det var da ogsaa et djævelsk Veir! Vel var det at vi kom i Land. Der ere de. Hurtigt! Hurtigt!“

Den forfærdede Karen, der saa usformodentlig var kommen til at spille Christines Rolle, satte Lys i Binduerne, saa hurtig som hun kunde faae dem tændte, med den ene Haand, medens hun med den anden trak Tørklædet bedre ned for Dinene. Steen Brahe hørtes udenfor at udtømme sig i Lykønskninger over Befrielsen fra den affhyelige Sotour og Ankomsten til Ramløsa, og bad om Tilladelse til at turde føre Fruen ind i Stuen. En aldrende, noget før Herre aabnede Døren og gik ind. Steen Brahe fulgte efter med Damen, der var høi, havde en skøn Anstand og holdt en lille Dreng ved Haanden. Flere Herrer og Damer kom bag efter, saa Karen maatte aabne Døren til den anden Stue, for at kunne rumme dem Alle.

Den først indtraadte Dame kastede sig paa en Stol og befalede Karen at trække hendes Støvler af, der vare vaade af det i Baaden indstyrkede Søvand, samt laane sig et Par Skoe og tørre Strømper. Karen blev som ramt af en Lynstraale ved Lyden af denne Stemme, og hendes sønderknusende Forfærdelse steg til den allerhøieste Grad, da den aldrende Herre med den yderste Omhu vendte sig til Damen og trøs-

stede hende over det mødte Uheld. Karen var ikke saa lykkelig at kunne tage feil. Herren — var Kong Christian den Fjerde, og Damen, hendes fordums Pleiedatter — Wibekes Kruse.

Den Ulykkelige brøiede sig, for at skjule de skrækelige Følelser, der gjennembævede hendes Sjæl, ned over Wibekes Fødder og samlede, med de rystende Hænder, paa den ene Støvles Silkelidse, uden at kunne løse den. Wibekes blev derover utaalmelig og befalede hende at hente en Kniv for at skjære Baandet over, og da Karen, der var aldeles bedøvet, ikke hørte det, rev hun i Brede Foden fra hende, hvilket forarsagede at Karen faldt baglænds hen ad Gulvet; hvilken Haardhed Kongen bebreidede Wibekes og bad Karen, i en mild Tone, at hente Kniven. Karen, der med Møie havde reist sig, adlød, vaklede hen til Skabet og hentede en Kniv, hvormed hun, næsten segnende, vendte tilbage; men inden hun endnu gaaede naaede Wibekes, overvældede alle de skrækelige Følelser, hvoraf hun var betagen, hendes blødende Hjerte saaledes — at hun bevidstløs styrtede hen af Gulvet, ved Wibekes og Kongens Fødder.

Kongen og een af Herrerne hævdede den ulykkelige Karen op — men de havde af Forsærdelse nær ladet hende falde tilbage, thi Blodet strømmede ned over hendes Klæder. Hun havde i Faldet stødt Kniven dybt ind i den høire Side af Brystet.

Kongen og Wibekes samt alle Herrerne og Fruerne bleve betagne af den yderste Forsærdelse. Den

Første, der fattede sig, var Kongen, der, idet den Ulykkelige blev baaret hen paa Sengen, overlydt, ud af Udgangsdøren, hvor Loftstrappen stod, raabte:

„Piger! hvor ere I? Skynder Eder! Kommer! Eders Madmoder forbløder sig. Hun dør imellem vore Hænder!”

Uden at agte mere paa egen Fare, styrtede Christine og Urania ved dette Raab ned af Loftet og ind i Stuen, og kastede sig med et Fortvivlelsesskrig over den elskede Beninde, som de saa nyligen ganske havde lært at kjende. Dog Christine var øieblikkelig fattet. Hurtigt fremtog hun Pinned og Balsam og vinkede Forsamlingen at træde til Siden, hvilket den ogsaa gjorde paa Kongen og Wibke nær, der bleve i en lille Graastand. Med sin i Lægekunsten erfarne Haand søgte Christine at standse Blodet, hvilket ogsaa næsten lykkedes hende, og forbinde den Saarede, hvorved den høit grædende Urania hjalp hende. Neppe havde hun begyndt dermed, før Kongen, vendende sig til Steen Brahe, raabte:

„Steen Brahe! du var saa hurtig med at løbe fra Stranden hertil for at skaffe os Dvarteer. Løb nu derned og see, om Stormen ikke har jaget den anden Baad her til Landet. I den er min Livslæge. Lad ham saa ufortøvet ile hertil. Maaſkee at der endnu kan være Redning for den arme Kone. Mine Sønner skulle ogsaa komme her! Jeg haaber dog, at

de ere komne i Land. Skynd dig. Det gjælder om at redde et Menneſkes dyre Liv."

Da Steen var borte, gif Kongen atter hen til den Syge, der var forbunden og ſom Chriſtine ſøgte at falde tilbage til Livet — og et ſvagt Aandedrag forraadte, at hendes ømme Beſtræbelſer ikke vare for-
giæves. Kongen blev derover meget glad og vendte ſig til Forſamlingen, der ſtedſe var i Graſtand, og udbød inderlig bevæget:

"Maafkee Gud dog er os ſaa god, at denne Lyſtſeilads ikke ſkal have den ſørgelige Følge, at koſte et uſkyldigt Menneſke Livet. Vi ville gjøre Alt, hvad der ſtaaer i vor Magt, for at frelſe den Ulykkelige fra Døden. Livlægen ſkal blive hos hende, tilligemed Steen Brahe, der ſkal gaae ham tilhaande, og forſkaffe ham, enten fra Helsingborg eller Landskrona, hvad han maatte behøve. Selv ville vi, ſaa ſnart Dagen gryer, gaae ombord, at vi kunne komme tilbage. Jeg veed, at mine Døttre — ja mit gode Folk er i Uro for mig. Vi ville derfor"

Døren blev idetsamme revet op. Steen Brahe ſtyrtede ind af den og raabte:

"Eders Majestæt! Jeg hører Nogen komme. Det kan ikke være Andre end dem! Jeg vil ile dem imøde!"

Han ilede hurtigt ud af Døren.

Karen havde imidlertid aabnet ſine venlige Dine og ſtirrede bevidſtløs rundt om ſig. Da de ſaldt paa

Wibese, udstødte hun et svagt Skrig — og sank tilbage i sin forrige Tilstand.

„Du har fornærmet hende!“ — sagde Kongen med høj Alvor til Wibese — „Træd til Side! Hun kan ikke taale at see dig.“

Wibese gik, med tilsynsladende Uvillie, fra Kongen, hos hvem hun stedse havde staaet, hen ved Binduet.

Døren blev revet op. Hans Ulrik Gylденløve styrtede, efterfulgt af sine tre andre Brødre Kronprinds Christian, Christian Ulrik Gylденløve og Baldemar Christian, samt Livslægen, ind i Stuen.

„O, Gud! saa skynd Eder dog!“ — raabte Hans med Hestighed og trak Lægen frem i Stuen — „Den ædle, gode Moder Christine! O, hvor det smerter mig at Men o, Gud! der staaer hun jo! Men saa stik mig dog“

Christine vilde tale, trøste den ulykkelige Yngling, men en Taarestrøm standsede Ordene paa hendes Tunge. Taus pegede hun paa Sengen og viste ham hans Moder, der havde lukket sine Øine, men ellers syntes at være ved sin fulde Bevidsthed.

Ingen Ben formaaer at skildre den ædle Søns Smerte ved Synet af den dødblege, døende Moder. Med et Skrig, som kun den højeste Fortvivlelse kan frembringe, kastede han sig over den Høitelskede og raabte, glemmende enhver Forsigtighed:

„O, min Moder! min dyrebare Moder! du maa ikke døe! Det er din Søn, din elskede Hans Ulrik,

der væder dine Hænder med fine Taarer! O, min ædle, ullykkelige Moder: vend dog tilbage til Livet! O, du misfundelige Himmel! tag hende ikke fra mig! Lad hende ikke døe! Forbarm dig over en ullykkelig Søn's Fortvivlelse! Lad ham beholde sin Moder!"

Karen aabnede atter sine Dine og lod dem, med et Udtryk af uudsigelig Omhed dvæle paa sin Søn's fortvivlede Afsyn; og hvor svag hun end var, slyngede hun sine Arme om den Elskedes Hals og trykkede hans Ansigt op til sit af Dødens kolde Haand allerede omfattede Hjerte. En Bestyrtelse, der ikke lader sig beskrive, greb den hele Forsamling. Alle den ullykkelige Søn's Brødre, selv Wibekes Søn, den otteaarige Ulrik Christian, græd; og Kongen var i en Stemning, hvilken man næsten kunde kalde frygtelig. Fortiden, da den Døende, ung, skøn og blomstrende, lykkeliggjorde ham med sin Kjærlighed, malede sig i lyse Billeder for hans Sjæl og stemte ham til den dybeste Beemod. Samvittigheden tegnede sine umiskjendelige Præg paa Wibekes smukke Ansigt. Hun skjælvende som Misdæderen, der træder frem for Dommen, og det varede længe, inden hun kunde fatte sig saa meget, som der i denne critiske Stund var nødvendigt for hende.

Kongen var den, der først blev fattet. Han bad Hans at slippe den Syge, for at hun kunde blive behandlet af Lægen, og da Unglingen var følelsløs for Alt, hvad der omgav ham, den elskede Moder und-

tagen, lod Kongen ham med Magt rive fra hende. Wibese, der havde talt med Kronprinds Christian, Christian Ulrik og Baldemar Christian, søgte ved Disse at faae Hans, hvis Fortvivlelsessfrig gien-
nemborede Kongens Hjerter, ud af Stuen; men han var død ved sine ellers saa elskede Brødres Bønner. Hun forsøgte nu selv at overtale ham og forsikrede den uheldige Søn: at det angreb ham altfor meget at være nærværende nu da Lægen skulde undersøge den Syges Tilstand. Det var som om Unglingens næsten tabte Besindelse, ved at see Wibese og høre hende tale, vendte tilbage. Hans Flammeflukt fæstede sig paa hendes Ansigt, som om det vilde gienembore hende: og han raabte, glemmende sig selv, Kongen og hele Hoffet, der omgav ham:

„Tilbage, Furie! Forlad det Sted, hvor denne Dydige, som du saa skræffelige mishandlede, dør! Tilgiv, min høie Fader! at jeg taler Sandheden, saaledes som jeg vilde fremtræde med den for den Ewiges Domstol. Min ædle Moder, hun, som bleg, blodig og døende ligger der for dine Dine, har næret denne glatte Slange i sin Varm og viist hende en Moders hele Omhed — og hun — o, min Fader og Konge, tilgiv Sønnen der er nærved at synke under sin altfor store Smerte — og kun kan foragte og hade den onde Kvinde, der langsomt, ved Helvedes meest nagende Draler, har bragt sin Beljiverinde, hans Moder, paa Randen af Graven!“

Et Blik af Kongen bragte Hans til Tausshed

og bød Wibese at træde til Siden. Dog varede det ikke længe, inden hun atter nærmede sig til Kongen, hvis Hjerte hun vidste var Bort i hendes skønne Hænder, og hun anvendte sin hele Overtalelseskunst for at faae ham til at gaae ind i et andet Bærelse. Dog Følgen viste, at Wibeses Magt over Kongens Hjerte ikke stedse var lige stor — thi Alt, hvad den forførte, listige Dvilde udrettede, var, at Kongen med et stærkt Udbrud af virkelig Misfornøielse, lod sit Glæmmeblik møde hendes bedende Blik, idet han med en Kulde, der kom hende til at bæve, sagde:

„Jeg bliver!“

Lægen erklærede den Syges Tilstand for yderst farlig og bad Hans Majestæt at lade sit Glæstefoder aabne, at hun kunde faae lidet af den gamle Bitt, der muligen kunde styrke hende; hvilket usfortøvet skete — og Lægen gjød hende en halv Skeefuld af den i Munden. Kongen nærmede sig til Sengen og sagde med et Udtryk i Stemmen, der trængte sig lige til den Døendes Hjerte, idet han bøjede sin Mund ned over hendes blege Læber:

„Karen! hvordan er det med dig? du maa ikke døe!“

Karen aabnede de atter tillukte Dine og fæstede dem med et uudsigeligt vmt Blik paa Kongens i Taarer svømmende Ansigt, idet han med den inderligste Beemod vedblev:

„Karen! ulykkelige Kone! saa vidt er det kommet med dig! Karen! snart staaer du for

den Eviges Domstol. — Paa Grændsen af Livet
 bør al Forstillelse svinde — Svar mig derfor op-
 rigtigt, og jeg vil troe dig, ligesaa sandt som jeg
 troer: at alle Gode skulle samles i Guds uendelige
 Evighed. Har du virkelig myrdet din Fader og
 Wibeses Farbroder? og vilde du myrdet Wibese selv?
 At du endog vilde myrdet mig, kan jeg aldrig
 troe; thi hvor var det mulig, at du kunde myrde
 din Søns Fader, som du eengang elskede saa
 inderligen? Stig mig nu Sandheden, saadan som
 du vil fremsføre den for ham, der skal dømme Levende
 og Døde!”

En let Rødme udbredte sig over Karens blodløse
 Kinder, og en mild Lue flammede i hendes endnu
 yndige Dæ, der uafsladeligen var hestet paa Kongens
 Læber. Hun forsøgte, skjøndt forgæves, at reise
 sig lidt, hvorfor Hans gik om ved den anden
 Side af Sengen og hævede hendes Hoved i Bei-
 ret, medens Kongen understøttede hende ved at
 slaae sin venstre Arm om hendes Ryg. Det blev
 hende nu muligt at tale. Efter et Ophold, hvori
 hun syntes at samle alle sine Kræfter, udbrød hun
 med en Engels hele Blidhed og med en Sandhed og
 Kraft i Udtrykket, der syntes at behude, at hendes
 flygtende Rissaander vare aldeles vendte tilbage, efter
 at hun havde trykket Kongens Haand med Inderlig-
 hed til sine Læber:

„Ved den evige Forsoner, hvis Afsyn jeg
 haaber snart at see, ved min Kjærlighed til dig,

min elskede Konge, og min dyrebare Søn, sværger jeg: at de Beskyldninger, som hun, hvem jeg har været en Moder, har fremsført imod mig, ere falske. Aldrig har jeg myrdet, og aldrig er Tanken om at myrde kommet i min Sjæl! Kun een Brøde er jeg mig bevidst — og den er: at jeg har elsket dig, min Konge og Herre! høiere end Gud i Himlen; men denne Brøde har jeg, ved mere end tre og tyve Aars Lidelser, affonet. Naadens Gud vil modtage mig i sin Himmel, hvor Lønnen for alle mine jordiske Lidelser er mig beredt for hans Thrones Fod. Der skal jeg samles med dig, min Christian! Der, skal du see ind i mit Hjerte og blive overtydet om: at jeg ikke er nogen Morderste.”

„Nei! Nei!” — raabte Kongen og trykkede et ømt Kys paa den Mishandledes allerede af Døds-kampen blaanende Læber — „Det er du ikke. Din Konge giver dig, for den treenige Guds Afsyn, dette Bidnesbyrd. Far hen i Fred! Tak for den høie Fryd, som din Omhed, i hine min Manddoms seireste Dage, skænkede mig. Kan du, da forlad mig forsonet, og lad den Visshed forsøge din Dødsstund: at det smerter mig inderligen, at jeg saa skrækkeligen har kunnet misstjende dig.”

Den Syge reiste sig, understøttet af Kongen og sin Søn, endnu mere i Beiret. Et Smil thronede paa hendes ligesom forklarede Afsyn. Med Livets den sidste Kraft hævede hun sin næsten rallende Stemme og udbrød med en, ligesom fra den Himmel,

hun med Sjælens Dje saae aaben, nedsendt Styrke og Begeistring:

„D, min Konge! Nei, ikke min Konge — min Christian! du holder mig i dine Arme! Jeg hviler op til dit og min Søn's Hjerte! D, hvad er et heelt Liv fuld af Glæde imod en saa salig Dødsstund? Jeg har aldrig afladt at elske dig. Din Kjærlighed medtager jeg til min Evighed. Denne Salighedens Stund har tilfulde erstattet mig alle mine Livs Lidelser. Du er min Søn's kjærlige Fader! din Omhed for mig har aldrig ophørt; thi i ham har du elsket mig. Modtag min Tak for dette uskatteerlige Gode. Jeg har aldrig været saa lykkelig i Livet, som jeg er det i min Dødsstund. Lev vel, min Christian! — Det bliver mig svært at tale. — Min Hans! Tak for al din sønlige Kjærlighed! Christian! min Elsker, min Søn's Fader! Tak fordi du forspødede min Dødsstund! — Lev vel! Lev evig vel!”

De sidste Ord vare neppe hørlige. Kampen imellem Livet og Døden forstummede dem. Hendes Hoved begyndte at synke. Det gled ned til Siden og hvilede paa Kongens Bryst, hvis Taarer vædede hendes bristende Dine, idet hun fuldendte ved hans Hjerte.

Kongen lod den Affjæledes Hoved sagteligen glide ned paa Buderne. En skrækkelig Dødsstillehed, som kun blev afbrudt ved de Fortvivlelsesskrig, Hans udstødte, herskede i Forsamlingen. Dagen var brudt

frem. Solens første Straaler spillede paa den Forflaredes blege Afsyn.

„Du har fuldenbt! Fred være med din Hvile!“
— udbrød Kongen med den dybeste Beemod og luffede den Dødes Dine.

Kronprindsen og Kongens øvrige Børn omringede Hans og blandede deres Taarer med dem, der strømmede ned af hans Kinder. Kongen selv tog den kjære, trøstesløse Søn i sine Arme og førte ham ud i Haven, hvor han, selv inderligen bedrøvet og rystet indtil Sjælens Inderste, søgte at trøste den Elskede. Ingen, selv ikke engang Bibese, vovede at følge den høie Fader, der omslynget af sine fem blomstrende Sønner gik op og ned af Havens Gange. Steen Brahe, der end ikke ved det, der nys var forefaldet, kunde blive rørt, saae ligegyldig paa det skønne, rørende Syn af Landets Fader, der i dette Dieblif kun var sine Børns Fader, og hviskede smilende en gammel General i Øret:

„Det er virkelig et indtagende Syn, at see Kongen saaledes hellige sig den faderlige Kjærlighed! Hvilket opbyggeligt Skuespil vilde det ikke være, om disse fem haabefulde Sønners fem forskjellige, yndefulde Mødre — thi hver af dem har jo sin — de Levende med de Døde, kom og formerede Gruppen. I Sandhed: jeg troer, at det vilde røre mig indtil Taarer.“

„Man kan høre, at I er Hofmand i Ordets fletteste Betydning, og at I endnu ikke har afkastet

den fule Drengetaadhed, der hidtil saameget har udmærket Eder!" — gjensvarede Generalen med et stærkt Udbrud af ædel Harm og vendte den Usle Ryggen.

Kongen kom omsider tilbage. En Taare hang endnu i hans milde Øie.

"Vi bryde i Diebliffet op!" — sagde han og rakte Wibke Haanden — „J, Steen Brahe! bliver her, for at staae Hans Ulrik bi ved hans Moders Begravelse i Helsingborgs Kirke."

Han gif, og det hele Følge fulgte langsomt efter ham.

Urania stirrede efter de Bortgaaende. Hendes Taarer vare standsede; men Smerten i hendes Bryst rasede desfrygteligere. Hun havde hørt Kongens sidste Ord. Den elskede Hans, der for evigt var tabt for hende — blev altsaa tilbage. Taus fastede hun sig over den tabte Venindes folde Liig og trykkede hendes stivnende Haand til sine brændende Læber. Derpaa ilede hun til Christines sorgfulde Hjerter. Urania var grændseløs ulykkelig; thi ingen lindrende Taare mildnede Stormen i hendes sønderknuste Hjerter.

Urania hvilede endnu i Bedstemoderens favnende Arme, da Hans, fulgt af Steen Brahe, langsomt, med Præget af den høieste Smerte i sit talende Ansigt, traadte ind af Døren. Ved at see den elskede

Yngling blev Urania betagen af en Følelse, der satte hende i en Bevægelse, der var saa voldsom, at det er umuligt at beskrive den. Men ikke yttrede den sig ved noget udvortes Tegn. Den var kun indvortes og truede med at knuse hendes blødende Hjerter.

Hans blev staaende i Døren — og han var som naglet til dens Tærskel ved at see den hulde Pige, for hvem han vidste, at hans sande Stand var forraadt. Urania trykkede sig endnu fastere op til Christines bankende Barm, og de Ord: „Skjul mig for ham! Skjul mig for mig selv!“ — gik over hendes bævende Læber. Disse Ord foer som skjærende Dolke ind i den ulykkelige Ynglings blødende Hjerter. Hvor sønderknuust det end var, havde det dog Følelse for den elskede Piges Jammer. Han vovede at nærme sig for at trøste hende, at aabne hendes Sjæl for Haabet, om dets Guddom ellers kunde svæve ned i selve Sorgens Bolig. Og hvorfor skulde den ikke kunne det, da Haabet og Sorgen ere tvende uadskillige Søstre, der inderligen fortrolige, ømtfavnende hinanden, helst dvæler i Glendighedens dybeste Huler, og som oftest sees vandre paa Kirkegaarden mellem Gravene?

„Urania!“ — udbroød han med en Stemme, hvis Toner forraadte, at den kom lige fra hans igiennem-borede Hjerter — „Urania! har du da ikke et Trøstens-ord for min Smerte? din Medfølelse vilde mildne den. Urania! du vender dig fra mig! Troer du da, at jeg et Dieblit har funnet ...“

Urania hævede sig langsomt op fra Bedstemoderens Bryst. Det var, som om hun samlede sin hele Styrke, for at rive sig aldeles ud af de Forhold, der ikke mere kunde bestaae, der aabnede et rivende Svælg for hendes Fødder. Med Værdighed trak hun sin Haand fra Unglingen og traadte et Skridt tilbage, idet hun med en Kraft, der var nærvæd at knuse hendes Hjerter, udbrød:

„Hvo kan i et Liighuus have Sands for andet end Sorgen? Stod vi endog i en Glædeshal, jeg kunde dog aldrig glemme, hvem jeg er og at jeg heder Urania — samt at I, naadige Herre! er Kongesønnen — Hans Ulrik Gylldenløve.“

Hun ilede hurtig ud af Stuen. Gylldenløve blev staaende som en Billedstøtte. Hans vaade Blif sank til Jorden. Det var ham en Umulighed at følge efter hende. Christine gik ind i det andet Værelse for at fremsøge Liigtøiet til den elskede Døde. Steen Brahe, som gik ud i Haven, var som tilintetgjort af de saa Ord, han hørte, da han af dem kunde slutte sig til, at der var en Kjærlighedsforstaaelse imellem Kongesønnen og Brøndpigen; og han bestemte, at føre sig den til Nytte. Hvormeget kunde der ikke være at vinde hos Kongen ved at aabenbare ham hans Sønns Daarlighed? thi kunde en Videnskab for en saa simpel Pige vel kaldes andet? Dog maatte han tilstaae, at den unge Herre havde Smag: thi Pigen var meget smuk, — og, hvad der var ham ubegribeligt, havde en Anstand og Værdighed som en

Fyrstinde. Det kunde lønne Umagen at træde i Gylденløves Plads hos hende. Hos ham kunde hun muligen nære Forhaabninger, som Gylденløves høie Stand reent tilintetgjorde. Dog vilde han vel vogte sig for at lade Ordet Egtteskab gaae over sine Læber.

Steen Brahe fordybede sig saaledes i disse Betragtninger, at han gik Haven mange Gange rundt, og havde nær glemt at gjøre de fornødne Anstalter til den Dødes Begravelse.

Gylденløve var som bedøvet. Hans Hierte blev bestormet af altfor mange Følelser. Den elskede Døde, den hulde Levende svævede stedse i hans Tanker, og han skulde været mindre ulykkelig, naar han kunde have udgrædt sin Smerte ved Uranias omme Barm; men den elskede Pige var som forsvundet af Huset. Christine, som var den Æneste, der vidste, hvor hun havde skjult sig, var taus som Graven. Den gamle Elias, der samme Morgen som Karen var hensovet, var kommen hjem, vidste ikke hvor hun var. Unglingens tilbragte derfor de otte Dage, hans Moder laae Ligt, i en Stemning, der bedre kan føles end beskrives. Og naar han om Morgenens kom fra Helsingborg, hvor han og Brahe logerede hos Stiftamtmanden, saae han ingen Andre end Elias, da endog Christine stode hans Nærhed. Og var dette at undre over? Den affhyelige Hofmand, Steen Brahe, var jo stedse med ham. Vel sandt: han var ikke den saameget frygtede gamle Steen Brahe, der

saar grusomt havde forfulgt Christine, hvilken, som hun af denne Steen Brahes Tjener havde erfaret, var død; men han var en Søn af ham — og maatte hun ikke befrygte: at han havde arvet sin Faders Had til hende og Urania, da han var i Besiddelse af deres retmæssige Eiendom, Herresædet Knudstrup.

Desuden — der var noget i hans Ansigt, der kom Christine til at bære, hvorom hun samtalede med Urania, naar hun om Natten kom ned af Loftet, som var hendes Skjul om Dagen, hvortil Christine bar Røglen hos sig. At den ulykkelige Kone havde Grund til at ængste sig, viste det Følgende; og omendstjøndt Brahe var langt fra at ane, hvem Christine og Urania virkelig vare, kunde han ikke andet end gruble over Aarsagen til at de vare fraværende, da Kongen med sit Følge kom dertil om Aftenen, samt hvad Grund Christine kunde have til, at faae Karen til i hendes Sted at agere Vertinde. Nu var Tiden ikke til at undersøge dette. Han vilde derfor, til en beleiligere Tid, lade det beroe. Det var jo let for ham, at komme fra Knudstrup, der kun laae et Par Mile borte, paa hvilket Sted han havde faaet Tilladelse af Kongen at tilbringe Vinteren, til Kamløsa; og hvor herligt et Paaskud til endog at komme der ofte var ikke Suurbrønden? Endstjøndt han var ung, kunde han jo let foregive en Upasselighed, hvorfor han vilde bruge det ved Kilden indrettede varme Bad. Det kunde da ikke feile, at han maatte faae den skønne

Pige at see, der interesserede ham saa meget, hvis indtagende Billede stedse svævede for hans Dine — der havde vaakt hans hele Sandselighed.

Han ilede derfor med at faae Fru Karen bisat, for at han kunde ledsage den unge Herre hjem, og selv komme tilbage. Han var derfor særdeles glad paa Begravelsesdagen, og hans vellystige Hjerte var dødt for den ædle Søns Sorg og Taarer, da — man kunde næsten udtrykke sig saaledes — den myrdede Moders Støv blev overgivet til den evige Hvile.

I det store Følge af næsten hele den skaanske Adel var han den Eneste, der ikke offrede Moderens sorgelige Død og Sønnens Smerte en Taare; og med virkelig Munterhed — hvilket ikke undgik Gyldenløves Opmærksomhed og vakte hans Harm — gav han, da de vare komne hjem hos Stiftamtmanden fra Begravelsen — Ordre til Afreisen, der tidligt næste Dag skulde gaae for sig fra Helsingborg.

Det var sildigt om Aftenen. Læffelet var hævet. Liigfølget var borte, og man belavede sig hos Stiftamtmanden til at gaae tilsengs — da Gyldenløve, der havde ladet sin Tjener gaae fra sig, ubemærket af Alle, sneeg sig ud af Stiftamtmandsboligen, igjennem Haven, der vendte ud til Helsingborgs høie Banke, hvilke han ved Nætts blege Lys besteg, og fandt lykkeligen Veien til Ramløsa. Han vilde endnu engang dvæle paa det Sted, hvor den uforglemmelige Tabte sidst havde levet; der, hvor hendes Livsaander

saa herligen begyndte at vende tilbage, hvor hun paa saa sørgelig en Maade fandt Løden.

Et Haab, som det var hans Sjæl umuligt at lade være at omfatte, blandede sig med dette hans Hjertes Onske. Maaskee at den elskede Pige var vendt tilbage, nu da hun maatte formode, at han ikke mere gjorde det. Hvormeget Sorgen end nedbøiede ham, kunde den dog ikke neddæmpe Kjærligheden i hans Hjerte. Dets Længsler efter den hulde Pige vare endog fordoblede. Det var ham umuligt at forlade Skaane, uden at sige hende det sidste Levvel, uden at modtage den Forsikring af hendes Læber: at hun ikke habede ham. Hvad det endog skulde koste: han maatte retfærdiggjøre sig for hende. Hun skulde være overtydet om hans Hensigters Reenhed. Han vilde meddele hende det Haab, som den høie Fader allerede havde givet ham, og muligen aabne hendes Hjerte for dets henrivende Tryllerier. Kort sagt: han vilde kun forlade den Hulde, for snart at vende tilbage til hende, at han kunde føre hende som sin tilbedede Brud for sin Konges og Faders Fødder.

Med disse Tanker og dette Forsæt kom den kongelige Ungling til Kilden. Melodisk rislede den i Rattens Stilhed, og han syntes at fornemme en underlig Hvijsen i Trærnes nedfaldende Løv og Grenenes sagte Susen. Det var for ham, som om Vænder svævede omkring Kildens, af de Efteraarblomster,

Urania havde plantet, endnu duftende Rand. Han tillod sig neppe at aande — thi han syntes tydeligen, skjøndt i sagte, ligesom fremaandede Toner, at høre sin Moders elskede Navn.

En hvid Skygge nærmede sig, ligesom svævende, hen til Græsbænken, hvorved han stod. Var det den Hedenfarnes Aand, der dvælede paa det Sted, der var bleven hende fjært? eller var det et venligt levende Bæsen, der, mindende hende med Kjærlighed, dvælede der i den tause Nat, og veemodsfuldt udtalede hendes Navn? Hvilket af dette der endog var Tilfældet — det kunde ikke forærde den sorgende Søn, der var kommen for at tage Afsked med den uforglemmelige Moders Skygge. Den hvide Skikkelse svævede nærmere. Ja den var ham ganske nær, uden at han var bemærket af den. Den nys Begravnens Navn gik atter over dens Læber; men det var neppe hørligt: thi en Taarestrøm, der var meget lydelig, gvalte de paa Læberne fremstridende svage Toner.

Den kongelige Yngling kunde ikke længere være i Uvisshed om hvem der stod for ham. Uvilkaarligen traadte han et Skridt frem og udbredte sine Arme — Urania sank op til hans Hjerte. Dog i samme Dieblif som han omsavnede den Gulde, begyndte hun at vakle. Det Overraskende, der var i denne Omsavnelse, i det Dieblif den uhyggelige Piges Tanke svævede imellem Grave og Liigkister, ja da endog Evigheden havde aabnet sig for hendes Sjæls Die,

og hun saa den paa saa rædsom en Maade bortrevne Beninde, som en Engel, formere de Saliges Tal, ja det ligesom Overnaturlige, der var i den høist seltsomme Stilling, hun kom i til et ligesom overnaturligt Bæsen, berøvede hende aldeles Bevidstheden. Hun laae som livløs i Gylldenløves Arme — og ikke de ømme, elskovsfulde Navne, som han gav hende, kunde vække hende af denne Døden lignende Dvale. Den trofaste Elsker begyndte tilsidst at frygte for hendes Liv, hvilket satte ham i en skrækkelig Stemning. Han maatte hurtigt tage en Beslutning, og han tog den.

Den kolde Natteluft, det Bælmørke, der i den tætte Lund omkring Kilden omgav ham og Pigen — var ikke ffikket til at en Besvimers flygtende Livsaander der kunde tilbagefaldes. Gylldenløve hævdede derfor den mod Jorden segnende Pige op til sit Bryst, slyngede sine kraftfulde Arme om hendes Liv — og bar hende op til Huset, hvor Elias aabnede Døren for ham.

Den af saa mange Storme dybt bøiede Christine var ved det usformodentlige Syn af den besvimede Sønnedatter nær faldet i samme Tilstand som den ulykkelige Pige. Dog Herren opretholdt den gode Gamle. Hærdet i Lidelser, var hun snart saa fattet, at hun kunde ile Urania til Hjælp. — Hun havde ogsaa den Glæde, at Besvimelsen, efter nogle frugtesløse Forsøg, blev hævet, og den ligesom til

Livet tilbagevendte Pige aabnede sine yndige Himmelsøine ved den trofaste Elfers bankende Hjerter.

Det var som om den Dyale, hvori Uranias Sandser vare nedsænkede, havde sløvet hendes Huskommelse og fastet Forglemmelsens tætte Slør over de sildigere Dages Begivenheder — thi da hendes Die faldt paa Gylденløve, der stedse vedblev at omslynge hende, saae det kun i ham den elskede Borgerføn, hvis Stand ingen Hindringer lagde i Veien for hendes ægtefabelige Forbindelse med ham. Hun udtalte i Kjerlighedens ømmeste Toner hans elskede Navn, og modsatte sig ikke hans inderlige Omfavnelse.

Dette for Uranias Hjerter saa skønne Selvbedrag kom af, at hun saae ham i borgerlig Dragt, omtrent saadan som han var klædt, naar han ellers kom til Ramløsa. Den pragtfulde Stjerne, hvis Straaler havde staaet i hendes Dine, var borte. Elephantordenen, dette glimrende Minde om hans Stand, hang ikke i den svære Guldkjæde paa Brystet. Han var ikke Kongens Søn, Gylденløve. Det var den gode Karens Søstersøn Hans, der stod for hende; og han var ganske den samme hulde Yngling, der havde tilsvoret hende evig Kjerlighed, og som hun af et trofast Hjerter havde lovet at elske indtil Døden.

Dog kun et Par Minuter var hun i denne henrykkende Bildfarelse. Hendes fuldkomne Befindelse vendte snart tilbage. Med en Forsærdelse, som var det selve Døden, der savnede hende, rev hun sig af hans Arme, og idet hun udstødte et Rædselskrig,

faldt hun tilbage i den forrige Tilstand, hvorfra hun kun med megen Møie af den ulykkelige Christine atter blev udrevet. Den lykfsaliggjørende Bildfarelse var nu uigienkommelig forsvunden. Med Lynets Hurtighed sprang hun ud af Sengen — og vilde flygtet ud af Stuen, hvilket Gyldenløve forhindrede, ved, inden hun kom til Døren, at gribe hende i sine Arme, idet han med en Stemme, der kom lige fra hans blødende Hjertes Inderste, udbrød:

„Urania! evigelskede, himmelske Pige! Hvorfor vil du flygte? Kjender du ikke mere din Hans, der elsker dig saa inderligen? som vil elske dig indtil hans trofaste Hjertes sidste Slag? Dyrebare Pige! Kjender du mig ikke?“

Urania forsøgte ikke at rive sig af hans Arme. Med et Nie, hvis uudsigelige Beemod ikke kan beskrives, saae hun længe paa ham, ja stirrede ham i hans sjæltulde Afsyn. Hun begyndte atter at vafle, hvorfor Dnglingen trykkede hende fastere til sig. Længe stode de tause i denne Stilling, i hvilken Urania søgte at samle sin ligesom svindende Kraft, hvilket ogsaa for en Deel lykkedes hende. Omfider udbrød hun inderligen og dybt bevæget, men af Sjælens hele Fylde, skjøndt dog i Førstningen med dæmpet Stemme og stammende:

„Hans! min evig elskede Ven! min Sjæls Brudgom! som jeg skal elske indtil mit Hjerter brister i Døden! Jeg takker dig for din Kjærlighed! Den havde gjenfødt mig til et nyt Liv, hvis lyse Herlighed kun

mine Anefers dunkle Nat skundom kunde formørke. I denne Kjærlighed levede jeg kun. Ved den sølte jeg: at min Bestemmelse ogsaa kunde være, at blive lykkelig paa Jorden. Dog dette Haab var kun en yndig Drøm. Jeg er paa en rædsom Maade bleven vækket af den. Min Lykkes Sol er for evigt dalet. Jeg giver dig derfor dit Trofsabsløfte tilbage. Urania turde kun opløste sine Dine paa Borgersønnen Hans. Kongesønnen Gyldeulve er saa ophøiet over hende, at hun kun tør ære ham i Stilhed. O, havde jeg end ikke et stræffeligt Exempel paa den Glendighed, hvori et uligt Parti har styrtet en heel Familie, for Die — jeg skulde dog ikke være saa daarlig, at indgaae en saa ulige Forbindelse, hvis Følger vilde være et heelt Liv fuldt af Qualer og Forbandelse. Jeg maatte aldrig have elsket dig, naar jeg, for at hæve mig til en Høide, hvorfra jeg snart maatte styrte ned i Fortvivlelsens Svælg, vilde gjøre dig ul lykkelig, om en sli g Forbindelse kunde tænkes mulig. Derfor, Farvel, min Hans! For sidste Gang har jeg givet dig dette Navn. Jeg vedbliver at være den fattige Brøndpige ved Ramløse: den ul lykkelige gamle Moder Christines Sønne datter — og jeg har ingen anden Bestemmelse, ingen andre Pligter at opfylde end blid eligen at ledsage hende til Graven. Du er Dannerkongen Christian den Fjerdes Søn — og tør derfor ikke elste mig. Lev vel! Vi sees aldrig mere!”

Hun vilde atter ile ud af Døren.

„Nei, nei, Urania!“ — raabte den kongelige Elsker og trykkede hende lidenskabeligt til sig — „min Sjæls evigelskede Brud! du maa ikke tage en saa skræffelig Beslutning! Bed min Moders elskede Levn-
ninger, hende, for hvis Skyld du har iført dig disse Sørgeklæder, der endog forhøie din medfødte Ynde, besværger jeg dig at blive, at høre mig, og lade Kjærligheds Bønner finde Veien til dit Hjerte og omstemme din altfor grusomme Villie — der ikke alene vil sonderknuse min, men selv din Lykke! Uden at nævne dig, har jeg allerede forberedt Kongen paa den vigtige Bøn, som jeg snart vil gjøre ham, hvortil jeg kun søger et gunstigt Dieblif. Dette maa snart findes — og jeg veed, at min høie Fader ønsker kun min Lykke. Han synes allerede meget steint for Dpshydelsen af mit Onkel og har sagt: at jeg skal være Befalingsmand paa Frederiksborg og Kronborg, naar jeg gifter mig. O, Urania! jeg kan ikke beskrive dig, hvor mit Hjerte bankede, da han sagde dette til mig. Dit hulsalslige Billede svævede for min Sjæl, og jeg kunde ikke undlade at tænke mig, hvilket herligt Liv vi i Frederiksborgs yndige Egn skulde føre, hvor overvætted, undsigelig lykkelig vor gjensidige Kjærlighed skulde gjøre os; og dersom de fleste af mine Sødsfende, samt Fru Wibese og min hulde Søster Eleonora Christines stolte Gemal, Grev Ulfeldt, ikke havde været nærværende, da havde jeg kastet mig for den sømmeste Fader og den høimodigste Konges Fodder og bedet om hans Velsignelse til min Forbindelse med dig,

min tilbedte Urania! og han havde hørt min Sjæls inderligste Bønner. Saa meget fik jeg dog i dette lykkelige Dieblif udrettet: at han lovede at fritage mig for at ægte Regize Grubbe, som han noget tilforn havde foreslaaet mig til Gemalinde. Derved, min elskede Pige! er meget vundet. Jeg har nu frit Valg og kan"

"Det har J vel, Herr Gylldenløve!" — afbrød Christine ham, idet hun slyngede sin Arm om den elskede Sønnedatters Liv, og førte hende fra Døren længere ind i Stuen — "Det har J vel; men paa hvad Maade? J kan kun vælge blandt de adelige Jomfruer, hvis Fædres Skjolde, saavel paa Sværd som Spindesiden, idetmindste brammer med fexten Ahner. En Bondes Sønnedatter er for ringe til at worde Kongens Sønns Gemalinde. Aldrig kan J ægte min Urania. Drag derfor med Gud Eders høie Bestemmelse imøde! Bliv lykkelig, og mind Urania og hendes Bedstemoder med Godhed; men forstyr ikke med Eders Nærværelse vor Fred. Kom her aldrig mere — og vi skulle uafsladeligen vel-signe Eder!"

"O, Moder Christine! vil ogsaa du fordre dette tunge Offer af mit Hjerte, som jeg ikke kan bringe uden at det skal bryde?" — raabte Gylldenløve med Forvivlelsens Stemme og greb bønlig den Gamles Haand, idet han langsomt og med Vægt, da der intet trøstende Gjensvar, som kunde mildne hans Hjertes Dvaler, gik over Christines Læber, vedblev:

„Velan, Grusomme! vedbliv Eders Beslutning. Den er min Dødsdom. Gengang vil den angre Eder. Jeg skal drage herfra og underkaste mig min sønderknusende Skjæbne; men aldrig skal min Kjærlighed uddøe: den skal følge mig i Graven. O, Urania! hvorfor vil du berøve mig selve Haabet? Hvorfor maa jeg ikke vende tilbage til dit ømme Hjerte?“

„Troer I da“ — gjensvarede Christine, da Urania for Graad ikke kunde tale — „at Uranias Hjerte, uden at bløde, kunde tage denne Bestemmelse, der smerter Eder saa meget? Den Alvidende i Himlen veed, hvormange blodige Taarer den har fostet hende: thi han har seet og talt dem i disse stræffelige otte Dage: de rædsomste, vi endnu have oplevet. O, havde jeg end tyve glade Aar at leve i, jeg vilde give dem til, at I virkelig var den Person, I udgav Eder for, da vi lærte at kjende Eder, eller at vi aldrig havde seet Eder — thi aldrig kan I ægte Urania! Der ere Omstændigheder, der ere meget ældre end I, der gjør denne Forbindelse til en absolut Umulighed; og dersom I ikke forandrer Eders Tanker — da nøder I os til at flygte til Uranias Fædreneland, hvor vi vel ere fri for at blive forfulgte, men ikke ville finde andet end en Bettelstav. — Jeg maa da døe langt fra mit elskede Fødeland, hvor jeg dog fandt et sparsomt Udkomme og kunde vente at blive nedfænknet blandt mine Forsædres Grave. Herr Gylbenløve! berøv mig ikke disse tvende Goder!

Jag os ikke i Landflygtighed! Tro I mit Ord: aldrig vil Kongen tillade at I ægter Urania; og var det endog muligt, hvilket jeg ikke troer, at hvi hans Majestæts Hjerter, da lever der Personer ved hans Hof, der ville sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at forhindre en Forbindelse, der vilde sonderribe det Ondskabens fine Ræv, hvorpaa de nu i fyrgetype Aar have spundet, som har Forlad mig, min Herre! at jeg her afbryder. Jeg kan ikke fuldende uden at jeg skulde vedrøre Ting og Begivenheder, som jeg i mange Aar har gjort mig Umage for at glemme; hvilke jeg ikke kan tænke mig uden den dybeste Smerte og som"

Christine afbrød atter sig selv og fastede sig til den høit grædende Uranias Hjerter.

Gyldenløve slyngede sine Arme om de ædle Ulykkelige og udbrød med den inderligste Omhed, idet han trykkede dem tæt op til sig:

"Hvem ere I da? O, ved Alt, hvad der er Eder helligt i Himlen og paa Jorden, besværges jeg Eder, at forunde mig den Lykke, at forsone Eder med Stjæbnen. I bærer Dydens ædle Himmelspræg i Eders Ansigt. Dette Almagts Stempel kan ikke lyve. I ere, uden Brøde, ulykkelige. O, siger mig derfor"

"Herr Gyldenløve!" — afbrød Urania ham, idet hun viklede sig ud af hans favnende Arme — "I har høitideligen lovet mig: ikke at efterforske vort Familienavn og vor tidligere Stilling. Jeg stoler

paa Eders Lyfte — thi I er ædel og god. I vil aldrig bryde det. Vidste I endog den Hemmelighed, en grusom Skjæbne byder os at fortie, som vi ønske at tage med os i Graven — I vilde ikke forraade den."

"Bed Himlen! det vilde jeg ikke!" — gjensvarede Gylldenløve med Varme — "Jeg skal ære denne altfor hemmeligsfulde Løndom, omendssjøndt den synes at være et rivende Svælg imellem dig og mig, og — muligen — med sin centnertunge Vægt vil knuse vore elskende Hjerter."

"I er ædel og brav. Himlen skal lønne Eder!" — sagde Christine med Jnderlighed og tog Gylldenløves Haand — "Men ikke sandt — nu vil I forlade os? Det er mørkt igjennem Skoven. Elias skal tænde Lygten og følge Eder derigjennem. God Nat!"

"Nei, nei, endnu ikke!" — raabte Gylldenløve med Fortvivlelsens stærke Stemme og greb Christines og Uranias Hænder — "Ikke kan jeg saaledes forlade Eder, uden lidet at sikkre Eders Fremtid. Urania! du var min Moder meget kjær; hun nærede en Moders hele Omhed for dig, og du lønnede hende med en Datters hele Kjærlighed, hvilken i høi Grad forfødede hendes sidste Dage paa Jorden. Modtag derfor til en Erindring om denne elskede Hedengangne de saa Sager, som hun bragte hertil ved sin Ankomst, og tillad mig at sende, hvad hun har staaende i Bedbet, til dig. Ikke vil du nægte mig Opfyldelsen af

denne Bøn, ligesaalibet som I, Moder Christine, maa nægte at modtage de ti Ducater maanedsligen, som min Moder modtog af min Haand! Jeg opsylder Eders grusomme Bud, hvorved mit Hjerte bløder, og maafee vil forbløde sig. I vil derfor ikke nægte at opsyldte en Bøn, hvorved det vil blive mig muligt med mindre Smerte at forlade Eder, da jeg saa veed Eder sikrede for Mangel paa Livets første Nødvendigheder. I svarer mig ikke. I slaae Eders Dine ned. Er det da saa svært for Eder, at modtage disse ubetydelige Gaver af min Haand? Maa jeg da ikke have den Glæde, at gjøre der Ringeste for Eder?"

Christine kastede sig til Uranias Hjerte. Hendes Taarer trillede ned paa Pigens blussende Kinder. Urania slyngede sine Arme om Bedstemoderens Hals og trykkede hende fast op til sig. I over et Minut stod hun i denne Stilling. Derpaa rev hun sig løs og nærmede sig langsomt, ja man kunde næsten sige høitideligen, til den dybt bevægede Ungling og greb hans Haand, idet hun med blide Taarer udbød:

"Jeg takker Eder; af mit inderste Hjerte takker jeg Eder. Eders runde Gave skal forskaffe min gode Bedstemoder en rolig Alderdom! Den skal sætte os istand til at forlade dette Sted og skjule os og vore nagende Betsymringer i een af Skaanes tykkeste Skove; thi under Skaanes Himmel er denne ædle Gamle født. I Skaanes Jord ønsker hun at finde sin Grav. Og vær overtydet om: at naar et Glimt af Ro blidner hendes Livs stormende Aften og hun

uden ængstende Bekymring kan see sin Opløsning
 møde: da skulle vore Bønner og Betsignelser for
 Eders Held hæve sig mod Himlen. Den skal vel-
 gjørende mildne Orkanen i Eders Bryst — og snart
 skal I minde mig som en fremmed Blomst, I fandt
 paa Eders Vej, hvis Blade aldrig kom til at udvikle
 sig, da dens Bestemmelse var: at søndertrædes under
 Skjæbnens centnertunge Fod og forgaae i den tidlige
 Baar uden at dufte for Nogen, fordi den aldrig ud-
 foldede sin Krone. — Hidsæt i den Eviges Urtegaard
 skal I gjenfinde den i Flor. Da skal den kun blom-
 stre for Eder og evindeligen dufte ved Eders Hjerte.
 Lev nu vel! Lev evigt vel."

"Et Favntag endnu, Urania!" — raabte
 Gyldenløve i den yderste Fortvivlelse — "Kun et
 Favntag! Det sidste, inden vi for stedse adskilles!
 Hvo veed, om vi nogensinde mere gjenfamles! Jeg
 maa jo — thi du vil det saa — kun fæste mit Haab
 paa Gjenforeningen i Himlen!"

Han aabnede sine Arme. Urania sank op til
 hans bankende Hjerte.

"Der kommer Fremmede!" — raabte Elias, idet
 han advarende styrtede ind af Døren — "Hvo kan
 vel dog det være? Det er jo allerede over Midnat."

Urania rev sig ud af Gyldenløves hende fast
 omslyngende Arme og styrtede ud af Stuen. Chri-
 stine fulgte ilende efter hende. Døren blev aabnet.
 Steen Brahe traadte ind, fulgt af tvende skaanske

Herrer, og Stiftamtmanden, hvilken Sidste, noget angstelig, udbød:

„Vel er det at vi finde Eder, naadige Herre! Vi have været yderst bekymret for Eder. Da der fra Eders høie Fader er indløbet et Brev, som uopholdeligen skulde overleveres Eder, opdagede jeg, at I ikke var paa Eders Bærelser, og vi have forgjæves søgt Eder i hele Byen. Da I endnu ikke Klokken halvtolv var vendt tilbage, søgte vi Eder her, hvor Herr Steen Brahe formodede at I muligen kunde være. Her er Brevet. Behager I ikke at læse det, da det muligen kan indeholde Noget af Vigtighed?“

Gyldenløve modtog Brevet af Stiftamtmanden og aabnede det mekanisk; men han kunde, for sin store Bevægelses Skyld, ikke læse det, uagtet han lod sine Dine længe dvæle paa dets Linier, ja syntes gjentagne Gange at gjennemlæse det. Omstøder gjemte han det paa sit Bryst, idet han med paatagen Fatsning sagde til Stiftamtmanden:

„Min Herre! I veed, at jeg er eneste Arving efter min afdøde Moder. Alt, hvad hun saavel her paa Stedet, som i Sjælland, var eiende, skænker jeg til den værdige Enke og hendes Sønnedatter her i Huset. I vil særdeles forbinde mig, ved at sørge for: at det tilsammen lovligt bliver dem overgivet. Jeg har desuden en Bøn at gjøre Eder, disse værdige Fruentimmer angaaende, inden jeg imorgen reiser til Sjælland.“

„I har at befale over mig, Herr Gyldenløve!“

— gjenhvarede Stiftamtmanden, og spurgte: om det ikke behagede ham at stige op paa Bognen, der holdt udenfor Huset, og kjøre til Helsingborg, at han dog kunde faae sovet lidet inden Afreisen. Gylldenløve samtykkede taus og steeg tilvogns, uden at tale videre.

Steen Brahe satte sig bag ved den til Sjælen bedrøvede Kongesøn, og hans skarpsindige Hjerne udrugede underveis den Plan, han vilde følge, for at rive den smukke Brøndpige aldeles fra hans Hjerte. At han derved vilde styrte den hulde Ulykkelige i Glendighedens Afgrund, var for den Lastefulde en saa ubetydelig Biting, at den aldeles ikke kom i Betragtning. Han ønskede Eiden Binger, for at han snart kunde komme tilbage og udføre sit Riddingsværk: og tvivlede aldeles ikke om at det vilde lykkes ham. Saa snart Gylldenløve var savnet, vidste den Listige ogsaa hvor han var, hvilket han sagde til Stiftamtmanden; og Udfaldet viste, at han ikke havde feilet i sin For-
modning.

Uagtet den Lastefulde var rasende over ved Gylldenløves Nærværelse i Ramløsa, at blive mere overtydet om hans Eidskab for den skønne Pige, som satte hans hele Sandselighed i Bevægelse, for-
raadte han det dog ikke med en Mine. En Deel af hans Plan var: at tilsnige sig den ædle, ingen Ræn-
ker-formodende Kongesøns Fortrolighed, hvilket og for en Deel lykkedes ham, saa at Gylldenløve, endog da de vare komne til Kjøbenhavn, bad ham om, paa sine Vegne, da Riddingen Vinteren over vilde op-

holde sig i Skaane, at udbetale Christine de ti Ducater maanedligen, som han havde bedet hende at modtage af sig, — uden dog derfor at nævne et Ord om sin Lidenstabs for Urania. — Gyldenløve bad ham endvidere, at tjene og hjælpe Christine og Urania ihvad han kunde, og stundom tilmelde sig, hvorledes de levede og havde det; og den ædle Yngling syntes at føle en Straale af Glæde ved at vide dem ikke at være ganske uden Beskyttelse.

Alt den Galske lovede Alt, er indlysende. Gyldenløve omfavnede ham derfor inderligen ved Afskeden og bad ham at tillade sig ved den næste Baars Begyndelse at besøge ham paa Knudstrup. Han vilde see den elskede Pige, uden at worde seet af hende, hvilket Steen Brahe med tilsyneladende Glæde forstikkrede: skulde være ham uudsigeligt kjær, endstjøndt han i sit Hjerter forbandede en Beslutning, der var istand til at lægge Hindringer for Udførelsen af den Plan, hvorved hans hele Sjæl hængte. Dog trøstede han sig med at Vinteren var lang, samt at Urania muligen inden dens Ende, enten frivillig eller ved List eller Vold, kunde have kastet sig i hans Arme, og da vilde han vide at bortffjerne hende for Alles lystne Blikke, skulde han endog skule hende i Knudstrups dybe Taarnfængsel, indtil den mægtige, uvelkomne Gæst var borte, og han atter kunde overgive sig til Nydelsen af hendes henrivende Indsigheder, der — det havde han svoret ved Satan — aldrig skulde blomstre for nogen Anden.

Med dette uroffelige Forsæt forlod han Høffet og Hovedstaden, efter at han, under Tausheds Løfte, havde underrettet Fru Wibekke om Gylbenløves daarlige Elskovshandel med Brøndpigen, for at holde ham fra Skaane; med dette Forsæt kom han til Knudstrup, og han forbandede den taabelige Elfers Gævmildhed, der muligen havde sat den Gamle og hendes skønne Sønnedatter i den Stilling, at de ikke trængte til ham; og han havde haabet Alt af deres Fattigdom. Dog afhængige af ham skulde de blive. Han udvirkede derfor, ved Stifamtmanden, at han fik Huset, som de beboede, at købe; men han ærgrede sig ikke lidet, da han, ved at lade Skatte- og Skyldbogen eftersee, opdagede: at de havde ingen Restancer, men havde betalt alle deres Skatter og Afgifter indtil den sidste Skilling. Dog hans Forundring og Uærgrelse steg endnu til en højere, ja til den allerhøieste Grad, da han nogle Dage efter Købet meldte sig hos Christine for at berette hende: at hun i Fremtiden skulde svare Afgifterne af Stedet til ham, og han ikke alene ikke saa Urania, men blev endog Stedet formeligen opsagt, da den Gamle om et halvt Aar, naar hendes Fæstecontract var udløbet, agtede at fratræde det. Hans hele saavel lagte Plan maatte derfor forandres. Der maatte tages andre Forholdsregler, og vi ville af det Følgende see, at Steen Brahe vidste at tage dem. De ulykkelige Fruentimmer skulde sættes i den Stand, at de havde

Lycho Brahes Dage. 11

ingen anden Udflugt, end at indflye til hans Udelmodighed og Barmhjertighed. Dog vilde han først forsøge mildere Midler; men frem for alle Ting maatte Alt indflædes, som om han ingen Deel havde i den Førfølgelse, han indledte imod dem. Det vilde skade ham altformegent, om Urania saae ham i Körtet, og i ham opdagede den Onde.

Begyndelsen, han gjorde, var, at han anmodede Christine, der ikke kunde undslaae sig for at modtage ham, om at indrømme sig et Bærelse, da han, saa foregav han, ikke besandt sig vel, og hele Vinteren, for sin Sundheds Skyld, vilde bruge varme Bade.

Hvad Steen havde forudseet, skete virkelig. Christine afflog ham med megen Høflighed, dog bestemt, det Forlangte. Han lod derfor ved den anden Side af Kilden, paa et Stykke Jord, der var udenfor det Terrain, Christine havde fæstet, opføre et beqvemt Bjelkehuus, hvori han kunde opholde sig. Brugen af Badet kunde hun ikke nægte ham, da Kilden var til Afbenyttelse for Alle; og endnu for Vinterens egentlige Udbrud flyttede han med en Tjener ind i det, og brugte, som det syntes, meget flittig Badet, hvorved Elias var forfsaanet for at opvarte.

Nogle Dage efter Steens Ankomst til Kilden, overdrog han sin ved den nylig kjøbte Eiendom, paa Skrømt, ved en formelig Kjøbecontract, til en forhenværende Officeer, en gammelagtig ved alskens Udsvævelser, saavel i Polen som Sverrig, hvor han havde tjent, i den yderste Armod geraadet Libertin ved Navn Hau-

ber, som nu alene levede af Raabesmulerne; der faldt af de Stores Tasler; og det var denne Rauber, der skulde udstyde de Rugler, som Herr Steen i sit Skjul støbte for de Bærgeløse, der vare uskyldige i enhver Brøde og ikke kunde andet end undre sig over den Omstiftning, der var med deres Herskab, men dog syntes at have Grund til at glæde sig over denne sidste Forandring, da de ikke mere havde den saameget frygtede Steen Brahe til Herre, endsskjøndt han, tilligemed Husets nye Herre, der var flyttet ind til ham, var deres nærmeste Nabo.

Dog denne Frygt for Steen tabte sig lidt efter lidt; thi han var yderst forekommende og tjenstagtig imod Christine, hvor han blot havde den ringeste Leilighed til at være det; han hilste hende meget artigt ved ethvert Møde, ja havde endog tilbuden at ville nedsatte hendes Afgift, om hun vilde blive, inden han, pro forma, solgte Stedet, saa at den trofaldige Gamle løb i den Snare, han stillede op for hende. Den Angstelse, der overfaldt hende hver Gang han traadte ind i hendes Stue, forsvandt snart aldeles. Hun bad endog Urania om ikke stedse at gaae ud, naar han kom til hende, og hun sad i de lange Vinteraftener ofte ved den varme Den i fortrolig Samtale med ham om een og anden af Skaanes gamle Slægter; ja hun vidste endog engang, paa en snild Maade at dreie Samtalen hen paa hans egen høiadelige Familie, der blomstrede saavel i Skaane som Sjælland i flere mægtige Grene — og han endte med at omtale

sin Farbroder, den store Tycho Brahe, med den største Foragt, fordi han havde vanæret sin adelige Stamme ved at ægte en simpel Bondepige, — „dog“ — saaledes sluttede han denne Samtale, under hvilken Christines Kinder blussede som Ild, idet hendes brændende Taarer vædede dem, hvilket Mørket i Stuen skjulte for hans listige Die — „dog Gud være lovet! denne Stamplet paa vor Stamtavle er afsvættet. Grenen er hugget fra Stammen. Saavel den lavttænkende Tycho, der endog nedlod sig til at dyrke Videnskaberne, som hans uværdige Mage, er død for mange Aar siden langt fra Danmarks Kyster. De Børn, de efterlode sig, ere, straffede af Herren for Fædrenes Misgjerning, omkomne i Glendighed. Stjernethyderens uhyre Formue er faldet tilbage til hans Ahner, som han vanærede. Ja jeg er ham paa en Maade forbunden, fordi han satte Kronen paa alle sine dumme Streger ved at begaae den dummeeste af dem alle: den, at flygte; thi var han blevet, havde min Fader aldrig kommet til at eie det skønne Knudstrup; og jeg havde følgelig ikke arvet det efter ham. Maaskee havde een af hans egne Bastarder eiet det og“

Steen fik ikke udtalt: thi Christine vaklede, støttet paa Uranias Skulder, ud af Stuen, idet hun stammende udbød:

„Tilgiv, Herr Steen! Jeg faaer et saa stærkt Næseblod, at jeg maa forlade Eder.“

Denne Samtale bidrog meget til at berolige

Christine og Urania i Henseende til Steen, hvis næsten daglige Omgang de ikke godt kunde undgaae; men en anden Sorg martrede dem ikke mindre, og den var: Frygten for deres Udkomme i Fremtiden, da de, paa Grund af Gyldenløves ædelmodige Tilbud, havde sagt deres Fæste op — og de havde ikke faaet en Skilling af den belovede maanedlige Understøttelse, ligesaaalidet som de havde faaet Karens Tvi fra Bedbæk. Den højeste Forundring bemestrede sig dem, da de erfarede, at det i deres Navn var afhentet, og de Sager, som Karen havde efterladt sig hos dem selv, bestod kun af Linned, Seng- og Gangklæder; de havde haabet i Fremtiden at have et tarveligt Udkomme — og nu vare de mere end nogensinde udsatte for at synke ned i den yderste Armod. At den nedrige Steen var den, der holdt Pengene tilbage og havde ladet Karens Efterladenskaber bringe i Forvaring, var Noget, de umuligt kunde formode; og at tilskrive Gyldenløve, var jo Noget, der for den flintfølende Urania var en Umulighed. Kunde det ikke bidrage til at opflamme Ynglingens ulykkelige Lidenskab, og give en Tilbøielighed, som muligen Hoffets Abspredelser vare nærved at neddampe, ny Næring? Og hvad maatte Gyldenløve desuden tænke om en saa egennyttig Baatrængenhed? De kunde kun modtage, hvad et saa ædelt Menneske ligesom paanødte dem. At anmode ham om Noget? Nei, det var dem en aldeles Umulighed. Maaskee, at den ellers saa ædelmodige Yngling havde betænkt sig — ?

„Nei! Nei!“ — raabte Urania, ved denne Udelæse af Bedstemoderen — „Det har han ikke! Det kunde han ikke! Men skrive ham til? Anmode ham om Hjælp? Nei aldrig! Aldrig! Vær ved et godt Mod, min ædle Bedstemoder! Muligen at vi endnu kunne blive her! Men har end den nye Gier en anden Hensigt med Stedet — skulle vi end herfra — skal du dog aldrig komme til at mangle. Jeg er ung og sund og kan arbejde — og velsigner Gud ikke det Barns Glid, der arbejder for sine Forældre? O, jeg vil arbejde den hele Dag! — og naar jeg om Aftenen kommer hjem, og du trykker mig op til dit søde Hjerte, kysser mig og kalder mig din elskede Urania, da har ingen Glid og Nøie været mig svær; da er jeg uudsigelig lykkelig og vilde ikke bytte med en Fyrstinde. Har du ikke selv sagt: at ved svært Arbejde forstummer enhver Lidenstabs i vort Bryst og vi lære at glemme? Jeg vil da lære at glemme ham, der er mig altfor kjær, for hvis Skyld jeg dagligen maa græde. Mit Hjerte bliver da atter roligt og din udeelte Giendom. Vor Armod bliver da Kilden til min Lykke. Du skal da atter see mig tilfreds og munter. Jeg er da atter din sorgfri Urania, der intet andet Dnsse kjender, end det at forsøge dine Dage og gjøre dig lykkelig. Omsavn mig, min velsignede Bedstemoder! Vi ville ikke forsale. Himlen hvælver sig jo over hele Jorden, og Herrens Haand hviler jo allevegne velsignende paa den. Han

vil ikke forlade os. Vi ville stole paa hans Mi-
skundhed!”

Christine tryffede sit gode Barn med Glædes-
taarer til sit Bryst og hævede sine Dine takkende til
den Himmel, der havde ladet hende beholde dette el-
skede, himmelske Bæsen til en trofast Støtte i hendes
sørgelige Alderdom. Dog kunde hun ikke andet end
bæve ved den Tanke: at hendes Urania skulde forrette
det groveste Boudarbejde og være udsat for enhver
Aarstids hele Barskhed. Hun ønskede derfor, at hun
ikke havde sagt op, eller at Herr Steen ikke havde
solgt Stedet; thi hvad var vel rimeligere, end at
Rauber selv vilde drive det ikke ufordeelagtige Gæst-
giveri? hvilket han med en Tjenestepige meget godt
kunde. Dog besluttede Christine at tale med denne
barske Mand inden han tog en nærmere Bestemmelse,
eller muligen leiede Stedet bort.

„Nei,” — sagde hun ved sig selv — „jeg vil
ikke tale med denne opbrusende Gamle; han havde jo
forgangen nær slaæet den stakkels Elias, fordi han tog
en raaden Green, der var falden af et Træ i Haven,
og bragte den ind i Kjøkkenet. Jeg vil tale med
Steen Brahe. Naagtet det Træk af Undersundighed,
han har i sit Ansigt, er han dog ikke ond. Rauber
nærer en stor Uresfrygt for ham. Han vil ikke nægte
mig at tale min Sag. O, min gode Urania! jeg
skjelver ved den blotte Tanke, at have denne frygtelige
Rauber til Herre. Dog vi have ham jo allerede til
Herskab, og han kan vel ikke blive værre end han

allerede er. Hvordan det end gaaer: vi staae i Guds Haand. Om han endog skjælber, kan han dog hverken berøve os Livet eller oversfalde os. Lede gaaer jo dog for Gie. Naar vi svare vore Afgivter, kan han jo ikke gjøre os noget. Jeg vil endnu i Morgen den Dag tale med Steen Brahe og bede ham at"

"O, Bedstemoder! Jeg skjælver ved den blotte Tanke om Steen Brahe. Han har, som du før sagde, noget vist Uforflarligt i sit Ansigt, der kommer mig til at gyse hver Gang jeg seer ham; og dertil kommer: at han viser mig en Opmærksomhed, der kun er lidet passende for en simpel Bondepige. Da jeg idag kom med en Spand Vand fra Kilden, var jeg saa uheldig — hvilket jeg ellers saameget som muligt undgaaer — at møde ham; og tænk dig min Forlegenhed: hvormeget jeg end satte mig derimod, tog han Span- den fra mig og bar den lige ind i Rjøkkenet. Hvor barst denne Rauber end er, synes jeg dog at det var bedre at du henvendte dig lige til ham selv. Muligen, at han blot viser denne Haardhed imod os, fordi vi have sagt op, og derfor gjerne lader os blive. Skulde det Mødsatte være Tilfældet: maa du derfor ikke forsage. Saalænge Gud forunder mig Sundhed og Kræfter, skal du aldrig komme til at lide Rød. Verd- en er stor. Man trænger allevegne til Menneſter, der kan og vil arbeide. Himlen vil velsigne min Flid, og Skjæbnen maa dog eengang blive kjed af at forfølge os."

„Det at du skal tjene, for at forskaffe mig Brødet, er just dens største Forfølgelse?“ — udbød Christine med Taarer og trykkede den ædle Sønnebatter med Hestighed op til sit af Frygt for Fremtiden stærkt bankende Hjerte; derpaa hævede hun sit fromme, vaade Blik mod Himlen og udbød med dyb Beemod, medens hun trykkede Urania med endnu mere Hestighed op til sig:

„O, Herre! dersom det er din alnaadelige Villie, da tag Livets altfor svære Byrde fra os, ved at tage os op til dig og alle vore elskede Forudgangne i Himlen! Hvad have vi vel mere at leve efter paa Jorden? Kun i Jorden er Fred; og for os er ingen anden Lykke tilbage, end din himmelske Salighed. Min Urania! vel tæller du endnu kun atten Aar, men jeg troer, at du er mæt af Livet, der for dig kun har baaret Torne og Lidelser. Ikke skal du tjene, og derved være udsat for alle de Rænker, den onde Verden troer det er tilladeligt at udøve mod den uskyldige unge Pige, naar hun er uden Beskyttelse. Og troer du ikke, mit elskede Barn, at det Skræffeligste, der kan hænde mig, er at leve adskilt fra dig, som, siden den Dag du blev født, aldrig har været en Time borte fra mig. Lad derfor vor Skjæbne blive som den vil. Vi ville aldrig, før i Døden, adskilles. Min dyrebare Urania! Dersom det skulde komme til den skræffeligste Yderlighed: har du da ikke Mod til at indvie dig — Hungersdøden?“

„Udfordres da dertil saameget Mod?“ — gjen-

svarede Urania med megen Fasthed, ja man kunde næsten sige Høitidelighed — „At jeg har Mod til at leve, forundrer mig selv meget: thi Staven er brudt over mig. Aldrig kan jeg mere blive lykkelig paa Jorden. Men min ædle, ulykkelige Bedstemoder! Livet er en Gave, der af Gud er os betroet, hvorfor vi hisset skulle aflægge Regnskab. Vi tør derfor i intet Tilfælde bortkaste denne Gave, men bør stride og kæmpe for at vedligeholde den, indtil vi, overvundne af Døden, synke under Byrden og vort Liv overgaaer til Evigheden, hvorfra det er udrunden. Jeg vil troligen stræbe, for at vedligeholde vor Tilværelse, og haaber, ved Himlens Raade, at bestaae i Kampen; og — det tilsværger jeg dig ved den Almægtige — Menneffene, ere de end nok saa onde, skulle aldrig kunne gjøre mig lastefuld. Forsager end mine Kræfter mig, kan jeg ikke længere arbejde, da vil jeg ved din rystende Haand slæbe mig fra Dør til Dør, og Ingen vil nægte mig et Stykke Brød, naar de see at jeg ikke kan arbejde og ene tvunget af den haardeste Nød har grebet Bettelstaven. Skulde Menneffene dog være følesløse, blive vi med Haanhed afviste — da, min dyrebare Moder! have vi gjort hvad vi kunne. Da skal du see, at jeg ikke mangler Mod til at lide Hungersdøden ved dit trosfaste Hjerte; og skulde du døe før jeg — da skal jeg samle mine sidste Kræfter for at fuldende paa din Grav. Vi skulle da samles der, hvor der hverken er Nød eller Sorger, og vort Regnskab for den evige Dommer skal være let at

aflægge. Omsavn mig, min evigelskede Bedstemoder! Hæv dit Hjerte til ham, der throner over Stjernerne, og lov mig helligt: at du vil have Mod til at leve: skulle dine Lidelser end blive nok saa store, og du maatte vandre dine sidste Fjed ved Bettelstaven!"

Christine sank atter op til Uranias Hjerte. Længe stode de i en inderlig Omsavneelse. Endelig viklede Christine sig ud af Sønnedatterens Arme, idet hun med blide Taarer, dem Glæden ene fremskaldte, udbød:

"O, Gud! jeg takker dig, fordi du gav mig dette Barn! Hvor er det muligt, at jeg ved dette uskyldige, gudhengivne, barnligtfromme Hjerte kunde mangle Mod til at leve! Urania! ædle, himmelske Pige! Ja jeg vil leve! Alherren vil forunde mig den Lykke, endnu i mange Aar at leve ved dit sømme Hjerte! O, misundelsesværdig vil den Lod være mig: at vandre, ledet af din sømme Haand, til Graven!"

Denne Samtale var af en meget velgjørende Virkning paa Christines sorgomspændte Hjerte. Hun overgav sig tillidsfuldt til Himlens Styrelse og besluttede ikke at forsage, hvordan end hendes Fremtids-Skjæbne maatte blive. Efter en kort, men inderlig Bøn til Gud, gik hun ud i Haven, hvor Rauber gik frem og tilbage i det nedfaldende, tørre Løv, der raslede om hans Fødder; og det, at han ikke værdigede

at besvare hendes venlige Hilsen, afholdt hende ikke fra at nærme sig til ham og sige:

„Herr Rauber! jeg har et vigtigt Spørgsmaal at gjøre Eder, dersom I har Tid til at anhøre og svare mig. Jeg vilde“

„For Satan! saa tal da!“ — afbrød Rauber den af Esteraarskulden og Frygten for den barske Mand rystende Kone — „Hvad skal den lange Indledning til? Troer I, at det kan more mig at høre paa Eders lange Prædiken? Hvad vil I?“

„Jeg vilde“ — gjensvarede Christine bævende — „spørge Eder, Herr Rauber! om I agter at bortleie Brøndhuset, som jeg beboer, eller I selv vil overtage Bævertingen?“

„For Satan og alle hans Dævle!“ — tordnede Rauber — „Hvad angaaer det Eder? I paffer Jer herfra til Foraaret, naar der er taget vedbørligt Syn paa Stedet med Haven, dens Hegn og Badehuset, som i forsvartlig og god Stand er Eder overleveret, og I har godtgjort, hvad Skade og Forsald det Hele i Eders Fæstetid har taget. Siden kommer det ikke Eder ved, hvad jeg agter at gjøre med min Eiendom. Istedetsfor at martre mig med Eders unyttige og kjedsommelige Spørgsmaal om Ting, der er Eder aldeles uvedkommende, gjorde I bedre i, at sammenstrabe den Erstatningssumma, I, ved Fratrædelsen vil komme til at betale mig. Thi med Stedet har jeg tilkjøbt mig Rettighed til at faae den Skade, det i Eders Fæstetid har taget, godtgjort, og

jeg agter ikke at eftergive det Ringeste, skulde I end lade Dynen, hvorpaa I og Eders fine Jomfru Sønnebatter hviler, springe. Nu veed I min Mening, og dermed Punctum! Een af Dagene bliver det Hele synet. I vil da faae at vide, hvad I skulder mig; og det raader jeg Eder: skaf Penge! eller, ved Satan og alle hans Djevle! I skal see, at jeg er ikke god at spørge med. Nu afsted! Seer I ikke at der kommer Gæster? Strab Penge sammen: thi jeg skal have Penge, mange Penge. Hører I?"

Christine vaskede op af Haven og ind i Huset. Forsærdelsen over denne uventede, grusomme Fremfærd af Rauber havde lammet hendes Tunge. Steen, der i en Sideallee havde været Vidne til Samtalen, kom idetsamme, som af en Hændelse, ind af Døren og spurgte med sin indsmigrende blide Stemme, hvad der var Aarsag i den Døddlegghed, hvormed hendes Ansigt var overtrukken. Den ulykkelige Kone kunde ikke tale. En Taarestrom var hendes Svar. Havde hun vidst, at Rauber kun var et blindt Bærktøj i denne Nedriges Hænder, hun havde flyet for ham som for selve Synden. Derimod ansaae hun ham som den Gæste, i hvis Haand der endnu laae Frelse for hende og den elskede Urania; men hun var i en altfor stormende Bevægelse, til strax at kunne anraabe hans Medlidenhed. Hun vilde opsætte det indtil hun var fattet, og gik ind i Kammeret for at nedlægge sine nagende Sorger i Uranias deeltagende Barm, og udgræde ved hendes medføhlende Hjerte.

Steen Brahe saae med et djævelsk, triumpherende Smil efter Offeret for hans mere end sataniske Rænter. Han kunde formode, at Christine vilde indflye til ham om Raad og Hjælp; men det var efter hans Plan endnu for tidligt at modtage hendes Fortrolighed. Hun skulde endnu bøies dybere og gjøres mere modtagelig for hans Forslag. Synsforretningen skulde i hans Fraværelse foretages. Hun skulde vide, hvor stor Summen, der skulde styrte hende i den yderste Fortvivelse, var; og naar hun, ved Raubers Trudfler, var martret paa det Grusomste, vilde han først komme tilbage fra Knudstrup, hvortil han ufortøvet vilde bortferne sig. Med Hurtighed gik han derfor til sit Bjælkehuss, hvor Rauber ventede ham i Døren og hvem han forsikrede om sin fuldkomne Tilfredshed i Henseende til hans Samtale med Christine; han gav ham de fornødne Ordre i Henseende til Synsforretningen, der skulde foretages, lod sin Tjener sadle Hesten, der stod i Christines Stald, og reed med et af djævelsk Fryd bankende Hjerte til Knudstrup. Paa Veien overtænkte den høiadelige Ridding endnu nøiere Planen, hvorved han vilde styrte Dyd og Ufskyld i Fordærvelse.

Synsforretningen var foretaget, ved hvilken blev befunden, at hele Bygningen skulde have nyt Tag, Haven indhegnes med et nyt Blankeværk, Bængens Grøfter opgraves og fem Tag af Udhuset, der i en

stærk Storm vare omstyrte, opbygges, for at det Hele kunde være i samme gode Stand, som det var, da Christine havde modtaget det.

Det hjalp ikke, at den saa høiligen forurettede Fæsterinde beraabte sig paa: at saavel Taget, som Plankværket og Hegnet, var langtfra at være nyt, da hun indflyttede, samt, at hun ikke med Villighed kunde erstatte, hvad Stormen havde ødelagt og omstyrret, og at det var den høieste Ubillighed, at hun skulde erstatte den Forringelse i Eiendommen, som Brugen af den, medens hun havde svaret sine Afgifter efter Fæstebrevet, samt Tiden havde anrettet.

Burderingsmændene, der vare eedsvorne og beskikkede af Øvrigheden, lode sig Intet sige. Deres Erklæring blev protocolleret, og der var ingen anden Udflugt for Christine, end enten at underkaste sig denne himmelraabende Fremfærd, der vilde berøve hende Alt, eller søge sin Ret ved at føre Proces. Og hvordan kunde den Ulykkelige dette, da hun var aldeles uformuende og ganske blottet for Penge? Det Bøhave, hun eiede, var, hvorvel godt og nyt, da hun ved sin Nedsættelse i Brøndhuset havde anskaffet det for sine sidste Penge, ikke af stor Værdi. Det eneste Stykke, der maaskee kunde have Værd for en Kjender, var den prægtige, store astronomiske Kikkert; men den var en saa dyrebær Amindelse, at saavel Christine som Urania ikke uden den største Smerte kunde tænke paa at stille sig ved den.

Og dog — uden Penge, stode de med bundne

Hænder. Uden Penge kunde de ikke føre Proces, og selvfølgelig ikke komme til at vedsæres Ret; og dersom ikke Retfærdigheden værne om deres saa Gien- dele, vilde de ikke komme til at beholde det, hvortil de kunde helde deres Hoveder.

Christine havde hørt: at den gamle Borgemester Torstenen i Malmø var en stor Elsker af Astronomien, som han i sin Ungdom med Flid, uden dog at gjøre nogen synderlig Fremgang i den, havde dyrket, samt at han havde samlet sig en ikke ubetydelig Deel mathematisk Instrumenter. Det faldt hende derfor ind, at han muligen vilde afsjæbe hende hendes saa dyrebare Klenodie, og efter flere Dages Overlæg blev det besluttet: at Urania, fulgt af den gamle Elias, der skulde bære Kisterten, skulde gaae til Borgemesteren, og tilbyde ham den for hundrede Kroner, som var meget under Halvdelen af dens Værdi. Naar de fik Pengene, vilde de tale med en bekendt meget duelig, men meget pengeglærrig, løfkyndig Mand i Helsingborg, som de haabede vilde forskaffe dem den Ret: uhindret at flytte deres Sager, hvorhen de vilde. Ham vilde de give de tyve Kroner. For Resten vilde de for det Første leve; thi da der dog om Vinteren ingen Fortjeneste var ved Suurbrønden, besluttede de, saa snart som muligt, at flytte, da Raubers tølperagtige Grovheder med hver Dag tiltog, og det ikke var dem muligt at holde ud med ham. Skulde han drive sin Uforsammenhed endnu videre, da maatte han prygle dem.

Dog inden de kunde stille sig af med den kjære Riffert, vilde de dog endnu engang fryde sig ved at see i den. Christine tog den derfor ud af Kassen, aabnede Vinduet, der vendte ud til Stranden, og saae, om den frygtelige Rauber ikke var i Nærheden; og da hun blev overtydet om, at dette ikke var Tilfældet, lagde hun Rifferten med den ene Ende i Vinduesfarmen og med den anden paa Ryggen af en Stol, for endnu engang at see det kjære Hveen, hvor hun havde været saa uudsigelig lykkelig og saa overvættes ulykkelig — men hun kunde Intet see for Taarer; og det var, som om Smerten, der overvælde hendes Hjerte, vilde dræbe hende.

Taus trykkede hun sin Mund paa Tycho Brahes Navn, som var udgraveret i en Guldplade, der var indfattet i det sidste Udtræk, nedenunder Frederik den Andens Navnetræk med Kronen over. Christine lod sine Læber længe dvæle paa det elskede Navn — o, det Gnefte, hun endnu havde tilbage af den Mand, som hun i sin Ungdoms favre Baar gav sit Hjerte og endnu elskede, endsskjøndt han i mange Aar havde hvilet i Graven.

Denne Riffert havde været den store Tycho Brahe saa kjær. Han havde selv forfærdiget den, og flere Lærde havde, endog efter Wiismandens Død, forsikret: at den var den første af sit Slags i hele Europa. Ikke alene Tychos kronede Beskytter, Kong Frederik den Anden, men Christian den Fjerde, Kong

Tycho Brahes Dage.

Jacob af Skotland, Keiser Rudolph, og de fleste af Tydslands Fyrster havde beundret den som Kunstens første Frembringelse, og frydet sig inderligen ved at bestaae sjerne Egne i den.

Hvor ofte havde den Herlige ikke fra sit Observatorium vlist Christine Sjællands og Skaanes yndigste Egne i den, hvis indre Mærkværdigheder han da havde beskrevet hende? I den havde hun lært at kjende alle Nationers Flag og ligesom været ombord paa de mange uhyre Krigsslaader, der, medens hun var paa Hveen, vare komne igjennem Sundet. Ved Hjælp af denne Riffert kunde hun endnu, naar hun fra Loftlugen saae i den, frydes ved at see det skønne Knudstrup, hvor hun som Barn, af Tycho Brahes Moder, havde nydt saa mange Beriser paa Omhed, hvor hendes Aand først havde begyndt at udvifle sig. Ved Borgens Fod laae den lille Hytte, hvor hun blev født, hvor hendes gode Forældre havde levet og vare døde. Og neden for Hytten, den yndige Bøgeskov, hvor hun, overvunden af den alnægtige Kjærlighed, efter mange store indvortes Kampe, havde tilsvoret den ædle Tycho Brahe evig Trofskab og lovet at dele Bæ og Bel med ham til Døden. Hun havde med en sjælden Sjælsstorhed seet paa at hendes Fiender, efter Tychos pludselige Død i Prag, da hans hule Beskytter, Keiser Rudolph, ligeledes var hensovet, havde berøvet hende Alt, hvad hun eiede. Kun nogle rede Penge og denne Riffert havde hun reddet. Med den under Armen og Urania ved Haanden, var hun

vandret fra Bøhmens Fjelde til Staanes blomstrende Sletter.

Man undre sig derfor ikke over, at Christines Sorg, hvilken Urania troligen deelte, over at stille sig ved denne Riffert gif over til Fortvivlelse, samt at hun besluttede endnu en Stund at beholde den, i Haab om: at Himlen skulde sende Frelse i Nøden, inden den trang hende til et Skridt, som hun ikke kunde gjøre uden den dybeste Smerte. Haabet om at Steen Brahe endnu ved sin store Indflydelse, hvor usandsynligt det end maatte forekomme hende, kunde omstemme Rauber, trængte sig ogsaa frem for hendes Sjæl.

Kort sagt: Christine tryffede Rifferten med Heflighed op til sin Varm, lod endnu engang sine Læber hvile paa det dyrebare Navnetræk, — og lagde den varligen ned i Kassen, for om muligen ikke at opoffre det Klenodie, der var hende saa uendelig kjær, hvortil utallige, hendes Hjerte saa dyrebare Grindringer kjædede sig.

Urania græd af Glæde over denne Beslutning af den elskede Bedstemoder; thi denne Riffert havde fra det Første, hun kunde huske, været hende meget kjær. Hun var opporet ved Siden af den, og den havde gjort hende fortrolig med Himlens udstrakte Befæstning og dens utallige Millioner Stjerner.

Rifferten var neppe i sit Gjemme, før Steen Brahe traadte ind i Stuen og hilsende Moder Christine og Urania paa det Venligste. I det mindste lod det saaledes, og han forsikrede: at dersom ikke uop-

fættelige Forretninger havde hindret ham, vilde han været tilstede ved Synsforretningen, hvilken han haabede da vilde have faaet et bedre Udsald for Christine. Ligesom han harmede sig over, at den lidte Brøst paa Eiendommen, som Christine skulde betale, var alt for høit ansat. Dog trøstede han hende med, at den, ved hans Indflydelse hos Stiftamtmanden, endnu kunde blive nedsat, og han endte sin Tale med at beklage de tvende stakkels Fruentimmer, da der, formedelsst den strænge Aarstid, aldeles ingen Gæster kom til Brønden og de selgeligen ingen Fortjeneste havde — og tilbød dem, meget indsmigrende, sin Hjælp, om de skulde komme i Pengeforlegenhed.

Christine, der stedse fattede bedre og bedre Tanker om Steen Brahe, glædede sig inderligen over dette Tilbud, hvilket overtydede hende om: at det dunkle Haab, hun havde sat til hans ædelmodige Hjælp, ikke havde bedraget hende, og hun bad ham i Hjertet om Tilgivelse for den Uret, hun havde gjort ham, og rakte næsten allerede Haanden ud efter de halvtredstindstyve Rigsdaler, hvilke han bad hende at modtage som et Laan. Urania derimod betragtede Sagen fra et andet Synspunct og tog Ordet for Bedstemoderen, idet hun stillede sig imellem hende og Steen og i en let, dog bestemt Tone udbød:

„Vi takke Eder inderligen for Eders gode Tilbud, Herr Steen, og ville med Taknemmelighed, om Nøden skulde fordrø det, gjøre Brug af det; men til denne Nøderlighed ere vi endnu ikke komne. Vi have

endnu Kort sagt: vi ville nødig paadrage os en Gjæld, som det vilde blive os vanskeligt at betale. Vil I derimod bewirke os den belovede Nedsættelse, eller endog formaae Herr Rauber til at fornye vort Fæstebrev paa et Aar, at vi, medens dette rinder, kunne see os om en anden Leilighed — da ville vi være Eder særdeles forbundne og aldrig glemme denne Eders Godhed. Versom I kan og vil gjøre dette for os — da er I et godt og ædelt Menneſke. Vi ſkulle i Sandhed ære og agte Eder og aldrig"

"I har altsaa havt ufordeelagtige Tanſer om mig?" — afbrød Steen Urania hurtig — "Dette er en Skjæbne, hvorunder jeg oftere har lidt, ſom jeg deler med de ædleſte Menneſker. Versom der er Noget i mit Udortes, eller min Maade at udtrykke mig paa, der har bibragt Eder denne mig ſaa ubehagelige Formening, da beder jeg Eder, mine ædle Veninder, at forjage den, og troe mit Hjertes hellige Forſikkring: at Eders Taalmod og ſtille Dyder i den høieſte Grad har henrevet mig, ſamt at jeg nærer et ſandt Venſkab for Eder, der er grundet paa Høiagtelse for Eders Værd, ſom jeg ſkal bevare indtil mit ſidſte Aandedrag. Troer ikke, at jeg deler Nutidens Adels Ringeagt mod Borgerſtanden! Jeg ærer Dyden, hvor den endog findes; og naar den er forenet med Leve-maade, Anſtand og Kundſkaber om Verden og Menneſkene, ſom hos Eder, værdige Kone er Tilfældet, og Ungdom og Skjønhed giver den ſin ſande Glæde, ſom I, hulde Urania! omſvævet af Gratierne, af

hvilke den Ypperste laante Eder sit Navn, gjør: i Sandhed, da gaaer min Beundring over til Tilbedelse, og jeg føler mig stærk nok til, ved det ømmeste Baand, at knytte min Skjæbne til"

Medens han sagde dette, havde han lidt efter lidt nærmet sig og grebet hendes Haand, som han, medens hans Dine tindrede af Bryndens vilde Ild, forsøgte at trykke til sine Læber.

Urania rev sin Haand lempeligen fra ham og udbød meget bestemt, dog uden mindste Hefstighed i Stemmen:

„Herr Steen! den Agtelse, som I viser min Farmor og mig, er meget større end vi ønske og nogensinde kan gjengjælde. Vort eneste Ønske er, at kunne ære Eder i Frastand — og det ville vi komme til, om I opfylder vort Ønske og holder Eders os givne Løfte. Et Aar ønske vi, formedelst usforudseete Omstændigheder, at blive her. Himlen vil imidlertid aabne en anden Udsigt for os. Naar I har udvirket os dette, som vi ville stræbe at vise vi ikke ere uværdige til, da have vi kun een Bøn at gjøre Eder, og den er: at komme her sjældnere; thi Eders Stand er høit over vor, og saa smigrende end den Opmærksomhed, I viser mig, er, kan den dog let worde farlig for mit Rygte. Min eneste Skat er dette, som jeg tør sige, uplettede Rygte, og den agter jeg, næst Guds Bistand, at tage med mig i Graven."

„Og hvad er der da i min Opførsel, der kan faae blot en Skygge paa det?" — gjensvarede Steen,

uden at forandre den sømme Tone, hvori han havde sluttet sin Tale. — „Kan det forundre Noget, at jeg hylber Eders Dyd og henrivende Skønhed og gjerne er i Eders behagelige Nærhed? Den Gud, som I nys nævnede, kjender mit Hjertes Keenhed. Han veed, at den Følelse, som jeg ikke nægter at Eders Skønhed og Gode har indskudt mig, er hellig som Englenes Kjærlighed og evig som de. I Eders ædle Færmøder Nærværelse gjør jeg Eder denne Tilstaelse, som Eders Strængbed har afnødt mig. Fra det første Dieblif, jeg saae Eder, vandt I mit Hjerte, og det er Eders indtil dets sidste Slag. Jeg var, hvilket I, ærværdige Matrone, maa have bemærket: en leifindig Yngling, da jeg første Gang kom hertil. Vidende Spot svævede bestandig paa min Tunge. Min Kjærlighed til Eder, skønne Urania! har aldeles forjaget den og gjort mig til et ganske andet Menneſte. Jeg lever og aander kun for Eder, for at vinde Eders Omhed. Dette var Grunden, hvorfor jeg kjøbte dette Sted — men da jeg ikke kunde andet end bemærke det ubehagelige Indtryk, jeg gjorde paa Eder, og maatte mistvivle om at vinde Eders Hjerte, folgte jeg det igjen, for ved Fraværelsen at søge Lægedom for mit faarede Hjerte. Dog mine Beſtræbelſer vare omſonſt. Jeg droges uimodſtaelligen til Ramløſa. Det herlige, ſtolte Knudstrup var mig en Drk. Min lille Træhytte forekom mig derimod ſom et Eden. Jeg var henrykt over at kunne flytte ind i den, omendſkjøndt jeg maa dele den med Rauber, hvem jeg er

personligen forbunden, da han i Magdeburg har frelst mit Liv. Dersom denne besynderlige Mand havde villet lade Kjøbet gaae tilbage, hvorom jeg forgiæves har anmodet ham, da var Eiendommen nu Eders og I behøvede ikke at trygle ham om at blive her endnu et Aar; men dette Aar skal han tilstaae Eder, om vi ellers skulle vedblive at være Venner. Og skulde mit Haab slaae feil, blive hans ubillige Fordringer til Eder ikke nedsatte til over det Halve — vil han selv indflytte her og drive Eders Næringsvei — da, mine Dyrebare, er Knudstrup stort og beqvemt indrettet. Der er Plads til Eder, og Opholdet samt alle de Beqvemmeligheder, som ..."

"Hvordan, Herr Steen!" — raabte Christine og hendes Dine tindrede af Henrykkelse — "I tilbyder os Ophold paa det skønne Knudstrup? og det er virkelig Eders Alvor? O, Gud! saa vorder mit høieste Ønske opfyldt, og jeg skal endnu inden jeg dør, see det Sted, hvor"

"Hvordan?" — afbrød Brahe den af Henrykkelse uforsigtige Gamle — "I kjender Knudstrup? I har været der? Naar har I da"

"Vi har hørt det berømme for sin Skjønhed og herlige Beliggenheds Skyld, sine smagfulde Værelser og yndige Omegn," — afbrød Urania den forundrede Brahe, idet hun blinkede ad Bedstemoderen med Dine — "været der, har vi aldrig. Da vi hørte det saameget berømme, bleve vi henrevne af dets Besøgheligheder, hvilke vi i Tanterne forestillede os;

men det er vist langt fra min Bedstemoders Ønske, nogenſinde at komme der. Vi takke Eder paa det Inderligſte for Eders Tilbud — men ønske aldrig at benytte os af det. I de ſtore pragtfulde Sale ville vi dobbelt føle vor egen Ringhed. Vi ere vante til at boe i en Hytte, og vil den algode Gud der forunde os et tarveligt Udkomme, da vorder alle vore Ønſter opfyldte. Vi attraae intet mere, og ere fornøiede med den Stand, hvori Skjæbnen har ſat os.”

„Hvad er Rang og Stand mod Fromhed, Dyd og Ynde?“ — gjensvarede Steen Brahe med den yderſte Begeiſtring — „Kan Skjønheds Throne reiſes for høit? og har man ikke ſer ſeet en aandrigh, huld Qvinde, født i den laveste Stand, at vinde en Krone og blive Millioners Herſkerinde? Urania! huld, fortryllende Pige! bortbyt diſſe ſnevre Stuer, diſſe falkede Vægge, for Knudstrup med Damask betrukne Gemakker! Bortkaſt diſſe ſimple Klæder, der ſaalidet ere værdige din Skjønhed, og klæd dig i Fløiel og Silke! Bliv min lykkelige Elſkerinde og Herſkerinde paa mit Knudstrup! Ere diſſe ſkønne Hænder da ſkabte til at arbejde? Bør denne yndefulde, fine Skabning være udsat for Paavirkning af Storm og Kulde? Dette himmeſke Aſyn være udsat for de frække Brøndgjæſters lyſtne Blikke? Reis endnu idag med mig og modtag en Stilling, der ſømmer ſig for din henrivende Skjønhed! du gjør mig da til den lykkeligſte Dødelige, ender med Gæt alle din gode Bedstemoders Betymringer og forſkaffer hende en ſorg-

fri Alderdom. Urania! hulde, tilbedelsesværdige Pige! vil du? Et Ja af dine skønne Læber kan gøre mig og denne gode Gamle saa uudsigelig lykkelige. Vil du?"

"Nei! Herr Steen!" — gjensvarede Urania med rolig Stolthed og saa ham stift ind i Diet — „Vel er jeg endnu kun ung, men jeg fatter tilfulde Ederes Mening. Troer I, at denne værdige Kone vilde spise endog kun en Bid Brød, der var kjøbt med hendes Sønnedatters Skjænsel? I har taget feil af os Begge; men jeg har ikke taget feil af Eder! I er en foragtelig Vellystning, med hvem vi ikke ville have noget at skaffe. Gaa fra vore Dine, og opfyld vor sidste Bøn: aldrig at lade os see Eder mere!"

„Min Gud! i hvad for en vrang Mening I optager mit ærlige Tilbud!" — sagde Steen i en noget nedstemt Tone. — „Troer I da, skønne Urania! efter at have hørt min Erklæring, at jeg kan have noget inderligere Ønske, end at føre Eder som min Brud til Alteret? Og kunde jeg vel gjøre Eder hiint Forslag, uden at have til Hensigt at ægte Eder? Jeg er den yngste af alle mine Fætttere, da jeg er født af min Faders tredie Kone, da han allerede var en Olding. Tvende af dem, der allerede ere bedagede, Enkemænd og uden Børn, have indsat mig til deres Arving; men de ønske Begge: at jeg skal ægte en Jomfru Brahe, hvorfra der i vor Familie gives Flere, der ikke eie andet end deres Adel og grimme Ansigter.

Saa snart mine Fættre ere døde, tager jeg deres Godser i Besiddelse og har da fri Raadighed over min Haand, som hidtil har været bunden. Den skal da blive Eders, skønne Urania! og tilligemed mit Hjerter være Eders Eiendom indtil Døden adskiller os; og I skal erfare: at Kjerlighed for Eders indtagende Person og Ærbødighed for Eders Dyd kan rummes i eet og det samme Bryst, samt at mit høieste Ønske er: at gjøre Eder lykkelig og forskaffe denne brave Kone en sorgfri Alderdom."

"Under hvad Navn, og i hvilken Egenkab, skulde jeg da være hos Eder?" — spurgte Urania og saae Belystningen stift i Dinene — "Jeg fordrer Eders sandfærdige Svar paa dette Spørgsmaal. Under hvilken?"

"Det forstaaer sig" — gjensvarede Steen, ikke uden nogen Forlegenhed — "at vor Forbindelse indtil mine Fættres dødelige Afgang, som jeg haaber snart vil indtræffe, maa være en Hemmelighed for Alle. Er ikke den Lykke den største, der nydes i Stilhed? Naar min Haand er fri, tilhører den Eder. I er imidlertid uindskrænket Hersterinde saavel over mine Eiendomme som mit Hjerter og en bydende Dronning paa Knudstrup. Desuden, yndige Urania! kan Kjerligheden ikke undvære de besværlige, visse Formaliteter, der som oftest lægger den i Lænker? Det vil lykkes mine vedvarende Bestræbelser at vinde Eders Hjerter. I skal være hos mig under Navn af min Veninde og Bestyrerinde af mit Huusvæsen. I den Egenkab

skulle saavel mine Undergivne som Venner ære Eder. Eders skjønnne Haand skal uddøle mine Gaver til de Fattige; men Eders egentlige Bestilling skal kun være at elske mig og gjøre mig lykkelig, ligesom min skal være, at bære Eder paa Hænderne og offere Eder guddommelig Tilbedelse."

"Og I troer" — udbød Urania med Høihed i Stemme og Anstand — „at jeg vilde være saa slet, tænkende at berøbe en af Eders fattige Frænder den Deel i en Arvepart, som hun ikke, uden ved at ægte Eder, kan erholde? og bidrage til sætte Eders Fætttere Blaar i Vinene og bedrage dem? Om jeg endog elskede Eder, hvilket ikke er Tilfældet og aldrig kan blive det: jeg kunde ikke nedlade mig til at begaae sli en lav Handling; og troer I, at jeg for at leve i Belævnet og forstaae min Bedstemoder det, I kalder „en sorgfri Alderdom“, vilde lade mit Rygte brændemærke ved at opholde mig hos Eder, som er en ung, ugift Adelsmand? Var endog Eders Forsikkring, hvorpaa jeg dog tvivler, at behandle mig med den Agtelse, et anstændigt Fruentimmer tilkommer, ærlig: troer I da, at Verden vilde ansee vort Forhold som ulasteligt? og at Rygtet om min Nærværelse hos Eder ikke vilde komme for Eders stolte Slægtningers Dør? Modtag derfor min uroffelige Bestemmelse i disse Ord: jeg vilde holde mig for det nedrigste af alle Fruentimmer, om jeg ikke for skulde tage denne ulykkelige Kone ved Haanden, føre hende ud i den røde Verden og arbejde for hende indtil Blodet sprang ud af mine

Neglerødder, end jeg skulde tage imod Eders skjændige Tilbud. Du græder, min elskede Moder! Har du da ikke seet, hvordan denne Skjændige grabvils er gaaet frem, inden han vovede at gjøre os det Forslag, der saameget vanærer os? Jeg veed mere end jeg har villet sige dig. Han spiller under Dække med denne nedrige Rauber for at styrte os i Fordærvelse, og han tilbød os kun Penge, for at fange os i sine Garn. Skulde jeg til Knudstrup, da veed jeg vel, hvad Rang og Titel jeg der tilkom; men aldrig skal min Fod betræde det enten som denne Nedriges Frille eller hans Gemalinde. I seer nu, Herr Steen! at Massen er gledet lidet fra Eders Ansigt! Vi vide nu, hvad vi af Eder har at vente: det er Had og Forsølgelse. Forlad os nu! Vi ville være alene."

"Jeg veed endnu mere" — udbrød Steen Brahe tænderstjærende og med lynende Bine — "I har forgæbet Eder i den smægtende Kongesøn, denne Hans Ulrik Gylденløve, og tænker endnu at blive Prindsesse. Eders Plan er vel lagt, men tag Eder iagt, at I ikke strander med den; thi Hans Ulrik skal ægte Regize Grubbe, og faaer Kongen Nys om at I har lagt bolerste Planer for at fange hans Søn, da kunde det let hænde sig, at han gav Eder og Eders Medhjælperste, denne floge Matrone, fri Bopæl i det nye Spindehuus. I behøver da ikke at faae Fæstebrevet fornyet, og kan faae Eders Dnske opfyldt: at arbejde indtil Blodet springer ud af Eders Neglerødder."

"Nu tabte I ganske Massen!" — sagde Urania

med den dybeste Foragt, idet hun tog sin Bedstemoder ved Haanden og førte hende mod Døren — „Nu kan vi see hele Eders Judasansigt, med samt det Helvedestempel, Naturen prægede i det. Kom, min ædle, ulykkelige Moder! Hvorfor vil du græde? Er det ikke bedre at vi kjende Skurken ganske, end at vi skulde tiltroe ham en eneste Gnist af Edelmodighed?“

De sidste Ord sagde hun i Døren, som hun tilslaaede efter sig:

„Ha! Død og Fordømmelse!“ — raabte Steen Brahe rasende og styrtede ud af den anden Dør over Gaarden og ind til Rauber, der forfærdet over hans vilde og forstyrrede Udseende ilede ham imøde og raabte forfærdet:

„For Himlens Skyld, naadige Herre! hvad fattes Eder? Eders Dine rulle vildt i Hovedet. Eders Læber skumme. Fat Eder! O, Gud! hvad kan der vel være hændet Eder?“

„Det er din Skyld, elendige Karl!“ — brølede Steen, aldeles ude af sig selv — „du har ladet det Forfaldne paa Stedet taxere altfor lavt. Du har sparet paa mine Penge, for at stifte dem i din egen Lomme. Hvad bryder de sig om 100 Rigsdaler? dem har de liggende og kan strax kaste os dem i Næsen. Desuden er du ikke grov nok imod dem, derfor ere de grove imod mig. Denne Urania med det blye Bæsen og det fromme Madonnaansigt er en sand Djævelinde. Saadan som hun har tilsalt mig —

Aldrig er jeg før saaledes bleven nedværdiget. Min hele Plan er tilintetgjort. Men jeg vil have Hævn! Min skal hun worde. Hun skal pines og martres, indtil hun selv kaster sig i mine Arme. Fortvivlet skal hun omfatte mine Knæ og anraabe om Redning og Frelse, og vi skulle saae at see, om hun ikke før tager imod mit Tilbud, end griber Bettelstaven. Du maa i denne Time til Helsingborg. Rettens Folk maa komme her og registrere Alt, hvad de eie. Du maa tillige besørge et Gjældsbeviis nøiagtigen som om det var udstedt og underskrevet af den Gamle, eller, endnu bedre — den Unge, med, paa 500 Rigsdaler; nei Ducater er bedre. Men lad det være lovformeligen forfattet. Den Gamles Navn kan Commissionsprokuratoren see skrevet af hende selv i Fæstebogen — og her, paa dette Papir, er Uranias Navn, som hun ligeledes selv har skrevet. Lad nu Efterskrifterne af dem blive aldeles rigtige. Nu afsted! Min Harme kan kun kjøles i Hævn! Afsted! og kom snart tilbage!”

Han stød Rauber ud af Døren, der, da han var udenfor, brølede raabte:

„Elias! sadl strax min Hest! Naa, gamle Snegl! hvordan er det du fryder? Skal jeg hjælpe dig Benene igang med Pidsken?”

„Gaa Han ad Helbede til med sin Pidsk!” — skreg Elias, betagen af den høieste Vrede, formedelst den korte Samtale, han nys havde haft med Christine, hvorved han havde erfaret en Deel af hvad der

var foresaldet. — „Jeg tjener ikke Ham. Han har hverken over mig at byde eller befale.“

Han ilede hurtigt tilbage til Kjøkkenet, hvorfra han var kommen. Rauber løb bandende og skjældende ned i Stalden; ja hans Harmes var saa stor, deels over Scenen med Brahe, deels over Elias' Svar og at han selv maatte sadle Hesten, at han, da han reed ud af Gaarden, raabte til Steen Brahes Gaardskarl, der just kom ridende fra Knudstrup:

„Du forbandede Slyngel! hvorfor kom du ikke før, at du kunde sadlet min Hest! du er og bliver dog en Ufjel og et Drog, der ikke duer til det mindste!“

Karlen saae paa ham med store Dine og skyndte sig ind til sin Herre, som gav ham et Bar paa Dret, fordi han kom og forstyrrede ham i en ny Plan, som han lagde til Uranias Fordærvelse, om det, som han havde besluttet, skulde mislykkes.

„Det maa nok være een af Tycho Brahes Dage“ — sagde den ærlige Jesper ved sig selv, idet han ilende styrtede ud af Døren — „thi jeg mærker, at den har Overflødighed paa Skjældsord og Dretæver. Jeg vil dog spørge den gamle Elias, der er saa klog og veed Bæstet om alle Ting, om det er saa: thi Maren reed mig i Morgenstunden; jeg fik et Rakkebrag af Forvalteren, et Pus i Siden med Albuen af min Kone, Skjældsord af Rauber og Dretæver af min Herre. Var det een af Aarets honnette, skikkelige Dage, var Sligt vistnok ikke hændet mig. Det kan

aldrig slaae fejl. Det maa være een af Tycho Brahes Dage."

"Det er det!" — sagde Elias, der i det samme kom fra Kjøkkenet, hvor den sorgfulde Christine udførligere havde fortalt ham hvad der var forefaldet, hvilket netop havde erindret ham om disse ham saa betydningsfulde Dage. — "Det er idag den attende Februar. Solen stod imorges saa klar op. Jeg tænkte derfor ligesaalet som Nogen her i Huset derpaa; men jeg er desværre blevet erindret om, at det er en af Tycho Brahes Dage. O, hvad din Herre dog er et ondssabsfuldt Skarn; han"

"Ja det har du fuldkommen ret i, Elias!" — afbrød Jesper ham og tog sig om Kinderne — "Tænk engang: han har givet mig to Dretæver. Men lad os ikke tale videre om ham. Han har lange Dren og funde let høre det — og da fik jeg muligen en heel Snees Stofkeprygl. Siig mig hellere, du, som er saa klog og boglærd, hvilke Dage af Aaret der ere Tycho Brahes Dage. Naar man kjender dem, kan man dog tage sig iagt og gaae afveien for dem. O, nævn dem for mig, min bedste Elias! Jeg vil da ramse dem op for mig selv saalænge indtil jeg kan dem udenad, og da skal jeg nok mage det saadan: at mit arme Skind kan hytte sig. Jeg vilde ønske, at saavel disse sataniske Dage, som han, der forherede dem, vare i Helvedes værste Pøl og Pine."

"Hvad siger din dumme Udsel?" — udbrød Tycho Brahes Dage. 13

Elias og greb Pletten, der hang paa Bæggen i Loen, hvor de stode og talede — „Tør du ønske, at den saalige Tycho Brahe var i Helvede? Gjorde jeg dig din Ret: jeg skulde saaledes tærste din dumme Ryg, at Stumperne af den skulde flyve som Avner for Vinden. Nu siger jeg dig dem ikke. Det skader ikke at Alverdens Ulykker rammer dig paa dem, siden du tør ønske Ondt over min ædle gamle Herre i Graven!“

„Vær dog ikke saa vred!“ — bad Jesper, idet han retirerede hen til Loedøren — „Harde jeg vidst, at du havde kjendt ham, skulde jeg vist ikke sagt det, jeg sagde, omendssjøndt det ikke var ret af ham at forqvæle saa mange Dage af Aaret og gjøre dem saa onde, at en stakkels Karl paa dem skal faae Skjældsord, Dretæver og meget mere af det, som er ondt og ikke duer. I Dag ottedage fik jeg en god forsvartlig Dragt Stofkeprygl af min Herre, fordi hans Ridehoppe var blevet halt paa det venstre Bagbeen. Jeg tør vædde om fire Skilling, at det ogsaa var een af disse forbandede Dage. Vær nu god igjen, Elias! og srig mig, om jeg glættér rigtigt.“

„Det gjør du, Jesper!“ — gjensvarede Elias formildet — „Thi idag ottedage var det den ellefte Februar, og den er ogsaa een af dem. Igaar var det ogsaa . . .“

„Naa, tænkte jeg det ikke nok!“ — afbrød Jesper ham hurtigt — „thi jeg var neppe opstaaet, før

jeg kom til den Ulykke at slaae min Brændevinsflaske
 itu, og min Kone rev Over-Læderet af sin ene
 Træsko. Desuden var Herren meget grov imod mig,
 fordi han havde travlt med sin Reise og Tjeneren
 var syg. Ja han blev saa forblittret, fordi den tigrede
 Diana var løbet bort, at han med Skjældsord befalede
 mig, ikke at komme for hans Dine før jeg havde
 Dyret med mig. Jeg maatte strax afsted for at lede
 efter Bæstet, som jeg, efter sex Timers Riden, fandt
 paa Søgaarden, hvorfra vi have faaet den. Og er
 det ikke et Tegn paa hvor malicesuld og ond Dagen
 var, at jeg paa Kryds og Dvær reed ni Gange forbi
 Søgaarden uden at det faldt mig ind, at Hunden
 kunde være rendt dertil? Da det var sildigt, maatte
 jeg blive der om Natten — og, du kan tænke hvor-
 dan jeg blev tilmode — om Morgenens var Hunden
 løbet sin Vej! Jeg ledte nu atter længe inden det
 faldt mig ind: at den maaffee var løbet hjem, hvilket
 ogsaa var Tilfældet. Hvad ved min Hjemkomst mødte
 mig med Forvalteren, min Kone og Flere, vil jeg ikke
 omtale. Nok sagt: da jeg var bange for at den
 Satans Hund skulde løbe fra mig paa Veien hertil,
 bandt jeg hende til Hestens Hale, for at være hende
 vis. Men mener du, at det Satans Dyr vilde finde
 sig i at løbe bag efter. Hun peeb og tudede, smed
 sig paa Veien, væltede sig i Sneen som om hun var
 reent gaaet fra Forstanden, og havde nær gjort mig
 Hesten gal i Baryffen. Tilslidst maatte jeg tage
 hende op paa Hesten til mig; og, gid hun faae en

Ulykke! hun syntes heller ikke godt om at faae sig en Ridetour, og Hesten var færdig at blive catholst over det. Efter alle disse udstandne Gjenvordigheder kom jeg da hertil. Det Første, jeg fik ved min Ankomst, var Stjældsord af Rauber; og isledetfor Drifkepenge, gav min Herre mig to Dretæver. Kan jeg da ikke medrette harmes over disse forfærdelige Dage, der ere Skyld i det Altsammen? Nu veed jeg altsaa de tre af dem. Siig mig nu de andre med, at jeg kan tage mig iagt for dem. Er det sandt, som jeg har hørt, at vi hvert Aar har fire til fem Hundrede af dem?"

"Hvor du er eensoldig, din Stakkel!" — gjensvarede Elias og flappede ham paa Skulderen. — "Det var Synd andet end underrette dig en Smule, thi du er virkelig, hvad man paa godt, bredt Dansk kalder — dum. Seer du, der er kun to og tredive af Tycho Brahes Dage om Aaret. Januar har syv, nemlig: den 1ste—2—4—6—11—12 og 20de — Februar tre: den 11te—17 og 18de — Marts fire: den 1ste—4—14 og 15de — April tre: den 10de—17 og 18de — Mai to: den 7de og 18de — Juni een: 6te — Juli to: den 17de og 21de — August to: den 20de og 21de — September to: den 10de og 18de — October kun een: den 6te — November to: den 6te og 18de — December tre: den 6te—11 og 18de; hvilke, som sagt, tilsammen udgjøre to og tredive Dage, paa hvilke man maa være yderst forsigtig og aldrig foretage sig Noget af Vigtighed, om man vil have at det skal lykkes."

„Men naar min Kone nu paa en af disse Dage“ — spurgte Jesper, med spændt Opmærksomhed — „er arrig, urimelig og skjælder mig ud — hvad skal jeg saa gjøre?“

„Saa skal du gaae fra hende, indtil det arrige og onde Sind er ovre; ellers bliver hun ti Gange værre.“

„Men naar min Herre nu, uden min Skyld og Brøde, overfuser mig og giver mig en Dretæve?“

„Saa skal du, uden at knurre, vende det andet Dre til med. Naar han seer, at du er ydmyg, faaer du i det hvieste kun to, og han fortryder det bagefter.“

„Men jeg beholder dog hvad jeg har faaet,“ — sagde Jesper halvt grædende og tog sig til Dret, der endnu blussede af den sidste Befømt — „Men“ — vedblev han langsomt — „naar nu den store Ulykke hænder mig, at jeg taber min Brændeviinsflaske og spilder alt Brændevinen?“

„Saa skal du meget forstigtig samle Skaarene op, at du ikke skærer dig i Fingrene.“

„Men naar jeg nu“ — raabte Jesper grædende og yderst utaalmelig — „ligesom for tre Aar siden, falder og brækker mit ene Been?“

„Saa skal du humpe hjem til din Kone paa det andet, og takke Gud fordi du ikke brækkede det med.“

„Men naar jeg nu paa saadan en Satans Dag, som jo let kan hænde, styrter med Hesten og brækker min Hals — hvad skal jeg saa gjøre?“

„Saa bliver du liggende, saa stum som en Fisk,

og rører hverken Haand eller Fod, indtil der kommer Nogen og afhenter dig, eller Ræven gnaver Kjødet af dine Knokler og slæber affted med dine aspillede Been. Kan dit Dummerhoved ikke begribe det? Det er jo Noget, som følger af sig selv."

"Nei! nei!" — skreg Jesper ude af sig selv — "Det kan jeg ikke begribe og vil ikke begribe! Jeg var en stor Tosse, om jeg blev liggende og lod mig opæde af de forsultne Ræve. Nei Tak! Jeg reiser mig og løber alt hvad Remme og Tøi kan holde, om jeg saa skulde styrte ti Gange og brække Halsen paa ti Steder til. Jeg er ingen Nar at blive liggende. Jeg mærker nok, at du er lige saa ondskabsfuld som Tycho Brahes Dage, siden du kan give en ærlig Karl et saa forbandet Raad!"

Han løb med saadan en Fart ud af Løen, at han styrtede lige paa Næsen i en stor Sneedyngde, hvori han laae og raabte og skreg gudsjammerligen, da han troede, at han havde brækket Halsen.

Elias ilede til og hjalp ham ud af Bildfarelsen, idet han reiste ham op, førte ham ind i Kjøkkenet og gav ham en god Slurk Brændeviin, at han, ved at lade den løbe igjennem Halsen, kunde fornemme, at den var heel og hverken havde Revner eller Sprækker, men kun den Abning, der var nødvendig for at han kunde nedsvælge sin elskede Røddrik, den Nectar, der tildrede hans Gane, idet den fløvede hans Hjerne; for hvilken han, uden

Betænkning, vilde gaae over en tynd Is eller Ijsjænen gloende Ild.

Christines og Uranias Sindstemning var frygtelig. De saae kun Fortvivlelsens Afgrund aaben for deres Fødder, men de besluttede at kæmpe til det Yderste, for ikke at styrte i den.

Elias, der hændelsesviis blev Vidne til Christines Graad, havde den trøstesløse Gamle, som vi veed, meddeelt Mærsgen, hvorfor den flød — og hun søgte forgjæves af ham at erholde Trøst og Raad; men han kunde ingen af Delene give hende. Eiheller saae han Sagen fra saa slem en Side; han troede, at Alt endnu vilde jevne sig, da deres Tilstand, efter hans Formening, før havde været værre og var dog bleven bedre.

De arme Fruentimmer kunde ikke have hans Anskuelse, og havde den eiheller. Omspændte af den meest nagende Sorg, Næringsforgeu, var deres eneste Tanke, hvordan de kunde frelse sig fra at omkomme af Mangel — men de saae ingen Udvei for dem, og maatte overlade Alt til Gud og Fremtiden. De havde tilbragt tvende Nætter og Dage i den ængsteligste Uro, da Elias kom styrkende aandeløs ind og berettede: at Rettens Folk, fulgte af Rauber, kom, medbringende en stor Bog og et Blækhuus, samt Penne og Papir. Det var de Ulykkelige umuligt at fatte sig, og de frygtelige Mænd traadte ind, uden at Christine

eller Urania havde forladt det Sted, hvor de, ligesom forstenede, vare blevene staaende ved denne stræffelige Efterretning.

Rauber forkyndte dem: at han lod gjøre Arrest paa Alt, hvad de eiede, deels for den Erstatningssumma, han skulde have, deels for et af dem Begge underskrevet Gjældsbeviis paa fem hundrede Ducater, som han havde kjøbt, hvilket han fremviste for dem og spurgte: om det ikke var deres egenhændig underskrevne Navne, der stode under det. Christine vaklede hen til ham og kastede sine Dine i Papiret, og var nærved at segne til Jorden, da hun saae sit og Uranias Navne i det, ligesom de sædvanligen skrev dem. Dog kun et Dieblif var hun i denne sjælerystende Tilstand. Fortvivlelsen, under hvilken hun var nærved at synke, hævede hende snart. Med Kraft og Styrke greb hun Raubers Haand og saae ham stift ind i hans af Drif og Sviiir ligesom udbrændte Dine, idet hun med stærk Stemme raabte:

„Sturk, æreløse Ridding! hvordan er du kommet til dette Papir? Hvem har underskrevet det? Det er falskt. Aldrig har min Sønnedatter eller jeg udstedt noget Gjældsbeviis! Aldrig har dette Papir været i vore Hænder!”

Urania bekræftede Christines Udsagn. Denne nedrige Fremfærd imod dem vakle ogsaa hendes Harme, hvilken hun, dog i en mindre Grad end Bedstemoderen, udgjød imod Rauber; og hun tilbød sig

med Gød at bekræfte, at begge Underskrifterne, saavel som det hele Gjældsbeviis, vare falske."

Rauber, der var dette ventende, forholdt sig ved denne Erklæring af de Forurettede ganske rolig, fremtog Fæstebogen, hvori Christine egenhændig havde skrevet sit Navn, og viste dem tillige den omtalte Seddel, hvilken Urania i et muntert Dieblis havde tilskrevet sin Bedstemoder, som, da den ikke var af Vigtighed, laae blandt nogle Bøger paa Dragkisten, hvor Steen havde bemægtiget sig den — og Mændene erklærede: at Underskrifterne vare nøie overeensstemmende med hverandre og selvseligen ikke kunde være falske. Christines Skjældsord lod Rauber protocollere — og Mændene begyndte usfortøvet at opskrive, hvad der var i den Stue, hvor de befandt sig.

Christine vred fortvivlet sine Hænder. Aldrig havde hun troet, at sligt et Bedrag, som det med Gjældsbeviset, kunde finde Sted. Den ulykkelige Kone vidste nu, at hun og Urania ikke beholdt saameget som en Skillings Værdi tilbage, og hun frygtede endog for, at Uhyret vilde berøve dem deres Gangklæder. Den mishandlede Gamle, saavelsom Urania, glemte dog ikke at tænke paa deres Rikkert, og Begge forsøgte gjentagne Gange at komme ud af Stuen for at redde den; men forgjæves! Rauber eller ogsaa Rettens Folk stillede sig for Døren og forsikkrede: at de skulde blive ved deres Side, indtil den hele Forretning var tilendebragt.

Al Karens Efterladenskab blev tillige skrevet.

Det hjalp ikke at Christine paaastod: at det var hendes Sønnedatters særskilte Eiendom. Uranias Navn stod jo under Gjældsbeviset. Intet blev derfor staaet net; ja end ikke den mindste Smaaating undgik Raubers og de tjenstagtige Anders Dymærksomhed.

Omsider vare de færdige, paa det Kammer nær, hvor Rifferten var. Christines og Uranias Hjerte bævede heftig ved den blotte Tanke om, at dette dyrebare Stykke skulde blive dem berøvet; og kunde de vente andet? Det var jo neppe at det Dvrige, endog høit vurderet, kunde beløbe sig til saameget, som de skulde udrede. Hidtil havde Christine med Trods og dyb Foragt seet Rauber og hans Følge fremtage ethvert Stykke og lade det skrive; men nu da Touren kom til Rifferten, blev hun med Gæt blød, og Uranias taarefulde Dine, der mødte hendes, gjorde hende endnu blødere. Med vaklende Fjed nærmede hun sig Kammerdøren og vilde derind. Dersom det lykkedes hende, vilde hun fæste Rifferten ud af Vinduet. Blev den endog sønderslaaet, beholdt hun den dog. Det dyrebare Navn kunde dog ikke knuses. Medens Rauber og hans Haandlangere vendte hende Ryggen, ilede hun hurtigt til Døren, som hun ubemærket fik aabnet, og traadte ind. Med listende Fjed nærmede hun sig Vinduet, som hun aabnede, og vilde just gribe Kassen, da Rauber savnede hende, stødte Urania, der stod og dækkede for den paa Klem staaende Dør, tilfide, ilede ind, greb Christine, inden hun endnu havde faaet Kassen i Hænderne, og styrtede hende tilbage i

Rjøffenet, hvor der endnu var libet at skrive, idet han truede at sonderknuse hende, dersom hun veeg af Stedet eller skaffede det Ringeste tilside.

Christine skreg høit over Bold og sank næsten afmægtig op til den, ved denne nye Mishandling, ligesledes høit skrigende Uranias Barm.

Den følesløse Rauber gik, uden at agte paa Christines eller Uranias Tilstand, ind i Kammeret, da Alt i Rjøffenet var registreret.

Rettens Folk fulgte efter ham.

Christine, der endnu stod i Uranias Arme, stirrede maalløs efter dem. Hendes Taarer standsedes, men desmere omspændte Fortvivlelsen hendes Hjerter. Uranias Taarer flød endnu. Hurtigt tørrede hun dem af, stød Bedstemoderen lempeligen ud af sin Favn, ilede ind i Kammeret efter de Følesløse og raabte med en Stemme, der aldeles tolfede hendes qualomspændte Hjerter:

„Herr Rauber! Vi have fundet os i at I har beskrevet Alt, og vi skulle uden at klage finde os i at I ligeledes, om det saa var i dette Dieblis, berøver os det — men jeg beder Eder: hør min Bøn! Vær barmhjertig! Lad os blot beholde denne lange Trækaske. Lad den ikke blive antegnet paa Eders Liste. O, hav Medynk med vor Smerte, vor Fortvivlelse! — Opfyld denne ene Bøn! Vi see da, at Eders Bryst ikke er blottet for al menneskelig Følelse. For Eders Fødder ville vi takke Eder! Lad os blot medtage denne Kasse, og vi ville glade, som vi gaae

og staae, i dette Minut forlade Huset med Alt, hvad der tilhører os, ikke agte den barske Vinters Stræng-
hed og vandre ud i den vide Verden, om vi endog
skulle blive udsatte for at omkomme under aaben Him-
mel paa Landeveien."

Christine styrtede til og knælede ned for den Af-
skyelige, idet hun forenede sine Bønner med Uranias.

"Denne Kasse?" — spurgte Rauber betagen
af den høieste Forundring og lagde Haanden paa den
— "Kan den have saamegen Værd for Eder, at I
glade vil forsale Alt, naar I kun kunne tage den
med Eder?"

"Ja, min Herre!" — raabte Christine og om-
favnede hans Knæ — "det har den. Den er os
en dyrebare Erindring om . . . om en forlængst hen-
smuldet Ven. O, dersom I nogensinde har elsket,
dersom en kjærlig Hustru har hvillet ved Eders
Barm, og I nogensinde har nydt Faderens høie,
hellige Fryd og trykket elskede Børn til Eders Hjer-
te, da besværges jeg Eder ved disse Dyrebare, de være
døde eller levende: lad os beholde denne Kasse, og vi
skulle velsigne Eder for denne Barmhertighed!"

Rauber saae paa hende med den allerhøieste For-
undring. Derpaa rev han sig løs fra hende, idet han
med et djævelsk Smil udbrød:

"Er da endelig Eders stolte Mod blevet knækket?
Nu taler I af en anden Tone. For strømmende der
kun Skjældsord af Eders Mund — nu vil I uddele
Velsignelser; men det Sidste rører mig ligesaaalidet som

det Første. Hver en Splint og Spaan skal skrives, for at gøres i Penge. Vi ville dog see, hvad for Kosterbarheder i har skjult i denne Kasse."

Han greb fat paa den med begge Hænder for at aabne Laaget.

"Holdt, Uhyre!" — freg Christine i Vildelse og kastede sig over Kassen — "J skal sønderslide mig før J kommer til at aabne den. Bort, Barbar! Røver! eller fuldend Eders Stjændselsdaad, ved at myrde mig!"

Urania havde ligeledes trængt sig hen til Kassen. Hendes Klageffrig blandede sig med Bedstemoderens. Livet var hende i dette Dieblig forhadet. Hun havde intet Mere at tabe. Det var hende ligegyldigt, hvad Rauber vilde foretage med hende, men hun vilde forsvare det Dyrebareste, de eiede, den Rikkert, hvorpaa Seglet til deres Hemmelighed var indpræget, til det Yderste.

"Man behøver hverken, at myrde eller sønderslide" — sagde Rauber med en frygtelig Kulde — "for at faae at vide, hvad der er i denne saa betydningsfulde Kasse. Slæber dem fra den og holder dem i en Afstand, medens jeg aabner den."

De fire Retsbetjente efterkom hurtigen hans Bud og slæbte Christine og Urania, trods deres Modstand, hen til Døren, hvor de holdt dem fast omslyngede.

Rauber aabnede Kassen med den største Varselighed.

Christine og Urania udstødte et Angststrig, idet de saa at han hævede Laaget, hvilket han lod falde tilbage, idet han med sin grove Tordenstemme raabte:

„For Satan og hele Helvede! den er jo tom!“

„Tom?“ — raabte Christine og Urania paa eensgang — „Tom?“ — gientog Mændene og lod de Fængne løs — „Tom?“ — tordnede Rauber atter og vendte sig mod Fruentimmerne, der begyndte noget lettere at drage Aande — „Saa skal da ogsaa Satan selv Hvor har I gjort af det, der var i Kassen? Viser os, hvor I har skjult det — eller jeg skal saaledes dandse omkring med Eder, at I skulle glemme Gud, men aldrig mig! Nu hurtigt! Hvor har I det?“

Urania, der var fattet for Bedstemoderen, og snart indsaae, at Elias maatte have borttaget Rifferten, medens Rauber og Rettens Folk vare i den forreste Stue, hævede sine fromme Bine taffende mod Himlen. Derpaa nærmede hun sig med Stoltighed til Rauber og sagde:

„Hvad vil I have, at vi skal skaffe? Har vi da omtalt, at der var Noget i Kassen? Det er Kassen selv, vi vilde have. Det er den, der er os saa dyrebar. Nu da I har erfaret, at der Intet er i den, vil I vel ikke nægte at opfylde os en saa rimelig Begjering?“

„Kassen, Kassen, og intet uden Kassen!“ —

brølede Rauber næsten rasende — „I lyver! Hvad Nytte kunne I have af den lumpne Trækaase? Der maa stikke andre Ting under, ellers kunde I ikke taget saaledes afsted. Ha! nu gjetter jeg det! Den maa have en dobbelt Bund, hvori I muligen har vigtige Kostiigheder forvarede. Noget maa I have i Baghaanden. I kunde ellers ikke klæde Eder saa godt og bære saa flint Linned, som det, jeg har seet I tørre i Haven. Vi skrev jo en Dre i Kjøffe-net. Lad os faae den ind, og det skal vise sig, hvad der er skjult i denne hemmelighedsfulde, forbandede Kaase!”

En af Mændene hentede Dren.

Rauber greb den og huggede Kaasen i tusinde Stumper og Stykker.

„For Satan!” — raabte han, da han saae, at der hverken var dobbelt Bund, Laag, Ende eller Sidesstykker i den — „Saa skal det Dvindefram dog have Ret! Nu kan I tage Stumperne. Det er dog Træet, I elffer. Det kommer vel derfor ud paa Gæt, at det er sønderhugget.”

„Vi takke Eder ret meget!” — sagde Urania, for at gjøre ham trostydig, at han ingen videre Hunsundersøgelse skulde gjøre om det, som han kunde troe havde været i Kaasen — „Enhver af disse Splinter er os saa inderligen kjær og dyrebar. Nu see vi dog, at I ikke er ganske følesløs ved vor store Nød og Elendighed.”

Hun samlede med den største Omhyggelighed alle Stumperne sammen.

„Hold nu op med al den Tjadder, at vi kunne blive færdige!“ — sagde Rauber og vendte sig til Mændene, som han lod opskrive det Dørlige i Kammeret. Da de vare færdige dermed, forlod han med sine Drabanter Huset, efter at han havde truet Christine og Urania med Tyvehullet, om det Ringeste bortkom, da det Hele skulde sælges om fjorten Dage, dersom de ikke idetmindste tilvelebragte de fem hundrede Ducater, hvorpaa Gjældsbeviset var lydende.

Den ene af Rættens Folk vendte sig om i Døren og sagde med en meget vigtig og fornem Mine:

„J har larmet, klaget og skreget som om vi vare Bødler, der vilde myrde Eder. Vor Godhed imod Eder er meget større end J fortjente. Vi saae meget vel, at J havde en halv Krukke Smør, samt et Brød og to Øste i Eders Episefammer. Havde vi villet, kunde vi skrevet det med, og J havde neppe turdet lugte til det, endstige tage den ringeste Smule af det. Hvad havde Følgen da blevet? At J inden de fjorten Dage, som man har givet Eder til Frist, vare døde af Sult. Men vi ere medlidende og have Hjerter i Livet; vi lode Eder derfor beholde det, og J have ikke engang takket os. Men det saae at være det samme. Man skal ikke være ædelmodig for Tak. Saameget vil jeg ellers sige Eder, for en anden Gangs Skyld, vi pleie ikke saadan at gaae med tørre

Munde, naar vi ere i Forretninger. Skamme maa I Eder, at behandle Folk, der hører til Øvrigheden, saaledes! Komme vi en anden Gang, skal I ikke beholde saa stor en Bid Brød, som I kunne putte i Eders Munde. Naar farvel! Gud være med Eder! Om fjorten Dage haaber jeg vi sees igjen. Farvel!"

Urania saae med Foragt paa den Ufle og lufkede Døren i efter ham; derpaa ilede hun hen til sin Bedstemoder, der, udmattet af saamange Sindslidelser og Krænkelse, var faldet om paa en Stol, kastede sig for Korsdragerindens Fødder og skjulte sine fremvældende Taarer i hendes Skjød. En dyb Stilhed herskede om de Ulykkelige, som blev afbrudt, idet Elias traadte ind og sagde:

"Edle Frue! Jomfru Urania! I maa ikke forsfage, fordi Menneffene ere saa onde. Da alle Eders Venner i Prag forlod Eder, reddede I endnu den salige Herres kostbare Riffert. Den er endnu ikke forloret. Rejsepenge herfra skulle I heller ikke mangle. See her er fem Kroner og en Brilleeducat."

Urania saae med et uudsigeligt ømt Blik paa ham. Christine trykkede hans Haand. Det var ingen af dem muligt at tale.

"Jeg vidste, at Intet var Eder saa dyrebart som denne Riffert;" — vedblev Elias — "derfor narrede jeg alle Snaphanerne, listede mig igjennem Rjokkenet, trak min Kofte af og spøjte den om det

Epfo Brabes Dage. 14

flære Kunststykke, for at den store Kasse ikke skulde forraade hvad jeg bar, og skulde den i Høet paa Stænget. I maa ikke græde! Vel have vi ikke saa mange Penge, som da vi drog fra vort skønne Slot Benach i Böhmen. Da førte vi jo ikke andet med os, end denne Kiffert. Vel sandt: da havde vi flere Rejsepenge, men nu have vi jo heller ikke saa langt at reise: thi, ædle Frue! I vil jo leve og døe her i Skaane. Desuden maa der vel blive lidet tilovers, naar alt Ederes Huusgeraad, tilligemed det, som I arvede efter den gode salig Karen, er gjort i Penge. Vel er den Skade, som Stedet ved Storm og Uveir har taget, taxeret meget høit, men der maa dog ..."

Christine, der ved den gamle troe Tjeners ædelmodige Tilbud og Tale ligesom følte en svag Skygge af Trøst, sagde ham, hvormeget den store Nød, der omspændte hende og Urania, ja endog ham, var blevet forøget ved det falske Gjældsbeviis paa de fem hundrede Ducater — og følte sig atter, ved at overtænke sin Siilling, grændseløs ulykkelig.

Elias forbandede Rauber, Rejsbetjentene, Steen og den hele ondskabsfulde Verden. Det faldt den retfrafne Gamle vanskeligt at troe, at der var saa ondskabsfulde Mennesker til, og dersom andre end hans ædle Frue og hendes hulde Sønnedatter havde fortalt ham det — havde han ikke troet det.

Resten af Dagen blev tilbragt med at holde Raad som hvad man havde at gjøre for at afvende det truende Slag, og de bleve Alle enige om: at

det eneste Middel, der var tilovers, var at henvende sig til Stiftamtmanden, for idetmindste at faae det falske Gjældsbeviis tilintetgjort. De vidste Alle, at den store Christian haandhævede Ret og Retfærdighed med den yderste Strænghed i sine Riger. Vilde Stiftamtmanden ikke skaffe dem Ret — da havde de ingen anden Tilflugt, end at henvende sig til Kongen selv. Men hvor kunde de dette? Deres sande Navn og Stand maatte da nødvendigen werde robet — og Christine troede ikke, at Kongen var Tycho Brahes Efterladte gunstig: da den store Forsølgelse, der ramte hendes elskede Mand, skete under hans Regjering. Desuden: var Gyldenløve ikke Kongens Een og red Hoffet? og hvor vanskeligt var det ikke for den gamle Kone at komme til Kjøbenhavn, da Sundet var tilslagt med Is? De havde derfor intet andet Valg, end at henvende sig til Stiftamtmanden som Ekaanes Overøvrighed. Reisen til ham blev derfor besluttet til næste Dag, om Christine, der af det nys Foresaldne følte sin Sundhed stærkt rystet, kunde gaae til Helsingborg. Ved disse Raadslutninger var det blevet Aften. Ingen tænkte paa at spise, og Natten henderandt, uden at der kom Søvn paa de Ulykkelige's Dine.

Christine følte sig dog næste Morgen saa vel, at hun troede at kunne udholde at gaae til Helsingborg; og hun begav sig, fulgt af Urania og Elias, lidt efter at det var blevet lyst, paa Veien. Det var et meget slemt Veir. Frostens var uhyre stræng og det stor-

mede uophørligen. Dertil kom: at de havde Vinden imod sig, hvorfor de vare flere Timer undervejs, uagtet de kun havde en halv Mill at gaae, og kom ikke før henimod Middag til Stiftamtmandens Bopæl, hvor den Efterretning modtog dem: at Hans Høivelbaarens-
hed var i Kjøbenhavn og ikke kunde ventes tilbage før Isen i Sundet, der ved Stormen var opbrudt, atter var blevet fast, eller at man kunde komme over det med Baade, hvilket, formedelst Drivisen, nu var en Umulighed. Fuldmægtigen, som de henvendte sig til, kunde i en saa vanskelig Sag intet gjøre. Han raadede dem: at oppebie Stiftamtmandens Hjemkomst, eller at indstævne Sagen. Det var Thingdag om fire Uger. De vilde da ssee hvad Ret var; men det vilde være langvarigt, da der maatte Vidner afhøres, og fremfor Alt, maatte den Person, til hvilken Gjældsbeviset var udstedt, det være falskt eller rigtigt, bringes tilveie, for at afgive sin Forklaring desangaaende, om Sagen skulde faae en vnskelig Fremme; hvorfor han spurgte om dennes Navn, om han muligen kjendte ham.

Christine og Urania havde været næsten bedøvede, da det frygtelige Gjældsbeviis blev dem fremviist, hvorfor de ikke havde seet, paa hvis Navn det var lydende. De kunde derfor ikke nævne den. Fuldmægtigen anfaae dem derfor som Personer, der sarede med Usandhed, og afviste dem med Haardhed, idet han erklærede, at han Intet vilde have med dem at gjøre: da de ikke engang vidste dens Navn, som de be-
skyldte for at være en Bedrager og Falskfner — thi

de vilde dog vel ikke bestylde Herr Rauber, som han ansaae for en redelig Mand, for at have udstedt et falskt Gjældsbeviis og uden Grund gjort Indførsel hos dem. Han bad dem derfor at gaae, da han havde andet at bestille end at spille Tiden med at høre paa deres urimelige Sniksnak, som kun var grundet i deres Ulyst til at betale hvad de vare skyldige.

At beskrive de Ulykkeliges Tilstand, da de forlode Amtscontoiret, er en Umulighed. Christine græd og klagede. Urania stirrede taareløs mod Himlen. Elias bandte og skjældte. Ingen af dem lagde Mærke til det fordoblede Uveir. Det var neppe at Christine kunde gaae. Støttet paa Urania og Elias vandrede hun paa Veien til Ramløsa, og det var allerede mørkt, da vore tre Vandrende kom til den Glendighedensbolig, som de snart, for stedse, skulde forlade — for at gaae en ubekjendt, maastee rædselsfuld Skjæbne imøde.

Steen Brahe lurede ved Vinduet, da de kom tilbage. Han havde haabet, at Christine skulde kommet ind til ham, eller ladet ham bede om en Samtale; men ingen af Delene skete. Han frygtede derfor for, at deres Grinde i Helsingborg, hvortil han ved Rauber, der havde listet sig efter dem, vidste at de vare gaaede, havde faaet et bedre Udfald end han ønskede; og han havde en søvnløs Nat for at estertænke hvad han havde at gjøre for at komme sit lastværdige Dnæskes Maal nærmere. Han troede, at den afgjørende

Stund var forhaanden, og han vilde ingen Fordeel lade gaae sig af Hænderne, men smede medens Jernet var varmt.

Christine bad Urania at lufte Døren vel, for at Ingen skulde komme til dem. De Sorgomspændte gik tidligt tilsejns; men det var, som om Sovn og Ro var flygtet fra dem. Intet velgjørende Blund mildnede deres Sorg, og først henimod Morgensunden faldt de i en urolig Slummer.

De fjorten Dage, hvori Rauber havde forundt Christine og Urania Frist, vare, paa den sidste Aften og Nat nær, henrundne. Rifferten havde Elias, vel indsvøbt, skjult under en Sneedyng, i en Grøft i Skoven. De Ulykkelige vare endnu ikke ganske færdige med at ordne og gjøre alt Tøiet reent; thi de vilde aflevere det blankt og pænt, omendstjondt de skulde berøves det Altsammen. De vare færdige med Rjækkentøiet og havde kun det, i den Stue, som Kaaren havde beboet, tilbage. Med en uudsigelig Bæmsmod fremtog de ethvert af den kjære Afvædes Klædningsstykker, som de bankede, berstede, glattede ud og lagde paa Bordet, for atter at nedlægge det i hendes Kiste. Under denne Bessjæstigelse var Aftenen forløben; Midnatten var forhaanden, og de Ulykkelige havde endnu ikke tænkt paa at spise til Aften. En dyb Stilhed herskede iblandt dem, som Elias omsider afbrød ved at sige:

„Frue! (denne Benævnelse havde han ved Intet ladet sig afholde fra at give Christine, naar de vare alene og uden Bidner til Samtalen) vi spiste Intet til Middag. Jeg er hungrig. I, saavelsom Jomfru Urania, har Intet nydt den hele Dag. Der er endnu Smør og Brød i Spisefammeret. Maa jeg tage det ind? Vi kunne Alle trænge til en Vederqvælgelse, for at styrke os til den Vandring, der imorgen forestaaer os. Hvad nytter det os at græde og klage? Det kan dog nu ikke blive anderledes. Vi maae finde os i vor tunge Skjæbne. Hvem veed, om Gud endnu ikke veed Redning og Frelse for os?“

„Jeg skal hente Mæden“ — sagde Christine med et dybt Suf og gik ind i Spisefammeret, hvorfra hun snart kom tilbage med Smør og Brød paa tvende Tallerkener og en Flaske under Armen, som hun satte paa Bordet, idet hun, standsende sine Taarer, udbød:

„Spiis, min gode Elias! Her er endnu en Flaske Vin fra den Tid Herremanden i Sommer var her. Om de har skrevet Flasken, veed jeg ikke; men Vinen er ikke skrevet. Drik dig derfor et Glas af den! Den vil ret vederqvæge dig. Du har desuden i disse skrækkelige fjorten Dage ingen ordentlig Mad faaet. Min Urania! du maa endelig ogsaa nyde lidet. Du kan i Sandhed behøve det.“

„Det vil jeg ogsaa, Bedstemoder!“ — gjensvarede Urania og gjorde sig Umage for at smile — „naar du vil nyde lidet med. Det er længesiden du spiste

Noget. Kom nu og sæt dig, og lad os være saa tilfredse som muligt den sidste Aften, vi ere her."

"Det er et Ord, Jomfru Urania!" — sagde Elias, noget oprømt ved Uranias Tale og det Glas Biin, han havde druffet. — "Kom, Frue, og sæt Eder! Maa jeg skjære Eder et Stykke Brød? Jomfru Urania kommer Smør paa det — saa veed jeg, at det smager Eder! Men nu maa I heller ikke mere græde! Ret saa, Jomfru! Det er et pænt Stykke Smørrebrød! Bliv ikke vred, Frue! men jeg henter et Par Glas. I og Jomfru Urania maa dog udtømme en Skaal til Taksigelse for al den Belsignelse, I af Gud har modtaget her i Huset, og een paa Lykke i Fremtiden. Dersom det sommede sig, ædle Frue! og I ikke blev vred derover, da ønskede jeg at klink med Eder!"

"Det skal du, min brave Elias! du ærlige, tro Sjæl! hent du kun Glassene!"

"Gud velsigne Eder, Frue!" — raabte Elias og jublede af Glæde — "I har stedse, saavel i Medgang som Modgang, været blid og huld som en Engel. Dersom jeg havde et Ønske, da var det: at jeg kun var et halvt hundrede Aar gammel, for at jeg kunde have den Glæde, endnu i mange Aar at tjene Eder! Nu, jeg gaaer og henter Glassene."

Da han var ude af Døren, udbrød Christine smerteligen:

"Det, at jeg Intet har, hvormed jeg kan belønne denne tro Tjener for hans lange, udmærkede

Tjeneste og maa see ham udsat for at omkomme af Mangel i hans Alderdom, forøger meget min Sorg. O, Gud! hvordan vil Enden paa vor Nød blive? O, gid denne Nat var vor sidste, og vi aldrig skulde see Morgenrøden oprinde!"

Elias kom med Glasene, som han satte paa Bordet og fyldte, medens han, næsten med Munterhed, tog til orde:

"Nu bort med al Sorg! Lad os være muntre i de sidste Timer, vi ere her. Have vi ikke saa ofte maattet sannde det gamle Ordsprog: „Naar Nøden er størst, saa er Hjælpen nærmest?" Han, som styrer Alleting ovenover Stjernerne, lever jo evindeligen. Nu, Frue! vær munter! Grød nu ikke mere, Jomfru Urania! Med denne Staal ville vi takkende minde alt det Gode, vi have nydt siden vi kom her i Huset! og alle de gode Menneſker, der har bidraget til at vi her vare saa tilfredse. Især ville vi ikke glemme den salige Karen og den smukke unge Herr Gylbenløve! Men hvad er det? Saavel I, Frue, som Jomfru Urania, falter jo Vinen med Eders Taarer?"

Ingen af dem kunde svare for Beemod. Christine ønskede sig Karens Lykke, og Uranias Tanker svævede over Sundets Is til Kongestaden, hvor hendes Hjertes Yndling, den Evigelskede, som hun havde frasagt sig, levede. O, hun vidste det; en Røst, der aldrig kunde forstumme i hendes Bryst, sagde hende: at hun endnu var elsket; at den hulde, kongelige

Yngling aldrig kunde glemme hende. Dog valgte hun ikke i sin Beslutning. Hun saae, hvor uudsigelig elendig et uligt Parti havde gjort hendes ædle Bedstemoder; men hendes sorgomspændte Hjerter kom, ved Tanken om den Uforglemmelige, stærkere til at bløde, og det var, som om det skulde bryde i sin Smerte. Hverken Christine eller Urania smagte en Draabe af Vinen.

Elias blev heel sørgelig tilmode ved at see dette. Han havde haabet at saae dem lidt opmuntret. Efter en lang Tausched, der indtraadte imellem dem, skjenkede han atter lidet i Glasene og udbrød med blide Taarer:

„Min ædle Frue! Jomfru Urania! I smager jo ikke en Draabe af Vinen. I maa muntre Eder! Lad os nu, i de faa Timer, vi endnu have at være her, forjage alle sørgelige Tanker! I har vel holdt Eders Løfte, at klink med mig, men hvad nytter det, da I ikke drak det Ringeste? Tor nu Taarerne af Eders Dine; tag Glasset i Haanden og udtøm det freidigen. Skaalen skal være paa vor Fremtids Held og Lykke.“

Christine og Urania satte Glasset til Læberne og drak nogle Draaber.

„Naa, det var ret!“ — vedblev Elias — „Gud vil ogsaa give os vort Udkomme i Fremtiden. For det Første ville vi Intet mangle. Den gode gamle Skovfogedens Enke, hvorm jeg har talt, vil vist ikke nægte at modtage Eder. Hun har en kjen lille

Handel med Brænde til Malmø. Jeg kan jo fløve Knuderne for hende. Varme ville I der aldrig komme til at fattes. Naar hun faaer een eller halvanden Krone fra nu af til Maidag, vil hun være meget veltilfreds. Af Resten af det, vi have, kunne vi maaſtee nok leve til Sommeren er frembrudt, og da er der jo Ly under enhver Buss; og det maa nu være vor Trøst, og den er ikke lille: at vi gaae brodesfrie og med en god Samvittighed herfra. Og see, Frue! her er flere Penge. I seer saa vist paa mig. I tvivler dog vel ikke paa, at jeg er kommet til dem paa en ærlig Maade? Seer I, jeg kunde dog aldrig ret vende mig til at bruge Brillen; alisaa folgte jeg dem, jeg fik, for den ene af Herr Gylstenloves Brilleducater, til Forvalteren fra Knudstrup, som var her igaar, og han gav mig disse tvende Tomarkstykker for dem. Naa, tag dem! Gud veed: at jeg gav Eder gjerne hundrede Gange mere, dersom jeg havde det. Nu, tag dem!”

Christine fæstede sine Dine, med den inderligste Beemod, paa Pengestykkerne og tryffede Elias ømt i Haanden, idet hun langsomt tog og gjemte dem i en lille Silkepung og under blide Taarer udbød:

„Du er min sande Ven, den Gæste, Skjæbnen lod mig beholde i Nøden. Jeg tager med den inderligste Taknemmelighed imod din Gave, og vil anvende den til vore fælles Fornødenheder. Men, min Ven! maa det ikke smerte mig, at jeg paa din gamle Alder maa plyndre dig, uden nogenſinde at kunne ...”

„Hvad er det nu for en underlig Snak, I der kommer med, Frue? Har jeg da ikke Eder og Eders salig Herre at takke for Alt, hvad jeg har nydt af Livets Glæder i over fyrrethve Aar? og kan jeg have nogen større Fryd end den, at bidrage lidt til at lindre Eders store, uforskyldte Kummer? Saalænge disse gamle Hænder kan løfte en Dre og en Spade, skal I aldrig komme til at mangle en Bid Brød til at putte i Eders Mund; og jeg tænker, at vi endnu skal kunne beholde den kjære Rikfert. Nu, Frue! Jomfru Urania! Bærer nu ved freidigt Mod, at Eders Fjender ikke skulle forøge deres Glæde ved at see Eders forgrædte Dine!”

„I Sandhed“ — udbrød Christine og hævede sit fromme Blik mod Himlen — „min Gud og Skaber gav mig Meget i Verden. Meget tog han fra mig; men med et taknemmeligt Hjerte erkjender jeg: Meget lod han mig beholde. Betsignet være han i Evighed! Vensteb og Dmhed fulgte mig stedse paa min lange, tornesulde Vandring i Livet. Vensteb og Dmhed vil ledsage mig til Graven!”

„Og bag den smiler den evige Morgen,“ — udbrød Urania med et forklaret Smil og savnede Christine ømt — „hvor vi skulle gjenfinde alle dem, vi her savne; hvor ethvert sonderrevet Baand atter skal knyttes for aldrig mere at briste. Medtage vi ikke, som Elias sagde, en god Samvittighed? og have vi ikke dette himmelske Haab, denne salige Bished? Maa dette ikke være os en riig Kilde til Trøst? Min

hulde, velsignede Bedstemoder! vi ville ikke forsage! Uden Taarer ville vi forlade denne Bolig, hvor enhver Rose for os er visnet, og Tornene ere nærved at vore os op over Hovedet. Herren lever jo hist ovenover Stjernerne. Han vil ikke lade os forgaae i vor Elendighed! Vel sandt: den Prøve, han har paalagt os, er haard; men vi ville ikke forsage."

"Det ville vi ikke" — sagde Christine med et lettet Hjerte — "See hvor venligt den fulde Maane smiler fra den funklende Stjernehimmel ned til os! Baaren begynder snart at fremtræde af Vinterens Spor. Menneffene kunne berøve os Alt: kun ikke denne skønne Himmel, Solen, Maanen og de utallige Stjerner, ikke Baaren og den derpaa følgende Sommer. Har Herren ikke selv sagt: „Saalænge Jorden staaer, skal Sæd og Høst, Frost og Hede, Sommer og Vinter, Dag og Nat ikke aflade?" Min elskede Urania! min ædle, gamle Ven! Jeg vil ikke forsage; og naar en Taare stjaaler sig frem i mit Øie, vil jeg trængte den tilbage. Ethvert Suk vil jeg kvæle. Med freidigt Mod vil jeg vandre herfra, gaaer endog min første Vej mod Graven!"

"Ret saa, min gode, ædle Frue!" — raabte Elias henrykt og trykkede hendes Haand til sine Læber — "Nu er J, som det den store Tycho Brahes Husfru egner og anstaaer! Men hillestam! Dagen er nærved at bryde frem. Maaskee at Snaphanerne komme tidligt. Fru Karens Tøi er endnu ikke lagt

ned i Kisten. Lad os lægge det ned i den, at de strænge Herrer Intet skal have at sige, naar de komme."

"Kisten maa først støves af og vaskes indeni;" — sagde Urania — "jeg vil hente en Tjervinge og Vand i Kjøkkenet!"

Hun gik og kom snart tilbage med det, hun vilde hente. Da hun havde støvet Kisten af, hjalp Elias hende at vende Bunden op paa den, for at det løsnede Støv kunde komme ud, inden hun vaskede den. For at der Intet skulde blive tilbage, tog Urania en Manglestok, der hang paa Bæggen og slog stærkt paa dens i Beiret vendte Bund. Neppe havde hun givet et Par Slag paa den, før hun gav et Skrig og tabte Manglestokken af Forsærdelse: thi det gav et Knald i Kisten, ligesom naar en stærk laaset Dør pludseligen springer op, hvilket blev ledsaget af en dump Lyd, som naar noget Tungt falder til Jorden.

Selv Christine og Elias, hvilken Sidste var gaaet fra Kisten, bleve ved denne usformodentlige Lyd i Nattens Stilhed forfærdede; og uagtet Elias var en meget fornuftig gammel Mand, besad han dog nogen af sin Tids Overtro; han forsøgte sig derfor trende Gange, idet han med bærende Læber fremstammede:

"Det var den salkig Kærens Mand. Hun har ingen Ro i Graven, fordi man berøver Eder hendes Efterladenskab, som er Eders retmæssige Eiendom. Lader os skynde os at lægge det i Kisten, og saa i Kammeret oppebie Dagens Anbrud."

„Nei“ — gjensvarede Urania, som snart var sat-
tet — „ikke blev det de Døde givet, at vandre enten
synlige eller usynlige ud af deres mørke Bolig, før
Bafunen paa den yderste Dag falder dem frem at
møde for den Eviges Dom. Det maa være et na-
turligt Tilfælde, der forstrækkede os saa meget. Mul-
ligen, at der ved Bantningen er sprunget Noget i den
tykke, jernbeslagne Eggeiste, enten en af Planterne
eller endog Noget af det svære Jern, der fra Siderne
til Bunden indeni sammenholder dem. Kom, Elias,
og lad os vende den om. Det vil da snart vise sig,
hvad det var.“

Elias nærmede sig, skøndt ikke uden nogen
Frygtsomhed. Selv Christine tog Haand i med:
Kisten blev vendt om, og de saae med Forundring,
at der var et bredt hemmeligt Gjemme i Bunden af
over et halvt Dvarteers Dybde, som var sprungen
op. Det var aldeles tomt. Urania vilde hente Lyset,
for nøiere at betragte det. Idet hun vilde gaae,
snublede hun over Noget. Det var tvende Poser: en
stor, og en mindre, der, venteligen af det ikke meget
dybe Rum, hvori de havde ligget, vare temmelig flade.
De vare ganske fulde af tunge Sager. Med den
høieste Forundring betragtede Christine, Urania og
Elias disse ligesom af Himlen dem givne Poser.
De kunde ikke tvivle: der maatte være Penge i dem.

Med skjælvende Hænder aabnede Urania den
mindste af dem og rystede den ud i Bedstemoderens
Skjød. Det er umuligt at skildre de tre Menneskers

glade Overraskelse, da der styrte en heel Dynge Ducater ud i Christines Forklæde. Den anden Pose var fyldt med gamle danske Kroner.

„Hvad er dog dette?“ — udbød Christine efter en lang, almindelig Tausshed — „Drømmer jeg eller er jeg vaagen? O, almægtige, evige Gud! din Naade er stor og uendelig. Du vilde ikke lade os omkomme i vor Glendighed.“

„Men Bedstemoder!“ — udbød Urania efter nogen Betænkning — „tør vi ogsaa tilegne os disse mange Penge, der paa saa forunderlig Naade ere komne os i Hænderne? Vel sandt: Gyldenløve har lovligen overgivet mig Alt, hvad hans Moder eiede, saavel her som i Sjælland, men han har ikke vidst, at disse Penge vare i denne Kiste. Dersom han havde vidst det“

„Saa havde han ligesuldt gjort det samme; thi han er vænnesæl og god; og det, at han kunde give os endnu Mere, vilde have forhøiet hans Glæde. Desuden, min Urania! sagde ikke den gode, salige Karen selv: at du skulde have Alt, hvad hun efterlod sig, naar du blev hos hende til hendes Dødsstund? Det har du gjort, omendssjøndt det ikke var i Stockholm, men her i Ramløsa. Og, mit elskede Barn! hvor ofte har du ikke ønsket, at Karen levede? og sagt: at du med den inderligste Glæde vilde reist med hende til Everrigs Hovedstad, for at elske og pleie hende til sin Dødsstund! Døden, der saa usfordømtigen bortrev den Ulykkelige, var ene den, som

forhindrede det Hele. Dersom det var muligt, at Karen kunde stige op af Graven, hun vilde selv overgive dig disse Penge — og var Gyldenløve her, han vilde billige hvad hun gjorde. Derfor bort med enhver Skrupel, min elskede af Himlen saa rigeligen velsignede Urania! Pengene er din retmæssige Eiendom.”

Det samme sagde Elias, der stedse var vidende om enhver Begivenhed, der i de sidste fyrgetyve Aar var forefaldet i den lille Familie. Urania blev derfor omsider omstemt; og de tre, saa usformodentligen af den yderste Nød frelst Menneſker udbrød Alle i Lov og Priis til ham, hvorfra Redning og Frelse i Nøden ene kommer, hvilket endte sig med at de istemte: „O, store Gud! vi love dig. Vi sige Tak evindeligt! Den ganske vide Verden veed: at du er Gud i Evighed.”

Dagen var allerede frembrudt. De fik derfor ikke Tid til at tælle Pengene. Dog bleve de Alle enige om at fordølge, at de havde fundet dem, for ikke at blive dem berøvede; og de besluttede at lade, som de, berøvede Alt, hvad de eiede, forlode Huset; hvorfra Elias maatte indsvøbe Poserne, hvori de atter lagde Pengene, vel, og borbære dem for at skjule dem i Sneen ved Rifferten; hvilket han usfortøvet gjorde og kom tilbage lidet efter at Dagen var ganske frembrudt.

Det var neppe blevet lyst, før Steen Brahe Tycho Brahes Dage.

traadte ind af Døren og med en Stemme, som om aldeles Intet var forefaldet, spurgte:

„Moder Christine! I vil dog vel ikke, blottet for Penge, da jeg veed, at Alt hos Eder er under Beslag, forlade Eders Bolig, og som en vildfarende Fremmed gribe til Bettelstaven? Betænk vel hvad I gjør! Jeg har talt med Rauber; vel er han meget opbragt: thi I skal personligen have fornærmet ham; men jeg har dog bragt det saavidt, at han for det Første vil lade sig nøie med tohundrede Rigsdaler, naar I giver ham et Beviis for det Dørlige. Disse to hundrede Rigsdaler har jeg bragt med mig, og jeg beder Eder at modtage dem som et Laan, der efter Eders eget Tykke kan tilbagebetales. Lad nu alt det Forefaldne være glemt. Jeg veed meget godt, at jeg i min Overilelse sagde Ting, som jeg var langt fra at mene, hvilket strax fortrød mig. Ærværdige gamle Moder! Skønne Urania! ræk mig Eders Hænder og lad os være Venner! Det staaer nu til Eder selv at blive; og ville I endeligen herfra og ere endnu bestemt paa: ikke at ville til mig paa Knudstrup, da tilbyder jeg Eder et tarveligt og anstændigt Ophold paa det lille Sted, der, ved Skoven, ligger nedensfor Borgens Fod. I vil der forefinde ret beqvemme Stuer og en fortræffelig Have — og for alle Eders Fornødenheder skal der blive sørget paa det Bedste. I svarer mig ikke? Ere I da saa forbittrede paa mig, at I ikke engang ville værdige mig et Svar? I Sandhed! I gjør mig høiligen Uret. Lad nu alt

Fjendskab fare. Ræk mig Haanden, og lad os blive Venner i Liv og Død!"

Christine kom i en stensynlig Bervælgelse ved Steens Tilbud om Opholdet i det lille Sted nedenfor Borgen: thi det var hendes Fødested, hvor hun ikke havde været siden hun med sin Ægteherre forlod Danmark. Hendes Hjerte bankede dette kjære Sted, hvor hendes første Barndom var henrunden, imøde. Intet Sted paa Jorden var hende saa kjært som dette. Hvor gierne havde hun ikke, under andre Forhold, strax flyttet dertil! Saadan som Sagerne stode, var det en Umulighed. Med et dybt Suk neddæmpede hun derfor det kjære Dnske, idet Urania, dog uden den ringeste Haardhed i Stemmen, udbrød:

„Vort Svar til Eder, Herr Steen, er meget kort; thi vi have endnu ikke forandret vor Bestemmelse: ikke at modtage eller laane Noget af Eder. I dette Dieblif overgive vi Rauber Alt, hvad der her i Huset forefindes, hvilket er vor retmæssige Eiendom. I ville forbinde os, om I formaaede ham til, ufortøvet at modtage det, han paa en saa uretsfærdig Maade berøver os. Vi leve, Gud være lovet! under en mild og retsfærdig Regjering. Tiden vil derfor vise, om hans Fremfærd var lovlig eller ikke. Selv Gjældsbeviset skal komme for en Dag. Vi gaae herfra, fordi vi ere tvungne dertil og man berøver os Alt, men derfor have vi ikke frasaldet den Ret: at faae vor retmæssige Eiendom tilbage. Nu vige vi kun for Magten. Ha! der kommer Eders Ven med

Mændene. Kun herind, mine Herrer! Tager Eders Bog frem og efterseer nøie, om Alt, hvad I opskrev, endnu findes her! Men snart! Thi Dagene ere endnu kun korte. Denne saa høiligen forurettede Gamle er svag og vi have en lang Vej at vandre inden vi komme did hen, hvor man vil forunde os et Arnested, en Stol at sidde paa og en Pude, hvorpaa vi kunne hvile vore Hoveder, istedetfor det, man her berøver os. Siden giver I os vel et Beviis for at Alt, i forsvaarlign Stand, er Eder overleveret."

"Det er ikke mere end billigt!" — gjensvarede Steen Brahe og beed sig i Læberne af Uergrelse — "Det bør I, Herr Rauber! Ja, det maa I gjøre. O, jeg veed ikke hvor I kan have et saa haardt Hjerte, at tage Alt, hvad tvende saa agtværdige Fruentimmer eie! I er virkelig uden Følelse, og jeg troer, at I maa have en Steen istedetfor et Hjerte i Brystet."

"Som det kan falde, Herr Brahe!" — sagde Rauber i en raa Tone og fulgte med Mændene, der, ført om af Urania, undersøgte og estertalte alle Sagerne, hvilke de maatte tilstaae vare i den største Orden.

Rauber maatte nu udstede det omskrevne Beviis, hvilket Christine modtog; og alle Steen Brahes Forsøg paa at faae dem til enten at blive eller tage til hans Guds vare forsvæves. Ikke uden at være inderlig bevæget, overleverede Christine og Urania Nøglerne til Rauber og vandrede ud i det stærke

Sneefog, der næsten gjorde dem det umuligt at finde Veien, som Elias, der var gaaet isorveien, havde betegnet dem.

Dog, Elias var, med de Kostiigheder, han havde at bære, gaaet dem et Stykke imøde, hvilket var saa meget mere nødvendigt, da Veien var meget vildsom og snoede sig igjennem Skove og Heder.

Henimod Middag, da de havde gaaet et Par Timer, var Christine meget udmattet og ønskede at komme ind i et Huus, for at hvile lidet; men der var intet Huus i Nærheden. Det nærmeste var endnu en Fjerding-Vei borte. Den modige Gamle maatte altsaa slæbe sig dertil, og det var kun med den yderste Møie og Anstrængen af alle sine Kræfter, at hun om Eftermiddagen, Kloffen henimod tre, naaede det.

Det var et pænt Skovhuus, uden for hvilket var en lille Humlehave. Urania bankede paa den tillaaefede Dør; men det var som om Alle i Huset vare uddøde; thi Ingen kom og luffede op. Elias bankede nu ogsaa alt hvad hans Hænder formaaede paa Døren. Omfider blev et Vindue aabnet. En gammel Kone rakte Hovedet ud af det, idet hun med et stærkt Udtryk af Brede spurgte:

„Hvad ville I her i sligt Uveir? Har I intet Bedre at tage vare, end løbe om paa Marken i sligt et forfærdeligt Sneefog? Jeg syntes at det var bedre: at I blev ved Huus og Hjem, og passede

Ederis Dont. Jeg spørger nok engang: hvad vilde I her?"

Urania, der var den, der tog Ordet, svarede:

"Vi ere forjagne fra Huus og Hjem, og agte os til Kongsgaarden, i Nærheden af Landskrona, i hvis Skov der boer en Kone af vore Bekjendtere, hvis Mand har været Skovfoged. Hos hende agte vi, indtil videre, at opholde os."

"I kjender hende vist" — lagde Elias til — "thi det er en velhavende Kone, hvis Navn er Cornelia Knudsen, hun har en betydelig Handel med Brændeved, hvormed hendes Søn farer til de nærmeste Havne. Vel sandt: hun maa selv kjøbe det, men dog kan hun"

"Hold nu op med al den Præk," — raabte den Gamle endnu mere opbragt — "Hvad kommer hendes Brændehandel mig ved? Jeg agter Intet at kjøbe af hende. Gaa strax fra min Dør. Jeg har ikke Tid til at høre paa al den Snak!"

Med disse Ord slog hun Vinduet i, saa at hun nær havde klemt Næsen af Elias, der var gaaet ganske nær hen ved det.

Elias bankede atter paa, dog ikke paa Døren, men paa Vinduet, hvorved han stod, og det med saadan en Ivrigheid, at den ene af de smaa Ruder gik itu og faldt klingende ned paa de frosne Brostene, hvorfra Sneen, formedelst den stærke Storm, var bortblæst.

"Saa skal I da ogsaa times al Landsens Ulykke,

„I lumpyne Kjæltringpak!“ — raabte Qvinden rasende, idet hun atter aabnede Binduet — „For I gjøre Bold hos Folk, der paa sliq en ulykkelig Dag holder sig inde for ikke at rage i Klammeri med Nogen? Dersom mine Sønner vare hjemme, da skulde de vise Eder hvor David kjøbte Ollet. Min Garn gryde koger alt hvad den kan. Gaaer I ikke herfra, skal jeg give Eder lidet af den kogende Sud over Hovedet! Afsted! Pak Eder!“

Urania forsøgte atter at bevæge den Rasende ved at afmale hende Christines Mathed, der neppe vilde tillade hende at gaae videre. Hun forsikrede: at de vilde betale hende godt, for blot at udhvile sig noget hos hende, samt nyde en lille Bedersvægelse; men Konen var ubevægelig. Efter en ny Strøm af Skjældsord og Trudsel slog hun atter Binduet i, efter at have forbandet saavel Tycho Brahe som hans Dage og sagt: at hun aldrig lod en Fremmed paa nogen af disse Dage træde over sin Dørtærskel.

Christine segnede ved disse Ord halv asfmægtig mod Jorden; hun var faldet, dersom Urania ikke havde grebet hende i sine Arme.

„Min dyrebare Bedstemoder!“ — raabte Urania forfærdet og slynge sine Arme fastere om den Segnende — „Fat dig! Gud raader jo saavel over disse som over Aarets andre Dage! Saml dine Kræfter! Slynq din Arm om min Hals og støt dig paa min Skulder. Hisset, bag Banken, seer jeg en stærk Røg opstige. Der maa være et Huus. See, at du kan

holde ud at gaae dertil. Alle ere ikke saa følelsøse som denne Kone. Saadan! Støt dig med den anden Arm paa Elias. Stedet, hvor Røgen kommer fra, kan ikke være meget langt borte. Nu gaaer du jo ret godt. Vi gjøre bedst i, at blive der til imorgen, og saa, som vi ønske, see at faae os en Vogn for at komme videre."

"Forbarmende Himmel!" — raabte Christine, medens hun mere slæbte sig end gik afsted — "Harde jeg erindret: at det idag er den første Marts — jeg skulde ikke forladt Ramløse, om jeg endogsaa skulde have ligget i Løen om Ratten! O, min elskede Mand! din Bliisdom var stor. Himlens Stjerner vare en aaben Bog for dig; men du vilde vende dig af Sorg i Graven — dersom det var muligt, at du funde vide, hvor uhykkelig jeg stedse er paa de Dage, som du opdagede ere uheldsvangre. Aldrig have de været uden sorgelige Følger for mig og dette Barn. O, Gud! bevar os fra alt det, som er ondt paa denne Dag, og lad os skue næste Dag oprinde, uden at noget Slag af Skjæbnen atter sonderknusende har ramt os!"

"Det vil han, min ædle, ærværdige Moder!" — sagde Urania og trykkede den Høitelskede fast til sig, idet en Rytter i fuldt Trav jog dem forbi, og de næsten vare komne op paa det Høieste af den ellers ikke meget steile Banke.

"Tager jeg ikke meget fejl" — udbrød Elias efter en kort Tausshed — "saa var det Steen Brabes

Tjener, der foer os forbi. Naa, han rider godt, naagtet han iforgaars er staaet op efter sin Sygdom."

"Gud! jeg skælver for dette Menneſke!" — ſagde Chriſtine rystende af Skræk og Kulde. — "Han er ligesaa ſlet ſom hans Herre. Hvad kan han vel ſkulle her? Det lader jo næſten ſom om han ..."

"Steen Brahe" — gjenſvarede Elias — "har jo en Gaard, ſom ligger paa denne Vej, en og en halv Mil fra Landskrona. Maafſee at han er ſendt i et Grinde dertil. Naa, Gud være lovet! der ligger jo et ſmukt og ſtort Huus lige for os. Frue! Det er bedſt at I flyer mig en Krone. Jeg tænker, at Folkene blive bløde om Hjertet, naar de ſee, at vi banke paa med Penge i Haanden."

Chriſtine gjorde ſom han ſagde. De vare imidlertid komne til Huſet. En ung Mand gik og ſkovede Sneen fra Væggene. Elias ſpurgte om de for en Krone, ſom han viſte ham, kunde opholde ſig hos ham til næſte Dag. Manden betænkte ſig lidet og betragtede de Vandrende nøie. Derpaa ſagde han, dog uden ringeſte Haardhed i Udtrykket:

"Jeg veed det ikke. Jeg maa forſt tale med min Kone. Vi tage ikke gjerne imod Nogen paa een af Tycho Brahes Dage."

Han gik hurtig ind i Huſet.

"O, Gud!" — bad Chriſtine og hævede ſine rystende Hænder mod Skyerne — "Frels og bevar os paa denne forfærdelige Dag, og lad os ikke omkomme under aaben Himmel!"

Manden kom tilbage og luffede Døren heelt op, idet han med megen Blidhed udbrød:

„Kom kun ind, I stakkels Folk. O, hvor den gamle Kone ryster! Faan mig Eders Arm og lad mig ledsage Eder ind i Stuen. Behold I kun Eders Penge!“ — vedblev han til Elias, der rakte Kronen hen imod ham. — „Vi ville ingen Penge have af Eder. Tog vi imod Betaling idag, vilde vi kun have liden Lykke af den. Kom nu ind og varm Eder ved Ovnen. Min Kone er isærd med at sætte noget Æl til Eder over Ilden.“

„Himlen lønne og velsigne Eder!“ — sagde Christine med Jnderlighed, idet Manden førte hende til Kænestolen ved den varme Kaffelovn — „men min gode Mand! vi ere aldeles ikke fattige, omendstjendt vi trænge til Eders Medlidenhed. Vi ville betale, hvad vi nyde hos Eder; og kan I imorgen forstaffe os en Vogn til Skoven ved Kongsgaarden, i Nærheden af Landsfrona, da ville vi med Glæde betale den, om den endog koster fem eller sex Kroner.“

„Det vil vel finde sig“ — gjensvarede Manden — „men, som sagt, idag modtager hverken min Kone eller jeg en Skilling.“

Urania saae sig om i Stuen. Den var rummelig og net, og Bohavet var bedre end det hos Bønder pleier at være. Kisterne og Skabene vare blanke som et Speil. Der var store Messingknapper paa Kaffelovnen, og et uhyre stort og bredt Messingsfad stod ovenpaa den. De tvende Senge, der stode i Stuen,

vare vel opredte. De prunkede med smukke udsyede Budevaar, og Lagenerne paa dem vare hvide som den nysaldne Sne. Foran den ene stod en smuk udstaaren Trævugge, hvori der laae et, omtrent et Aar gammelt, selv i Sønnen smilende Barn.

Konen kom med Ølet, som var i et stort Søvlaags Kruus, hvilket hun, da hun havde kommet en heel Deel Honning i det, bar hen til Christine og bad hende med megen Venlighed at drikke og saa lade Kruset gaae videre.

Christine var henrykt over denne gode Modtagelse. Med et ømt, takkende Blik modtog hun den oplivende Drik af Konen, og hendes Glædestaarer randt ned paa Krusets Laag, da hun, efter at have druffet, luskede det og rakte det til Urania, som igjen leverede det til Elias, der havde lagt Risterten og de indsyøbte tvende Pengeposer paa Bænken ved den øverste Bordende. Medens de drak, dækkede Konen Bordet med hvad Huset i en Hast formaaede, og bad med megen trohjertlig Godhed sine Gæster at spise.

Barnet vaagnede, medens Moderen var ude at hente noget i Spisefammeret. Urania tog det op af Buggen; og hun frydede sig inderligen, da den underfjønne Dreng rakte Hænderne ud imod hende og slyngede dem om hendes Hals.

„Hvad hedder dette deilige Barn?“ — spurgte Urania den unge Kone, der just kom ind af Døren med en Hvedefage i Haanden. — „O, Moder! hvad

J er lykkelig, at J har et saa yndigt Barn! Hvad hedder det?"

„Hans Ulrik Gylldenløve“ — gjensvarede Konen og tog Drengen af Uranias Arme — „Min Moder har været den gode unge Herres Amme. Han og jeg ere Pattesødsfende, og han har gjort os meget godt. Derfor have vi opkaldt Drengen efter ham. Da han, med Kongen, var her for to Aar siden, dandsede han paa mit Bryllup. Gud velsigne den ædle unge Herre! thi han er saa god og nedladende imod Alle. Det Meste af det, som J her see, have vi anskaffet for den rigelige Brudegave, han gav mig. O, hvor det skjar mig ind i Sjælen, da jeg for et halvt Aar siden hørte, hvilken stor Hjertesorg han havde, da hans Moder paa saadan en ynkelig Maade omkom i Ramløsa. Jeg gik til Helsingborg og talte med ham hos Stiftamtmandens. O, hvor den gode unge Herre var bedrøvet. Sorgen talede ud af hans smukke Dine. Den salige Fru Karen har nok ogsaa gaaet Dødt nok igjennem i Verden og er blevet slemt forfulgt af denne Fru Wibke, som hun dog selv har opdraget. Vi havde her hørt en Fugl synge en Smule derom. Jeg spurgte derfor Herr Gylldenløve, om det var sandt, og han nægtede det ikke for mig. Min Moder siger: at Fru Karen var det deiligste Fruentimmer, hun i sine Dage har seet. Derfor er det nok, at den unge Herre er saa smuk; thi uagtet han har mange af Kongens Ansigtstræk, har han dog mange Lineamenter efter sin smukke Moder. Det

har min Moder sagt mange Gange. Det gjorde hende saa ondt, at hun ikke vidste, at den salige Frue sidste Sommer var i Ramløse; hun vilde ellers gaaet dertil og besøgt hende, hvilket da ikke var mere end hendes Skyldighed: thi Fruen har gjort hende meget Godt. Hun har aldrig bragt hende Drengen uden at hun har givet hende enten en Tomark eller en Krone. O, jeg vilde ønske, at I kjendte Herr Gyldeuløve. I skulde da sande mine Ord: at han er det skønneste Mandfolk, der er til. Har I da aldrig seet ham?"

Uranias Kinder blussede som Ild. Det var hende umuligt at svare. Hun bøiede sig ned over Barnet, for at skjule sine fremvældende Taarer. O, hun søgte tilfulde, hvormeget hun havde tabt ved at frastige sig den elskede Ungling, og hendes aldrig lagte Hjertes Bunde begyndte atter at bløde.

Christine saae sit elskede Barns Smerte og tog hende kjærligen i sine Arme.

Elias trykkede hendes Haand med Omhed til sine Læber. En Taare glindsede i hans gamle Die ved at blive vaer, at Stormen i hans elskede unge Tomfrues Hjerter endnu ikke havde lagt sig.

Konen, der var bestjefstiget med sit Barn og ikke lagde Mærke enten til Uranias stærke Bevægelse eller de Andres Deeltagelse, vedblev, uden at vende sine Bine fra Barnet:

„Det er dog en stor Synd, at saa huld og god en Herre skal tvinges til at indgaae et Ægteskab,

der er saameget imod hans Tilboielighed; thi da min Moder, kort efter at Fru Karen døde, var i Kjøbenhavn for at hente de tyve Daler, som han aarlig gav hende, fortalte man: at han skulde ægte en Jomfru Grubbe, der skal være meget ond og meget grim. Kongen vil vel ikke tvinge ham, dertil elsker han Hans Ulrik altfor meget, men han ønsker det; og da, som man siger for sandt, den unge Herre elsker et Fruentimmer, som han ikke kan faae, da hun er af ringe Stand, er det ham ligegyldigt, hvem han faaer; og jeg kan tænke: at det vel heller ikke er godt for ham, at nægte en saa god Fader Noget. Vare den velsignede, gode unge Herre ikke bær af Sorg derover endnu forinden Brylluppet; thi at han sørger og græmmer sig, er baade vist og sandt. Det kunde min Moder see paa ham. Hun fortalte mig det med sine grædende Taarer. At jeg ogsaa sørger derover, er Noget, som følger af sig selv: thi vi have dog Begge diet eet og det samme Bryst og ere derfor paa en Maade Sødsfende. Til Foraaret kommer han her til Staane, for at besøge Herr Steen Brahe paa Knudstrup. Da gaaer min Moder og jeg hen til ham, og jeg tager Drengen med mig. Han bør dog see sin lille Navne. Det er ikke mere end billigt."

Urania havde hørt Altformeligt. Hendes Hjerte var nærvædet at briste. Hun vaskede hen mod Stuedøren for at gaae ud i Forstuen, at hun kunde følge sin altfor store Bevægelse, idet hun stammende udbroød:

„Her er saa varmt i Stuen. Blodet stiger mig til Hovedet. Jeg faaer ondt.“

„Kom og gaae op i vor Overstestue!“ — sagde Konen og aabnede Døren til den — „Der er ikke saa koldt, og det trækker ikke der som i Forstuen.“

Urania fulgte Indbydelsen.

Konen lukkede Døren i efter hende.

Christine ilede op i Stuen, for at trøste sit sorgfulde Barn. Men Urania var trøstesløs. Hun følte kun altfor vel, at hun elskede den Herlige med en Lidenskab, der først kunde endes med hendes Liv. Hendes qualomspændte Hjerte var i en stærk Bevægelse. Med vilde Slag slog det i hendes skønne Barm; omfæddet mildnede en velgjørende Taarestrøm hendes Smerte, men den kunde ikke standse den. Uranias Lod var fastet. Glæden var for evigt flygtet af hendes Sjæl, og hun kunde ikke andet end beklage, at den høitelskede herlige Ungling var en Kongesøn.

Det varede ikke længe, inden Uranias sorgmodige Stemning, om det ellers var muligt, meget blev forøget: thi hendes elskede Bedstemoder klagede over en stærk Hovedpine, der tiltog i den Grad, at hun maatte bringes til sengs, hvor hun, efter en urolig Slummer, vaagnede op i Vildelse og raabte: at Rauber vilde myrde saavel hende som Urania; ja hendes Sygdom og Phantasering tiltog i den Grad, at hun vilde springe ud af Sengen for at flygte for den formeentlige Morder. Snart kjendte hun hverken Urania eller Elias, antog den unge Mand for Rauber

og freg frygteligt, hver Gang han blot kom op i Overstestuen, hvor hun laae. Sa hendes Tilstand blev efter Midnat saa frygtelig, at det var nærved at hun maatte bindes til Sengen.

Man kan tænke sig, hvad Urania leed ved at see den dyrebare, moderlige Veninde i en saa skræffelig Forsatning! Uagtet hun ikke den foregaaende Nat havde sovet, maatte hun vaage hos den kjære Syge, hvilket hun gjorde med den største Omhu, og pleiede hende paa det Omhyggeligste. Det var nu ikke at tænke paa at komme videre. Urania takkede Gud for, at de vare komne til saa gode Menneſter, hvor de for det Første kunde blive; og det viste sig i Gjerningen, at Urania ikke havde taget feil i Henseende til sin gode Formening om de unge Folk; thi de viste hende, hendes Bedstemoder og Elias al mulig Godhed; og næst Himlens Bistand, kunde Urania takke denne gode Familie for Bedligeholdelsen af det hende saa kjære Liv, der var i megen Fare og svævede i Dødens aabne Strube; thi den unge Kone vaagede hver anden Nat hos den Syge, og hendes Moder, der havde megen Ovelse i Lægekunsten, opgravede, saasnart Frostfoden kom af Jorden, kraftige Rodder, som hun kogte, hvoraf Christine maatte drikke, hvilket snart standsede hendes vilde Phantasier og omsider, skøndt seent, aldeles helbredede hende.

Urania havde frygtet meget for: at den Tid, naar Træerne slaae ud, skulde være farlig for hendes Bedstemoders Liv; men til hendes Glæde gif den

lykkelig over. Da Træerne prunkede med deres lysegrønne Blade og Rattergalen slog sin første Trille i deres bukkede Toppe, kunde Christine, ledet af Urania, gaae under dem; og paa en stærk Kræftesløshed nær, var hun ganske helbredet.

De begyndte nu at tænke paa at reise videre efter den første Bestemmelse, saameget mere som Stedet, hvor de vare, laae midtvejs imellem Ramløse og Knudstrup, og han, som Urania aldrig kunde glemme, vilde jo til Knudstrup, ja muligen at han allerede var kommet der.

Elias havde talt deres Penge. Den lille Pose indeholdt sex hundrede Ducater, og den største: fem hundrede Kroner. Dette var en anseelig Summa, hvoraf de for Fremtiden kunde have et tarveligt Udkomme. Efter nøiere Overlæg blev det derfor besluttet: at de vilde kjøbe sig et lille Sted og bosætte sig i Landskrona. Der kunde Urania have Leilighed til at tjene Noget ved Haandarbejde, hvori hun besad megen Færdighed. Elias reiste derfor med deres tjenstagtige unge Bært dertil, for at see, om der var noget tilkjøbs. Naar Handelen var sluttet, vilde Christine og Urania først komme dertil.

Imidlertid bestilte de det nødvendige Bohave hos deres Bært, der, skjøndt kun en Bonde, var en duellig Snekker, hvilket han lovede skulde blive færdigt til Sanct Hansdag, til hvilken Tid de vilde indflytte. Urania anvendte denne Tid til at sye nye Klæder til

sig selv og Bedstemoderen, overensstemmende med Kjøbstedsfolks Brug; og saasnart de vare færdige, flødte de sig strax saaledes, for at den Dragt, de i flere Aar ikke havde baaren, ikke skulde være dem altfor fremmed.

Kjøbet blev, ved Mægling af Borgemeesteren, rigtig og godt sluttet. Et nydeligt Huus, med en god Have, der gik ud til Marken, blev Urania — thi i hendes Navn blev det kjøbt — overdraget for halvandet hundrede Kroner; men det kunde ikke tiltrædes før en Maaned efter Sanct Hansdag, til hvilken Tid de maatte beslutte sig til, at blive hvor de vare.

Urania, der endnu ikke havde været længere end i Haven, blev, loffet af det yndige Foraar, fristet til at gaae lidet ind i Skoven, paa hvilken Vandring den asfmægtige Christine ikke kunde følge hende. Det Skovparti, der var lige ved Gaarden, var ikke meget smukt, da det manglede en fri Udsigt. Længere borte vare der høie Banker, og Urania troede, at der fra en af disse Skovbanker maatte være en herlig Udsigt; og hun bedrog sig ei heller. Den kunde næsten lignes med Udsigten fra de bøhmiske Bjerger, og var yderst fortræffelig. Man kunde med det blotte Øie oversee en Deel af Skaane, ja see over Sundet lige ind i Sjælland.

Urania fortro, at hun ikke havde medtaget Kikferten, da den ret der kunde virke, og hun besluttede

næste Gang, naar hun foretog denne Vandring, at tage den med sig.

O, en lønlig Stemme i Hiertet tilhvijsede hende: at hun maaskee kunde faae et Glimt af den elskede Ungling at see, enten paa Strandbredden ved Kronborg, eller muligen paa Knudstrup: thi han vilde jo besøge Steen Brahe, og Konen talte jo om, at han muligen allerede var der. Urania vidste nok hvad det var for en magnetisk Kraft, der trak ham til Skaane; men hun vovede neppe at tænke det. Tanken om ham var jo allerede en Forbrydelse — thi han var jo en Andens forlovede Brudgom. Og dog kunde Urania ikke lade være at tænke paa ham, hvilket hun ogsaa ret af Hiertets Jnderste, ja stedse gjorde.

Bed nøiere at overveie og drøfte Tingen, blev Urania enig tilsidst med sig selv om: at det kunde ansees for en Synd, om Gyldeuløve tænkte meget paa hende, da han, saa at sige, var en Andens Eiendom. Hvad hende angik, da var Forholdet anderledes. Hun tilhørte ingen Anden, og vilde hele sit Liv ikke tilhøre Noget. Tanken om ham kunde derfor ikke være Synd, uden imod hende selv. Det, at hendes Hjerter stedse kom til at bløde ved at tænke paa den Elskede, og ret levende forestille sig hans hele Elskværdighed, denne uendelige Smerte var bleven den uhyggelige Bige kjær. Det var hendes Fryd at forøge den, og hun syntes, at det var en Salighed, i den at finde Døden, naar den tidlig eller seent knuste hendes Hjerter.

Saaledes var Urania blevet enig med sig selv, da hun den syvende Mai forlod sin Bedstemoder, der sad paa en Bænk under et blomstrende Æbletræ, og gik med Rifferten under Armen til Skovbanken, hvorfra der havde den skønne Udsigt. Christine var meget urolig, fordi det var een af Tycho Brahes Dage. Dog, det at nyde en smuk Udsigt, og see sjerne Egne igjennem en Riffert, kunde jo ikke kaldes: at foretage sig noget af Vigtighed, og Urania lovede jo inden Middag at komme tilbage, og Kloffen var allerede ti. Det var altsaa kun i to Timer hun vilde blive borte og Skoven var jo kun en halv Fjerding-Vei fra Huset. Dog blev Christine mere og mere ængstelig, jo længere Tiden gik inden Urania kom tilbage. Det var Frygten for den som ond betegnede Dag, der gjorde hende saa bekymret, hvorfor hun Kloffen ellers sendte Elias ud for at møde hende og bære Rifferten, der var temmelig tung for hende; men Elias traf ikke sin Jomfru paa Skovbanken; men han saae tydelige Spor af at hun havde været der. Der laae endog et langt Silkebaand, som hun havde tabt; ja det saae ud, som om hun med Magt var ført derfra og havde forsvaret sig: thi der laae tillige en Flig, som var revet af en Bondekofte — og der var tydelige Spor af en stor Vogn nedensfor Banken.

Elias kom ved denne Opdagelse til at ryste af Skræk; dog fattede han sig saameget, at han fulgte Sporet af Vognen; men det tabte sig snart paa en almindelig Kjørevei, hvor mange Vogne, paa Kryds

og Tvers, havde efterladt sig Spor i Sandet. Den sorgfulde Gamle var ikke saa lykkelig at kunne tvivle. Urania maatte være bortført. Han streg høit af Fortvivlelse, medens han løb hjem til den ulykkelige Christine, og rev det hvide Haar af sit gamle Hoved.

Christine var endnu i Haven, da Elias, forstyrret og i Vorden, med vilde Miner traadte hen til hende.

„Forbarmende Himmel!“ — raabte den ulykkelige Gamle — „hvor er Urania, min elskede Sønnedatter? Følger hun ikke med dig?“

„Hun er borte! Røvet bort fra Eder, ædle Frue! Skurken, Steen Brahe, triumpherer. Forbandet være den Stund, han blev født! den Moder, der bar ham under sit Hjerte! hele den djævelske Slægt, der har dynget saamange Ulykker over Eders Hoved. Hverken Jomfru Urania eller Eders Rikkert var at finde. Her er Eders hulde, ulykkelige Datters Livbaand. Det er forkrøllet. Hun har altsaa forsvaret sig imod sine Røvere! Himlen er for langt modig! De onde Menneſter formaae Alt imod de Gode. Reis Eder, Frue! vi maae afsted. Knudsstrup er kun to Mile herfra. Derhen har den rige Belystning, der troer, at han kan, hvad han vil, fordi han har Penge, sikkerligen bragt hende. Kan I ikke gaae, vil jeg slæbe Eder afsted, og jeg vil undervejs, lige indtil min Strube brister, raabe:

„Steen Brahe er en Røver, en Morder! Han

har berøvet en affældig paa Gravens Bred vandrende Kone hendes eneste Trøst og Støtte i Alderdommen: hendes ædle, elskede og uskyldige Barn. Hævner, hævner denne Udaad! Riber hende ud af hans røverske Hænder!"

"Ja, du har Ret!" — raabte Christine næsten i Vildelse — "Jeg vil afsted. Jeg maa afsted. Hvad agter jeg min Svaghed? Jeg er stærk. Fortvivlelsen, skal give mig Kræfter. Knudstrup er min Uranias retmæssige Eiendom. Hun har arvet det efter sin Fader. Er det ikke nok, at de Uhyrer har berøvet hende hendes Herresæde? Vil de nu ogsaa berøve hende Livet? Thi kan hun vel leve, adskilt fra mig og berøvet sin Frihed? O, Urania! mit ædle, elskede, eneste Barn! Saa er du da nu i Skurkens Bold, der ønsker at fordærve dig! O, Gud! Om Bold og Ondskab skulde seire; om min hulde Urania Elias! ræk mig din Haand! Vi ville strax afsted. Nægter han mig mit Barn! Vil han ikke udlevere mig hende — da Elias! da gaae vi til Kongen selv. Vel veed jeg: at han ikke var min Mand god — men han er naadig og rejsfærdig. Han vil ... Og hvad forlanger jeg da af ham? Kun at han vil forstaae mig mit bortrøvede Barn, der maaskee i dette Dieblig krymper sig under sin Rovers Hænder! Forbarmende Gud! om det var saa for sildigt? Om mit ulykkelige Barn ... O, min Urania! O, Gud! Jeg føler"

Hun segnede tilbage og var faldet, dersom Elias ikke havde grebet hende i sine Arme.

„O, Frue!“ — raabte han fortvivlet — „Kom til Eder selv! I maa ikke døe! I skal faae Eders elskede Barn igjen: om jeg saa skal stode min Tollerkniv, lige til Skafet, ind i Røverens Hjerter!“

Christine horte intet mere. Hun var i en dyb Afmagt sunket tilbage paa Stolen.

Urania var saa fordybet i at betragte den Ræmpeborg ved Sundets Bred, det herlige Kronborg, hvor den hulde kongelige Yngling enten allerede var eller skulde være Befalingsmand, at hun glemte Alt om sig, da hendes hele Sjæl var Die og hun ikke havde anden Tanke end — Gyldenløve. En hoi, majestætisk Skikkelse viste sig paa det ene Taarns flade Tag eller Altan. Uranias Hjerter bankede heftigt — thi hvem anden kunde det vel være, end Gyldenløve? Dog den elskende Pige maatte tilstaae for sig selv, at dette kun var en Formodning, som hendes elskende Hjerter skabte; thi Afstanden var for stor, til at hun med Visshed kunde bestemme det. Hans Figur var det rigtignok, og Purpurkaaben med den rige Guldbremme hentydede paa en Person af hoi Byrd — men var det derfor vist, at det var Gyldenløve? Dog Urania troede det, og hendes Hjerter bævede i en smerteblandet, veemodig Fryd, der tiltog jo mere hun stirrede paa den formeente Elskedes Skikkelse; og hans klare Navn gik over den ulykkelige Piges Læber, idet hun slap Rifferten, der var opslillet imellem

en Bøgs dobbelte, fløvede Stamme, og udstrakte sine Hænder mod den fjerne Strandbred, hvor den Evig-
elstede levede og aandede.

Neppe vare de sidste Ord gaaet over Pigens Læber, før hun gav et Skrig af Forsærdelse — thi tvende senefulde Arme omslyngede hendes smækkre Liv og forsøgte at rive hende bort fra Træet, hvorved hun stod. Med den høieste Sjæleangst slyngede Urania sine Arme om det og skreg høit om Hjælp. Men istedetfor at erholde denne, styrtede trende med Pistoler i Beltet bevæbnede Karle til og vristede Uranias Arme løs fra Træet. Det hjalp ikke at hun uop-
hørligen skreg og forsvarede sig, som om man vilde berøve hende Livet. Hun var paa et Sted, hvor Ingen kunde høre hende. Hendes Modstand uagtet, blev hun dog bortslæbt, dog saa lempeligt som muligt, og løftet ind i en Bogn, hvori der sad et Fruentimmer, hvis hele Ansigt næsten var indhyullet i et Klæde. Tvende af Karlene, hvoraf den ene havde Rifferten i Haanden, steg ind i Bognen med. Den Tredie var Rudst; den Fjerde spang sig op paa en Hest, der stod bunden ved en Buss — og Bognen dreiede om og foer, saa stærkt som Hestene kunde løbe, og Træerne ikke forhindrede det, ind i det Tykke af Skoven, hvori den mere og mere fordybede sig.

Uranias Fortvivlelse var grændseløs; men hendes Skrig om Hjælp og Redning steg forgjæves mod Himlens Skyer. Det var, som om hele Naturen var døv ved hendes Glendighed; og den Uerbødighed,

Karlene viste hende, samt Dvindens indsmigrende søde Ord, hvormed hun søgte at berolige hende, bød dog kun til at forøge den.

Hendes Tilstand var frygtelig. Hvor stærk Bogen end førte, forsøgte hun dog flere Gange at springe ud af den. Den Fare for hendes Liv og Lemmer, som derved var forbunden, kom ikke i Betragtning. Hun anede allerede, i hvis Bold hun var, og, det koste hvad det skulde være, hun vilde rive sig ud af den. Livets Fortid agtede hun i dette rædselsfulde Dieblif for Intet.

Den Hefstighed, hvormed hun stred mod sine Bortførere, maatte omsider vige for det koldere Overlæg, saameget mere, som hun saa, at hun ved den udrettede Intet. Hvad der, næst hendes skrækkelige Stilling, ængstede hende meest, var Rikkerten, da den let kunde forraade hendes sande Stand og udsætte hendes gode Bedstemoder for de stolte Brøders Forfølgelse.

Urania havde en fiin, ved den omhyggeligste Opdragelse dyrket Forstand og megen Vandsnærværelse, hvorfor hun, sin overhængende Ulykke uagtet, snart var sattet. Hun holdt derfor op at strige og klage, og spurgte Fruentimmeret i Bognen, hvorhen man agtede at føre hende; men denne Djævelinde, der lod sig bruge til et saa nedrigt Foretagende, undskyldte sig med: at hun desangaaende var paalagt Tausked, men bad Urania iøvrigt at være rolig, da der intet Ondt skulde vedersfaes hende; dog lod hun sig tillige

forstaae med, at hun nok kunde bevæges til at sige hende Sandheden, dersom de kunde blive alene, idet hun med en Mine, der udtrykte Frygt, rykkede med Hovedet og skottede hen til Karlene.

Bognen vedblev, dog med en noget sagnet Fart, at kjøre videre; men det var yderst sjældent at den kom paa en Vej; stedsse maatte den giøre sig selv Spor, igjennem Skove, over Heder og Enge, saa at det lod til: at dens Bestemmelsessted var meget langt borte, og af enkelte Yttringer imellem Qvindelmenneket og Karlene lod det til som om de skulde kjøre hele Natten.

Urania, som vidste, at Knudstrup ikke var uden et Par Mile borte fra Stedet, hvorfra hun blev bortført, troede derfor, at Steen Brahe, vilde lade hende bringe til et langt bortliggende Sted, for desbedre at kunne skjule sin Udaad; og en svag Straale af Haab dalede ned i hendes Sjæl; thi der var dog en Mulighed i, at hun, i den frembrydende Nats Mørke, ved en vel anbragt List, som hun gjorde sig Umage for at udtænke, kunde komme til at tage Flugten.

Dersom dette, som kun var alt for usandsynligt, skulde mislykkes, da var der Intet, Urania med mere Høie kunde ønske var borte, end den hende saa fjære Rikfert; og hun besluttede, skjøndt ikke uden den største Smerte, at opoffre den, for ikke at røbe den, saavel for hende selv, som for den ædle Gamle, saa vigtige Hemmelighed. Under Foregivende af at Karlen, som

holdt Rifferten, lod den formeget skumple, forlangte hun selv at holde den, hvilket man elheller nægtede hende; og hun lagde den i sit Skjød, med det Forsæt, ved første givne Leilighed at kaste den ud af Bognen, i en Mose eller Sligt, hvor den ikke saa let kunde blive seet og funden.

Lidet før Mørkningen kom de i en Skov til en Bro, der gik over en temmelig dyb Åa. Urania forsømte ikke at benytte sig af Leiligheden. Ubemærket hævede hun Rifferten op til sit Bryst og knugede den som en kjær Ven, fra hvem man for stedse adskilles, til sit Hjerte; og da Bognen var midt paa Broen, trykkede hun det usorlignelige Kunststykke med Omhed til sine Læber, idet hendes Taarer, dog i Stilhed, flød strømmevis, og hendes Hjerte var bristefærdigt. En rask Bevægelse — og Rifferten laae i Vandet.

Saa vel Karlene som Qvinden bleve yderst forundrede, da de, i samme Dieblig Rifferten foer ud af Bognen, saae hvad Urania gjorde, og styrtede over hende for at gribe den; men det var for sildigt — den var allerede sjunket ned paa Bunden i Åaen; dog bevirkede dette saameget, at Urania blev tvungen til at stifte Blads og sætte sig imellem Fruentimmeret og den ene Karl, da hun før sad paa et Sæde med Qvinden alene; thi de frygtede nu mere end før, at hun, naar Mørket indtraadte, skulde springe ud af Bognen.

Keppe var det blevet mørkt, før Rudsfen erklærede:

at han havde kjørt vild, og aldeles ikke vidste hvor de vare, eller om Hestene gik mod Østen eller Vesten. Han troede — saa forsikrede han — at de i flere Timer havde kjørt om i den uhyre Skov, hvor de befandt sig, da han syntes trende Gange at have været ved den Banke, der laae lige foran dem, som de nu atter skulde over.

Ingen Efterretning kunde være Urania kjærere end denne, og Haabet om at komme til at flygte blev mere levende i hendes Sjæl. Det blev snart saa mørkt, at man ikke kunde see en Haand for sig — og Rudsten erklærede: at han ikke før det blev Dag kunde føre videre. Han blev derfor holdende ved en Klynge Træer nedenfor en steil Skraaning, hvor han vilde tilbringe Natten.

Qvinden lod til, ikke at være af hans Mening: thi hun paastrød, at naar han blev ved at føre, fandt han nok Veien, idet hun forsikrede: at Herren vilde blive rasende, naar de ikke, inden næste Aften, vare paa Bornholm, hvor han bestemt ventede dem.

„Paa Bornholm?“ — raabte Urania betagen af den yderste Forsjærdelse — „Vil I slæbe mig til Bornholm?“

„Tys! Vær ganske stille!“ — hviskede Qvinden og lagde sin Mund lige til Uranias Dre — „Naar I vil love mig Taushed, baade nu og siden naar I kommer, hvor I skal være: vil jeg sige Eder Eders tilkommende Skjæbne. I det Dieblis jeg saae Eder

og blev Vidne til Eders Fortvivlelse, stjar det mig lige ind i Hjertet for Eder; thi I er saa ung og smuk, og Godhed og Uskyld lyser frem af Eders Dine. Tys! I maa ikke svare mig et Ord. Det er alene ved List at vi kunne blive alene. Lad som om I faaer Ondt."

Urania betænkte sig ikke længe paa at følge dette Raad og klagede over en stærk Hovedpine. Fruentimmeret syntes med Deeltagelse at høre paa hende og spurgte høit: om hun vilde være alene med hende, eller endog stige af Bognen, hvilket Urania besvarede med ja og anstillede sig som hun tillige havde en stærk Hjerteklemmelse. Kvinden forlangte nu at Karlene skulde lade dem stige ned, hvilket han, der syntes at være den Første af dem, aldeles nægtede, med mindre de vilde gaae ind i den lille Hyrde- eller Faarevogterhytte, som Rudffen, sagde han, havde opdaget, lige ved Siden af Bognen.

En af Karlene slog Ild og tændte en Lygte, hvormed han gik ind i den af Riis byggede med Tørv tækkede Hytte, i hvilken Urania blev indbaaren. Rudffen kom med Forskrifter, der bleve fremsatte paa Hyttens lille Træbord, hvorpaa Deren, da Urania og Kvinden vare alene, udvendigt fra blev tilslutt.

Urania sank, gjennembævet af saamange Sinds- lidelser, ned paa Træbænken, idet hun, under en ny Taarestrom, dog med dæmpet Stemme, udbød:

"Saa er det dog sandt? — O, du evige For-

barmer! jeg takker dig! at der i den skrækelige Glendighed, der omspænder mig, endnu slaaer et Hjerter af Medsynt over min Skjæbne? Ude Rone eller Bige! hvo du endog er, jeg takker dig! af mit inderste Hjerter takker jeg dig! Dersom du kan befordre min Flugt og hjælpe mig af disse Røvers Hænder — da vil jeg med Guld rigeligen . . ."

"Der nævnte I det rette Navn paa disse fire affhyelige Karle," — afbrød Qvinden Urania hvissende — "De ere Røvere og Menneſkehedens Affkum. Men kom nu, min høiædle Jomfru! og vederqvæg Eder med lidet Bliid og Rage! I kan behøve det, da I den hele Dag Intet har nydt. Spiis nu: thi jeg er bange for at Appetitten forgaaer Eder, naar I erfarer den rædsfulde Skjæbne, der forestaaer Eder. Tael aldrig om at flygte! Jeg er, ligesom I, en Fange, der bliver strængt bevogtet, og som kun nødtrungen har paataget mig den, under andre Omſtændigheder, ſaa behagelige Forretning at opvarte Eder. Jeg har ogsaa, ſom I, engang været ung og ſmuk, og er, ligesom I, røvet bort. Nu da den Smule Skjønhed, ſom den Gang var min Ulykke, er viſnet bort, bliver jeg kun brugt til Trælſearbejde og maa dagligen tage imod Hug og Slag. Min Tyrann har ſlaaet det ene Die ind i mit Hoved — derfor bærer jeg dette Plaster over Hullet, hvor det ſad; og det er ene af de blodige Saar, jeg for fjorten Dage ſiden fik, der endnu ikke ere lægte, at jeg maa have mit Hoved ſaa indbunden, at I netop kan ſee min

Ræsetip og Overløbe. Men saa spiis dog, Jomfru! og lad min Fortælling ikke forærde Eder saameget. I er altfor ung og skøn, til at dette saasnart kan blive Eders Lod. Muligen at ..."

"Miskundelige Himmel!" — raabte Urania glemmende enhver Forsigtighed — "Om hvem er det da, du taler? Siig mig for Guds Barmhjertigheds Skyld ..."

"Jesús Christus!" — raabte Dvinden, afbrydende Urania og holdt sig for Munden, som om hun blev forærdet over sit altfor stærke Udraab — "I bringer mig i Galgen med Eders Snak, saadan skriger I" — vedblev hun, atter næsten hvissende — "jeg vil jo sige Eder Alt, naar I bare vil være rolig. De fire Galgenknæbler, der passe paa os her udenfor — thi I skal ikke troe, at de ere Bønder, fordi de gaar i Bønderklæder. Ulven bliver ligesuldt en Uls, om man endog trækker en Faarehud over ham. Seer I — men vær for Guds Skyld stille — de ere Røvere, slet intet andet end Røvere, og deres Anfører, der er en Hollænder af Fødsel, har nu i tolv Aar huseret paa Kysterne langs Østersøen. Det er ham ikke nok, at han røver paa Søen; hans Ugjerninger strække sig ogsaa til Landet, og der lader han sig ikke nøie med at røve Lam og Gæs — han opsnapper ogsaa skønne Piger, som han fører til sine Smuthuller i Biergene. Jeg blev bragt til Færøerne. I skal til Bornholm, hvor han bliver en Deel af Sommeren. Han saar Eder sidste Efteraar i Ramløse,

og har siden den Tid hverken høvt Rist eller Ro, af Kjærlighed til Eder; og han vil have Eder i sin Magt, hvad det endog skal koste. Men, o Gud! jeg er bange for, at jeg er altfor aabenhjertig imod Eder. Dersom I røber vor Samtale for ham, lader han enten Tungen rive ud af min Hals, eller jeg bliver ved den ene store Taa hængt op i et Træ, hvor jeg i det mindste kommer til at dingle i fire og tyve Timer: thi han er den grumme af alle Røvere paa Jorden — ret en Blodhund og en Bøddel. Jeg vilde før være i tyrkisk Fangenskab, end hos ham: thi jeg har hørt: at Tyrkerne dog sælge deres Slavinder, naar de ere fjede af dem, men denne grumme Tyv og Røver beholder dem, lige indtil de, martret paa det Grusomste, døe under hans Hænder. Blive de syge, lader han dem styde, eller, om vi ere paa Egen, drukne. For den mindste Sladdren af Skole bliver Tungen skaaren af dem, eller han, paa russisk Maneer, mærker dem ved at opslænge Næsen og skjære Ørerne af dem; dog dette er endnu ikke det Værste: thi naar han er fjed af en Pige, giver han hende til”

„Hold op! jeg vil Intet vide mere!” — raabte Urania, betagen af en Rædsel, der var altfor stor til at den kan beskrives. — „O, alnaadige, rejsfærdige Gud!” — vedblev hun og vred fortvivlet sine Hænder — „sligt et Affkum taaler du paa Jorden! Jeg takker dig, ulykkelige Pige! for det, du har anbetroet mig. Mine Dine ere nu aabnede. Jeg mangler ikke Mod;

og Gud vil forunde mig Kraft til: ved et rask Stød, eller et Spring i Vandet, at undgaae din skrækelige Skjæbne. Men — dersom dog Flugt var mulig — jeg giver dig fem hundrede Ducater, dersom du, medens vi endnu ere her i Skaane, kan udfinde et Midbel dertil, eller narre de fire Røvere. I al Fald maa du forskaffe mig enten en Dolk eller en god lang Søldefniv. Gud er barmhjertig, han vil tage naadig Imod min Sjæl. Han veed ... Ha! hvad er det? Jeg synes at høre Lyden af et Jagthorn. Nei, jeg tager ikke feil. Hør hvor Hundene gibe og stoe. Det er Rogen, der kommer hjem fra Jagten. O, Gud! om de kom her forbi — og, vi ved at raabe ..."

"Stille derinde," — tordnede een af Karlene ind af Hyttens Dør. — "Der kommer en heel Jagtskare lige her forbi. Dersom I blot aabner Eders Munde, saa ... De forbandede Jægere. Jeg troer, at de neppe ere et Par Bøsseskud fra os. Jeg raader Eder, Jomfru! at være taus. Dersom Hun ved mindste Lyd forraader, at hun er her — da, Bitronelle! maa du have et Klæde ved Haanden, at vi kunne dæmpe hendes Stemme, om vi saa skal stoppe hende det i Halsen. Hurtigt! hører du, Bitronelle! Slut Lygten, at den ikke skal forraade os. Næst du, Dvinde? Jeg skal skyde dig en Kugle for Panden. Den forbandede Nicolai, at høre saadan vild! Hvor let kunne vi ikke blive forraadte; thi før da jeg var krøbet op i et Træ, saa jeg en Mængde Lys ikke

langt herfra. Det kan aldrig seile: vi ere i Nærheden af en Herregaard. Stille! De komme nærmere! Nu gielder det!”

Han tillukkede Døren, som han havde holdt paa Klem, og gif, som det syntes, fra den.

„Ja, nu gielder det!” — sagde Bitronelle næsten hvissende — „nu gielder det at bruge List for at komme af Eders forbandede blodige Røverhænder. Giv mig Eders Strømpebaand! Hurtigt! Hurtigt! Her har jeg mine. See saa! Hjælp mig nu at binde Døren til. Skurkene kan da ikke komme herind, og vi kunne strige, ligesaameget som vi ville, naar vi høre, at Jægerne nærme sig. Naar vi strige, maa vi lægge os plat ned paa Jorden. Skyder saa endog den djevleste Baltzer en Kugle ind igjennem Døren, maa den fare over os. Hører I Trævet af Hestene? Nu er Diebliffet kommet. Lader os nu strige, det bedste vi formaae, at Jægerne kunne frelse os og tage os med sig paa Hestene. Lad os nu begynde.”

„Hjælp! Frelser os!” — skreg de Begge overlydt — „Vi ere bortførte af Røvere! Hjælp! Hjælp!”

Hestene standsede lige udenfor Hytten. Der faldt adskillige Skud. Frygtelige Brøl og vilde Hyl opfyldte Luften. Det forekom den af Dødsfrygt betagne Urania, som om hun hørte Døendes Stonnen blande sig imellem de frygtelige vilde Skrig. Skuddene tiltoge. Hytten rystede, som om den paa flere

Steder blev gjennemboret. Pitronelle skreg frygtelig, at en Kugle havde ramt hende i Brystet; og da det et Dieblif blev lidt stille, hørte Urania hende ralle. Omsider blev Døren revet op. Tvende Jægere styrtede ind og tog den næsten livløse Urania paa deres Arme, idet den ene raabte: at hun nu maatte være rolig, da hun var frelst. Hun blev baaren op i en Jagtvogn, hvori den ene Jæger satte sig ved hendes Side og slyngede sin Arm om hendes Liv, for at den bærende Pige ikke skulde styrte ned af Sædet. Der blev jaget paa Hestene, og det varede ikke længe, inden Urania, der lidet var fattet, mærkede, at Vognen kjørte ind af en stor høj Port — og hun sank, overvældet af utallige navnløse Følelser, ned for sin Befriers Fodder.

Vognen holdt for en bred Trappe. Der kom Folk ud med Lys. Jægeren hævdede den knælende, hans Knæe omfavnende Pige ud af Vognen. Stinnet af Lyset faldt paa hans Ansigt. Intet kan male Uranias Forundring og Forsærdelse ved den Opdagelse, hun gjorde. Hendes Befrier var — Steen Brahe.

„Gud i Himlen!“ — raabte Steen og stirrede paa Urania — „Er det muligt? Det er Eder, skønne Urania! jeg har frelst? I var i Roversnes Bold? Maa, før havde jeg troet, at Himlen skulde falde ned, end jeg kunde formodet, at det var Eder, der saa uheldigen skreg om Hjælp — at det var Eder, som jeg reddede. Maa jeg byde Eder min venstre Arm! I seer, at den hvide er gennemskudt. No-

verne forstode godt at træffe i Mørke. Behag at trine op, for at forfriske Eder lidet! Siden maa I fortælle mig, hvordan I er faldet i disse Affskyeliges Hænder."

Han havde imidlertid ført den næsten bedøvede Pige op af Trappen, ind i et Værelse.

Denne paa saa rædsom en Time fulgte Overraskelse var for stor til at Urania kunde komme til sig selv af den. Som en Billedstøtte sad hun paa den Stol, hvortil Steen Brahe havde ført hende, uden at tale et Ord. Steen brød omsider Tausheden, idet han, ved Hjælp af den venstre Haand, hævede den høire Arm i Beiret og med et ligesom fremkunslet Smil, der blev forjaget af Smerte, udbød:

"Det er formodentligen kun et let Streiffkud, jeg har faaet, men det smerter dog. See, hvor Blodet trænger sig frem gjennem Ormet! I tilgiver derfor, skønne Urania, at jeg forlader Eder, for at lade mig forbinde."

Det var, som om Urania samlede sine adspredte Tanker ved disse Ord, og det blev hende muligt at fremstamme:

"I er saaret! I bløder! For min Skyld har I udgydet Eders Blod! Vær overbevist om, at det smerter mig inderlig, at jeg"

Det var hende ikke muligt at fuldende.

"Tal aldrig om disse Draaber Blod!" — gjensvarede Steen med Omhed — "I ved, at jeg med den inderligste Fryd vilde opoffre mit Liv for Eder.

Hvor takker jeg ikke den Hændelse, der iasten opholdt mig hos min Ven, med hvem jeg var paa Jagt. Uden det Ophold, som derved blev forarsaaget, var jeg kommen den Vel meget tidligere og havde ikke været saa lykkelig, at udrive Ustyld, Skjønhed og Dyb af Lastens Hænder."

Han beed sig i Læberne som af Smerte og forlod Urania med et let Buf.

Den beklagelsesværdige Pige var nu alene. Gensomheden gav hende Anledning til ret at eftertænke sin stræffelige Skjæbne. En saa rædselsfuld Dag havde hun endnu ikke oplevet; og hun blev enig med sig selv om: at hun var revet ud af en stor Ulykke, for at blive styrtet i en anden, der ikke var mindre frygtelig; thi det at være i Steen Brahes Bold, var jo det Værste, hun hidtil havde troet kunde vedsfares hende. Dog, hun havde gjort ham en stræffelig Uret ved i Forstningen at troe: at det var ham, der havde foranstaltet hendes Bortførelse. Ivertimod, han var bleven hendes Frelser. Han havde rovet sit Liv for hendes Redning og var derved bleven saaret. Hun havde selv seet, hvordan hans Kjoleærme var farvet rødt af det Blod, han for hendes Skyld havde udgydet. Hun havde ikke tænkt, at han besad saameget Mod. Ja hun havde endog troet, at han var en Ridning. Den, der var saa ædel, at styrte sig i Livsfare for at redde ubekjendte Menneſter, kunde jo umuligt være ond. Hun havde altsaa gjort ham den største Uret. Maaſkee at han dog ikke, som hun troede

om ham, havde spilt under Dække med Rauber. Hun saae ham nu i et ganske anderledes Lys; og det, at han ikke alene havde frelst hende af Robernes Vold, men derved reddet hendes Ære og Liv — havde jo en hellig Fordring paa hendes Taknemmelighed. Hun kunde derfor umuligt troe: at han vilde benytte sig af den Magt, som et Tilfælde og hans uforsærdede Mod gav ham over hendes Skjæbne, og haabede derfor: at han næste Morgen vilde bringe hende til hendes bekymrede Bedstemoder.

Urania fordybede sig mere og mere i disse Betragtninger, indtil hun blev afbrudt i dem ved en Pige, der kom ind og dækkede Bordet; hvilken, da hun var særdig, bad Urania at spise, da det vilde nok vare lidet endnu inden Herren, hvis Arm Huusholderessen forbandt, kunde komme og gjøre hende Selskab.

Urania glemte at spise, for at vedblive at overtænke sin Skjæbne og den høist besynderlige Stilling, den havde sat hende i til en Mand, som hun, af mere end een Grund, havde Aarsag til at frygte. Hendes Betragtninger bleve atter afbrudte, idet Steen Brahe, med Armen i et sort Bind, der var fastgjort om hans Hals, traadte ind og smilende udbrod:

„Nu er det forbi. Ruglen er blot gaaet igjennem det Tykke af Armen, lige ved Huden. Det er ikke forbunden med den ringeste Fare og vil snart vorde helbredet. Det gif ellers mere blodigt til med Roberne. Mine Folk og jeg nedlagde de Tvende af dem

paa Stedet. Den Tredie frelst sig ved Flugten. Den Fjerde fik vi fangen, og han skal imorgen komme til at besjende den hele Forbrydelse, eller han skal bringes i Kjørnehullet i Helsingborg. Naar han kommer paa Pinebænken, vil han nok saae Tungen igang. Muligen at det kan lede til Opdagelser, der, for den offentlige Sikkerhed, kan være af stor Bigtighed."

"Men den ulykkelige Pige — Vitronelle var hendes Navn" — spurgte Urania hurtigt — "veed man Intet om hende? Hun var indespærret med mig i Hytten. O, Gud! hvor var det muligt at jeg kunde forglemme hende, da I reddede mig? Jeg veed, at hun var truffet af en Kugle i Brystet. Vel syntes hun at være Døden nær, men maaskee at der endnu kan være Haab om"

"Hun har fuldendt!" — afbrød Steen Brahe Urania langsomt og med Deeltagelse i Udtrykket — "Derfor der havde været mindste Livstegn hos hende, havde min gode, tro og ømtfølende Livjæger vist reddet hende. Imidlertid er hun med de andre Liig bragt til nærmeste Landsby, og jeg formoder, at hun, med dem, er lagt ind i Kirkens Vaabenhuus."

"O, Gud! hun var saa god og fortalte mig, hvad der forestod mig," — udbød Urania under stride Taarer — "og istedetfor den Frelse, som hun haabede, maatte hun for min Skyld lide Døden."

Hun fortalte nu Steen Brahe, hvad der paa denne rædselsfulde Dag var vedersfaret hende, hvilket

han med den inderligste Deeltagelse syntes at anhare, ligesom hans hele Væsen og Opførsel rebode forekommende Godhed; og Urania kunde ikke, paa hans gjentagne Indbydelse, undslaae sig for at nyde Lidet af de fremsatte Forfristninger; og han forsikrede: at der, medens han blev forbunden, var assendt en Vogn for at hente hendes Bedstemoder, hvis Opholdssted han vidste. Hun vilde altsaa sikkert indtræffe næste Formiddag. Urania kunde da, om det ikke behagede hende at forunde ham sin Nærværelse i nogle Dage, reise med hende hvorhen hun ønskede. Hans Heste og Vogn skulde være dem til Tjeneste. Han havde, saa forsikrede han, gjort dette, for at udrive den gode gamle Kone af den Urolighed og Skræk, hvori han kunde vide, at hun maatte være geraadet.

Urania takkede ham inderligen for denne Opmærksomhed, endstjondt hun før havde ønsket at følge med Vognen eller strax ved Dagens Anbrud, om hun endog skulde gaae tilfods, ile i den høitelskede Gamles favnende Arme, for at frydes ved Gjenforeningen og standse hendes sjælerystende Marter.

Steen Brahe bad Urania om at sige sig, naar hun vilde begive sig til Hvile, hvilket hun besvarede med at sige: at hun var meget udmattet og ønskede det jo før jo hellere, idet hun bad ham om, at den midaldrende Pige, der havde opvartet ved Bordet, maatte sove i samme Værelse som hun, hvilket han efter en, som det syntes, kort Betænkning indvilligede. Pigen blev derfor beselet, at bringe sine Sengflæder

ind i Gjæstefammeret, hvilket hun dog ikke gjorde, da Urania erklærede: at hun ikke vilde lægge sig, uden hun kunde sove i samme Seng som Pigen, mod hvilket ikke kunde være Noget at erindre; og Herr Steen aabnede selv Døren til Sovesammeret, der var ved Siden af Salen, satte Lys derind, bukkede ærbødigt for Urania og ønskede hende at sove vel, efter at han havde beseet Pigen, at opvarte hende og efterkomme enhver af hendes Befalinger.

Urania kastede sig i Klæderne paa Sengen ved Siden af Pigen, efter at hun omhyggeligen havde tillaaet Døren — men intet vederqvægende Blund kom paa hendes forgrædte Dine, og hun havde i Nattens Stilhed god Tid til at overtænke sin rædselsfulde Skjæbne og den ubehagelige Silling, hvori den havde sat hende.

Urania, der var vaagen før Solen stod op, vækkede den ved hendes Side stærkt snorkende Pige, der tillige med hende stod op og spurgte, om hun maatte bringe hende Mælk eller varmt Ol. Urania vilde kun have et Glas Vand, hvilket var i Kammeret. Hun saae ud af Vinduet, som vendte mod Østen, og fordybede sig i Tak og Priis til Alherren, der saa usfordømtligen havde frelst hende af den stræffelige Nød, hvori hun var geraadet; og den opgaaende Sols første Straaler faldt paa den fromme Piges af Andagt straalende, i Taarer badede Ansigt.

Efter forrettet Bøn vaskede Urania sit Ansigt, Hals og Hænder, hvilket hun hver Morgen pleiede at

gjøre, hvorved Pigen tilbød sin Hjælp, hvilken Urania dog undslog sig for at modtage. Medens hun flettede sit skjønne, rige Haar og snoede det i Krandsen om sin Tinding, spurgte hun Pigen, der paa hendes Bøn vedblev at være i Kammeret:

„Hvad hedder denne Gaard? Jeg veed, at Herr Steen Brahe har flere Gaarde her i Landet. Hvad hedder denne?“

„Knudstrup, min ædle Jomfru!“ — gjensvarede Pigen med Forundring — „J er her og veed ikke engang Gaardens Navn?“

„Hvor var det muligt at jeg kunde tænke paa at spørge derom, da jeg i en saa forvirret Tilstand kom hertil?“ — sagde Urania, endnu gjennemtrængt af den forrige Dags Ræbser — „Det er altsaa Knudstrup, Brahernes gamle Herresæde og Opholdssted? O, du store Blismand, som her første Gang saae Lyset, og den sunklende Himmel med sine utallige Stjerner, og Solen, hvorfra Lyset strømmer — svær din Skygge ikke stundom i disse Haller, hvor du som Barn legede og stirrede beundrende og anende op over Skyerne? Lad din forklarede Aand omsvæve mig her! Aldrig saae jeg dig: thi du har forladt den Jord, hvis stolte Smykke du var, før jeg blev født. Aldrig har din Haand ligget velsignende paa mit Hoved — og dog elsker jeg dig, du Herlige! Tanken om dig og din elskede Mage, der endnu vandrer paa Jorden, skal, lige indtil jeg favner hende ved mit Hjerte, forføde mig de Timer, jeg endnu har at

være her. Mon disse gothiske Haller ikke stundom i Nattens Stilhed sukker dit elskede Navn, medens din udødelige Aand, for Diebliske vendt tilbage til Jorden, drøler her, hvor"

"For Himlens Skyld, Jomfru!" — raabte Wi-gen forfærdet og forseede sig — "Om hvem taler I? Hvem er det, I troer der gaaer her og spørger? O Gud! jeg skjælver og bæver over mit hele Legeme, og jeg troer, at jeg døde paa Stedet, dersom jeg saa det Ringeste. Ulykkeligvis er jeg født paa en Søndag og kan derfor see Spøgelses. Jeg har hørt, at det ikke er rigtigt i den store Ridderisal, hvor alle de mange Billeder hænger; men jeg har aldrig villet fæstet Lid dertil, da jeg endnu dog aldrig har seet Noget. Det er ret affyeligt med slige Billeder! Var jeg i Herrens Sted, da skulde de tages ned og brændes: thi de gloer En lige ind i Ansigtet, hver Gang man gaaer igjennem Salen, saa man er færdig at daane, saa angst og bange bliver man. Det er nu Herrens Forfædre og Ahner, som han kalder dem. Ja der er nogle, som Huusholderessen siger, kun ere af en Sidelinie, og altsaa komne af en Krogvei. Blandt disse er et stort Billede, der skaber sig værre, end som det var galt. Det er som om det var levende og kan ret gjennembore En med sine lynende Dine. Dette Stykke er jeg saa bange for, at jeg knapt tør støve det af — thi det er den store Herremester, der har forgjort saamange af vore Dage. Tycho Brahe hedder han. Han er nok død for mange hundrede

Var siden, men der seer han ud som han var levende. Hans Frue, der staaer ved Siden af ham, er meget smuk, og det er en deilig Dreng, hun holder paa Armen, og ligesom viser Manden; men, er det ikke besynderligt — Herren har ladet hende male et Bleg paa Skuldrene; thi han siger: at hun var født til Trældom og har vanæret den hele Slægt. Det forstaaer sig: til mig har han ikke sagt det, men Huusholdersten, som han siger Alt, har igien fortalt det til mig; og det forsiktrer jeg Eder, Jomfru! Jeg kan aldrig see mig møet paa den maledes Frues smukke Ansigt, og den lille Guds Engel, hun holder paa Armen; og dersom det andet Billede ikke var, gif jeg meget tiere ind i Riddersalen; men da Herremesteren kan gaae ned af Bæggen og blive levende om Natten, maa man vel sjælve og bære for ham om Dagen. Synes I ikke det samme, Jomfru?"

"Jo tilvisse!" — gjensvarede Urania, der med den inderligste Opmærksomhed havde hørt paa den overtroiske Piges ukunstlede Fortælling. Hendes Hjerte bankede heftigt. Hun skulde alisaa see en vistnok tro Afbildning af sin Bedstefader, hvilket hun saa længe havde ønsket. Endog hendes Bedstemoder var der som ung Kone; og Drengen, som hun holdt paa Armen, kunde ingen Anden være end hendes elskede Fader, som hun aldrig havde seet, der var død, før hun blev født.

Urania brændte af Begjærlighed efter at komme ind i Riddersalen. Hun bad derfor Pigen om at vise

fig den, hvilket Else ogsaa var villig til; men først ønskede hun at vide, hvem det var, Jomfruen meente der gik og spogede om Natten, saa at endog Salene bleve bange og sukkede hans Navn.

Urania, som indsaae, at hun maatte være forsigtig, for ikke at røbe sig, vidste ved en snild Bending at undgaae at svare, og Pigen forlod hende et Dieblis for at hente Røglen til Riddersalen, der hang over Kaffelovnen i Dagligstuen, med hvilken hun strax kom tilbage og førte Urania op af en Trappe i andet Stokværk, hvor hun aabnede tvende store Gløddere — og den pragtfulde Riddersal viste sig for Uranias Øie.

Aldrig havde hun før seet en saa stor og riig Samling af udmærkede Malerier. Derilf kom, at de vare Afbildninger af hendes Forfædre; det var derfor ikke uden en dyb Bevægelse i hendes skønne Bryst, at hun traadte ind i Salen, der forekom hende som en Helligdom fra Oldtiden; Billederne bleve, for hendes vakle Sands, til levende Vasener, og hun betragtede dem med den høieste Arefrygt.

Else, der ikke turde gaae ind i Riddersalen, fordi det endnu var saa tidligt, forlod Urania ved Døren. Hun var altsaa alene og kunde aldeles overlade sig til sine Tølelser; — man forundre sig derfor ikke over, at hun næsten tilbedende knælede ned for sin Bedstefaders, Bedstemoders og Faders Billeder, samt at hun talede med dem, og nu fandt en riig Anledning til at glæde sig over Bedstemoderens forventede Ankomst,

da hun vidste, at det vilde være den ædle Gamle en særdeles Fryd, at gjenfsue den Mands Træk, for hvis Skyld hun havde lidt og gjennemgaaet saameget, som hun elskede, ja tilbød, selv i Døden.

Urania havde reist sig og vilde til at forlade de dyrebare Billeder for at betragte de andre, hvormed Salens Vægge vare fulde; men det var hende næsten umuligt at løsrive sig fra dem. Da hun var gaaet tre Skridt, vendte hun derfor om, og hendes Blik faldt især paa Bedstemoderen, som stod der i en lyseblaa, rigeligen guldræmmet Kjole, med en Rosenfrands visket om de blonde Lokker, ung og deilig, i Livets Blomsteralder, med den smilende Dreng paa Armen og Aaget over Skuldrene, i hvis Jernlænker hang tvende med Maff fylgte Spande.

„Stakkels Bedstemoder! ædle, gudhengivne Korsdragerinde!“ — udbrød Urania dybt bevæget og stirrede igjennem Taaren paa det hulde Ansigt, som v. Manderns Kunst havde fremtryllet paa Tæppet — „Hvor sølsomt stikker ikke dette Aag, som Ondskab har kastet over dine trinde Skuldre, af mod din pragtfulde Klædning og Sjæleadelen i dit skjønne, ungdommelige Ansigt! Dette Aag er et sandfærdigt Sindbillede paa dit Liv: thi du bærer det endnu — og det er nærved at trykke dig ned i Jorden. Du vil først tage det i Graven. For min Skyld har du i mange Aar trællet under Aaget; og vel er din Stilling forandret, men du bærer dog stedse Aaget. Er det end ikke Trældoms-, saa er det dog Sorgens-

Uag, der bøier dig mod Jorden. Ugle, ulykkelige Kone! hvem der kunde tage det fra dig — dette skrækelige Uag, hvis Bægt forvolder dig saa megen Smerte! Hvem der kunde“

Urania blev afbrudt i sine Betragtninger af Steen Bræbe, der havde hørt hendes sidste Ord og, idet han gik lige hen til hende, sagde:

„J ynder ikke dette Uag, smukke Urania! Jeg vil tilstaae Eder, at det contrasterer meget med det øvrige Costume. I et overgivent Lune lod jeg det male. Et Indfald, som jeg ofte har fortrydt; thi I Sandhed, dette Draperie, den hele Figur er for skøn, til at worde udstjemmet af Uaget. Man kan let lade sætte Eligt paa et Stykke, men det er vanskeligere, igjen at borttage det. Hvad Originalen til Maleriet angaaer, da har jeg aldrig fortrydt at have givet dette Stykke det eneste Symbol, der er passende til det, og saa ganske udtrykker hendes Stand og det, hvortil hun var født, uden fra den Tid jeg lærte at kjende Eder, hulde Urania! thi dersom det fatale Uag ikke var, da havde jeg det fuldstændigste Billede af Eders indtagende Person. Naar jeg undtager, at Eders Bygning er finere, mere jomfruelig, Haaret lidt mørkere og mere lokket — da er det Eder i egen skønne Person, der er fremtryllet paa Værrebet og rækker Tycho Bræbe sin førstefødte Søn. I maa selv finde Ligheden meget stor. I Sandhed: det er et høist forunderligt Spil af Naturen!“

Urania forsøgte at modsigte Steen Bræbe, for at

denne Lighed med den elskede Bedstemoder i hendes Ungdom ikke skulde røbe, hvad der især for ham skulde være en Hemmelighed; men hendes Kinder blussede som Ild medens hun gjorde det — thi hun følte, at hun sagde en Usandhed. Ligheden var altså stor, til ikke tillige at være hende paafaldende.

Steen Brahe førte hende nu om i Salen og forklarede hende, hvem alle Billederne vare; og Urania saae her skjægede Gubber og stive Matroner af sine Stamfædre og Stammødre, hvis Fødselsaar man maatte søge flere hundrede Aar tilbage i Tiden. Steen var langt fra at formode den sande Grund, hvorfor disse Billeder og deres Udtydning vare af saamegen Interesse for Urania.

Omsider havde de gaaet Ridder salen rundt. Steen førte derfor Urania ned af Trappen og bad hende at besee Haven, som han troede vilde vinde hendes Bifald, da den var anlagt med Kunst og Smag, havde mange herlige Partier, og især en Terrasse, hvorfra var en herlig Udsigt.

Urania sukkede, da hendes Øie tabte sig paa de fjerne Landsbyer og Kirketaarne, der, ligesom omspredte paa et grønt Tæppe, laae for hende. Hun tænkte paa sin herlige Rikfert, og et Par store Taarer perlede i hendes skjønne Dine og trillede ned af hendes blomstrende Kinder.

Steen saae hendes Taarer, uden at formode Aarsagen, hvorfor de flød. Han troede, at det var Grindringen om den forrige Dags Begivenhed, der

afpressede hende dem. Han forsøgte derfor at trøste hende over det Foresaldne, idet han førte hende ned af Terrassen hen i et Rosenlysthuus, hvor et Bord stod dækket, hvorved han formaaede hende til at tage Plads, hvilket hun dog først efter megen Vægning gjorde, da, som hun forsikrede, hun aldrig var vant til at spise i Selskab med Herrer. Medens Steen Brahe var en stegt Høne itu, lod han, som af en Hændelse, Samtalen falde paa Eventyret i Skoven, hvilken han sluttede saaledes:

„Er det ikke fatalt, at den Røver, som vi havde taget til Fange, inat er undløben? Egnen heromkring maa vrimle af dem; thi han har udvendigt fra faaet Hjælp, hvilket har sat ham istand til at flygte i al Stilhed; og er det ikke besynderligt, ja næsten utroligt: Døren til Kirken, hvori de trende Liig vare indlagte, er opbrudt — og Ligene borttagne? Enhvert Spor til at komme efter, hvor disse Skurke har deres Smuthuller, er altsaa tabt — og vi maa lade os nøie med den Underretning, I fik af hiint af en Kugle dræbte Fruentimmer. O, hvad det er beklageligt, at hun skulde døe! Ved hendes Anvisning kunde man muligen faaet hele Banden greben og afstraffet. At det er farligt at reise her i Egnen, er udenfor al Tvivl, og man maa bruge den største Forsigtighed, for ikke at falde disse grusomme Røvere i Hænderne: thi venteligen er Banden stor og har Tilhold i eenligliggende Steder og Hytter. Især maa

J, skønne Urania! bruge den største Forsigtighed — thi hvad er rimeligere, end at løse Blodhunde atter vil søge at bortføre Eder, for at undgaae den Straf, som de af Ansøreren, for hvem I var bestemt, har at vente. Jeg vil derfor raade Eder, at udsætte Eders Afreise, indtil man med Visshed veed, at de ere borte. Vel sandt, jeg og flere af mine Følskumde, bevæbnede, ledsage Eder — men kan det ikke alligevel komme til alvorlige, ja blodige Optrin med dem? De ville venteligen skyde efter os, som omringede Bogen. Hvor let kunde da en Kugle ikke træffe Eder selv? Og dersom vi bleve overmandede eller nedstødte — O, den blotte Tanke er rædsom — hvordan vilde saa Eders Lod blive? I kom da til . . ."

"Hold inde!" — raabte Urania, bærende af Forsædelse, som om Roberne allerede nærmede sig — "Juldend ikke det skrækelige Maleri af den rædselsfulde Skjæbne, som det dog er en Umulighed for mig at opleve — thi jeg skulde, inden det kom til noget Yderlighed, vide at døe. Min stakkels gamle Bedstemoder! bare hun ikke . . ."

"Vær I aldeles ubekymret for hende!" — gjensvarede Steen hurtigt — "Saavidt som jeg af alle Omstændigheder kan slutte, er det kun unge, skønne Piger, de bortføre. Hun vil uanfæstet kunne komme lige forbi den hele Bande. Men, min hvide Urania! Nu maa I lade alle sorgelige Tanker fare. Her er I aldeles i Sikkerhed! Overlad Eder nu til de be-

haagelige Tølelser, som denne Biskhed, efter saa megen udstanden Fare maa sjanke Eder. Den gode Moder Christine, Eders ædle Bedstemoder, maa snart være her. Jeg haaber da, at enhver Sky, der formørker denne sjonne Pande, skal forsvinde, og I vil tage Deel i de uskyldige Glæder, hvorpaa Eders Ungdom og udmærkede Fortrin har saa billigt et Krav. I vil derved forskaffe mig de sødeste Glæder. Ja, jeg vil ansee det for en stor Lykke, at svære med Eder i en let Dands, hvis Behagelighed Eders Ynde og Gratie vil forhøje. Jeg kan ikke andet end være det Tilfælde, som jeg skylder Eders Nærværelse her, forbunden — thi Guldeste af alle Piger! I kjender mit Hjerte. Den Lue, som Eders Indigheder har antændt i det, flammer evindeligen. At takkes Eder, er og skal stedse være alle mine Dnsfers Maal. Ja, tilbedelsesværdige Pige! du er ene dette Hjertes Tronning. Din Omhed er min høieste Attraa. Dersom det lykkes mig at vinde den — da er jeg rigere end nogen Konge paa Jorden. Da er jeg saalig som en Gud, og bortbytter ikke min Lykke for Alverdens Kroner."

"Herr Steen!" — gjensvarede Urania i en meget alvorlig Tone og trak sin Haand, som han havde taget, fra ham — „jeg havde troet, at I ikke vilde benytte Eder af en Magt, som en fjendst Skjæbne og den virkelige store Tjeneste, I har beviist mig, giver Eder over mig. Min Stemning er ikke til at dandse, og endnu mindre til at høre eller besvare

en Kjærlighedserklæring. Dersom I har den ringeste Agtelse for mig, da vil I forskaane mig for et Sprog, hvori det evigt vil blive mig en Umulighed at svare Eder. Jeg veed vist, at I ikke har sonderbrudt mine Lænker, for at smede mig i andre. Jeg har min fri Willie, og I vil ikke vredes over, at jeg benytter mig af den!"

Hun forlod hurtigen Lysthuset.

"Hulde Urania! Herlige, søde Skabning!" — raabte Steen og ilede efter hende. — "Dersom dit Liv var dig kjær — ikke at tale om din Ustydighed, som jeg udrev af Lastens Bold — og denne tilfældige Handling, hvorpaa jeg iøvrigt ingen Priis sætter, har det ringeste Værd i dine Dine, da besværges jeg dig om at forjage en Strænghed, der saarer mig, hvorved mit Hjerte bløder. Urania! kan du nægte min ringe Daad den eneste Løn, jeg ønsker, hvorfor jeg vilde styrte mig mod en heel Hær af Røvere, ja gaae igjennem en gloende Ild — en Dands i Kredsen af mine Undergivne — og et Kys her i Genrum? Urania! har jeg da ikke fortjent den ringeste Belønning?"

"Naadige Herre!" — gjensvarede Urania med høi Alvor og traadte et Skridt tilbage fra Steen, der havde nærmet sig til hende — "Ikke er jeg ufølsom for Eders ædle Daad; thi, i Sandhed: det var ædelt, at I trodsede Døden og vovede Eders Liv paa Opfordring af Personer, som I hverken saae eller troede at kjende. Var jeg en Fyrstinde, kunde jeg tænke

paa at belønne Eder, men da jeg nu kun er en ringe, ubemidlet Pige, kan jeg kun tænke paa at takke; og det veed Gud, at jeg gjør af Hjertet. Dersom Sorgen og Skrækken over min Fraværelse ikke har dræbt min stakkels Bedstemoder, da vil hendes hele Væsen være Taknemmelighed imod Eder; og aldrig skal Noget af os glemme, at jeg har Eder at takke for mere end Livet. At opfylde Eders Ønske, at dandse med Eder — er Noget, som jeg ugerne gjør, da det er flere Aar siden jeg har deeltaget i denne Fornøjelse; dog skal jeg gjøre det, for at føle Eder — dersom min Bedstemoder forinden er kommen, og hun er frisk og vel. I modsat Fald vil I undskylde mig. Hvad den anden Deel af Eders Ønske angaaer, da vil jeg heller ikke vægre mig ved at opfylde det — men kun i min Bedstemoders og Eders Folks Nærværelse. Er I dermed tilfreds, Herr Steen! saa vil I nu tillade mig at gaae op paa det Værelse, som I var saa god iafsted at anvise mig."

Hun netede og ilede hurtig ind i Huset.

"Søde, fortryllende Skabning!" — raabte Steen Brahe fyrigt, idet han med vild Brynde saae efter den, som den yngste Gratie, op af Alleen let sværende Pige, der snart forsvandt for hans velslystige Blikke — "Herlige, livsfrodige Pige! O, hvor den smagfulde Kjøbsteddragt forhoier dine Indligheder, du altfor skjønne Fristerinde! thi uden at ville det, frister du alle mine Begjærligheder. For din

Styld forsager jeg Hoffet og dets Glæder. For din Styld"

Steen Brabe blev afbrudt i sine Betragtninger af Huusholdersken, der kom og meldte ham, at hun havde anordnet Alt til Ballet, og spurgte ham om der skulde danses i Ridder salen.

"Det forstaaer sig," — gjensvarede Steen og klappede hende paa kinden — "Hver Dag maa afvexle med nye Lystigheder. Det er især paa hendes Sandselighed, der skal virkes. Vold er kun det sidste Middel, som man, om muligt, bør undgaae: thi det bittreste, uforsønlige Had er gjerne dens Følge. Derfor lader jeg Bedstemoderen komme, for at gjøre hende aldeles tryk. Det Eneste, som jeg ikke kan skjule, er min Liden skab. Den vinder i Styrke hver Gang jeg blot seer denne farlige Vige, eller horer Lyden af hendes Stemme. O, hun sætter alle mine"

"Utafnemmelige!" — afbrød Helvig den kun altformegret Begeistrede — "og dette siger J til mig, som J har elsket saa høit; hvem J har"

"Jeg har, det er just Ulykken" — raabte Steen med megen Ondskab i sit Ansyn — "jeg gjør det ikke mere. Da du ophørte med at være elskværdig, ophørte jeg med at elske dig. Troer du da, med denne Fedme og dine to og tredive Aar, at kunne holde fast paa en Mand, der er tre Aar yngre? Desuden, har jeg ikke belønnet dig for din Kjærlighed? du har dine Kister fulde af Klæder og Linned, og bugne ikke

Lebiferne i dem af Solvto og Penge? Af hvem har du faaet alt Dette? Af mig. Hvem betaler for dine Sonner? Det gjør jeg. Og har jeg ikke sagt dig, at jeg vil tage dem i min Tjeneste, naar de blive voksne? Du er utaknemmelig, Helvig! det kan jeg sige dig. Dersom du mukker et eneste Ord, eller fladdrer det Ringeste af Skole, da tager jeg alt det fra dig, som jeg har givet dig, og jager dig, uden Barmhjertighed, paa Porten. Du kan da gaae hen til Drengene og døe af Sult i Compagni med dem."

"Er det muligt?" — raabte Helvig med den yderste Brede — "Kan en Fader ville lade sine Børn sulte ihjel? I har en sort Sjæl! I kunde ellers ikke tale saaledes. Men det er det samme. Gjør I kun hvad I vil! Ligesaa godt som jeg igaar forstiltte mig for at bedrage det stakkels unge Pigebarn, for at I, ved den mere end djævelske List, kunde fange hende i Eders Snarer — ligesaa godt kan jeg idag advare hende og fortælle hende, hvad det var for Røvere, der bortførte hende. Det var ogsaa den dødeligste Synd, at et saa smukt Pigebarn skulde blive forført af saa stor en Skurk som I er, der snart vil fortæde hende for at fordærve en Anden. Vi, I kun! I skal see"

"Blager nu Satan dig igjen, du onde, arrige Trold?" — udbrød Steen noget bange og trak hende længere bort i Haven — "Kan du da ikke tæmme din hvassse Tunge? Er det ikke bedre, at du tjener

mig i at befordre mine Fornøielser, da du ingen Undighedder har mere for mig, end som forspilde min Godhed ved at forraade mig? du gjorde dine Sager igaaer aldeles mesterligen. Ingen uden et Fruentimmer med din Forstand havde sluppet saa godt fra det. See her er ti Daler, foruden de tyve, du fik iafstes; dem skal du have for din Flid og Snildhed — og naar Alt gaaer efter Onske, naar Urania ganske er min, og blevet det ved din Medvirkning, skal du faae et halvhundrede Kroner — og Livsjægeren Anthon til Mand, som du dog i Grunden har et godt Die til. Er du dermed tilfreds? Naa, du Knurrepotte! Hvad siger du dertil? Giv mig nu din Haand og lad os være Venner; thi omendskjondt jeg ikke mere elsker dig, holder jeg dog forbandet meget af dig.”

„Fordi I har mig forbandet haardt nødig og ikke tør fortroe Eder til nogen Anden!“ — gjensvarede Helvig og saae ham stift ind i Dinene. — „Tro ikke, at Eders Trudsel — at berøve mig det, som I har givet mig, og jage mig paa Borten, skræmmer mig! Jeg veed altformange af Eders flette Streger, til at I tør vove det. Huster I den smukke Præstedatter, som I forførte, der opgav sin Aand, idet hun, skjult og indesluttet af Eder, fødte et dødt Pigebarn? Vel sandt: I myrdede hende ikke, men I var dog Skyld i hendes Død. Havde I ladet hende vende tilbage og kaste sig for sin Faders Fødder, havde hun levet endnu; thi hun døde alene fordi hun manglede

den nødvendige Hjælp i den vigtige Stund, hvilken
 I ikke vilde lade hende faae, fordi I frygtede for,
 derved at vorde røbet. Hvem hjalp Eder at holde
 hende indesluttet? jeg. Hvem bragte hende sin Mad
 i Taarnsængslet? jeg. Hvem hjalp Eder at faae
 Liget bort og begravet i Haven? jeg. Stil I kun
 derfor Piben i Sækken! Vi kjende jo hinanden, og
 det ene Sværd holder det andet i Eskeden. Jeg vil
 da sive Eder og tage Anthou til Mand, men paa det
 Vilkaar: at I skal betale mig for at have Drengene,
 der jo ere Eders Børn, hos mig, og give mig
 Brøndhuset, som I har kjøbt for at faae den stakkels
 Pige i Eders Garn, i Medgift. Uden at I lover
 og holder mig dette, vil jeg ikke have mere med Eder
 at bestille, og forraader Eders skjændige Hensigter for
 det uskyldige bedragne Pigebarn. Opfylder I derimod
 mine Fordringer: skal jeg udrette Alt, hvad I paa-
 lægger mig, med den største Troskab. Hvad svarer
 I dertil? Vil I det? eller vil I det ikke? jeg for-
 drer Eders bestemte Svar og det strax."

"Jeg vil det, derpaa giver jeg dig min Haand;
 ja jeg tilsværger dig det ved Alt, hvad der er dig
 kjær og belligt!" — gjensvarede Bræbe med et trun-
 gent Smil og beed sig i Læberne af Uergrelse.

Helvig havde allerede seet ham for dybt i Kortet
 angaaende Urania, ved sin, den foregaaende Dag,
 udførte List, og han kunde ikke undvære hende, der-
 som han skulde gribe til Yderligheder. Den eneste
 Maade, hvorved han aldeles kunde sikke sig hende:

var med Penge og Gaver; men saa vidste han ogsaa, at hun var tro og han kunde forlade sig paa hende. Han bad hende nu at gaae op, for at see om Moder Christine var kommen, men kaldte hende tilbage, da hun var gaaet et Par Skridt, idet han trak hende dybere ind i et Vildnis og sagde:

„Dersom jeg bare var vis paa, at hun ikke kjendte dig igjen, ønskede jeg, at du, saa meget som muligt, nærmede dig til hende og søgte at vinde hendes Fortrolighed.“

„Hvor skulde hun kjende mig?“ — gjensvarede Helvig og talte i en lespende Tone — „Seer I? saadan talde jeg; og I saae selv, at jeg var eenøiet, havde det halve Ansigt skjult, og var straffelig tilrækket i Paaklædningen. Nei, det har ingen Rød. Hun troer jo, at Pitronelle er død, og har selv hørt hende ralle. Var I derfor ganske rolig. Naar I foruden det, I har lovet, strax vil give mig det ene Stykke Lærred, der ligger paa Blegen, og et Beviis for det Dvrige, skal I see: at jeg skal gjøre Underværker.“

„Tag dem begge to, du gjerrige Satan!“ — raabte Steen Brahe med comisk Brede og skjød hende afsted, for at hun strax kunde begynde paa at besnære Ustyldigheden.

Neppe var hun borte, før Rauber, med megen frybende Nymyghed, nærmede sig til ham og sagde:

„Naadige Herre! I lovede mig Lidet for min Uleilighed, naar vi, efter den af Eder udfastede Plan,

lyffelligen fik Jomfruen hertil. Det er fæet; tør jeg nu vove at erindre Eder om Eders Løfte?"

"Det er ikke mere end billigt!" — gjensvarede Steen, greb i Lommen, trykkede Rauber Penge i Haanden og ilede op ad Huset til, men vendte strax tilbage og sagde meget hemmelighedsfuldt:

"Rauber! jeg kan dog vel stole paa din Tausshed?"

"I Liv og Død, naadige Herre!" — sagde Rauber med et dybt Buf, og puttede hurtig Pengene, som han var ved at tælle, i Lommen.

"Lad mig see det!" — sagde Steen med en meget fornem Mine og et stolt Kæft med Hovedet — "thi dersom du forraadte mig — jeg jog dig en Kugle gjennem Hovedet. Nu afsted til Ramløse!"

Han ilede hurtig hen ad den Allee, der førte mod Slottet.

Rauber saae med et frygteligt, fortrukket Ansigt efter ham og udbød, mumlende imellem Tænderne, efter at han nøie havde talt Pengene — "Kun syv Tomarkstykker for et Bøvestykke, der var istand til at bringe mig i Galgen, om denne saa strængt retfærdige Kong Christian fik det at vide! Saa megen Umage med at forandre min hele Person. Gaae en heel Dag med et sværtet Ansigt, forlorent Haar og Skjæg, saa jeg var færdig at forgaae af Hede — og kun fjorten Mark for det! Vi du kun, du høiadelige Ridding! Vi tales vel ved. Saadan lader jeg mig ikke behandle omsonst. Min Tid kommer ogsaa; og skal jeg

rømme Vandet som en Kjæltring, af Frygt for Straf for de Skurkestreger, jeg for din Skyld har begaaet, saa skal du, saa sandt som jeg hedder Balthazar Rauber, enten betale mig godt for dem — eller ogsaa du skal fortryde at have bedraget mig. Brøndhuset ved Ramløsa skal du astræde mig som lovlig Eiendom, eller ogsaa jeg, inden jeg flygter, skal give dig det Skudsmaal, du fortjener. Da er jeg nødsaget til at rømme, thi du kunde faae ifinde at gjøre det til Alvor med Ruglen for Vandens, for at undgaae at betale mig, og med det samme forsegle mine Læber. Endnu inden jeg rider til Ramløsa vil jeg tale med ham. Han skal dog vide, hvad Mand han har for sig, samt at man ikke begaaer Streger, hvorved man udsætter sig for at blive ophøiet imellem Himmel og Jord, for et Smil af hans høiadelige Læber og et Par Mark af hans Lomme. Han forunder mig en Plads ved sit Bord — og derved troer han, at jeg er rigeligen belønnet; men giv kun Tid. Du skal snart lære at kjende Rauber og blive overbevist om: at du har en Karl for dig, der tør trodse selve Satan!”

Der kom Nogen ned af Alleen. Rauber skyndte sig derfor ud af Haven og ilede op paa Steen Brahes Bærelse, for strax at udføre sit Forsæt; men han traf ikke Steen paa det: thi Moder Christine var just kommet, og han havde selv ført hende i Uranias Arme, og stod just nu og modtog den bedragne Gamles Taksigelse for Uranias formeentlige Frelse af

Røvernes Hænder. Sorgen over Uranias Bortførelse havde, da den gode Gamles Besvimelse var hævet, sat hende i en Tilstand, der gjorde hende det umuligt at udføre sit Forsæt: at ile efter den Bortrøvede. Hun blev bragt tilfængs, hvor hun aldeles overgav sig til Fortvivlelsen, for hvilken den Esterretning, hun endnu samme Aften tilbiden modtog ved Steen Brahes Ruds, der havde et egenhændigt Brev med fra sin Herre, var den herligste Lægedom. Hendes svindende Kraft vendte atter tilbage, og det blev hende muligt, fulgt af den tro Elias, lidet hen ad Morgensstunden at stige tilbøgn, efter at hun havde overgivet de gode Folk, hos hvem hun var, alle Uranias rede Penge i Forvaring og lovet, snart at vende tilbage med den elskede Sønnedatter.

O, de vare Begge saa uudsigelig lykkelige ved de Glæder, som Gjenforeningen skænkede dem. Glædestaarerne trillede ned af deres Kinder. Det forekom den glædedrukne Gamle, som om Urania var frarevet selve Døden, og for Urania var det, som om hun ikke havde seet sin elskede Bedstemoder i flere Aar.

Da den første Glædesruus lidet var sagtnet, førte Steen Brahe sine Gæster ind i Spisefalen, hvor der paa det Prægtigste var anrettet; og uagtet deres Bægring og Christines Forsikring: at de vare for ringe til at spise med saa stor en Herre, maatte de sætte sig for Bordenden, og Huusherren sørge meget omhyggelig for, at de paa det Bedste bleve opvarte. Han forsømte ikke at nøde dem og lægge paa

deres Tallerkener, samt skænke i Glassene; men det var ham umuligt at faae Urania til at drikke endog blot en Draabe. Hun udbad sig et Glas Vand, hvilket var hendes sædvanlige Drik, som en Tjener bragte hende. Christine derimod drak lidet af Vinen, idet hun tillod sig at udbringe Herr Brahes Skaal, hvilken han alene maatte udtømme, da der foruden ham og de tvende Fruentimmer Ingen var ved Bordet.

Da Tasselet var hævet, ønskede de bebragte, ja man kunde næsten sige fangne Fruentimmer at være alene. Herr Steen foreslog dem Haven, som det Sted, hvor Ensomheden var behageligst, og hvor den ligesaa uforstyrret kunde nydes, som paa Uranias Kammer. Dette Forslag var Christine meget fjært: thi denne Have var hende, fra den lykkelige Fortid, da hun af sin elskede Mands Moder blev opdragen paa Knudstrup, uendelig dyrebar; og blandt de Dødsfælder, hun troede aldrig at faae opfyldt, var ogsaa det: blot een Gang inden hun døde at komme i denne Have. Man undre sig derfor ikke over, at en underlig Tølelse greb hendes Hjerte, da hun ved Uranias Haand gik ned af Trappen til denne hendes Sjælsfare Have, og at hun hilsende enhver der forekommende Gjenstand, som hun endnu kunde erindre, med lydelig Jubel. Hendes glade Barndom smilede ud af enhver Hæk, enhver Bue. Enhvert Træ var et elsket Vidne til hendes Barndoms flydende Glæder. I dette Lyshuus havde hun syet og broderet. I dette

havde hun lært det franske Sprog, hvori den elskede Mand, som Ungling, da hun endnu var et Barn, havde været hendes Lærer og giennemgaaet Lectierne med hende. I hiint havde hun som Ungnu saa ofte hørt den søde Forsikring: at han elskede hende med en Kjærlighed, der først skulde endes med hans Liv; og Tanken om, hvor redeligen han havde holdt sit Løfte, fremkaldte endnu Taarer i hendes gamle Øie.

Hun dreiede om i en Sideallee og stod pludseligen for et Springvand, i hvis Bassin hun, ved at glide med Foden, var faldet, og hvoraf den elskede Tycho med egen Livsfare havde frelst hende. Den sølverklare Straale hævede sig endnu høit i Beiret. Det store, dybe Marmorbækken var endnu fuldt til Randen. Blomsterne dustede ligesom tilforn om dets Bred; Alt var som forhen.

Hun stod endnu, ligesom paa hiin uforglemmelige Dag, og speilede sig i det. End var hun, ligesom dengang, nærved at styrte hovedsvimmel i det — men Aar vare henrundne i Tidens Strøm. Hendes Kinders Roser vare falmende. Smilehullerne havde Tiden, nagende Sorger og Menneskenes Ondskab forvandlet til Rynker — kun Blandet, Bassinet og Blomsterne, var ligesom forhen. Den store Mand, der for hendes Skyld havde styrtet sig i det, var, misfjendt af sit Fødeland, gaaet i Landsflugtighed. Kongerige Frænder havde deelt hans Eiendomme imellem sig — og hans Been vare hensmuldrede i en

fremmed Jord, langt fra det af ham saa høit elskede Fædrenelands Sletter.

Christines stille Veemod gik efterhaanden over til en vild Smerte. Taarestrømme styrtede fra hendes Dine og faldt ned i Bassinets, formedelst Vandstraalen, krusede Glade, og dersom Urania ikke havde holdt den Elskede fast omslynget, var hun anden Gang styrtet ned i det.

Den ømme Sønnedatter førte den altforstærkt bevægede Gamle fra et Sted, der virkede saa voldsomt paa hendes Erindring, ind i et Tempel, som var aldeles nyt, hvilket hun af dets moderne Bygningsmaade kunde see; og her, i denne for Christine fremmede Bygning, der ikke havde Erindringens glædesmerteblandede Tryslerier ved sig, var det først, at Christine kunde satte sig saameget, at hun kunde anhøre Fortællingen om de Rædsler, Urania den forrige Dag havde gennemgaaet, hvorved en stærk Skjelven gennembarvede hendes hele Væsen; og hun udbroød ved dens Slutning atter i Lovtaler over Steen Brahes Heltemod og ædle Daad og takkede Gud inderligen for, at Røverfudsen ikke kjendte Veien og var fjort vild, da Urania, uden dette, ikke var kommen i Nærheden af Knudstrup og altsaa havde gaaet en Skjæbne imøde, der var saa rædselsfuld, at hun ikke uden en frygtelig Dødsfulde, der gjennemisnede hendes ømme Hjerte, kunde tænke sig den.

Bed disse Vandringer og denne Samtale vare flere Timer henrundne. Steen Brahe, der kom løbende

ned af Trappen, ilede, ligesom dansende mod Urania og, forglemmende at han skulde lade, som om han var saaret, rakte hende sin ene og Christine den anden Arm, og indbød dem til, om et Par Timer, at bivaane Ballet, som han, i Anledning af Uranias Befrielse fra Røverne og tvende saa kjære Gjæsters Nærværelse, gav sine Undergivne, især ogsaa for at glæde de af sine Folk, der saa uforsærdet havde anstaltet Røverne og bidraget til Seieren.

Urania tog taus imod hans Arm, og Christine frembar ham atter sin Tak, idet han førte dem op af Haven og Trappen ind i Uranias Værelse, hvor han, idet han pegede paa et der hensat Byntebord, med den fordringsløseste Artighed udbød:

„Min for et Aar siden afdøde Søster efterlod sig nogle saa Smykker samt nogle til Baldragt hørende Sager — Skoe, Handsker med Mere. Da I, skønne Urania, ikke har Eders Klæder her, vover jeg at bede Eder, at benytte, hvad I muligen af dette kunde bruge. Ikke for at forhøje Eders Indtægter: thi kan selve Solen laane Straaler af dunklere Gjenstande? — men for at I kan være mere let og bekvemmere bevæge Eder i Dansen. I vil gjøre mig en sand Glæde ved idetmindste at benytte nogle af disse Byntesager — og beholde den hele Ubetydelighed til en Grindring om min evige Hengivenhed.“

Han gav ikke Urania Tid til at svare, men ilede med et let Bukt ud af Døren.

Tycho Brahes Dage.

Urania rystede benægtende paa Hovedet.

Christine syntes, at i saa ringe en Ting burde hun dog søie den Mand, hun var saamegen Forbindt-
lighed skyldig. Else kom ind for at hjælpe hende ved Omklædningen, og hun bad Urania, ligesaa meget som Christine, at søie Herr Steen og forunde ham en saa uskyldig Glæde, som den at see hende i en smagfuld Baldragt. Urania maatte derfor give efter, saameget mere som Christine, fra deres lyffeligere Dage i Bøhmen, vidste, at Urania dansede med Færdighed og Ynde; men hun gjorde det kun paa eet Vilkaar, og det var — at hun ikke vilde modtage det Ringeste af de tilbudte Kostbarheder som Foræring. Else, der havde været den afdøde Jomfrues Kammerpige, hjalp hende nu ved Paaaklædningen, hvilket medtog over to Timer, og Christine kunde ikke see sig mæt paa den skønne Sønnedatter, da hun stod fuldendt for Speilet.

Et Tilbud fra Stiftamtmanden stod og ventede paa Herr Steen, da han kom ud fra Urania og Christine og vilde gaae op i Riddersalen. Karlen havde et Brev at aflevere, som Steen Brahe med megen Ivrigheid modtog og bad ham at gaae ind i Borgerstuen og der vente paa Svar. Han ilede derpaa ind i sit Sovestue, aabnede hurtigen Brevet og læste:

„Herr Steen!

„Hvor knap Tiden end er mig, vil jeg dog, som en Bekjendt og Ven af Eder, ikke unblade at tilmelde Eder den Lykke, der forestaaer Eder: at

Hans Majestæt, vor høie Konge, som imorges tidlig er kommen her til Helsingborg, agter enten imorgen eller overmorgen at spise til Middag hos Eder paa Knudstrup, hvor han muligen forbliver en Dag eller to, inden han reiser videre. I hans Følge, der bestaaer af en Snees Personer, er foruden nogle af Eders Benner ved Hoffet, hans Sønner, de tvende unge Herrer, Baldemar Christian og Hans Ulrik Gylldenløve, samt Grev Corfiz Ulfeldt, Herr Peter Wibe med flere. Det er rigtig nok meget sildigt — men Brevet til mig har, for medelst Modvind, ligget i otte Dage i Helsingør — at jeg tilmelder Eder dette, da Kongen med sit Følge vil gjæste Eder saa snart — dog Eders Kjøkken og Kjælder er alletider i god Stand og I har en erfaren Huusholderesse og flinke Tjenere. Dette høie Besøg vil derfor ikke komme Eder meget ubeleiligt, og det glæder mig, at I vederfares saa stor en Ære. Først igaar Aftes blev jeg ved Grev Ulfeldt underrettet om denne Hans Majestæts Beslutning og modtog da tillige indsluttede Brev, som jeg har den Ære at oversende Eder. Jeg vil muligen nyde den Ære at formere Kongens Følge, ligesom I formodentligen vil komme til paa den øvrige Reise over Falsterbo at ledsage ham til Bornholm og tilbage over Møen, Falster og Volland til Godinghuus, hvor Fru Wibeske er, og Kongen vil tilbringe et Par af Sommermaanederne. Jeg skal

da personligen have den Gæde at forsikre Eder om min Hviagtelse og Hengivenhed.

Helsingborg den 8de Mai 1639.

Gyldensparre."

Steen Brahe var saa betagen af Forundring over denne uventede Efterretning, der paa saa ubehagelig en Maade gjorde et Indgreb, eller rettere sagt, aldeles vilde forstyrre hans Fornøielse og tilintetgjøre hans med saa stor Kunst udfastede Plan, at han ikke havde lagt Mærke til, at det omffrevne Brev var faldet paa Gulvet. Hurtig bukkede han sig og tog det op. Hans Værgelse steg endnu mere under Læsningen af det, ved hvis Slutning han fastede det paa Gulvet og forbandede saavel det, som ham, hvorfra det kom. Det var af følgende Indhold:

"Min kjære Herr Steen Brahe!

"J har ikke holdt Ord. Kun tvende Gange har J tilffrevet mig om den gode gamle Moder Christine og hendes Sønnedatter, for hvem J veed, at jeg saa meget interesserer mig, formedelst det Venfskab, de udviste mod min gode uhyffelige Moder i hendes sidste Levedage. Er det Ret? og kan man kalde det: sandt Venfskab? Eders sidste Brev er tre Maanedes gammelt, og J sriver ikke andet om dem, end at de leve og ere friske. Intet om hvordan det gaaer dem, om de ikke mangle Noget, og om det Lidet, de af mig ved Eder har modtaget, som jeg ved Eders Afreise overgav Eder til maaned-

ligen at udbetale dem, har været tilstrækkeligt for dem i den lange og strænge Vinter, i hvilken Tid der vist ingen Fortjeneste var ved Suurbrønden. I veed af mine Breve, at jeg ikke, efter Løfte og Af-tale, har kunnet komme at besøge Eder, da min høie Fader længe ikke har havt sit Helbred; og jeg havde neppe troet, i Sommer at kunne kommet fra hans Side; thi I veed, hvilken mageløs og kjærlig Fader han er for alle sine Børn, samt at han, saameget som muligt, stedse vil have os om sig. Den Høitilskedes Sygdom er nu, Himlen være lovet! næsten hævet. Lægerne have tilraadet ham fri Bevægelse i Luften, og for ret at faae den, har han besluttet at besøge nogle af sine nærmestliggende Lande og Der. Jeg ledsager ham paa denne Reise, og har formaaet ham til at opholde sig en Dag eller to, og om det, hvorom jeg ikke tvivler, behager ham, endnu længere, paa Brahernes gamle Herresæde, det herlige Knudstrup. Muligen at vi altsaa blive otte til ti Dage hos Eder. Skulde dette imidlertid ikke blive Tilfældet, da vil jeg letteligen faae Tilladelse til at opholde mig noget hos Eder, og reise efter Kongen til Møen eller Falsler — thi han reiser langsomt, formedelsk hans svækkede Sundhed. Vi ville da i Selskab besøge den skønne Egn omkring Ramløse, hvilken I veed at jeg særdeles ynder, og

„Hvad er dette? Wibe, der tillige skal ledsage Kongen, er i dette Dieblis kommet fra Skaane, over

Ramløse til Bedbet. Han, som kjender og agter Moder Christine og hendes Sønnedatter, siger: at de ikke ere mere i Brøndhuset, og Ingen veed, hvor de ere tagne hen — om de ere døde eller levende. Forbarmende Gud! hvad er dette? Hvor ere de ædle, gode Fruentimmer da blevne af? Hvem har funnet forjage dem fra Huus og Hjem og deres redelige Erhverv? eller hvilken fiendst Skjæbne har gjort dette? Mit hele Væsen er i Oprør, fordi jeg kjendte og hoiagtede disse tvende Ulykkelige og havde taget dem i min Beskyttelse, hvilket Hverv jeg i min Fraværelse havde overdraget Eder. I er mig derfor Regnskab skyldig, i Henseende til hvad der er tilstødt dem, og, Steen Brahe! jeg vil med den yderste Strængighed fordre det af Eder. Hvad der har mødt dem, kan jo ikke være Eder ubekjendt: thi I havde jo hver Maaned Grinde fra mig til dem og boer i deres Nærhed. Er det altsaa derfor, at I ikke har tilskrevet mig saa længe? Jeg spørger Eder paa det Alvorligste derom, og forventer om otte eller ni Dage Eders mundtlige Svar desangaaende. Imidlertid beder jeg Eder at lægge Mærke til min hellige Forsikkring: har Nogen, det være hvem det vil, kan være høi eller ringe, vovet at fornærme disse Bærgeløse, eller blot frumme et Haar paa deres Hoveder: da vee den Glendige! og vee Eder, som ikke itide har tilmeldt mig det. Grindre Eder: I skal staae mig til Ansvar for hvad der er tilstødt dem. Jeg skal være Eder en

stræng Dommer: thi J var den, der skulde forsvare dem.

Kjøbenhavns Slot den 30te April 1639.

Hans Ulrik Gyldenløve."

Steen Brahe rasede. Hans Læber stummede, og han vedblev at udstøde de skrækkeligste Forbandelser mod Gyldenløve. Ved dette hans lydelige Raseri kom Helvig styrtdende aandeløs ind og spurgte, hvad der var forefaldet.

"Hvad der er forefaldet?" — raabte Steen og knyttede Hænderne i sin afmægtige Forblittelse — "Alting er omsonst. Der bliver Intet af Ballet. Intet af dit Giftermaal med Anthon. Intet af at du faaer Brøndhuset i Brudegave. Urania maa bort. Enten i Aften, eller i Morgen, meget tidligt, maa hun herfra. Du skal brase, syde, bage og stee i Rjokket: thi Kongen kommer her imorgen; og tænk engang, hendes Tilbeder, den smægtende Hans Ulrik, følger med ham. Beholder jeg hende her, bliver jeg forraadt. Hele Historien med Bortførelsen bliver bekendt — og jeg fordret til et strængt Regnskab, hvormed han i dette forbandede Brev truer mig. Du, Rauber, Anthon og begge Tjenerne, bliver draget ind med i det. O, jeg raser! Hvad har jeg nu for al min Møje, for alle mine Opoffrelser? Hun faster sig i Kongesønnens Arme. — Regise Grubbe faaer en Kury. Den altfor eftergivende Fader lægger deres Hænder sammen, og jeg maa være glad, om jeg slip-

per med at sidde et Aar arresteret i en Fæstning — og du om du bliver benaadet med Børnehuset. Helvig! du har en stor Forstand. Din Hjerne er magesløs i Opfindsomhed. Udtænk en List, hvorved vi kunne blive frelst, uden at min saa kunstigen lagte Plan skal strande. Min Forstand staaer aldeles stille. Min Hjerne værker, og mit Hoved er færdig at revne af Fortvivlelse."

"J var jo saa vis paa, at Gylbenløve ikke kom her i Sommer?" — gjensvarede Helvig med et haanligt, triumpherende Smil — "J burde bedre have underrettet Eder, inden J lod hende komme hertil. Nu sidder J net i det. Hjælp Eder nu ud af det, som J kan. Jeg vil ikke have mere med Eders lumpne Foretagender at gjøre, hvorfor jeg toer mine Hænder og siger: Farvel, Herr Steen Brahe! Jeg fortrækker, inden Uveiret udbryder!"

"Og du kan forlade mig i denne skrækelige Stilling?" — skreg Steen næsten i Vildelse og slog sig for Panden — "du har aldrig elsket mig, og er et complet Alffum!"

"Det er jeg" — sagde Helvig med en frygtelig Kulde — "men ved Eder er jeg bleven det. Jeg var en uberygtet Enke; thi det, at jeg har levet ilde med min Mand, blev J Skyld i — da J sit mig i Eders Djevlelsøer. Nu har Satan mig i Haartoppen — og han slipper mig vist ikke, saalænge som jeg er hos Eder og vedbliver at synde og dlynge Skjændighed paa

Stkændighed. I tilhører ham med Krop og Sjæl og han vil vist engang ..."

"Hold op, Alffum!" — brølede den Lastefulde, bragt til det Yderste — "Vil du dræbe mig med din forbandede Snak? Raad, hjælp mig og jeg vil være ødsel med mit Guld! Seer du dette med Edelstene besatte Uhr? Det vil jeg give dig, naar du kan frelse mig af denne store Nød, og endda sikkre mig Besiddelsen af Urania. See hvilken Glands, Guldet har, og hvor de kostbare Stene funkler! Kan dette Syn ikke bevæge dit haarde Hjerte? ikke opflamme din Lyst til at tjene mig?"

"Hvor I dog kan martre et stakkels Menneffe! Nu da, kom med det! Hvad gjør vel ogsaa een Synd mere? Men det siger jeg Eder: jeg lader ikke en Tanke fremspire i min Hjerne, før I giver mig det skriftlig: at Brøndhuset er min retmæssige Eiendom, enten jeg saa gifter mig eller ikke; samt at I vil give mig tyve Daler aarligen til hver af de stakkels Dreng, saalænge I lever. Vil I det: saa sæt Eder strax og skriv; hvis ikke — saa farvel, Herr Steen Brahe!"

"Jeg vil, Dævelinde! Jeg gjør jo Alt, hvad du fordrer, og lader mig taalmodig plyndre af dig!" — sagde Brahe tænderstjærende, idet han satte sig ved Bordet, greb Pennen og skrev:

"Jeg giver og bortstjænter hermed Brøndhuset ved Ramløsa, med alle dets Herligheder og Rettigheder, til Helvig Hansdatter, som en Belønning for

hendes særdeles tro og uegennyttige Forhold i de
 sex Aar, hun har været i min Tjeneste, og forbind-
 der mig desuden til, at give hende fyrgetyve Daler
 aarligen, saalænge jeg lever, til hendes Sønners
 Underhold. Steen Brahe."

Helvig, som havde seet i Brevet, medens han
 skrev det, snappede det hurtig fra ham, kom Sand
 paa Skriften og skjulte det paa sin Barm, ved Siden
 af Gulduhret. Derpaa tog hun Steen Brahes Haand
 og saae ham smilende ind i Dinene, idet hun trø-
 stende sagde:

„Forjag de affhyelige Folder af Eders Pande!
 Lad den atter være glat og yndig. I maa gjøre
 Eder ret elskværdig: thi denne Nat skal krone alle
 Eders Ønsker. Denne saa høie, rene Dyd skal falde.
 Urania skal aldeles vorde Eders. I synes forundret.
 Tiden er kommet. Nu eller aldrig maa det skee.
 Dette Dieblif maa benyttes, inden det for evigt svin-
 der. Den gode Stemning, hun er i for Eder, maa
 ikke kjøles. Naar Eders Ønske er opfyldt, naar Be-
 døvelsens Ruus er forbi og hun seer: at gjort Gjer-
 ning ikke staaer til at ændre, vil hun nok synge af en
 anden Tone, og gjøre Alt, forsøge ethvert Middel, for
 at reise sig ved den, ved hvem hun er faldet. Hun
 vil da vist paa alle mulige Maader undgaae Synet
 af Gyldeuløve: thi kan hun, som er saa dydig, vel
 see ham i Ansigtet? Ballet maa ikke affiges. I
 maa isøre Eder en ret forførfisk Dragt, hvorved Eders

mandlige Stjønhed, der kun altfor meget bidrog til mit Fald, kan vise sig i det fordeelagtigste Lys. Her er jo Ingen, der veed, hvad der er passende. Tag den Dragt, hvori I paa Mafferaden, i Anledning af Prinds Christians Formæling, var klædt som Antonius Triumvir. I den kan Ingen modstaae Eder; og jeg skal sørge for Resten som en brav Kone, der gjør Alt for at tjene Eder. I troer venteligen at der ikke er mere tilbage af den Sovedrif, hvorved I seirede over den skjønne, uhyffelige Præstebatter? Den sidste Rest af den har jeg gjemt, og I vil ved Baatrængenhed og Bønner let faae Urania til at udtømme den i et Glas Vand, naar hun er bleven varm ved at dandse. I veed, at hun drikker ikke Biin. I tvende Aar har jeg gjemt denne Drif, og I seer nu selv: at uden denne Forsigtighed af mig blev alle Eders Kunster til ingen Nytte. I veed tillige at denne kunstige Drif opflammer først Sandserne til en sand, vild Berusning inden den sløver dem, saa at man falder i en heel underlig, ikke ganske sin Bevidsthed berøvet Sovn. Naar I har dandsset den første Dands med hende, maa hun have Driften. I tager hende da atter op, og naar I mærker, at den, i Forening med Dandsen, virker, — det maa være i en vild Valts, — fører I hende dandsende mod det Sovekammer, som Herr Gylbenløve havde, da han forrige Sommer var her. Jeg skal nok passe itide at aabne Døren. I spørver dandsende ind af den. Resten vil da vel finde sig. Skulde, imod al Formodning, Kraften af Sovedriften,

i den Tid den har staaet, være bortdampet, da giver J blot et Tegn med Kloffen, og Anthon, som jeg vil stille paa Post ved Døren paa Gangen, skal da styrte ind, og J vil med ham lettelingen kunne forhindre hende i at sstrige og da bære hende ned i Eders Sovekommer. At den Gamle Intet skal mærke, derfor kan J lade mig sørge. Medens den Unge dandsfer med Eder, skal hun faae ondt og selv forlade Riddersalen. Det uskyldige Middel, jeg vil give hende, veed jeg er probat: thi jeg har i forrige Uge forsøgt det paa Else, som jeg vilde have bort, da jeg ventede Anthon. Det virker bestemt og hurtigt. Jeg vil gyde den Portion, hun skal have deraf, i det lille Guldbæger, hvoraf J maa faae hende til at drikke Viin, naar Urania har faaet Vandet, inden J begynder den anden Dands med hende. At Urania næste Morgen inderligen gjerne skjuler sig, til Kongen med sit Følge er bortreist, samt at Bedstemoderen ledsager hende, er Noget, som falder af sig selv. J kan da let, hvorved jeg skal være Eder behjælpelig, binde den forliebte unge Gjæf Noget paa Ermet. Han reiser bort med Kongen og Urania bliver her, indtil J bliver fjed af hende og lader hende fare. Hvad siger J nu? Er J tilfreds med denne Plan? og agter J at følge den?"

"Om jeg agter det?" — raabte Belystningen og trykkede den djævelske Dvinde op til sit Bryst — „du er en Engel! Uden dig var jeg et Intet. Men hvordan faaer jeg saa Vandet?"

„Det skal jeg overrække Eder til rette Tid;“ — gjensvarede Dvinden hastigt — „men gaae nu og klæd Eder om. Jeg maa gaae og besøge det Dørg.“

Hun ilede ud af Døren til Gangen. Steen ringede paa sin Kammertjener og befalede ham at fremtage Dragten. Han skyndte sig nu med at blive paa klædt og undlod ikke at følge Helvigs Raad; han klædte sig virkelig uanstændigt, og var saa blottet som muligt. For endmere at faae Mod, nedsvælgede han et Glas heed Viin, satte Hatten med de vaiende hvide og røde Fjer paa Hovedet og ilede op til Urania, der, yndig som Gudinden, hvis Navn hun bar, i den med Stjerner paa en hvid Grund ligesom besaaede funklende Dragt, allerede en halv Time havde ventet paa ham; thi han havde udtryffeligen forlangt at ledsage hende.

Steen Brahe tabte sig saa aldeles i Beskuelsen af den yndige Pige, at hans Hjerte bankede, som om det vilde sprænge det røde Floiel, der kun sparsomt skjulte det, da Halsen og en Deel af Bryttet var blottet. Idet Urania saa ham i denne selfomme Dragt, kunde hun ikke andet end slaae sine Dine ned. Hun gjorde sig Umage for ikke at see paa ham, og Undseelsen jog Blodet op i hendes Kinder. O, hvor inderlig gjerne havde hun ikke blevet fra dette Bal. Hun fortroed nu sin Føielighed og syntes: at hun havde indvilget Steen Brahe formeget; men nu var det for sildigt at træde tilbage. Hun modtog derfor hans mod hende rakte Arm og fulgte, ledsaget af hen-

des Bedstemoder, med ham op i Ridder salen, som var opfyldt med en Deel af Gods sets unge Karle og Piger, Jægerne og Slottets øvrige Tjende.

En larmende Musik modtog de Indtrædende. Steen Bræbe førte sine Damer hen til den for dem bestemte Plads i Salens øverste Ende, hvor Borde med alle mulige Slags Forfriskninger vare fremsatte. Det betydningsfulde Glas Vand og det lille Guldbæger manglede ikke, og Helvig stod i sin fulde Pynt indenfor Bordet, for at varte op. For første Gang var det Urania kjært, at hendes Bedstemoder havde svage Dine og var meget nærsynet: thi vilde det ikke have smertet hende at see den Stjændsel, der var tilføjet hende i sit Billede, for hvilket hun, i sin skjøne Ungdom, havde siddet, medens hendes elskede Mandes kunstsferdige Ben havde fremtryllet det paa Lærredet. Dog den Gamle saae Intet uden sin skjøne Sønnedatter, der ved Steen Bræbes Haand, let som Terpsichore, Dandsens yndige Muse, svævede ned af den lange Række og syntes neppe at berøre Gulvet. Alles Dine vare hæftede paa det virkelige skjøne Par, og en af Karlene hvisttede sin Kjæreste og hendes Søster i Dret:

„Hvilken en deilig, ung Jomfru! Hun er vist af en meget fornem Slægt. Det er ret en Brud for Herren. Naar han faaer hende til Kone, tænker jeg, at han ikke mere render efter Eder Andre.“

„Hun er endnu meget smukkere end Herrens Søster, der ifjor døde af Børnesopper,“ — sagde en

Anden — „Hun svæver som en Fugl i Luften. Og see engang hvilke nydelige smaae Fodder! I Aften er Herren ret lykkelig, og jeg tør vedde, at han derover reent glemmer at dansse med vore Smaapiger.“

Alle talede kun om Urania, og Ingen vidste hvorfra hun var kommet; thi Eventyret med de foregivne Røvere var ubekjendt for Alle, undtagen for dem, der vare med at udføre det, og de taug nok med deres egen Skurkestreg. Steen Brahe havde endog den første Aften bedet Urania at være taus desangaaende, foregivende, at han ønskede denne skjændige Begivenhed ganske fortiet, da hans Folk og Bønder vare meget frygtsomme, og de, hvis den blev bekjendt, ikke turde vove at nærme sig til Skoven, hvor de dog havde meget at bestille. Urania fandt denne Grund indlysende og lovede ham ubetinget Tausshed. Hun gjorde det saameget hellere, da hun syntes, at det var ubehageligt for hende at det skulde blive almindeligt bekjendt: at hun var bortført af Røvere og havde været i deres Bold.

Dandsen var omsider tilende. Steen Brahe førte sin Dame hen til Christine, ved hvis Side hun sankt træt ned paa en Stol og viftede sig med Lommetørklædet, som Bedstemoderen rakte hende. Helvig saae stivt paa ham, for at minde ham om at det afgjørende Dieblik var kommet. Steen Brahe rystede paa Hovedet: thi han syntes, at det var Synd at give Urania Båndet, saalange hun var saa varm. Helvig, som vidste, at hun ikke nedslugte det uden at smage

paa det, uden netop naar hun var meget hed, greb Sølvallerkenen, hvorpaa Glasset stod, og nærmede sig til Urania, idet hun smidssende udbød:

„Min ædle Jomfru! I hidser vist efter Dandsen. Jeg veed, at I ikke drikker Vin; maa jeg derfor ikke byde Eder et Glas frisk Rildevand? Det vil ret vederqvæge Eder.“

Urania stirrede stivt paa Helvig. Hun syntes tilforn at have hørt denne Stemme. Dog snart lod hun sit Hode synke, thi hun fandt, at Vinden havde noget vist Graastående og Lumsk i sit ellers smukke, venligt smilende Ansigt, der kom hende til at gysse. Helvig trængte stærkere paa hende, for at formaae hende til at drikke. For at blive af med hende, tog Urania Vandet af Tallerkenen. Hun var virkelig meget heet, hvorfor hun troede Vindens Forsikkring, at det ikke vilde skade hende og — drak det ikke store Glas ud til den sidste Draabe.

„Det Vand har en underlig vammel Smag,“ — sagde Urania og satte Glasset fra sig — „Det er ganske forskjelligt fra det, som jeg i Middags drak ved Bordet.“

„Det forekommer Eder kun saaledes, deilige Urania!“ — sagde Steen Brahe, sjæleglad over at hun havde druffet det — „Behager det Eder ikke at tage et Par Draaber Vin oven paa? Her er fortræffelig Champagner.“

Han stænkede i et lille Guldbæger, der fuldkommen lignede det, hvori det, der var bestemt for

Christine, var paa Bunden, hvilket sidste han ligeledes fyldte; og da Urania afflog at drikke, vedblev han at nøde Christine, indtil hun udtømte den for hende bestemte Drif, hvis underlige Smag, formedelst Vinen og hendes Ubevanthed med at drikke den, ikke var hende paafaldende. Hun troede, at Champagnen havde en sliq Bitterhed ved sig.

Steen Brahe var glædedrucken. Nu var han sit Offer vis. Henrykkelsen derover tindrede ud af hans af Bøllyst funklende Dine. For at nyde en Forsmag paa den Henrykkelse, der ventede ham, bad han Urania om det belovede Kys, hvilket hun ikke nægtede ham; og han kunde ikke styre sig — han slyngede sine Arme om hendes yndige Liv, og Kysset brændte i et halvt Minut paa den forfærdede Piges Læber.

Omfigder lykkedes det for Urania at rive sig løs. Hun ilede fra ham med et meget fortørnet Dietast og kastede sig ned paa Stolen ved Siden af Christine.

Brahe, der søgte at fatte sig og neddæmpe sin Lidenskab, nærmede sig til Christine og bad hende at formilde Urania, dersom han, skjøndt imod sin Villie, havde fortørnet hende, ligesom han bad Urania at forunde sig endnu en Dands, til et Beviis paa at hun tilgav ham den Hestighed, hvormed han, henreven af hendes Ynde, havde trykket hende op til sig. Urania afflog, uden at værdige ham et Dietast, denne Begjering. Hun havde jo nu givet ham den Løn, som han kaldte det, han ene fordrede for at have frelst Tycho Brahes Dage.

hende. Men Steen vedblev at bede og Urania at afslaae hans Bøn; men han afled ikke, for Urania, endog overtalt af Bedstemoderen, lovede at føie ham. Dog med den Betingelse, at det var den sidste Dands, hun vilde deeltage i, da hun allerede følte sig meget træt og ønskede at kaste den hende fremmede og ubevante Dragt, der, i de høie og store Speile i Riddersalen, endog forekom hende, ikke at være aldeles overeensstemmende med Sædelighedens strengeste Forbring, Baaflødningen angaaende.

Steen Brahe, sjæleglad over dette Løfte, gav Musicanterne et Vink, bukkede dybt for Urania, som han bød Haanden, førte hende op til Salens øverste Ende — og begyndte Dandsen med hende.

Musikken var i Førstningen meget piano. Snart blev den mere forte og gik efterhaanden over i de stærkeste Toner, der tiltog i den Grad, at den omsider blev til en vild Balts. Let svævede Urania, omslynget af Steen Brahes hende omfavnende Arme, rundt i den store Riddersal og den stærke Bevægelse, hun ved Dandsen og den nydte Drif kom i, gjorde, at hun ikke bemærkede, hvad Alle saae: at han med Belyst trykkede hende op til sit Bryst, lod sin Haand glide over hendes skønne Barm og, i det Hele, tillod sig Friheder, der kun vare lidet passende for en anstændig Mand, hvilken han burde været, at byde en uskyldig og sædelig Pige. Men hans Lidenstabs var i et altfor stormende Oprør. Den blev aldeles Herre over Fornuften. Allerede noget ophidsset ved Nydelsen

af stærke Vine, vidste han ikke hvad han gjorde, og trykkede ved Dandsens Slutning et brændende Kys paa Uranias Rosenlæber, idet han holdt hende fast omslynget i sine vellystige Arme, og hun ved Virkningen af Sovedriften, næsten bevidstløs var sjunket ned paa hans, af urene Begjerligheder foulmende Barm.

Netop i dette Dieblif aabnede Helvig Døren til Sovestammeret, hvor varme hidsende Vine og andre krydre Drifke stode fremsatte i Sølvpokaler ved Siden af det fineste Bagværk og alle Slags af de udsejeste, ved Kunst i Drivhuset frembragte Frugter.

Urania var som bedøvet. Ridder salen løb rundt med hende; dog var hun sig saameget bevidst: at hun, sin Dødsfærd uagtet, af Harme over det tagne Kys, søgte at udrydde sig af Vellystningens Arme, idet han næsten løstede hende over Dørtærskelen ind til Sovestammeret. Ved Uranias stærke Bevægelse for at slippe fra ham, kom han til at snuble midt i Døren saa at han, tilligemed Urania, faldt ind i Kammeret, og væltede de der fremsatte fulde Kander og Pokaler over paa den meget lave Silkebolsters Seng, som derved blev forvandlet til et dampende Hav.

Uranias Skrig høres over hele Ridder salen. Flere styrtede til; blandt dem var Elias, der just havde indført Christines og Uranias unge Bærtinde, tilligemed hendes Moder, der nyligen vare komne, dels for at hilse paa Gyldeuløve, som de vidste vilde komme til Knudstrup, da de havde hørt at han var

kommen over Vandet fra Sjælland og troede allerede var der, deels ogsaa for at faae deres kjære Gjaester hjem med sig.

Efter som Ballet blev givet for Steen Brahes Tjenestefolk og Bønder, havde een af Husets Piger bedet Elias og de to Ankomne at træde op i Ridder-salen og see paa det. De vare netop komne ind af Døren, der var lige ved den Dør ind til Sove-kammeret, da Galdet skete og Urania, tillige med Steen Brahe, styrtede ind i Kammeret.

Saa vel Elias, som den unge Bondedone og hendes Moder, styrtede til og greb Urania i deres Arme. Enten det nu var Skrækken, eller Virkningen af Sovedriften, eller begge i Forening, der gjorde det, eller det Overraskende, der var der i den Stilling, hvori hun var kommen med en Mand, som hun havde saamegen Grund til at frygte, nok er det — Uranias Skrig sagtnedes snart, og hun var i en næsten bevidstløs Tilstand, da de tvende Koner og Elias hævede hende op paa deres Arme.

Elias raabte paa Christine, men hun var ikke i Salen; syg og asmægtig havde hun noget iforveien forladt den. Den troe Tjener, som ikke vidste dette, vedblev at kalde paa hende, og raabte, at Urania var nær ved at døe, hun maatte derfor ile. Fortvivlelsen over den hulde Jomfrues formeente nær forestaaende Død gav hans Stemme en saadan Kraft, at Dandsen ophørte og de Dandsende styrtede forfærdede ind i Kammeret.

Steen Brahe, der havde reist sig, skummede af Brede og søgte, i Forening med Helvig og Anthon, der vare komne ind fra den anden Side, at faae Følgerne ud; men det var forgjæves. De deeltog altfor meget i den saa beundrede Uranias Skjæbne til at lade sig drive tilbage. Deeltagelsen var almindelig; og da Elias omsider opløstede et Klagesfrig, eftersom Urania neppe mere aandede, og forbandede den altfor rasende Dands, som han raabte vilde dræbe hende, blev Sorgen saa almindelig, at Mange græd, og Andre sagde temmelig tydeligen: at Steen Brahe havde dræbt hende, da han havde sounget hende saa stærkt, at hendes Hjerte ikke kunde andet end briske.

Omtrent en halv Time var forløben, medens de forsamlede Fruentimmer havde anvendt alle de Midler, som de troede hensigtsmæssige til at vedligeholde Uranias ligesom flygtende Livsaander, da den unge Bondesone og hendes Moder under en Strøm af Taarer erklærede, at hun var død — og Elias styrte, høit skrigende, ud af Kammeret, for at søge om Christine. Han traf den bedragne Gamle paa Uranias Bærelse, hvor hun havde kastet sig paa Sengen og klagede over en stor Hjerteklemmelse og Smerte i Underlivet. Uden at bruge den nødvendige Forsigtighed, forkyndte han hende Sønnebatterens Død og raabte: at hun havde dandset sig ihjel, idet han forbandede Steen Brahe, Ballet og den altfor djævelske, voldsomme Dands.

 Christine styrte ud af Sengen. Uden at agte

sin Tilstand, ilede hun, understøttet af Elias, op af Trappen, ind i Kammeret, stødte de grædende Dvin-
der tilside og fastede sig over den elskede, formeente
Døde — men hendes Smertessfrig tabte sig i Tak
og Priis til Herren; thi da hun trykkede sin Mund
paa Uranias blege Læber, mærkede hun, at den Høit-
elskede, skjøndt kun svagt, drog sin Aande. Hun for-
langte nu at faae hende tilfængs; Steen Brahe vo-
vede ikke at sætte sig imod dette Ønske, hvorfor den
unge Bondesone og hendes Moder hævdede, understøttet
af Elias, Urania op paa deres Arme og bare hende
ned af Trappen ind i hendes Kammer hen paa Sen-
gen, hvor de atter begyndte at anvende Midler til
hendes fuldkomne Gjenoplivelse, der dog ikke vare af
den ringeste Virkning; dog tiltog hendes Aandedrag
mere og mere, og de tvende gode Koner, der, tillige
med den meget syge Christine, vaagede over hende en
Deel af Natten, havde den Glæde at blive overtydede
om, at hun laae i en meget dyb Søvn, hvoraf hun
efter en stærk Snorken, aldeles frisk og sund, kun no-
get udmattet, opvaagnede en halv Time efter Midnat.

Steen Brahe, der ved Helvig flittigen havde la-
det spørge til den Syge, lod hende og Bedstemoderen
forstikke om sin inderlige Glæde over, at dette ube-
hagelige Tilfælde, der havde forvoldet ham saamegen
Bekymring, lykkeligen var gaaet over.

Den unge Bondesone og hendes Moder, fra
hvilke Urania og Christine ikke vilde stilles, da de
vilde reise hjem med dem, bleve anviset et Bærelse

nede ved Pigerne, og Urania blev alene med sin Bedstemoder, hvis Smerter meget vare aftagne, og de begave sig, omtrent Klokken eet, til Hvile efter at deres Sjæle havde hævet sig i Lov og Priis til ham, der frelst Urania af den Fare, hvori hun syntes at have svævet. O, Ingen af dem vidste, hvor stor denne Fare egentligen havde været, og hvor uendelig Allherrens Miskundhed var imod dem.

De vare Begge meget udmattede; dog kunde de ikke sove, og intet Blund faldt paa deres trætte Dienlaage; dog lode de Begge som de sov, for ikke at forstyrre hinandens Ro. De havde derfor god Tid til at overtænke den besynderlige, skøndt forskellige Tilstand, hvori de Begge vare geraadet — men det var langt fra at Nogen af dem giettede eller kunde formode den sande Aarsag; thi selv rettskafne og fremmed for enhver List og Rænke, kunde de ikke tiltroe noget Menneske en saa dævelsk Ondskab, som den, der var brugt imod dem; og endnu mindre kunde de tænke, at det var muligt, at et Fruentimmer kunde synke saa dybt, at hun kunde blive et Redskab til nogen af sit eget Kjønns Fordærvelse.

Steen Brahe, der med Helvig var indsluttet i sit Sovestue, rasede frygtelig. At være saa nær ved Maalet af sine Ønsker, og saa usformodentlig og pludselig at blive fjernet endnu meget længere, end nogensinde før, fra det, var Noget, der ikke kunde

andet end sætte hans Sind i den stærkeste Bevægelse. Han forbandede Elias og de to Bønderkoner, Helvig og sig selv, og svor en frygtelig Eed paa, at Urania skulde blive hans, om han endog med Magt skulde rive hende af Bedstemoderens Arme; og det varede længe, inden hans onde Planers Raadgiverinde og Fortrolige fik ham bragt saavidt, at han med Taalmodighed kunde anhøre de Raad, som hendes rænkefulde Hjerne, til Uranias Fordærvelse, i en Hast opspandt.

Tiden var meget knap, da Kongen, og med ham den forhadte Gylденløve, der var ham saa nær, muligen allerede næste Dag kunde ventes. Omsider fik hun hans Raseri saameget neddæmpet, at han kunde høre hende, og hun meddeelte ham nu den Plan, hun havde udkastet, som var: at faae Urania og Christine, ved List, for ikke ved deres Skrig, om det skete med Magt, at blive røbet, loffet ned i det dybe underjordiske Taarnfængsel, hvor hun, for at styre deres Handlinger og forhindre dem fra at skrig og raabe om Hjælp, om de mærkede Uraad, vilde lade sig indspærre med dem, og forblive der, indtil Kongens og Gylденløves Afreise kunde tillade Belystningen atter at træde frem for dem; og da det Hele skulde skee paa en Maade, saa at Ingen kunde formode, at de vare paa Knudstrup, behøvede han ikke længere at paalægge sig Tvang og fordølge sin sande Hensigt, men kunde behandle Urania som en Fange, der maatte søie sig efter hans Villie. Han kunde da indbilde saavel

Gyldenløve som Uranias Bærtinde og hendes Moder, at de vare flygtede for den Brand, der, pro forma, skulde anstiftes, og for et Syns Skyld lade søge om dem. Han havde Grund til at troe, at han kunde lide paa deres Tausshed, der havde været med at udføre Bortførelsen og den tilsyneladende Befrielse fra de foregivne Røvere.

Helvig, som deels ved Uranias Tilbud under Bortførelsen deels af Bondekonens Moder havde faaet at vide, at Urania og Christine havde mange Penge, raadede ham tillige at indbilde Gyldenløve, at han havde givet dem disse Penge, samt at de, for at bevidne ham deres Tak, fordi han havde gjort dem det muligt at forlade den ubehagelige Stilling, hvori de vare i Brøndhuset, havde gjort den lille Reise til Knudstrup for at bevidne ham deres Taknemmelighed i hans Hjem, uagtet de ikke havde forsømt dette ved deres Afreise fra Ramløsa. Han havde da en god Grund til at beværte Kongen og hans Følge meget slet og derved paaafsynde Afreisen, da han kunde sende dem af sine Folk, som han ikke kunde lide paa, ud at søge efter Urania og hendes Bedstemoder i Skovene, hvortil de formodentligen vare flygtede, af Frygt for at blive indebrændte.

Livsjægeren Anthou og en anden Tjener, paa hvem han kunde lide, bleve kaldede og anviste deres Roller i Planens Udførelse, og Helvig gjorde Begyndelsen med at lade Anthou bringe en Deel Levnetsmidler og Biin ned i Taarnsfængslets meest affides

ud til Slotsgraven værende Hul, der aldeles ingen Binduer havde, for at de ikke skulde mangle det Nødvendige i den Tid, de vare der. For Jerndøren til det, der udvendigt fra kunde tillaaes, skulde der opstilles en Mængde Kornsække, der kunde dæmpe Lyden, om de skulde blive saa ængstede, at de raabte og skreg, hvilket Helvig dog troede at kunne forhindre ved sine Forsikkringer: at Steen Brahe, naar Alt var roligt, vilde komme at frelse dem.

Anthou og Tjeneren nedslæbte strax Sækkene, som de lagde bagved Fængselsdøren. Der blev baaren Band op paa Gangene, for at slutte den Ild, de vilde paasætte for at gjøre Historien desnaturligere.

Med disse Tilberedelser var der henrunden tvende Timer og Dagen begyndte allerede at bryde frem, da der blev gjort en forstilt Alarm paa Gangen udenfor Uranias og Christines Sovestue, hvilken forfærdede dem meget; men de fik ikke Tid til at meddele hinanden deres Frygt og Formodning desangaaende: thi Helvig styrtede idetsamme, kun halv paaflædt, med et Lys i Haanden, bare Fødder og Haaret ned af Ryggen, ind til dem, idet hun med alle Tegn paa Forfærdelse, medens hun hylede ynkeligen, raabte:

„For Himlens Skyld, redder, frelser Eder! Røverne have gjort Indbrud paa Slottet! Det er Eder, Jomfru Urania, de søge. For at give Herren og alle Folkene nok at bestille, have de tændt Ild paa tre Steder. Kommer! Skynder Eder! Det

gjælder Eder's Liv — ja det som mere er: Eder's Vre og Ufkyldighed. Kommer! Følger mig! Jeg vil frelse Eder!”

Urania og Christine vare sprungne ud af Sengen og fastede under Angststrig, hvilte Helvig bad dem at neddæmpe, for ikke derved at vise Røverne Veien, lidet Klæder paa sig. Helvig traf dem med sig mod Udgangsdøren, som hun aabnede; men med et Angststrig styrtede hun tilbage: thi Flammerne fra et ligesfor staaende stort Skab, der brændte i Ryslue, slog dem imøde.

„Jeg veed en anden Vej, hvoraf jeg haaber vi kunne frelse os!” — raabte Helvig hurtig — „naar I kun har Mod til at betræde den, da den er mørk og løber nedden under Slottet. Den vil Røverne neppe opdage. Kommer! følger mig!”

Hun aabnede hurtig den anden Dør i Kammeret og førte dem, igjennem Kjøkkenet, ned af en Trappe, igjennem en smal Gang, over en Deel af Gaarden, ind i Slottets Taarn, hvor hun aabnede en Jerndør — og en affhyelig Dybde viste sig for de Bedragnes Dine, saa at de nær vare vendte tilbage, især, da de hverken saae Ild eller hørte den frygtelige Allarm, der før saameget forfærdede dem. Der paakom Helvig, der holdt paa dem, idetsamme en meget stærk Hoste og — et rædsomt Brøl lød i Slottets Hovedbygning. En stærk Stemme, der lidet efter lod sig høre alene, freg endog overlydt:

„Mord! Brand! Vold! Røvere! Mord-

brændere! Op af Sengene! redder Eder ved Flugten inden Slottet styrter sammen over Eders Hoveder, eller I blive myrdede!”

Urania bævede hestigt. Christine sank, betagen af den yderste Forfærdelse, paa Knæ og anraabte Gud om Forbarmelse. Helvig streg overlydt og styrtede som fortvivlet ned ad Trappen, idet hun raabte:

„Har I Eders Liv kjær, da følger mig!”

Urania, som hjalp Christine op, raabte ned efter den Affhyelige, der syntes at ile ned af Trinene:

„For Himlens Skyld, hjælp mig dog! Min Bedstemoder bærer, saa hun ikke kan flytte en Fod! Kom dog med Lyset og”

Helvig kom tilbage og tog Christine ved den ene Arm, ligesom Urania havde hende ved den anden, og begyndte at stige ned med den af Sjæleangst stærkt rystende Gamle. De vare neppe komne et Par Trin ned, før der blev raabt paa deres Navne, og en Mand, det kunde de høre paa Fodtrinene, med stærke Skridt nærmede sig til dem. Christines overvættes Frygt — o, hun skjælvede ikke for sig selv, men for den elskede Sønnedatter — steg til den højeste Grad. Hun troede, at det var en Røver, der kom for at rive Urania fra hendes Bryst og slæbe hende med sig paa Havet. Hun sank derfor atter ned og mægtede ikke at gaa videre. Helvig, som med tilsyneladende spændt Opmærksomhed havde lyttet, raabte glad og med stærk Stemme:

„Vær rolig, Moder Christine, og forjag al Eders

Frygt! Det er min ædle Herre! Jeg kan kjende hans Stemme. Han troer, at I og Jomfru Urania vandre vildefarne om i Slotsgaarden!”

Da Raabene endnu vedbleve, raabte hun, skjøndt dog med dæmpet Stemme:

„Ædle Herre! Kom her hen! Moder Christine, Jomfru Urania og jeg staae her paa Trappen til det underjordiske Taarnfængsel!”

Steen Brahe styrtede til, idet han med megen Inderlighed og, som det lod, med megen Hast udbød:

„Himlen være lovet at I ere frelste — thi Ederes Bærelse staaer i Lue! Jeg har været i den skræffeligste Angst for Eder! Følg dristigen dette troe Fruentimmer. Hører I, hvor Taarnkloffen ringer? Den kalder hele Egnens Mandskab sammen. Stil kun dristigen ned i det tomme Fængsel. Dets Hvalvinger ere brandfrie. Saa snart vi ere blevene Herrer over Røverne og Ilden, de have paasat, kommer jeg og henter Eder.”

De Bedragne begyndte at fremstamme ham deres Tak, hvilket Helvig afbrød, idet hun raabte:

„Ti kun stille! Han er allerede borte og maa skee ifærd med Røverne. Hørte I det Skud? Nok eet. Nu, hvor Taarnkloffen har en rædsom Lyd! Lad os ile for at komme aldeles i Frelse!”

Det var, som om den Visshed, at undgaae den over Hovedet hængende Fare, gjengav Christine nogle af sine Kræfter. Saa hurtigen, som hun formaaede det, steg hun; understøttet af Urania og Helvig, nedad.

Snart vare de ved Maalet, og Diærelinden aabnede den tunge Fængselsdør, der bragende faldt ilaas efter dem.

Helvig faldt paa Knæ og istemte en Takkepsalme med høi og lydelig Røst. Christine og Urania fulgte, som hun formodede, hendes Exempel. Helvig, som havde betænkt og overveiet Alt, gjorde dette alene for at Steen Brahe, Jægeren og Tjeneren, kunde have Tid til at lægge Sækkene for Døren.

Da Psalmen var tilende, betragtede de Indspærrede den Bolig, de saa uformodentligen og under saamegen udstanden Skræk havde faaet. Det var en temmelig stor, men lav Hvalving, hvis Vægge baade vare mugne og grønne af Fugtighed, formedelfst at en Arm af en af Slottets mange Kilder var brudt op i dens Gulv, hvorfor man, for at Vandet kunde faae Afløb, havde maattet give det en lille Abning i Muren, hvorigjennem det løb ud og styrtede ned i den meget dybt liggende Slotsgrav. Igjennem denne Abning fik Fængslets Beboere frisk Luft, og Vandet forfriskede særdeles meget det ellers afskyelige Opholdssted; men Gulvet stod under Band ved den ene Side; dog havde dette tilligemed denne Ubehagelighed det Gode ved sig, at de Ulykkelige, der, berøvet Friheden, der havde hensuffet deres Tid, aldrig havde manglet en god, sund Drik Kildevand.

Helvig, der med Lyset gik rundt omkring i Hvalvingen, raabte pludseligen, ligesom betagen af den høieste Forundring:

„Hvad er dette? Saa sandt som jeg er en ærlig, uberygtet Enke, staar her ikke en fuldpacket Kuro! Vi ville dog see, hvad der er i den. Nei see engang! Nei jeg tager ikke feil. Tre stegte Vender, Brød, Smør, en halv Søstertage, Syltetøi, tre Flasker Maderaviin og fem hvide Voklys. Er jeg endelig kommet efter dig, din Tyveqvind! Det er Koffepigen Malene, der har en Kjæreste i næste Bondeby, som hun raner og slæber ud af Huset til. Og saa sætter hun det her, hvor hun veed, at der Ingen kommer, for at Knægten i Mørkningen kan komme og afhente det. Det er ikke første Gang, at jeg har mærket det; men nu har jeg da faaet Troen i Hænderne. Vi du kun! Jeg skal ganske artig ringe for dine Dren, og dersom du ikke gaaer til Beskjendelse, skal du ikke undgaa Tyvehullet! Imidlertid er jeg dig dog Tak skyldig: thi uden dette havde vi her i dette Tyvehul ikke kunnet faae en Bedergvægelse, og maatte, naar dette Lys var udbændt, sidde imørke. Kom nu, Moder Christine og Jomfru Urania, og lad os tage os en lille Hjertestyrkning! Vi kunne saamænd trænge til den. Lad os kun spise og drikke! Her kan hverken Jlden eller Røverne naae os. Kom!”

Christine og Urania vilde Intet nyde. Desbedre tog Helvig til sig. Hun spiste den ene And og et stort Stykke af Ragen, og styrkede sig ved at drikke over en halv Flaske Maderaviin. Det var over Middag inden Christine og Urania, der vare i den ængsteligste Forventning om hvad Udfaldet med Ro-

verne og Nordbranden vilde blive, paa Helvigs gjentagne Bøn, nød Lidet. Christine drak et halvt Glas Viin. Urania derimod lædskede sin Tørst paa Rildes vandet. Begge vare de i den ængsteligste Sindstemning og ønskede, med den inderligste Længsel, Steen Brahes Komme. Undertiden forekom det dem, som om de hørte Baabenbrag, Skud, og Faldet af omstyrte Mure; ja deres Phantasi foremalede dem den hele Rædsel af: at den uhyre Bygning, hvorunder de vare, kunde styrte sammen og begrave dem levende under sine Ruiner, hvilken Frygt dog Helvig søgte at betage dem, forsikkrende: at det var kun i Slottets Hovedbygning, Ilden var antændt.

Ilden var, i samme Dieblit Urania og Christine forlode deres Sovestue, slukt. Slottets andre Folk, der ikke vare deelagtiggjorte i Hemmeligheden, holdt Bagt ved det rygende Brandsted, eftersom det brændende Skab havde antændt saavel Loftet som Gulvet, og Egnens Beboere ilede til, hidkaldte af Klokkeren, for at slukke og redde; men dersom Dagen ikke havde været brudt frem, havde de ikke kunnet see Knudstrup, hvor det Eneeste, der forraabte Ildbranden, var en svag Røg ud af det ene Gangvindue. Snart blev man da overthydet om: at al Faren var forbi, hvilket opvakte en almindelig Glæde, som kun blev afbrudt ved Befymring for Urania og Christine, hvilke man troede, af Frygt for Ilden, maatte være flygtede, og letteligen i Nattens Mørke kunde være

komne noget til i de uhyre tykke Skove og Moser omkring Knudstrup.

Med inderlig Smerte sørgede Christines og Uranias Bærlinde og hendes Moder af Frygt for de Borteblevnes Skjæbne; men Steen Brahe syntes at være aldeles utrøstelig og sendte sine Folk og Bønderne allevegne ud for at søge om dem; og han lovede Den en stor Belønning, der kunde bringe Efterretning om dem.

At Helvig var borte, foruroligede Ingen; thi Anthon fortalte, at hun, da Ballet var afbrudt, efter Sædvane var gaaet til de Folk, der havde hendes tvende Sønner i Kost og boede tvende Mile fra Knudstrup. Hun vilde nok komme tilbage, naar hun hørte om Branden — og da det var en ond Kvinde, der stedse søgte at sætte Ondt saavel for sine Medtjenere som for Bønderne, var det almindelige Ønske: at hun maatte blive hvor hun var, da de saa haabede, at Herren vilde blive bedre. Ja der vare dem, som ønskede, at hun var bleven qvalt af Røg og Luer. Ingen anede, hvor nær den sataniske Kvinde var dem.

Steen Brahe beredte sig nu, skjøndt med bankende Hjerte, til at modtage Kongen; thi den stræffelige, ham det strenge Regnskab offordrende Gylldenløve var jo med ham. Dog Planen til at bedrage den Edle var allerede lagt og forberedt; og ved at bortsfjerne

og dog forsikre sig Urania og Christine var der begyndt paa at udføre den.

Det var endnu tidligt paa Formiddagen, da Gylldenløve med et lille Følge kom ridende til Knudsstrup. Rygtet om Ildbranden var tidligt om Morgen trængt sig til Helsingborg, hvorfor Kongen opgav sit Forsæt at gjæste Steen Brahe, for ikke, i den Norden og Forstyrrelse, man maatte formode Alt var paa Knudsstrup, at forvolde ham nogen Uleilighed; og Gylldenløve havde Befaling, endnu samme Dag at komme tilbage, for at berette Hans Majestæt Aarsagen til Branden og dens Virkning, inden han reiste videre.

Steen Brahe modtog den saameget frygtede Kongesøn udenfor Slottet og førte ham ind i Storstuen, hvor Alt var bragt i en Art Norden for at gjøre Branden mere sandsynlig; og Steen gjorde mange Undskyldninger, for at han ikke saae sig istand til at modtage sin høie Gæst saaledes som han burde og ønskede det; og bad ham tage tiltakke med Husets Leilighed saaledes som den var og, efter det nys Forefaldne, kunde være. Gylldenløve undrede sig over, at Alt endda ikke var i en mere forstyrret Tilstand, og bad Steen Brahe, ikke for hans Skyld at gjøre sig nogen Uleilighed, da hans Ophold paa Knudsstrup denne gang kun vilde være meget kort, og gif over til det, der var ham saa vigtigt, at spørge om

Uranias og hendes Bedstemoders Skjæbne; og han gjorde dette med en saa høi Alvor, at Steen havde Møie med at dølge det Indtryk af Skrak, dette Spørgsmaal gjorde paa ham; dog hurtigen fattede han sig og udbrod med den ham egne Lethed i Tone og Stemme:

„Hvormeget det smerter mig, min høie Herre, at I af mine mange Breve kun har modtaget de tvende, kan jeg ikke beskrive Eder. Dersom det ikke var noget dristigt af mig, og kastede en Skygge paa en høi Dame, som Eders kongelige Herr Fader har megen Godhed for, hvem jeg derfor ikke bør nævne uden med den største Erbødighed, kunde jeg sige Eder min altfor rimelige Formodning, disse Breves Opnappelse angaaende. Intet, der kommer fra min Haand, er eller synes at være hende af Uvigtighed; og dersom jeg af enkelte, ligesom henkastede Ord og Henpegninger vilde uddrage den Mening, der muligen dog ikke er i dem, og jeg ikke var fri for al Forfængelighed, kunde jeg maaskee smigre mig med: at jeg ikke var hende aldeles ligegyldig, og at hun derfor“

„Hold inde! Løgner!“ — tordnede Gylbenløve Skumleren imøde — „du veed, at jeg ikke ynder Fru Wibke; og troer derfor, at kunne bagvaske hende for mig og tillægge hende en Brøde, der aldrig er kommen i hendes Tanker. Hun har den Fortjeneste af Landet: at hun forsøder den ædlestes Konges Dage, og er ham med inderlig Kjærlighed hengiven. Bidste

Hans Majestæt, hvor foragtelig I vover at omtale en Person, som han saameget ynder, han vilde straffe Eder for en Frækhed, som ene kan undskyldes derved, at I er en forsængelig Daare, der troer at intet Fruentimmer kan modstaae Eders affalmede Undigheder; det Pund, hvormed I allerede længe har aageret, hvorpaa I synes at sætte en Priis, der er for høi til at Nogen, der har Selvværd, vil indlade sig med Eder — og som — det veed jeg nu med Visshed — har forjaget den uskyldige, dydige Urania og hendes ædle Bedstemoder fra Ramløsa, og nødt dem til, atter at gribe Vandringstaven, og maaskee være udsatte for at omkomme af Mangel og Glendighed. Troløse, nedrige Ben! som tillistede dig min Tillid, hvad kan du svare dertil? Neppe havde jeg sat Fod paa Skaanes Grund, før jeg erfarede din skjændige Fremfærd, samt hvordan du misbrugte min Tillid og Fortrolighed. Jeg staaer her for dig som din Dommer; og kunde, om jeg fulgte Hævnens Stemme, strax nedlægge dig for mine Fødder; men jeg vil give dig Leilighed til at forsvare dig. Hvor er den Herlige, som du vilde fordærve og trække ned i Lastens Dynd til dig? Imorgen, naar Kongen er reist, vil jeg tale med hende; og af hendes egen Mund erfare Størrelsen af din Brøde — og da skal jeg vide at tugte dig for din Troløshed og skjændige Fremfærd. Naa, hvorfor taler du ikke? Hurtig! Herfrem med en Løgn til dit Forsvar. Du vil vist saae mig til at troe, at din Samvittighed er saa hvid som en

Due, og at den hulde Pige og den paa Gravens Bred vandrende Gamle blot for Lyft, i Hjertet af den haarde Vinter, har forladt Huus og Hjem, og vandret ud i den vide Verden, for at tilbejle sig et Stykke Brød eller bøe under aaben Himmel i Nød og Elendighed. Nu, kom frem med Løgner, som vist allerede svæver paa din Tunge! Eller har Bevidstheden om din Brøde gjort dig maalløs?"

"Kan det undre Eder, strænge Herre! at jeg forstummer, da de Besskyldninger, I fremfører imod mig, ere af den Natur, at jeg, tilintetgjort, maatte synke til Jorden for Eders Fødder, om jeg ikke lige indtil den ringeste Grad af Skygge, hvad disse ærefrænkende Udbladelser angaaer, kunde retfærdiggjøre mig, dersom I vil have den Naade at høre mig. At jeg kom ofte i Moder Christines Huus, var deels for at betale hende de Penge, som I maanedligen forundte hende; deels af den Årsag, at jeg, for at være disse af Eder beskyttede Fruentimmer mere til Tjeneste, købte Brøndhuset og opholdt mig for min Sundheds Skyld, ved Badet. Da jeg kjendte Uranias fine jomfruelige Tølelse, forlangte jeg ikke at logere i Huset hos hende og Bedstemoderen, men lod mig bygge et Bjælkehuus ved Siden af Brønden. — Dog, da jeg bemærkede at de gode Fruentimmer ugerne af mig vilde have Stedet isætte, hvilket de beviste ved at opsigte mig det, folgte jeg det uopholdeligen til en agtværdig Mand, som jeg fra den ædleste Side har lært at kjende — men ei heller med ham vare de tilfredse

og vilde ikke blive. Forgjæves tilbød jeg mig at mægle i nogle Tvistigheder, der reiste sig imellem dem og den nye Eier: og de affloge med megen Bestemt-
 hed, af mig at modtage et Laan eller rettere en Gave af et Par hundrede Rigsdaler, som jeg tilbød dem for at dække nogle Udgifter, som de, ifølge en Syns-
 forretning paa Stedet, fik, samt et af Begge udstædt Gjældsbeviis, der var forfalden til Udbetaling. Him-
 len maa vide, om Urania troede, at jeg hermed havde urene Hensigter. Nok er det: man forsmaaede mit Tilbud, som jeg flere Gange gjentog, og det var først da de, efter flere Maaneders Forløb, vare blevne overtydede om mine Hensigters Reenhed, og der blev gjort Indførsel hos dem, at de bekvemmede sig til at modtage et Laan af otte Hundrede Rigsdaler af mig; hvilket satte dem istand til at opfylde deres Ønske: at forlade en Næringsvei, som Ingen af dem yndede, og som længe havde været dem besværlig. Deres Glædes-
 taarer toskede mig deres Tak, da de forlode mig og reiste hen til den gode, gamle Maria, der har været Ederes Amme og hendes Datter. Disse troværdige Folk, som i dette Dieblis ere her, for at tale med Eder, ville kunne bevidne Sandheden af mit Udsagn, som jeg haaber, at I, naadige Herre! ikke længere vil drage i Tvivl. Endog Pengene, som bestaae af Ducater og Kroner, have de i Forvaring; og dersom I, naadige Herre! tillader det: vil jeg strax lade dem falde ind, for at I af dem selv kan erfare: at hvad jeg har sagt, er den rene upyntede Sandhed;

hvilken jeg, i den treenige Guds Navn vil beedige, og med mit Liv indestaae for, dersom I ..."

"Hvilken Kjæde af Omstændigheder!" — afbrød Gyldenløve ham grundende — "Om jeg endog antager, at Eders lange Tale er den rene Sandhed, maa det da ikke forundre mig, at I om alt dette ikke har tilskrevet mig det Ringeste? Eller — har I virkelig skrevet? Steen Brahe! vær oprigtig! Have da Hine, med hvem jeg igaar har talt, forebragt mig en saa grov Usandhed, for at skade Eder hos Kongen og mig? thi, for at give Eder et Begreb om, hvor meget denne herlige Pige interesserer mig, maa jeg sige Eder: at det er lykkedes mig, ved mine vedvarende Bønner, at erholde Kongens Samtykke til at ægte hende. Dagen før vor Afreise erholdt jeg det af den sømme Fader. I kan derfor tænke Eder, med hvilken Længsel jeg tiltraadte Reisen — thi Urania elsker mig med en Engels hele Kjærlighed. Dersom hun havde været i Ramløse, havde hun allerede hørt sin Lykke af Kongens egen Mund, og han havde lagt vore Hænder i hinanden. O, havde jeg vidst, at hun var underkastet den ringeste Ubehagelighed eller Forlegenhed: jeg havde trods hendes Forbud ileet Men jeg begriber endnu ikke, hvorfor I har været taus angaaende Omstændigheder, som I kunde vide"

"Jeg har skrevet, naadige Herre!" — forsikrede Steen Brahe, med Haanden paa sit falske Hjerte — "At I ikke har faaet mine Breve, er Noget, der høi-

ligen smerter mig. Og dersom det sommede sig for mig at være ømsindlig for et uopfyldt Løfte af Eder, da kunde jeg beklage mig over: at jeg ikke, siden fort før Juul, har seet en Linie fra Eders Haand, da I dog havde lovet Dog, jeg troer nu, naadige Herre, fuldkommen at have retfærdiggjort mig, hvad Eders udkaarede Brud angaaer; og har kun det Ønske, at I var kommen her igaar: da skulde jeg have den Glæde at føre den hulde Jomfru i Eders Arme, og fundet en salig Fryd, ved at see Glædens og Henrykkelsens Taarer perle i hendes skønne Dine og trille ned af Eders blomstrende Kinder, naar hun og I, Bryst mod Bryst og Læbe mod Læbe, havde"

"Hvordan?" — raabte Gylldenløve, afbrydende Ridningen, idet han tog ham i Haanden — „Hun var her igaar? Hvorfor bad I hende da ikke at blive, da I saavel af mit, som af Stiftamtmandens Brev vidste, at jeg idag var ventende hos Eder? I bliver mig dog stedse en Gaade! Men endnu mere ubegribeligt er det mig, at den bly, saa bestedne Urania kunde aflægge et Besøg hos Eder, som her lever ugift, og desforuden ..."

"I forglemmer, naadige Herre!" — afbrød Steen den allerede meget alvorlige Gylldenløve — „at jeg var saa heldig at redde Eders skønne Brud og hendes Bedstemoder af en for dem ikke ringe Pengeforlegenhed. Deres ædle Hjerter flamme af den inderligste Taknemmelighed. De vilde i mit Hjem yde

mig den. Dette var Aarsagen, hvorfor de kom her. O, dersom I vidste, med hvilken Henrykkelse den ædle Jomfru modtog Budskabet om Eders Ankomst her til Skaane, da jeg meddeelte hende det! Det var for-
 giæves, at hun søgte at dølge den for mig. Kjærlig-
 heden til Eder tindrede frem af hendes yndige
 Himmelsøie og forkyndte hvad der foregik i hendes
 skjønne Barm, endskiøndt hendes Læber ikke ved et
 Ord forraadte hendes Følelse; og jeg kunde tydeligen
 mærke: at det ikke kom fra Hjertet, at hun saameget
 paaskyndte sin Afreise. Eders Die, naadige Herre!
 har for længstiden forraadt hvad I føler for denne
 usorlignelige Pige. Jeg vidste derfor, at det vilde
 være Eder særdeles kjært at træffe hende her idag,
 hvorfor jeg i en Hast foranstaltede en lille Lystighed
 for mine Undergivne, hvortil jeg indbød hende, idet
 jeg forsikrede: at den blev givet for at forvolde hende
 en Adspredelse. Hun kunde nu ikke godt undslaae sig
 for at opfylde min Bøn — og fik tillige et herligt
 Paaskud til at følge sit Hjerte og blive, og jeg havde
 selv den Gæde at aabne Ballen med hende."

„Hvordan?" — raabte Gyldeuløve henrykt og
 trykkede Steen til sit Hjerte — „Hun er her? du
 har for min Skyld faaet hende til at blive? O, jeg
 er meget at dable for min ubillige Mistanke til dig!
 Men hvorfor har du da piint mig saalænge med din
 kjedsommelige Beretning? Hvorfor sagde du mig ikke
 strax, at hun var her? O skynd dig! Før mig
 ufortøvet til hende. Hun maa endnu idag følge med

mig til Kongen. Kan ikke jeg, da vil han besejre alle hendes Betæneligheder om ulige Stand og andet Mere, som hun troer kan forhindre vor Forbindelse. Men hvordan er det du der staaer? Det er jo, som om dit Navn bliver personificeret i dig. Du ligner jo en Steen. Kan da min Henrykkelse i en saa høi Grad forundre dig? Hvor er hun? Lad mig ikke et Dieblit savne det henrykkende Syn af hende! Hvor er hun?"

"O, naadige Herre! min hulde Konges høitilsejede Søn, for hvem jeg vilde opoffre mit Liv og Blod" — udbrød Steen med en stærk fremhrykket Smerte i Stemmen, idet han tørrede sine Dine — „hvilken Tidende har jeg ikke at bringe Eder! Eders hulde Brud, der muligen ved den noget voldsomme Dands blev syg og kraftesløs bragt tilsengs, hvor hun under sin Bedstemoders, Eders Ammes og hendes Datters Pleie, snart kom sig aldeles — maa, forfærdet over den ulykkelige Ildsvaade, der, desværre formodentligen ved Uforsigtighed, opkom i et Skab udenfor hendes Sovestue, med hendes Bedstemoder være flygtet; thi da jeg styrtede til for at frelse dette Eder, min høie Herre, saa dyrebare Liv, var Bærelset tomt og øde. Alle mine Efterforskninger for at finde dem i Stovene eller Moserne her omkring have været forgæves. Den gamle Elias, Eders Amme og hendes Datter, have, foruden alle mine Folk og jeg selv, ligesiden i Dagbræfningen været ude at søge . . ."

"Min Hest!" — raabte Gyldenløve med For-

tvivlelsens vilde Stemme og rullende Dine — „Alle de, som har mig i den ringeste Grad kjær, følge mig! I, Steen Brahe! sender ufortøvet et Tilbud til Kongen og beretter ham, hvad her er forefaldet. Hans Majestæt vil tilgive at jeg Rei! Rei!“ — vedblev den ulykkelige Yngling, idet han ilede ud mellem sit Følge, der paa hans Raab styrtede ind af Døren. — „Vi ville ikke ride; tilfods ville vi gjen-
nemsøge Stove og Moser. Følger mig! Rei! ad-
spred Eder! søger i enhver Bust, ethvert Vandsted, enhver Mose! O, forbarmende Gud! Maaskee lyk-
kes det os kun at finde hendes Liig!“

Han ilede med Stormsskridt afsted. Herrerne, der ikke vidste hvem det var, de skulde søge, ilede, betagne af den høieste Forundring, efter ham ud af Slotsporten.

Steen Brahe saae med et triumpferende Smil efter dem. Derpaa ilede han ned igjennem den hvæl-
vede Gang, til Fængselsdøren, kastede et Par af de
for den opstablede Sække tilside og raabte ned i
Hvælvingen:

„Jomfru Urania! Moder Christine! Helvig!
ere I her? O, svarer mig! Jeg maa endelig tale
med Eder! Ting af den yderste Vigtighed fordrer
at“

„Her ere vi, ædle Herre!“ — raabte Helvig af-
brydende ham, idet hun nærmede sig til Jerndøren —
„O, skynder Eder at lukke os ud! Døren er gaaet

ilaas, og vi ere færdige at forgaae her i dette forbandede Tyvehul!"

"Det er mig umuligt!" — gjensvarede Steen hurtig — "For det Første har jeg ikke Nøglen, og veed ikke, hvor den er at finde; og for det Andet er dette det eneste Sted, hvor Jomfru Urania og hendes Bedstemoder ere aldeles sikre: da Hvalvingerne ere brandfrie og utilgængelige for enhver Ubekjendt. O, hvor jeg i alle Hvalvingerne har søgt om Eder, Jomfru Urania og Moder Christine! Himlen være lovet, at jeg nu veed hvor I ere! Havde jeg turdet raabe, havde jeg før fundet Eder; men det turde jeg ikke, af Frygt for Røverbanden, der streifer her om Gaarden og har ifinde at gjæste os igjen, da deres første Plan mislykkedes og de ikke fik begaaet det tilfugtede Jomfrurov, eftersom vi ved vore forenede Anstrængelser vare saa heldige at faae Ilden dæmpet. Tænk Eder, skjonne Urania! Røverne har havt den Frækhed at kaste et Brev over Muren, hvori de true mig og alle mine Folk med at blive lagt paa Steile og Slottet at afbrændes, om vi ikke inden Midnat udlevere Eder. Jeg behøver ikke at forfikkre Eder om: at jeg vil forsvare Eder til det Yderste; men det er aldeles nødvendigt, at I, til de ere borte, maa blive hvor I er, for at være i Sikkerhed. Jeg vil lade et Brev kaste over Havemuren, ud i Bænget, hvori jeg forfikkrer dem: at I er flygtet. De vil da giennemføge Skovene og de nærmeste Landsbyer og Hytter for at finde Eder — og for at gjøre dem aldeles sikre, vil jeg

tilbyde tvende af dem at gjennemføge Slottet. Jeg tør haabe, at de løbe i denne Fælde. I al Fald skal vi vide at forsvare os, og være aarvaagne hvad Brandstiftelsen angaaer. Værer derfor ganske rolige. Nøglen til denne Dør skal jeg bestemt finde endnu idag; og da skal jeg selv bringe Eder hvad I til Livets Bedligholdelse maatte behøve. At Ingen formoder hvor I ere, er under nærværende Omstændighed af den yderste Vigtighed. Jeg tør derfor ikke betroe nogen af mine Folk et saa vigtigt Ærinde. Helvig bliver hos Eder til Opvartning. Kan jeg end, naar jeg faaer Nøglen, lade hende komme op, jeg tør det ikke: thi jeg veed at hun er aabenmundet og kan ikke tie; og det ringeste Ord, endog til den Ærligste af mine Folk, kunde bringe Eder i Fare. Har I hørt hvad jeg har sagt, hulde Urania, og er I tilfreds med hvad jeg har gjort og vil gjøre — da lad et Ord af Eders skønne Læber forsikre mig derom. Det vil besjæle mig med ti Mandes Mod; og jeg skal, kommer det endog til det Yderste, for Eders Frelse blive uovervindelig."

"Steen Brahe!" — udbryd Urania, der havde nærmet sig til Jerndøren, idet hun havede Stemmen for at han kunde høre hende — "I er ædel, kjæk og høimodig. Jeg har gjort Eder Uret. Modtag den Forsikkring: at dette smerter mig, samt at jeg inderligen angret at . . ."

"Gud! hvad er dette?" — raabte Steen, ligesom forfærdet — "Jeg synes at høre en stærk Trampen

af Heste. Jeg maa skynde mig op. For Himlens Skyld, værer rolige og forraader ikke ved den mindste Bevægelse eller Lyd, at I ere her!”

Han ilede, med listende Tjød, hvilke de Indspærrede dog tydeligen kunde høre, op af Gangen. Urania bævede uvilkaarligen og Christine sank paa Knæe og bævede sine Hænder bedende mod Himlen; men ingen Lyd gik over de saa skrækkelig Bedragnes Læber. De turde neppe aande, af Frygt for at forraade deres Nærværelse.

Helvig tog Madfurven frem, idet hun hviskende sagde:

„Siden vi ikke maa tale, saa lader os tygge. Herren siger saa ofte for at drille mig: at et Fruentimmer kan ikke leve en Time, uden at bruge Munden. Lad os nu gjøre hans Ord til Sandhed. I maa ellers ikke troe at det er sandt, hvad han sagde: at jeg er aabenmundet eller sladderagtig. Det er, med Respekt at sige, Løgn i hans Hals. Vi slippe vel, med Guds Hjælp, engang op af dette sataniske Tyvehul; og da skal I see at jeg kan tie. Jeg skal da dryppe ham i hans eget Tidt; og han skal, saa sandt som jeg hedder Helvig, komme til at tage sin Beskyldning tilbage. Den Snak kom han bare med for at sætte Ondt imellem os, at I ingen Fortrolighed skal have til mig. Det er lumpent gjort af ham. Giv I mine Ord Magt: han skal, saa sandt som jeg er en ærlig Kone, om jeg oftere skal røre i en Potte hos ham, komme til at slaae sig paa sin Mund og

ſige: „Min gode Helvig! tilgiv mig min Raad-
mundethed! Den Beſkyldning, jeg gjorde dig i det
inderſte Tyvehul, hvor du tilligemed Jomfru Urania
og Moder Chriſtine var ſkult, fortryder mig nu; og
jeg erklærer: at hvert et Ord, jeg ſagde — er Løgn
i min Hals!“

Det Sidſte ſagde hun, ſom Een, der er geraadet
i Brede, med ſtærk Stemme. Chriſtine ilede derfor
forfærdet til og lagde ſine Fingre paa Dvindens
Mund; og Urania beſvor hende, ſkjøndt med ſagte
Stemme, ikke at ſtyrte dem i Ulykke med ſin Raa-
ben, da, det forſikrede hun, Herr Steen ikke havde
meent det ſaa ilde — og ſaa vel hun ſom hendes
Bedſtemoder anſaae hende for en meget ſtikkelig og
taus Kone; dog hvad det Førſte angik, var Urania
ikke ſaa ganſke enig med ſig ſelv; thi Helvig betjente
ſig uophørligen af Ord, der ikke røbede megen
Stikkelihed. Dog Urania ſkrev dette paa Reg-
ningen af hendes mangelfulde Opdragelſe. For-
reſten var der, det Underlige i Helvigs Anſigt uagtet,
ſom Urania ikke kunde lide, noget rigtignok Djærvt,
men tillige Troſkyldigt i hendes Tale og Maade at
udtrykke ſig paa: hvorfor ſaa vel Urania ſom Chri-
ſtine anſaae hende for meget ſandfærdig, raa og ær-
lig. Den ædle Pige anede ikke, at Alt hos Djævel-
inden var Maſke; og Helvig frydede ſig inderligen
over at hendes Plan, at gjøre de Bedragne aldeles
ſikre, ſaa vel lykkedes for hende, og ſaae ſig allerede i

Tankerne som Gierinde af det smukke, saa indbringende
Brøndhuus ved Ramløsa.

Gylbenløve, med sit hele Følge, saavelsom Uranias og Christines Bærtinde og hendes Moder samt Elias og alle Steen Brahes Tjenestefolk, der vare ude at gjennemløbe Skove og Marker, Byer og Hytter, kom, som man kan tænke sig, med usorrettet Sag tilbage til Knudstrup. Den ulykkelige Kongesøn haabede hos Forræderen at erholde en dunkel Oplysning, der kunde lede ham paa et Spor. Denne fik han ogsaa, men det var paa et Bildspor, han blev ført; thi Steen Brahe havde hemmeligen sendt Anthon til Rauber, der var reist til Ramløsa, med Ordre til ham, at forstikke Gylbenløve om, naar han talte med ham: at han havde seet Christine og Urania om Middagen efter Branden, i en Fisserbaad, at lade sig sætte over til Sjælland — hvorfor Steen, som det især var om at gjøre, at faae Gylbenløve bort, lod nogle Ord falde om den Formodning, han havde, at Urania muligens dog kunde nære Ønsker, der vare tvertimod Herr Gylbenløves, og derfor, da hun af Frygt for Jlden var flygtet, havde bestemt sig til, ikke mere at vende tilbage, for at undgaae Synet af en Ungling, med hvem hun hverken kunde eller vilde indgaae nogen Forbindelse. Man maatte altsaa søge hende paa eller i Nærheden af de Steder, hvor hun havde været og var kjendt. Muligen, at hun var i

sin Bopæl — eller endog i Ramløse; eller man paa eet af disse Steder kunde faae nogen Efterretning om hende.

Gyldeuløve greb med altformegen Begjerlighed det af Steen Brahe ligesom henkastede Raad, da det stemte noget overeens med Uranias Charakter; og det var neppe at han tog sig Tid til at tale nogle Minutter med sin Amme og hendes Datter, i hvilken forte Samtale det dog blev bekræftet: at Urania og Christine vare vel forsynede med Penge; og hvem Andre kunde vel, efter hans Formening, have givet dem saa stor en Summa, uden Steen Brahe? Han kastede sig uforsøvet paa Hesten og jog, kun fulgt af en Tjener, saa stærkt som Dyret kunde løbe, foran Elias og Bønderkonerne, der paa Steen Brahess Bogn kjørte imod Hjemmet. Elias var i den yderste Fortvivlelse; og Konerne havde foruden den Sorg, som Uranias og Christines Fraværelse forvoldte dem, tillige den — at den kjære, unge Herre ikke havde talt ti Ord med dem.

Gyldeuløve traf den ærlige Bondesnedker, der stod og arbejdede paa en Seng til Urania, ene hjemme. Den unge Mand forundrede sig meget over den uventede Møde, han nød, og fortalte Gyldeuløve: at det var aldeles uventet, at hans Kone og Svigermoder vare komne til at gaae til Knudstrup, da de, kort efter at Steen Brahess Bogn var kjørt med Moder Christine, havde pludseligen faaet at vide, at Herr

Gylldenløve var kommen; og de foretrak da, at gaae der hen, hvor de vidste, at deres kjære Gjæster vare, for at gaae til Helsingborg, hvor Kongen og saa mange store Herrer vare forsamlede, og det kunde falde vanskeligt, at faae den unge Herre itale.

Nedens Manden fortalte Gylldenløve, der for medelst den frembrudte Nat ikke kunde reise videre, dette, som Bognen med Fruentimmerne og Elias, hvilke, ligesom Gylldenløve, bleve betagne af den største Sorg, da de erfarede, at Christine og Urania ikke vare komne til Huset, hvilket de, bedragne ved Steen Brahes List, ligeledes havde troet.

Den unge Bondefone udbrod i Lovtaler over Urania og Christine og kom derved til at omtale, hvor høit de elskede hinanden, samt hvilken Sorg Christine havde havt, da hun troede at Urania var bortført; og hun fortalte nu Gylldenløve, hvordan de vare komne ud af denne Bilsfarelse, da Steen Brahe endnu samme Aften havde sendt en Karl med en Bogn og et Brev til Moder Christine, i hvilket sidste han havde skrevet: at hendes elskede Sønnebatter ved et høist besynderligt Tilfælde, som Urania forbeholdt sig personligen at fortælle hende, var kommen til Knudsstrup, hvor hun befandt sig særdeles vel og kun ønskede at have sin Bedstemoder hos sig.

Den Gamle var da om Morgenens, som Gylldenløve vidste, afreist. Ballet var allerede begyndt, da Gylldenløves Amme med sin Datter ankom til Knudsstrup.

Uranias, Døden lignende Tilstand, hvoraf hun kun med Møie blev udreven, samt Moder Christines Sygdom, havde forhindret enhver Meddelelse, det Foresaldne angaaende. Ingen af dem vidste derfor, hvad det var for et høist besynderligt Tilfælde, der saa usformodentligen havde bragt Urania til Knudstrup. Tvang kunde det umuligt være, thi hun syntes med saamegen Munterhed at have deeltaget i den Dands, ved hvis Slutning hun gjorde det Fald, der bragte hende i den betænkelige Tilstand. Den gamle Kone syntes endog at hun havde dandset med vel megen Munterhed — og at hun havde taalt vel mange af Steen Brahes Raadheder (hun saa dog kun at han kyskede Urania anden Gang, da hun med Datteren under den sidste Dands kom ind i Ridder salen), dog sagde hun ikke dette, for ikke at udlade sig med noget Ondt, den kjære Urania angaaende, at hendes elskede Fostersøn ikke skulde fatte usordeelagtige Tanker om hende.

Gyldenløve grundede hele Natten over hvad det vel kunde være for et besynderligt Tilfælde, der var Aarsag i at Urania alene, uden Bedstemoderens Ledsagelse, var kommen til Knudstrup. Hun maatte være bleven vildfarende i Skoven, formodede han, og, uden at vide det, være kommen i Nærheden af Herresædet, hvor Steen Brahe tilfældigviis havde truffet hende og, som en Bekjendt, indbudet hende til sig. I dette Tilfælde havde dog Steen forebragt en Usandhed, da han havde sagt: at hun, tilligemed Bedstemoderen

var kommen for at takke for modtagne Belgjerninger, hvilket Gylldenløve forbeholdt sig nærmere at undersøge; og for at faae noget Lys i Sagen, lod han ved Morgenens Anbrud Elias falde, som han nøie uds-
spurgte; men den sorgfulde Gamle kunde ikke andet end bekræfte de tvende Koners Udsagn: at Urania og Christine syntes at have befundet sig særdeles vel hos Steen Brahe, omendstjændt dette var ham en Gaade, da han vidste, at de Begge, især Urania, nærede en afgjort Mobbhydelighed for ham, uagtet han ikke nægtede, at bemeldte Herre ofte havde tilbuden at gjøre dem Tjenester.

Der blev ikke talt om, hvor de havde faaet Bengene fra; og den til Fortvivlelse bragte tro Tjener tænkte ikke i sin overvætted Smerte paa at fortælle Gylldenløve, at det var den usformodentlig fundne Stat efter Fru Karen, der havde sat dem i den uafhængige Stilling, hvori de i den senere Tid havde befunden sig, for hvilken de forhaabede et tarveligt Udkomme i Fremtiden.

Det var neppe Dag, før Gylldenløve kastede sig paa Hesten og reed til Ramløsa, hvor Rauber, i Forventning om at Steen nu skulde vise sig ret erkjendtlig, med megen Troværdighed fremkom med sit Eventyr, hvilket Gylldenløve saameget mindre drog i Tvivl som han havde ladet sig Uranias og Christines Klædebragt beskrive, og Rauber, der vilde have seet de tvende Fruentimmer, hvilke dog havde søgt at skjule sig for ham, temmelig nær ved Landet i Baaden, sagde: at

de netop vare saaledes klædte, som saavel Steen Brahe som Bønderfolkene berettede at deres Paaklædning var. Fiskeren havde styret Baaden henad Kjøbenhavn til. De maatte altsaa være at træffe der, og naar de vilde skjule sig for ham, kunde de ikke dertil vælge noget bekvemmere Sted end den folkerige Hovedstad.

Gylbenløves Beslutning var derfor snart fattet. Han reed øieblikkeligen til Helsingborg, hvor Kongen endnu var, for at udbede sig den høie Faders Tilladelse til ufortøvet at reise til Kjøbenhavn, hvilken Hans Majestæt eiheller nægtede ham; og efter at det var bestemt at han skulde komme til Monarken paa Koldinghuus, besteg han endnu samme Formiddag et i Helsingborgs Havn liggende lille seilsærdigt Fartøi.

Binden var gunstig, og Skibet fløi paa dens Binger, med en rask Fart, forbi Hveen mod Sjællands flovbefrandsede Kyst, medens Gylbenløves Hjerte i bange Forventning bankede den elskede Pige ind; og det forekom ham mere end sandsynligt: at hun og Christine maatte være flygtede; thi han havde Visshed om, at de ikke vare forulykkede, da alle Skovene og enhver Mose omkring Knudstrup gjentagne Gange nøie var gennemsegt.

Rauber, der hemmeligen havde sneget sig efter Gylbenløve, saae aldrig saasnart Skibet afseile med den Bedragne, før han kastede sig paa Hesten og galloperede til Knudstrup. Han ventede intet mindre for sin saa vel lykkede List, end at Brøndhuset strax

og formeligen skulde blive afftaaet til ham. Dog, han bedrog sig. Bellystningen, der nu atter havde fri Mark, affviste ham med tvende Ducater og Løfte om — at faae een af hans Bøndergaarde isætte. Brøndhuset, saa forsikrede han, var solgt under Haanden, hvorfor det ikke stod i hans Magt at bortgive det. Han affærdigede desuden sin paatrængende Haandslanger meget kort — thi han ilede med at faae Urania op af hendes afskyelige Fængsel, da hans hele Væsen flammede af Begjærlighed efter at nyde sine afskyelige Rænfers saalænge ønskede Løn.

Kauber, der atter faae sig bedragen, stampede i Gulvet af Brede, da han var alene. Den Lastefulde besluttede at hævne sig. Uden at betænke sig længe, besteg han Hesten for at ride til Kongen og aabenhare ham Steens hele, nedrige Fremfærd; men han begyndte paa Halvveien at vakle i sit Forsæt, da han vidste, han var en Forbryder imod Kongen og Landet, og let kunde blive gjenkjendt, eftersom han som svensk Spion, i sidste Krig, havde været i den danske Leir, og vidste, at Kongen, der med megen Strængheid straffede Enhver, der nærmede sig hans Tropper, var det endog blot til een af Forposterne, let kunde faae isinde at lade ham tage ved Bingebenet.

Desuden — men det troede han dog at Ingen vidste — havde han talt ilde om Kongen og for svenske Penge, da Kongen beleirede Calmar, med egen Haand antændt et dansk Hjemmagazin, samt forsøgt at faae en Underofficer med tyve Mand til at gaae

over til Fienden; men da Diæse faa Dage derefter opoffrede Livet for Calmars Erobring, formodede han, at Hemmeligheden med dem var død og begravet. Desuden var han den Gang meget ung og havde siden den Tid betydeligen forandret sig; og han bar jo et andet Navn hos de Danske.

Denne Skurkestreg var derfor egentligen ikke det, hvorfor han frygtede for at udføre sit Forsæt — men han bævede som en fordømt Synder ved den blotte Tanke om at fremstille sig for Kongens Afsyn, og reed, forbandende Krigen, sig selv og den hele Verden, tilbage til Ramløse, hvor han ved en Flaske Brændeviin søgte at neddæmpe sin Sorg og Uergrelse; men jo mere han drak, desmere følte han sit Mod at vaagne og begyndte at overveie, om det ikke var en Umulighed at enten Kongen eller nogen af Herrerne skulde kunne gientjende ham igjen fra hine Tider, da han lod sig bruge som Spion. Det var jo mange Aar siden, og han havde jo længe efter den Tid tjent som Officeer mod de Svenske i Polen. Det, at han havde tjent mod Sverrig, der var hans Fødeland, var den egentlige Aarsag, hvorfor han havde valgt Skaane, som var en dansk Provinds, til sit Opholdssted; og han talte jo aldrig om, at han enten havde tjent som Corporal eller Officeer i Sverrig. Desuden, han var jo bekendt og agtet under sit virkelige Navn som en tapper Krieger, der havde bragt hæderlige Skrammer med sig fra Felten. Kjendte man ham derfor, saa var det som Herr Rauber; og som Rauber var

han jo baade agtet og æret og kom til de store skaanste Herrers Taster. Han drak endnu et Par Glas — og enhver Betænkelighed forsvandt aldeles.

Det var endnu ikke Aften. Han vilde derfor, inden han sov, tale med Kongen. Dersom hans Hensigt mislykkedes, vilde han jage en Kugle igjennem Steen Brahes Hoved. Han ladede derfor tvende Pistoler, som han skjulte i Brysilommen, kastede sig paa Hesten og lod den i fuld Fiirspring flyve med sig til Helsingborg, hvor den halvt Berusede, ved Grev Ulfeldt, lod Kongen bede om en Samtale, foregivende, at der var Ting af megen Vigtighed, som han vilde aabenbare Hans Majestæt.

Ulfeldt kom tilbage og bad ham vente til Aftens-tasselet var hævet, da Kongen saa vilde modtage ham i Stiftamtmandens Have, hvor Tasselet blev holdt i et Lusthuus; hvorfør Ulfeldt ved sin Tjener lod Rauber føre i Haven, hvor ham blev anvist et afside's Sted, hvorfra han kunde see Kongen, naar han kom op af Alleen. Tjeneren var neppe borte, før Rauber, ved at eftertænke den vigtige Sammenkomst med Kongen, der forestod ham, begyndte heftigt at ængstes. Frygten for dette Skridts mulige Følger gjorde ham pludseligen ædru. Han følte, at hans hele Mod var borte, og ønskede at kunne træde tilbage. Men dette kunde nu ikke lade sig gjøre. Han var jo meldt hos Kongen, der muligen om et Dieblif havde affpist og vilde komme for at tale med ham.

Bed den mindste Bevægelse i Haven foer Rauber

heftigt sammen; og hvergang en Tjener kom op af Alleen, troede han, at det var Kongen, og bævede, saa at han neppe kunde holde sig opreist. Det faldt ham nu ind, at Steen Brahe muligen dog kunde vide noget om ham, i Henseende til Spioneringen og Hømagazinet. Han havde jo engang ladet sig forstaae med noget Sligt for ham. Naar han nu anklagede Steen for Kongen, hvad var da rimeligere end at Steen gjorde Gjengjæld? Vel sandt: han kunde styrte Brahe, men vilde Brahe ikke trække ham med sig i Faldet? Desuden, naar den snedige Hofmand, der vist ikke manglede mægtige Benner, slap med at blive betyngtet med Kongens Unnaade og forbuden Hoffet, kunde han vente: enten at blive hængt, skudt, eller for Livstid, under strængt Arbejde og Dvshn, belagt med Jernlænker, at blive indspærret paa Kronborg, hvor den Haardhed, han havde viist imod Urania og Christine, vist ikke vilde forstaae ham Gyldeuløves Gunst — og den unge Herre var jo Commandant paa Fæstningen.

Rauber lod derfor sine Dine løbe speidende omkring, for at see, om der ingen Udgang var fra Haven til Marken, ad hvilken han kunde flygte, inden den frygtelige Konge kom; men han opdagede ingen. At gaae tilbage gennem Huset, lod sig endnu mindre gjøre — thi hvad vilde vel Tjenerne tænke, som vidste at han skulde oppebie Kongen i Haven?

Medens Rauber havde alle disse Tanker, var Taffelet blevet hævet, hvilket han tydeligen kunde høre.

Hans Sjæleangst steg ved hvert Pulsflag — og han besluttede omsider at skjule sig, til han enten ubemærket kunde komme over Havemuren eller, begunstiget af Mørket, snige sig iglennem Huset. Han begyndte just at søge om et bekvemt Sted dertil, da han i Nærheden hørte Fodtrin og flere Stemmer, hvoraf een i Særdeleshed ved sin Kraft og Styrke udmærkede sig. Rauber kunde ikke tvivle: det maatte være Kongen. Med Lynets Hurtighed krøb han ind i en Rosenhæk, hvor han lagde sig ned paa Brystet for at skjule sig.

Rauber havde formodet rigtigt. Det var virkelig Kongen, der fulgt af sin Søn Grev Baldemar Christian og sin Svigersøn Corfis Ulfeldt, samt Peter Wibe, som Hans Majestæt særdeles yndede, kom fra Tasselet. Kongen havde sin store Mynde med sig, der af hans egen Haand havde modtaget sin Aftensmad. Neppe var Hunden kommen Rauber paa ti Skridt nær, før den begyndte hestigen at giøe, styrtede i et langt Spring mod ham, og anfaldt ham med et Kaseri, der kunde have været farligt for hans Liv, om ikke Kongen, som var den Eneste, Hunden adlød, selv havde revet den fra ham; Grev Baldemar og Wibe traf nu Rauber frem, men veeg idetsamme et Skridt tilbage; thi den ene Pistol, som faldt ud af hans Lomme, gik i samme Dieblis af og Ruglen, den var ladet med, fusede lige forbi Kongens Fødder.

Hans Majestæt blev betaget af den høieste Forundring over denne uventede Begivenhed. Hele Sel-

skabet, hvoriblandt Stiftamtmanden var, styrkede til. Rauber sank ned paa Knæ. Det var ham umuligt at fremføre et Ord til sit Forsvar.

„Hvem har leiet dig til at myrde mig?“ — spurgte Kongen efter nogen Tausshed med den største Rolighed — „En oprigtig Bekjendelse kan ene redde dit usle Liv, som du har forbrudt. Siig mig Sandheden, — eller du er Dødsens!“

„Ingen, min høie Konge!“ — lykkedes det endeligen Rauber at fremstamme, idet han hævede Hænderne mod Majestæten for at anraabe om Naade — „Jeg har tjent i Polen og er derfra vant til at bære Pistoler. Jeg ønskede kun . . .“

Ordene døde pludseligen paa hans Tunge. Stiftamtmand Rosensparre, der strax gjenkjendte Rauber, forsikkrede: at han sagde Sandhed hvad Pistolerne angik, og ellers var bekjendt som en stiftelig Mand, saavidt han vidste; ligesom Grev Ulfeldt opdagede, at det var den Samme, der havde ønsket at faae Kongen itale, idet han, uden at lade sit Die vige fra Raubers Afsyn, udbød:

„Det er den samme Mand, som Ederes Majestæt har lovet at forunde en Samtale, da han, som han siger, har Ting af den yderste Vigtighed at aabnbare Eder.“

Kongen lod sit Flammeblik længe dvæle paa Raubers dødblege Ansigt, derpaa udbød han, ikke uden nogen Haardhed i Stemmen:

„Om jeg endogsaa antager: at det er en Vane

hos dig at bære ladte Pistoler, hvilke du dog burde bortlægge, medens du fremstillede dig for mig — af hvad Grund er du da krøbet i Skjul, da du ønskede at tale med mig? du kunde dog ikke vente, at jeg skulde krybe ind i Hækken til dig. Jeg fordrer dit Svar."

Raubers Sjæleangst var steget til den allerhøieste Grad. Tænderne klappede ham i Munden og han rystede, saa han neppe kunde holde sig paa Knæerne. Han forsøgte at forsvare den Stilling, hvori han var truffen, men det hele Forsvar blev kun en bange Stammen, hvori ikkun disse Ord bleve tydelige:

"Min høie Konge! jeg er jeg er kommen her for ... jeg vilde ..."

"Hvad er dette?" — torbnede Kongen med ly-
nende Afsyn — "du bæver. Du stammer. Den onde Samvittighed staaer malet paa din Pande. Hurtigt flig frem! Hvem er du?"

"Mit Navn er, som jeg sagde Eder, min høie Konge, Baltazer Rauber; og ... og ..." — var Alt, hvad han formaaede at sige.

"Din Hensigt?" — raabte Kongen med Tordens-
stemme — "hvad vilde du her? Hvorfor laae du der og lurede? Er du kommen her for at spionere, eller har du maaffee havt en endnu lastværdigere Hensigt, om du end ikke vilde myrde mig? Herfrem med Hemmeligheden, eller min Haand skal knuse dig."

"Jeg" — fremstammede Rauber næsten tilintet-
gjort — "vilde kun lære Eders Majestæt at kjende.

Gjøre Bekjendtskab med Eder, vilde jeg sige; og ...
og ..."

"Og derfor foregav du, at du havde Ting af megen Vigtighed at aabenbare mig; og da jeg kommer for at tale med dig, ligger du i Skjul og lurer paa mig? Hæv dine lumste, skjælende Dine fra Jorden. See mig lige i Ansigtet! Formodede du at jeg skulde kommet alene, for at du kunde udføre et ondt Anslag imod mig? Naar jeg behandlede dig som du fortjente, da lod jeg dig arrestere og underkaste dig en stræng Undersøgelse — men jeg foragter alle Rænker, alle onde Anslag: thi jeg lever i Danmarks Hjerte, og min Livvagt er mit Folks Kjærlighed. Gaa fra mine Dine! og har du dit Liv fjært: da lad dig aldrig mere see i min Nærhed, dit Sprog og din Adfærd røber, at du er en ussel Fremmed; een af disse Glendige, der for begangne Laster er udstødt af deres Fødeland, og lønner det Land, der ernærer dem, med den sorteste Utafnemmelighed. Gaa, Uværdige, og lad mig aldrig see dig mere!"

Kauber, der var som forstenet, ja sønderknuust, var aldeles ude af sin Fatning. Han havde reist sig, men blev staaende lige for Kongen uden at gjøre Mine til at adlyde Befalingen, hvilket bragte Hans Majestæt saadan i Brede, at han puffede til ham for at komme frem, da han vilde op i Huset, saa Kauber styrtede til Jorden.

Kongen ilede op af Alleen, efter at han havde givet Rosensparre Befaling at lade ham føre ud af

Haven, hvilket ogsaa ufortøvet flete. Den Glendige vaklede mere end han gik hen til det Sted, hvor hans Hest stod. Da han var kommen op paa den og reed mod Ramløsa, lod han den gaae Fod for Fod, for ret at overtænke den skrækkelige Situation, han havde været i — og hans frygtelige Skjelven tiltog overordentligen paa Veien ved Tanken om, at Kongen havde lagt Haand paa ham, da han kjendte det almindelige Sagn: at Ingen, som denne Monark havde lagt Haand paa, kunde leve, men maatte henvisne og døe inden Aaret var omme; og den Glendige havde intet Andet end Livet, som han elskede meget høit og, hvor foragteligt det end var i hans egne Dine, nødigst vilde miste.

Han lagde sig strax tilfængs og sølte sig, efter en høist urolig Slummer, hvori han henad Morgensstunden faldt, virkelig syg. Frygten for at døe forværrede snart hans Sygdom i en meget høi Grad. Han manglede saavel en Læges Tilfyn, som Medicin og en ordentlig Pleie, hvorfor hans Tilstand dagligen forværrede sig. Efter nogle Ugers Forløb faldt han i et stærkt Raseri, der vedvarede i tvende Maaneeder indtil det omsider gjorde Ende paa hans Liv, da han en Aften, aldeles uden Samling, var løbet ud i Skoven fra Konen, der opvarte ham, hvor en Bonde næste Morgen fandt ham død under et Træ.

En Deel af Steen Brahes Plan var kun altfor vel lykket. Under Foregivende af, at uagtet det var blevet ham muligt, ved den meest udtænkte List at faae Røverne til at troe, at Urania var flygtet fra Slottet, samt at det var nødvendigt, at hun for det Første maatte holde sig skjult, fik han hende, da det var bleven mørkt, ledsaget af Christine og Helvig loffet til at stige op af Hvælvingen og gaae igjennem Haven med sig til den en Fjerdingvei udenfor Slottet værende Sø, hvor han uden synderlig Møie fik hende til at sætte sig i den ved Bredden liggende Baad, da han forsikrede: at der midt i Søen var en lille Ø, med et beqvemt Landhuus, hvor hun aldeles i Sikkerhed kunde opholde sig indtil Røverne vare borte. Han roede selv Baaden til Den, løstede Christine og Urania af den, og førte dem ind i Huset, som virkelig var et behageligt Sommeropholdssted. Helvig slog Ild og tændte Lys; og Urania kunde ikke andet end takke Steen Brahe for de mange Bequemmeligheder, hun for sig og sin Bedstemoder foresandt, istedetfor den totale Mangel, som der havde været i det afskyelige Fængsel, hun nys havde forladt.

Tvende smukke Senge indbøde de udmattede Fruentimmer til Hvile. En Løibank stod opredt i det lille Forværelse til Helvig. Tætte Binduesflodder forhindrede Lyset fra at kaste sine Straaler ud; og Huset var desuden skjult af den udenfor det anlagte Havens Træer og Buskvarter.

Man begriber letteligen, af hvad Grund Steen

Bræhe nogle Aar tilforn havde ladet dette Sted opbygge og indrette. Her var det at den ulykkelige Præstedatter faldt og opholdt sig, indtil den strænge Vinters Kulde nødte ham til at tage hende til Slotstet, hvilket ogsaa var meget mageligere for Belysningen. Dog maatte hun ned i det Fængsel, som Urania og Christine nys forlode, medens hun fødte, for at hendes Skrig ikke skulde høres; og der udaandede hun, som vi vide, sit unge Liv og blev i Stilhed jordet i Haven.

At berede den hulde, ædle Urania samme rædselsfulde Skjæbne, var Noget, som Skurken ikke bærede ved at tænke sig, og som han med den koldeste Rolighed iværksatte. Ingen ængstende Uro forraadte, hvad der foregik i hans sorte Sjæl. Han satte sig smilende og rolig ved Aftensbordet, triumpherede i Stilhed over den bedragne Gyldensløve og glædede sig over hans Smerte. Iøvrigt var han yderst beskedn, syntes aldeles ingen Fordring at gjøre paa Taknemmelighed, sagde Urania og Christine Godnat og forlod dem, efter at have erholdt Tilladelse til snart at besøge dem, og bedet dem at være fuldkommen rolig.

Helvig tog af Bordet, idet hun udbrød i en riig Strøm af Lovtaler over den gode Herres Gæstmodighed, Rækhed og Snildhed, hjalp Christine ved Afklædningen og forlod dem først efter at hun gjentagne Gange havde forfikkret dem: at de her kunde være fuldkommen rolige, eftersom det var umuligt, at Røverne kunde formode, at de vare flygtede til en saa

lille D; og havde de endog Mistanke derom, hvilket dog var utroligt, kunde de dog ikke komme paa Den, da den eneste Baad ved dette ferske Vand var den, Herren havde, og den blev slæbt ind i Fisserhuset, hvor der blev laaset og lukket for den.

Urania og Christine vare meget trætte. De faldt derfor snart i en rolig og vederqvægende Slummer, hvoraf de først vaagne, da Solen stod høit paa Himlen og Fuglene i Trærnes Kroner sang Al-naturens evindelige Skabers Lov og Pris.

Helvig aabnede Vinduesflodderne, og Urania blev særdeles behageligt overrasket ved at betragte den yndige, smilende Natur, der, i søsterlig Forening med Kunsten, omgav hende. Et rigt og stort Blomsterparti, i trende Afdelinger, var lige udenfor Vinduerne, og længere borte en med megen Smag, ved Kunst frembragt Ruin som af en Ridderborg. Alle Frugttræerne vare fulde af Blomster. Paa en lille Græssplet gik tvende Størke, uden at lade sig forstyrre af hendes Nærværelse, og i en gammel, næsten udgaaet Eg, der kun havde en eneste frisk Green, var deres Rede bygget, fra hvilken og til Græsset de uophørligen fløj frem og tilbage. En Gaas, med en stor Flok Gæslinger, gik fortrolig omkring og imellem Storkene. Under Husets Tag havde Svalerne bygget, og den lille Gaard vrimlede af Høns og Under med deres nydelige Yngel.

Urania glemte, ved at betragte alt Dette, for et Tycho Brahes Dage.

Dieblig sine Bekymringer og ilede til Christine, for at fortælle hende, paa hvilket et yndigt og behageligt Sted de vare komne. Helvig kom ibetsamme ind og indbød dem til at spise Frokost i Lysthuset i Haven, hvilken Indbydelse de strax modtog; og Christine kunde ikke undlade at berømme Steen Brahe for al den uendelige Opmærksomhed og Godhed, han beviste dem. Hun erindrede endnu nogle, at hun flere Gange med Fru Brahe, og senere med hendes elskede Egteherre, i deres Forlovelsesdage, havde været paa denne lille Ø; men da manglede den saavel Huset, som alle de Undigheder, den yppige Natur og Kunsten siden havde givet den, der nu saameget henrykkede hende og Urania; og den gode Gamles Tanker fløi til hine, hendes muntre Barndoms og glade Ungdoms forsvundne Dage, da hun havde været saa overvætted, uudsigelig lykkelig.

Det var neppe bleven Aften tredie Dagen derefter, før Steen Brahe kom; men han var denne Gang ikke alene. Anthon, som førte en Malkes med sig, hvilken maatte svømme efter Baaden, var med ham. Steen bad Urania og Christine, at have Tålmodighed til dette gode Menneſte, der var ham tro og hengiven indtil Døden, og som han havde været nødsaget til at indvie i Hemmeligheden angaaende deres Tilværelse paa Den. Han udtømte sig meget vidtløftigt i bemeldte Karls Roes, især i Henseende til hans Redelighed og Troſkab, og sluttede med at fortælle dem, at han var Helvigs Kjæreste, samt at han for

deres tro Tjeneste havde lovet dem et godt Udstyr; og han anbefalede dem nok engang til Uranias og Christines Tillid og Fortrolighed.

Christine og Urania kunde ikke andet end glæde sig over at være omgivne af tvende saa gode og troe Tjenestetjender.

Steen Brahe tilbragte Aftenen hos dem; dog lod han, inden han forlod dem, et Par Ord falde om, hvor godt det var, om Christine, for at bortrydde enhver Mistanke, lod sig see hos de Folk, hos hvem hun havde tilbragt de sidste Maaneder, for at bortrydde enhver Mistanke om at Urania endnu var i Staane, da Røverne, hvis Anfører, efter flere sammenstødende Omstændigheder at slutte, var kommen der til Landet, sikkert havde lange Dren og et Die paa hver Finger. Hun kunde da foregive for Alle, med hvem hun talte, at hun havde ledsaget Urania til Sjælland og kom nu for at ordne sine Sager. Under Foregivende af, at hun vilde reise til sin Sønnedatter, som var i Kjøbenhavn, kunde hun ubemærket komme tilbage og blive paa den lille Ø, indtil Røverne, skuffede ved dette Eventyr, vare bortdragne. Den altfor snilde Herr Steen kunde derved slaae to Fluer med eet Smæk — thi dette stemte da ganske overeens med det, han ved Rauber havde ladet Gyldenløve indbilde; og han frygtede, ikke uden Grund, for hans Tilbagekomst. — Han fik da Christine, der saameget var hans Hensigter med Sønnedatteren imod, afveien; og at hun ikke skulde vende

tilbage, derfor kunde han let sørge. Denne Plan var derfor ypperlig lagt; men den strandede aldeles paa de Fangnes inderlige Kjærlighed til hinanden. Urania forsikrede, at hvordan hendes Skjæbne end skulde blive, vilde hun ikke skilles fra sin Bedstemoder — og Christine vilde sør for doe, end forlade sin Sønnedatter.

Steen Brahe maatte derfor opgive denne Plan. Dog Christine maatte og skulde bort. Han grundede derfor paa Hjemveien og hele Natten over, hvordan han skulde bære sig ad, men Intet, der ikke havde Skinnet af Bold, vilde falde ham ind, hvilket næsten bragte ham til Fortvivlelse. Dog, det var som om selve Hændelsen vilde række ham Haanden ved Udsørelsen af hans skjændige Forehavende — thi han var neppe opstaaet efter sin lange Morgensøvn, før een af de Tjenere, der havde deeltaget i Bortsørelsen, traadte ind og overbragte ham Uranias og Christines store astronomiske Riffert, som han havde opfisket af Naen, hvori hun fastede den, hvilket ikke var faldet ham vanskeligt, formedelsk det meget lave Vand ved Broen, hvori den var nedssunken.

Steen Brahe vidste vel at Urania havde fastet en Riffert i Vandet; men han havde været meget ligegyldig i Henseende til dens Optagelse, da han troede, at det var en af de almindelige, der ikke kunde have nogen Interessé for ham. Han havde derfor ikke engang givet Ordre til at søge om den. Det var alene Egennytte, der havde bragt Tjeneren til dette Fore-

tagende; dog turde han ikke beholde den, uden først at fremvise den for sin Herre.

Steens Overræffelse og Forundring blev, ved at undersøge dette herlige Kunfftykke, ubefkrivelig for. Han kunde ikke tvivle. Det paa Rifferten Indgravne fagde ham det tydeligen. Det var Tycho Brahes Arbeide. Rifferten havde tilhørt ham. Men hvor- dan var den kommen i Uranias Hænder? Og hvor- for havde hun bortkaffet den? Der gif med eet et Lys op for ham. Den udmærkede fine Dannelfe, diſſe Fruentimmer havde; den Formue de endnu eiede; Uranias Stoltthed og Trods imod ham i Ramløſa; ja ſelv hendes Navn — og Tychos Huſtru hed jo Chriſtine; Alt var ham nu tydeligt. Deres Hemmelighed var afflœret. Chriſtine var hans Farbroders Enke. Urania en Datter af hendes i Prag afdøde Søn, hvem han vidſte havde giftet ſig med en for- gjældet Frøken. Denne Riffert blev ham nu af den yderſte Vigtighed. Hvor farlige kunde ikke diſſe Fruentimmer, uden den, blevet ham? Urania var altſaa den retmæſſige Eierinde af Knudſtrup og alt det Dyrige, ſom han var i Beſiddelfe af, der havde til- hørt hendes Bedſtefader. Hun var det Barn, hvis Tilværelſe hans Fader ſaameget havde frygtet; hvilket han for Retten havde beediget at være afgaaet ved Døden, for at han kunde overtage alle ſin Broders faſte Beſiddelfer. Hvor megen Grund troede Steen Brahe ikke at have til, aldrig mere at lade hende komme frem for Verden — at lade hende være le-

vende død? Dog virkelig døde skulde hun ikke; hun skulde leve for ham, ukjendt af alle Mennesker. Først naar hendes Indigheder vare henvisnede — vilde han sørge for at bortfjerne hende. Hvad Christine angik, da maatte dette strax see. Rikkerten selv skulde dertil tjene som Middel. Det kunde, efter hans Formening, ikke være muligt andet end at de Begge maatte løbe i den Snare, som han allerede næste Dag agtede at opstille for dem.

Det var endnu tidligt om Eftermiddagen, da Steen Brahe af Anthou lod sig roe til Den.

„Jeg bringer gode Efterretninger!“ — raabte han Urania og Christine imøde i Lysthuset, hvor de sad og talede om de sidste Dages besynderlige Begivenheder. — „Endskjøndt Røverne desværre endnu huserer her i Egnen og Igaar have bortrøvet en ung smuk Pige fra nærmeste Landsby, en Skoleholderens eneste Datter, have de dog ikke foruroliget os. Jeg tør derfor haabe, at de snart aldeles vil fortrække. Dette Haab grunder jeg derpaa: at det synes som om de lade sig nøie med andre skjønne Piger, da de see, at de ikke kan faae Eder, yndige Urania, i deres Magt; hvilket Forsæt de maa have opgivet derved: at jeg har seet mig nødsaget til, som jeg allerede har sagt Eder, at lade een af deres Udsendte, som muligen var Anføreren selv, gjennemføge Slottet; og jeg veed, at de have randsaget Huset, hvor I sidst op-

holdt Eder. I er godt skjult for dem og har derfor Aarsag til at være rolig. Dog det er bedre som det nu er, og jeg ønsker Eder af Hjertet til Lykke til: at I snart kan forlade dette kjedsommelige Opholdssted, omendsskjønt det ikke er ganske blottet for nogle Behageligheder, og maaskee under andre Omstændigheder, end dem, der vare Aarsag i at I kom her, kunde"

"I Sandhed, Herr Steen!" — afbrød Urania ham med Barme — "Eders Godhed er meget stor. Det Sted, I har forundt mig saa skrækkelig forfulgte Pige til et Fristed, er saa yndigt, ia jeg kunde næsten sige, saa fortryllende, at det var umuligt for min Bedstemoder og mig, at ønske os et behageligere Opholdssted, om vi end ikke vare nødsagede til at skjule os. Og det, at denne lille yndige Plet Jord paa alle Sider er omgivet af Vandet, der ligesom afsondrer den fra den øvrige Verden, forøger i mine Dine uendelig meget dens mangfoldige Behageligheder. Den, der elsker Gensomhed, kan aldrig ønske sig en bedre Bopæl og mere smilende Omgivelser."

"I er meget nøisom, hulde Urania!" — gjensvarede Steen med et ligegyldigt Smil — "Hvad jeg meest frygtede for vilde være Eder noget usfordrageligt her, var den bestandige Gensomhed, hvorfor jeg smigrede mig med, at min Nærværelse ikke vilde være Eder ubehagelig. Jeg var ogsaa kommet her igaar, for at forslaae en Time eller to i Eders behagelige

Selskab, dersom ikke et høist besynderligt Tilfælde var indtruffen, der paa en meget særdeles Maade har overrasket mig og forvoldt mig en Deel Ubehagelighed. Dog, forstrækkes ikke! Det er Noget, som aldeles ikke angaaer Eder, men kun een af mine forlængst afdøde Farbrødre, en Slægtning, hvis Vanddel, som I veed, da vi før have talt derom, jeg ikke ynder. I gætter, hvem jeg mener: Astronomen, den i Böhmen for henved fyrgetyve Aar siden afdøde Tycho Brahe."

Roserne paa Uranias Kinder forvandlede sig ved Slutningen af hans Tale pludseligen til Lillier. Christine var nærved at segne til Jorden. De vilde Begge have sagt Noget for at skjule den stærke Bevægelse, de vare komne i, men de formaaede det ikke. Ordene døde paa deres Tunger. Som to Marmorstøtter faldt de lige overfor deres nedrige Slægtning, der lod, som om han ikke bemærkede deres Tilstand, og ligegyldigen vedblev:

"En Bondedreng, der fangede Krebs ved og under en Bro, paa et Terrain, der tilhører min nærmeste Nabo, opdagede i Vandet noget Glimrende, som han uden synderlig Møie optog. Det var en meget stor og kunstigen udarbejdet Riffert. Han bragte den hjem til sine Forældre, hvor en af mine Folk tilfældigen var. Denne dumme Karl, der ulukkeligviis kan læse og skrive, besaae tilligemed Bønderfolkene Rifferten meget nøie — og han opdagede paa en Guldblade, i dens sidste Udtræk, den kongelige danske

Krone, med Kong Frederik den Andens Navn — og — tænk Eder hans Forundring — neden under dette mit Familievaaben, med bemeldte Tycho Brahes hele Navn, indgravet med tydelige Bogstaver. Dren-
gens Forældre bleve inderlig glade ved denne Op-
dagelse, da de troede, at Rifferten var af uskatteerlig
Værdi, og besluttede, usfortøvet at drage til Kjøben-
havn, for at sælge den. Hvor dum min Karl end
er, havde han dog saamegen Fatning, at han fik
Folkene til at bringe Rifferten til mig, da han for-
modede, at det kunde interessere mig at eie den, og
troede: at jeg vist vilde give dem for den, hvad den
var værd. Jeg vurderede den strax til tusinde Rigs-
daler, hvilkke jeg tilbød Bønderfolkene for den. Jeg
havde Grund til at formode, at et slikt Tilbud vilde
været disse forarmede Menneffer meget velkomment,
men det Modsatte viste sig. De troede, at den var
ti Gange saameget værd, samt at jeg vilde bedrage
dem — og afflog følgelig at overlade mig den.
Da jeg beraabte mig paa: at det egentligen tilkom
mig, at eie denne Riffert, da den useilbarligen havde
tilhørt een af mine Slægtninge og mit Vaaben stod
paa den, sagde de: at dersom jeg med Gød kunde be-
kræfte, at den var min Eiendom, vilde de udlevere
mig den — thi de vilde ikke forholde dens rette Eier
sin Eiendom; og hvem, der kunde hjemle sig som
Eier af Rifferten, skulde den usfortøvet blive udleveret.
Hvormeget jeg end ønskede at eie dette usorlignelige
Kunststykke, kunde jeg dog ikke aflægge Gød paa en

Usandhed: thi Eden er ikke at spøge med. Den er det Helligste, næst Guddommen selv, jeg kjender, og Forbandelse vil ramme den, der begaaer Meeneed. Jeg maa altsaa lade denne herlige Riffert — Gud maa vide hvorfra den er kommen — blive overladt til Fremmede. Det Gnefte, der endnu kan redde den, er: at dens rette Eier melder sig. Med ham kunde man dog muligen affinde sig, og kun til ham ville de stivsindede Menneſker udlevere den. Alt, hvad jeg kunde udvirke, er: at de har lovet, ikke før om tvende Dage at reise til Kjøbenhavn med den. Muligen at man i den Tid kunde udfinde et andet Middel, eller den rette Eiermand kunde vorde opdaget; thi sikkerligen er den ved en Skjodesløshed nyligen faldet ud i Aaen. Havde den været tabt for flere Aar siden, maatte den meget før være funden: thi hvor den laae, er Vandet meget lavt, og Gnuens Dreng og unge Knøse komme der hver Søndag hele Sommeren, for at fange Krebs ved Broen, hvor disse Svinſecter i Mængde opholde sig. Men hvad nytter alle mine Speculationer til? Jeg seer allerede, hvad Udfaldet vil blive. Dette herlige Kunstſtykke kommer i fremmede Hænder og vil muligen snart blive ført ud af Landet!”

„Nei! Nei, min Herre!” — raabte Chriſtine glemmende sig selv — „det maa det ikke! Det ſkal det ikke! Rifferten er min! Med fuldkommen Eiendomsret har den i over otte og tredive Aar tilhørt mig, og jeg lader mig paa ingen Maade min retmæssige Eiendom berøve. Ved min Sønne-datter,

som sidder der, min gamle Elias, ja endog ved Herr Hans Ulrik Gyldebrande, kan jeg bevise, at den er min; jeg vil derfor“

„Hvad siger I, Moder Christine?“ — afbrød Brahe hende med Hurtighed — „Er den Eders? O, det glæder mig! Saa kommer den dog hverken til Kjøbenhavn eller ud af Landet. Naar I, tilligemed Eders Karl, fremstiller Eder for de lumpne, egenlyttige Menneſter, i hvis Bold den er — maa de ufortøvet udlevere den. Men det forundrer mig i den høieste Grad, at I, som jeg virkelig kun har anseet for en god, jævn Borgerkone, i saamange Aar har været i Besiddelse af en sliq Koftbarhed.“

Christine var kommen i saa stærk en Bevægelse, at det var hende umuligt at fatte sig, hvilket dog noget var lykkedes hendes Sønnedatter, hvorfor Urania, der var bange for, at Bedstemoderen skulde fortælle sig, tog Ordet og gjensvarede efter en kort Betænkning:

„Dette vil ikke længere forundre Eder, Herr Steen, naar jeg siger Eder, at min gode Bedstemoder, med en særdeles Trost og Hengivenhed, har tjent den salige Herre som Huusholderske, saavel paa Hveen, hvorfra hun reiste med ham, da han forlod Danmark, som og i Böhmen, hvor hun blev hos ham til hans Dødsstund. Familien troede at være hende nogen Forbindilighed skyldig. Man vilde give hende Noget, der havde tilhørt Tycho Brahe selv — og hun fik denne Riffert, der ved Aar og Bane er

blevet hende meget kjær. Jeg stod just og saae i den, da Røverne greb og bortførte mig. Een af dem gav mig Rikkerten ind i Bognen. Da vi henad Aftenstunden kjørte over en Bro, fastede jeg den i"

"Nu begriber jeg det Hele!" — sagde Steen Brahe smilende. — "J vilde ikke have, at Røverne skulde saae den, for deri at kunne udspejde de Egne, som de agtede at besøge. Det er dog virkelig ret heldigt, at den ikke ganske er tabt. Men der er ingen Tid at give bort, om J vil have den tilbage. Endnu i Aften vil jeg sende Bud efter Eders gamle Elias, som J reed reiste hjem med Eders Værtinde og hendes Moder. Han kan i Morgen, inden Middag, være her. Jeg lader da en Bogn komme for at afhente Eder, Moder Christine! Den skal holde paa den anden Side af Søen i Skoven, at Ingen skal see den. J kjører da en Omvei af omtrent en Mil, for ikke at opvække Mistanke, at J har været her, og naar J da tillige siger det, som jeg forgangen Dag foreslog Eder: at J har bragt Eders Urania til Kjøbenhavn og vil nu ordne Eders Sager, for at kunne være hos hende, vil dette blive et almindeligt Rygte, der snart vil naae Eders hulde Sønnedatters Forfølgeres Øren. De ville da snart forlade Staaene, og J, skjønte Urania, kan vende tilbage til Eders fredelige Syssler. Den gamle Elias, der dog vist er meget bekymret for Eder, da jeg ikke har turdet indvie ham i vor Hemmelighed, af Frygt for at han ikke

kunde tie, tager da med Eder hertil — her kan han ikke komme til at fladdre af Skole — og Eders Huuspersonale bliver da, naar jeg undtager Helvig, ligesom det var i Ramløsa. Hvad siger I til dette Forslag, Moder Christine? Vil I modtage det?"

"Er jeg ikke nødsaget dertil, naar jeg vil have min Rikkert?" — gjensvarede Christine med Beskyrmring, idet hendes Dine hvilede ømt paa Urania. — "Har jeg vel noget andet Valg? I er meget ædelmodig imod os, Herr Steen! I Sandhed — jeg havde aldrig troet, at . . ."

"I har miskjendt mig, Moder Christine!" — afbrød Steen Brahe den Gamle og tog hendes Haand — "Det har jeg med Smerte før erfaret; men det vil I ikke gjøre oftere. I vil have Tillid til mig, og jeg skal overthyde Eder om, at jeg er den værdig. Eders Rikkert skal I — det lover jeg Eder helligen — faae tilbage, og jeg skal føre Eder med den og Eders gamle Elias, imorgen Aften, sund og karst, tilbage i Eders hulde Sønnedatters Arme. Men nu maa jeg forlade Eder, mine dyrebare Veninder! Jeg skal endnu i Aften affærdige et ridende Bud efter Eders Elias. Jeg sender min tro Anthou i Morgen, for at roe Eder i Land, og jeg skal, i en Frastand, selv holde Vagt ved Vognen. God Nat! Jeg ønsker Eder at sove vel."

Urania og Christine fulgte ham til Havelaagen. Steen Brahe ilede til Søbredden, sprang i Baaden

og forsvandt, i det frembrydende Mørke, snart for deres Dine.

Christine vendte ved Uranias Haand tilbage til Huset og udbød paa Beien med megen Inderlighed:

„Hvor dog Herr Steen er ædel og høimodig! Han beviser os mere Godhed, end man kunde vente sig af den kjærligste Frænde. Uden ham vare vi grændseløs uslykkelige. Vi skjælvede uden Grund, for, ved den fatale Omstændighed med Rikkerten, at vorde røbet. Det gode Menneſſe vil forſkaffe os den igjen. Hvor det dog er godt, at jeg forſtaaer at ſtille den ad og afpudſe den; thi da den har ligget ſaalænge i Bandet, kan den viſt trænge til det. Den brave, gode Herr Steen! Jeg troer ikke, min Urania, at der er nogen Fare ved, at vi ganſte aabne ham vore Hjerter og fortroe os til ham. Han vil viſt blive os en huld og god Frænde og Støtteſtav.“

„Nei! Nei! min elſtede Bedſtemoder!“ — ſagde Urania og rystede paa Hovedet — thi en uvilkaarlig Gysen gjennemſnede idetsamme hendes Hjerter — „det ville vi ikke. Jeg veed ikke hvordan det er. Jeg har ligesaa vel ſom du Følelſe for hans opoffrende Godhed imod os, og føler: at Alt, hvad han har gjort for min Skyld, bærer det fuldkomneſte Præg af Mod og den ſjeldneſte Udelmodighed; men jeg veed ogsaa, at han nærer en Lidenſkab for mig, ſom det evigen vil blive mig en Umulighed at giengjælde — og jeg kan ikke ſee ham uden at ſkjælve, ſom om han vilde myrde mig. Jeg er glad ved, at han

ikke i Morgen kommer selv for at afhente dig. Kom endelig, længe før Aften, tilbage! Det vil være mig skrækkeligt, endog blot i de saa Timer, at være skilt fra dig."

Christine søgte at berolige den ængstede Urania. Rifferten var dem Begge saa uendelig dyrebar. Den var Nøglen til deres Forborgenhed og det eneste Minde, de havde om den ædle, over hele Verden berømte Tycho Brahe; desuden kunde denne lille Fraværelse bidrage saameget til at de frygtelige Røvere aldeles forlode Skaane. Urania søgte derfor ikke at overtale Bedstemoderen til at lade være at rejse. Men da den Hæitelskede næste Dag havde revet sig ud af hendes Arme og besteg Baaden, brast hun i Graad, og det var som om hendes Hjerte skulde briste. Igjennem Taarerne, der vedbleve at flyde, stirrede hun efter den bedragne Gamle indtil hun landede ved Skoven, var steget ud og Træerne skjulte hende med deres tykke, nedhængende bladfulde Grene.

Helvig kunde ikke dølge sin Glæde over at Christine lykkeligen var kommen af Veien. En djævelsk Fryd laae i hendes frække Ansigt. Det, at Lønningen for hendes Skjændighed, det herlige Brøndhuus, nu snart, ved Uranias Fordærvelse, skulde blive hende overgivet, gjorde Qvinden overmodig. Det var hende umuligt, ganske at paalægge sig den Evang, der var nødvendig, for at Urania kunde vedblive at være i Uvidenhed angaaende Steen Brahes Hensigter. Hun nærmede sig derfor til Urania, som hun tog ved Haanden og

ledsagede ind i Huset, idet hun, meget indsmidskende, udbød:

„Hold dog op med den Graad, Jomfru Urania! I fordærver derved Eders smukke Dine. Den Gamle kommer nok tilbage. Og kommer hun endogsaa ikke saasnart — vil I derfor ikke fattes Morsskab her. Herren veed nok, hvad Levemaade er; han vil ikke indlade at trøste Eder. O, hvad er det saa mere? En gammel Bedstemoder er dog kun en gammel Bedstemoder, der stunder til Graven, medens vi Andre først ret ville begynde at leve. Bort med dette forgrædte Sørgeansigt. Lad Smilehullerne atter trænge sig frem i det. Lad de yndige Himmeløine spille under Eders skønne Bunde. Er dette Sted ikke ligesom skabt for Kjærlighed? Naabn Eders tillukte Hjerter for den. I kan da her leve som en Dronning, og paaafsynder tillige min Lykke. Naa, hvad siger I til dette Raad? Er det ikke godt? og agter I ikke at følge det?“

Urania traadte, betagen af den høieste Forundring, et Skridt tilbage og stirrede maalløs paa den frække Dvinde, der stod for hende.

„Hvad er dette?“ — udbød hun, da hun var alene — „Har Helvig forandret Character? og skulde det være muligt, at Steen Bræhe virkelig skulde have lastværdige Hensigter? Nei! Nei! det er ikke muligt. Helvigs Snak er af ingen Betydning, og Naturen har forurettet ham, da den gav ham dette underlige, ligesom lumsk, smilende Afsyn. Vel sandt:

jeg kan ikke see ham uden at bære, saa at det er ligesom en Dødsfulde gennemfarer mit Hjerter — men jeg kan dog ikke troe, at han er ond. Letfindig er han, og det er det Hele; thi kan den høieste Udelmodighed og Tapperhed have Sæde i et ondt og fordærvet Hjerter? Og dog — O, giv min Bedstemoder igjen var her, og jeg aldrig mere skulde see dette forfærdelige Menneſte!“

Urania kunde dog ikke lade være at grunde over Helvigs betydningsfulde Ord, uagtet hun søgte at forjage dem af sin Hukommelse. Hun blev ofte afbrudt i sine Betragtninger ved Dwindens muntre, ja man kunde næsten ſige vilde Sange, uagtet hun var Bidne til Uranias Sorg, da Dagen og Natten var forløben, uden at Christine var kommen tilbage eller Steen Brahe lod høre det Ringeste fra ſig.

Helvig blev meget utilfreds over Steens Rolen, og ønskede at faae Ende paa den hende ſaa kjedsommelige, langtrukne Sag, for at kunne tiltræde ſin Beſtemmelse ſom Anthons Kone og Gjeſtgiverke i Brøndhuset — og hun længtes uudiſigelig meget efter Anthon. Den Rænkefulde overtænkte imidlertid, hvor ubehageligt det maatte være for hende og ham, at overtage Huſet med dets Jorder, uden Beſætning. Hun kunde derfor ikke undlade at grunde paa, hvordan hun kunde gjøre ſig aldeles uundværlig for Bellyſtningen, ſaa at han ikke uden hendes umiddelbare Medvirkning, nemlig ved at give Urania Sovebedriften,

hvoraf hun havde det Halve tilbage, kunde komme til sine Duffers Maal. — For denne gjentagne Udaad skulde han da give hende en god og fuldstændig Besætning af Aulsredskaber, Røer og Heste, Sviin og Gaar. Hun grundede derfor paa, hvordan hun kunde faae Steen Brahes hele skjændige Fremfærd forraadt for Urania, uden dog at røbe den Andeel, hun selv havde i den, for ikke at tabe Uranias Fortrolighed, hvilken hun maatte besidde for uden Vanskelighed at faae hende til at tage Sovedrikken, naar hun kjendte og affsyede Skurken. Et Tilfælde, eller rettere: hendes Lyst til stærke Drikke, kom hende heri til Hjælp, dog gif hun i den halve Ruus, hun havde, som det Følgende vil vise, videre end hun havde foresat sig.

Den anden Dag efter at Christine var reist, ventede hun bestemt sin Anthon, da Steen dog ikke kunde blive længere borte. Hun gif derfor op paa Loftet, hvorfra der var Udsigt over Søen, for at see, om Baaden ikke kom; og for at Tiden ikke skulde blive hende lang, tog hun et Par Flasker Vin med sig til Morstak, medens hun saae ud efter den elskede Jæger. Vinen begejstrede hende saaledes, at hun udbød i Hjelne, veemodige Klager, hvilke endog bleve lydelige for den nedenunder sørgende Urania, der ikke kunde troe andet, end at der var tilstødt hendes elskede Bedstemoder et Uheld, eller ogsaa at hun var død. Denne Tanke fremkaldte en Taarestrøm af hendes Vine. Fortvivlet vred hun sine Hænder og ønskede sig Dø-

den, dersom hendes ædle, moderlige Veninde ikke var mere.

Urania vilde omsider ogsaa gaae op paa Loftet for at see, om Steen Brahames Baad ikke nærmede sig til Den; men hun traf Foden, som hun allerede havde paa Dørtærffelen, tilbage — thi Helvig styrtede i det samme ned af Loftstrappen, paa hvilken hun slemst forflog sit Ansigt, ned i Forværelset, hvor hun blødende og srigende blev liggende, indtil Urania tog hende i sine Arme og slæbte den Drufne, der neppe kunde gaae, hen paa Løibænken, hvor hun vaskede Blodet af hende og forbandt hende, saa godt som det lod sig gjøre, med en Strimmel, som hun rev af sit hvide Forflæde.

Da dette var gjort, søgte Urania om Noget til at binde hende uden om Hovedet. Dette kunde ikke findes uden i Helvigs egne Gjemmer, da Urania intet Løi havde med sig, og endog havde laant Linned af Helvig. Hun aabnede derfor Kisten, som Anthon havde bragt Helvig, der stod ved Siden af Løibænken og tilfældigen ikke var laaset. Den var fuldpacket af Løi, som Urania maatte kaste tilside paa en Bænk, medens hun ledte i Kisten. Omsider fandt hun et Tørflæde, som hun viklede om Helvigs Hoved og Bænde, der, tilligemed det ene Die, var ophovnet, saaledes at det næsten skjulte hele Ansigtet, paa Munden, Næsen og det andet Die nær.

Helvig klagede over store Smerter, hvilke dog, efter at hun havde sovet i et Par Timer, bethdeligen

aftoge, saa at hun henad Eftermiddagen kunde staae op, og hun søgte da at trøste sig over det havde Uheld ved atter at lette godt paa Viinslassen. Det var en skarp Blæst og temmelig koldt, og Helvig var atter gaaet op paa Loftet, hvorfor Urania formaaede hende til at tage den store, uldne Overkjole paa, der laae iblandt det fremtagne Løi paa Bænken. Helvig, som var kommet ned af Loftet, adlød uden at betænke sig videre og lod sig, da hun var noget forstumlet af Faldet og Blodet, hun havde mistet, ja vel ogsaa af den nye halve Ruus, hun havde, hjælpe af Urania, der, efter Paaklædningen, bød hende Haanden for at føre hende ind i sin Stue, igjennem hvis Vinduer Aften-solen, der et Dieblif viste sig, kastede sine varme Straaler.

Neppe var Urania inde i den stærkere Belysning med Helvig — før hun med et Skrig slap hende og ilede et Par Skridt tilbage — thi hun opdagede med den yderste Forsærdelse, at Helvig var Pitronelle, den Dvinde, som var med Røverne, der bortførte hende, som hun troede var bleven dræbt af en Kugle i Hyrdehytten i Skoven. Der manglede ikke det Ringeste i den Afstyheliges Costume. Endog det samme ildgule Lørklæde var viklet om hendes Hoved. Overkjolen havde alle sine med Ild revne Huller; endog den Borte med det lange hvide Haar, der sad paa Dvindens Næsetip, hvilket ikke før havde været Urania paafaldende hos Helvig, manglede ikke, for at gjøre Pitronelle aldeles kjendelig.

Urania kunde ikke tvivle: Helvig, var Pitronelle. Ved denne Opdagelse bleve den Bedragnes Dine pludseligen aabnede. Hun vidste nu, at den hele Bortførelse kun var et Gjøglespil, for at den nedrige Steen Brahe kunde fange hende i sine Snarer. Med Fortvivlelsens rasende Smerte sølte hun, at hun var bedragen paa det Skrækkeligste. Hun giennemsaae med eet Blik hele den Skjændiges Plan og sølte sig uudsigelig grændseløs ulykkelig.

Med al den Blidhed, der i saa høi en Grad var Urania egen, kunde hun dog ikke lade være at gjøre Helvig Bebreidelser, fordi hun havde hjulpen til at styrte hende i Fordærvelse. Uranias Tilstand var skrækkelig. Midt i de Bebreidelser, der strømmede over hendes Læber, forlangte hun Raad og Hjælp af den nedrige Dvinde. Hun vilde frelse sig ved Flugten og forlangte, at Helvig skulde skaffe hende bort fra Den, inden hendes Røver kom tilbage, hvilket var en Umulighed, om Helvig end dertil havde havt den bedste Villie; men denne manglede hun aldeles. Hendes onde Hjerte blev Urania endnu mere fjendst, fordi hun overøste hende med Bebreidelser. Hun vilde vise den ulykkelige Pige, hvor lidet hun nu behøvede at taale Noget af hende, hvorfor hun aldeles tog Bladet fra Munden, og sagde hende reent ud, hvad hun ved Steen Brahes Tilbagekomst havde at vente; ja hun bebreidede endog Urania, at hun havde berøvet hende, der havde retmæssige Fordringer paa ham, hans Hjerte, og bad hende, i Fremtiden at være

mere høflig, om hun vilde have, at det skulde gaae hende vel; ja hun sagde endog i en grov Tone du til Urania og kaldte sig hendes Herckerinde; ja hun gik i sit Raseri endnu videre, og truede Urania med Hug og Slag, dersom hun understod sig at nægte at spise og drikke hvad hun bragte hende, hvilket før havde været Tilfældet. Ophidsset af Viin og Brede, paastod hun, at Urania havde kaldt paa hende og folgeligen forarsaget hendes Fald ned af Trappen; ja hun forglemt endog al Qvindelighed og sagde Ting, som Urania ikke kunde undgaae at høre uden ved at holde for Dørerne og holde sig ud af Vinduet til Haven, indtil hun fik Leilighed til, da Qvinden vendte sig om, at flygte ud af Stuen.

Da den Rasende havde havt Tid til at betænke sig, og Rusen noget var bortdampet, forbandede hun, at hun i sliq en Tilstand var styrtet ned af Loftet. Havde dette ikke været Tilfældet, skulde hun nok ved et Huusraad have forhindret Diet i at blive sorteblaat, hvilket var Tilfældet. Hun vilde saa gjerne være smuk i Anthons Dine, og nu — det maatte hun tilstaae sig selv — saa hun jo ud som en gammel, tandløs Her; thi hun havde tillige slaaet tre Tænder ind i Munden. Og alt det havde hun dog — det maatte hun ogsaa tilstaae sig selv — thi Urania havde ikke kaldt paa hende — saaet for den søde Anthons Skyld, ved at drikke hans Skaal saa ofte, og tænke saa inderligt kjærligt paa ham, at hun af bare Tanke faldt ned af Loftstrappen.

Om Steen Brahe vilde tage det ilde op, at hun havde forraadt hans Hensigter og ganske frarevet ham Maffen, bekymrede hun sig ikke. Det var hende en let Sag at formilde ham. Desuden kom han ved hendes Aabenmundethed snarere til Maalet, da han nu var nødsaget til at lade hende anvende det sidste Middel, hvorfor hun haabede at faae sin attraaede Løn. Urania var nu ganske i hendes Magt. Den besværlige Bedstemoder var borte — og det var hende jo en Umulighed at flygte. Det kunde derfor ikke slaae hende Feil med Sovedrikken.

Urania forlod det qvindelige Uhyre, som vi vide, og ilede ned til Søen, for at see, om ingen frelsende Baad skulde vise sig paa den; men der var ingen. Stormen hvinede i Trærnes Toppe og taarnede Søens ferste Vand til høie, ligesom mod Skyen raagende Bølger, idet Uranias Smertesffrig blandede sig med Stormens Brusen.

„D, min ulyffelige Bedstemoder!“ — raabte hun fortvivlet og vred sine Hænder — „du er røvet fra mit Hjerte! Maafee at jeg aldrig seer dig mere! Gyldeuløve, ædle, elskede Yngling! hvor er du? Hvorfor paalagde jeg dig med saamegen Strengthed at bortffjerne dig fra mig? D, kun med blødende Hjerte gjorde jeg dette, thi jeg vilde ikke trække dig ned til mig; ikke gjøre dig ulyffelig. Dersom du vidste, hvordan man behandler mig: du vilde, trods mit Forbud — trods alle de Nedriges Rænker, ile til min Redning — og rive mig fra Skændfelens og

Fordærvelfsens Afgrund, der har aabnet sig for mine Fødder. Hævet op til dit elskovsfulde Hjerte, skulde jeg da ikke synke. Synke?" — vedblev hun efter et Ophold og hævede sit rene Blik mod den dunkle Himmel. — „Skal jeg da synke? Nei! Nei! du alnaadige Gud vil tage mig i din mægtige Beskyttelse! du er min alskjærlige Fader. Jeg er dit Barn, der haaber paa dig i Nøden. Hør mine fortvivlede Raab! Lad mig reen og skyldfri kunne møde Gyldenløve i din Himmel — og, kommer det til en fortvivlet Yderlighed — da lad mig have Mod til at døe!"

Et Tordenskrald, som om Dommедag var for Haanden, dundrede over Den. Lynet knittede i Luften, men ingen qvægende Regndraabe faldt ned fra Skyerne. Naturen var i Oprør, ligesom Uranias Hjerte. Storkene fløj angstelige omkring. Maagerne og Svanerne søgte Landet. Lyn paa Lyn foer igjennem Luften. Tordenen dundrede frygteligen, og et uhyre Brag, stærkere end de foregaaende, rystede Den. — Den gamle Gøg, hvori Storkene havde Rede, stod, ramt af Lynilden, i lys Røg.

Urania sank paa Knæe. Hun følte Herrens Almagt i hans Lyn og Torden, følte, at han var stor, men tillige frygtelig. Uvilkaarligen reiste hun sig op. Skrækken for Elementernes Raser bevingede hendes Fødder. Hurtig som Lynet, der vedblev at knittede i Luften og forvandlede den til et Hav af flammende Røg, ilede hun forbi det brændende Træ ind i Huset — hvor hun blev betagen af den høieste

Forundring ved at finde Helvig liggende paa Løb-
bænken med Dynen over Hovedet. Hurtig ilede hun
til sin Forsølgeresse og bad hende, dog ikke at ligge i
et slikt Guds Beir, hvis Mæge hun aldrig endnu
mindede sig at have oplevet, og pegede ud paa det
brændende Træ med den uhyre, af tørre Dviste byg-
gede Storkerede, hvori Ilden allerede begyndte at
fænge, og hun trak næsten Dynen af hende for at
faae hende til at staae op. Helvig stred imod af alle
Kræfter, idet hun, næsten som en Rasende, raabte:

„Vil I lade mig ligge! Troer I da, at jeg
kan taale at see op i et saadant Beir? Gid den for-
bandede Tycho Brahe brændte inderst i Helvede!
Han er Skyld i alle de Ulykker, der idag har ramt
mig! Jeg kommer alletider i Ulykke paa hans sataniske
Dage. Gaa ad Helvede til, og lad mig ligge. Jeg
vil hverken see Dagens Lys, Lynilden eller høre Tor-
denen mere i Dag. I, som er saa klog, maa dog
vide: at det i Dag er en af de værste af hans Dage,
nemlig den attende Mai. Den forbandede Hexemester
er saavel Skyld i at jeg faldt ned, som at det lyner
og tordner!“

Hun trak Dynen op over Hovedet og indhyllede
sig ganske i den.

Urania forlod hurtig Huset. Det forekom hende,
som om Himlens Lyn maatte falde dræbende ned paa
den affæhlige Dvinde. Hun vidste, at det var farligt
i et slikt Beir at være i Huus, og skyndte sig derfor
at komme langt bort fra det. Dog den oprørte Sø

Handseede snart hendes Fjed. Fortvivlet strakte hun atter sine Hænder ud over den og stirrede paa dens fraadende Bølger med Bøn til Gud, at de dog maatte bære en Baad til Den, hvorpaa hun kunde finde Redning! Hvor ond end Helvig var, ønskede den ulykkelige Pige dog at have hende hos sig; hun vilde da have følt sig mindre elendig.

Som Urania stod i sine sørgelige Betragtninger, følte hun en stærk Eusen lige ved sit ene Dre, paa hvilket hun endog fik et, dog ikke stærkt, Slag — hvilket endnu mere forøgede den Forfærdelse, hvoraf hendes Sjæl var omspændt. Dog, hun var hurtigt fattet og saae sig om til Siden, for at erfare, hvad der vel kunde have frembragt denne besynderlige Virkning. Hun havde neppe vendt sig, før hun paa det Besynderligste blev overrasket. Den ene Stork dalede just ned, tre Skridt fra hende, med en lille, skaldet Unge i Nabet, og hun saae med den høieste Forundring, at dens Nage stod og udbredte sine Vinger over tvende andre smaae Unger, som de kjærlige Forældre nyligen havde frelst fra Flammedøden i Reden.

Urania glemte for et Dieblis sin skræffelige Sjæleangst ved at være Vidne til dette Storkpars omme Kjærlighed for dets Afkom, og den Klogskab, det i Farens Dieblis lod see, for at frelse de spæde Unger, der nyligen vare frøbne ud af Skallen. Hvo havde givet disse Fugle denne overordentlige Evne, uden Alnaturens evige Skaber? Var dette hende ikke et nyt Beviis paa hans uendelige Almagt, da hans Faderste

med saamegen Omhed hvilede paa disse hans ringeste Skabninger? Hvormeget mere maatte hans Forsorg da ikke strække sig til hende, der var skabt i hans eget Billede?

Urania sølte sit Mod paa en besynderlig Maade oplivet. Hendes hele Sjæl hævede sig med Tillid til ham, der styrer Alt med Viisdom og Fadergodhed, som udslynger Lynild over Jorden og holder Tordenen i sin stærke Haand. Hun mistvivlede ikke mere om Redning i Noen, og talkede med blide Taarer den Evige for dette nye Beviis paa hans Almagt.

Tordenen vedblev at rulle, Lynet at oplyse den til Nat forvandlede Aften — men Urania bemærkede det ikke. Hun havde overgivet sin Skjæbne i Herrens Haand. Hans Viisdom, der frelst Storkenes nøgne Unger af Luerne, der omspændte dem og allerede omsnoede Reden med sin gloende Tunge, vilde ikke lade hende synke. Hendes Ulfyld skulde ikke nedtrædes i Støvet. — Den skulde seire og være hendes Smykke, naar hun engang skulde forenes med den elskede Gyldeulve, for Raadens Thrones Fod, i Evigheden.

Den dybt bevægede Pige hævede sine i Taarer svømmende Bine mod Huset, hvor Helvig under Dyngen, maassée sovende, oppebiede, at det frygtelige Uveir skulde lægge sig. Hvilket rædsomt Syn fremstillede sig ikke der for hendes Blik? Hele Taget stod i Lue. Benteligen var det antændt af Storkereden, hvis mange Dviste Stormen maatte have ført hen paa Huset.

Urania gav et Skrig af Forsærdelse over den frygtelige Skjæbne, der forestod Helvig, om hun ikke betids flygtede. Med Stormens Fart ilede hun hen imod Huset, der syntes at være nærved at falde sammen; men det var hende ikke muligt at komme det nær, da Ilden af det luende Tag, tilligemed dets brændende Træværk, fløi til alle Sider og truede den, der nærmede sig, med Døden.

Urania raabte af alle Kræfter paa Helvig, for at faae hende til at flygte inden det var forsilbigt; men hendes Raab vare forgjæves. Stormens Hvinen og Ildens Bragen overdøvede hendes Stemme. Det var kun altfor sandsynligt, at Helvig var falden isøvn. Det varede kun meget kort, inden Ilden fraoven greb om sig forneden, og brændte ud af Uranias Sovekammervinduer, og den tiltog i en rædsom Grad. Omtrent ti Minuter efter at Urania var kommen til Huset, styrtede det sammen. Den bævende Pige sank paa Knæe. Hun kunde ikke tvivle: Helvig maatte være begravet under de brændende Ruiner.

Urania hævede sig op og saae bedende og med Tillid mod Herrens ligesom fortørnede Himmel. Hendes Hjertes Slag bleve mindre stormende — thi det var, som om Naturen nu havde fuldbragt sit Værk og vilde træde tilbage til de Grændser, Skaberen havde sat den. Skyerne vare mindre sorte. Tordenen dundrede ikke mere. Lynet var yderst blegt og svagt. En mild Regn styrtede ned fra Skyerne, efter hvis Ophold de skiltes ad, og den nedgaaende Sol's sidste

Straaler viste Urania en underfjøn Regnbue, der straaledes i Himmels og Jordens meest yndige Farver.

Den ikke meget stærke Regn havde ikke udsuft Jlden. Huset vedblev hele Natten at brænde i Grunden. Urania satte sig i en Grastrand paa en Steen, hvor hun, oplyst af dets stedse svagere Flamme, tilbragte Natten.

Uagtet den hulde Pige havde overgivet sin Skjæbne i Alstyrers Hænder, kunde hun dog ikke andet end overtænke sin vistsnok skrækelige Skjæbne. Hun var saa ene i den hele Natur. — Dersom der var tilstødt Steen Brahe eller Anthos Noget — thi de vare jo de Eneste, der vidste, hvor hun var — var hun da ikke udsat for at omkomme af Mangel? Den Tanke var hende uudstaelig, at hun endog maatte ønske den Skændiges Tilbagekomst, for at kunne vedligeholde sin Tilværelse eller muligen komme fra Den; — dog det var hende ikke muligt at nære dette Ønske. Hun kunde ikke tænke paa denne ryggesløse Skurk, uden at en Gysen gennemfoer hendes Hjerter og hendes hele Legeme bævede. Hun vilde forliede Hungersdøden, end see den Afstyelige ostere.

Og dog — skulde hun aldrig mere trykke den elskværdige Gamle, den ædle Bedstemoder, til sit banskende Hjerter? — eller — om hun var død — skulde hendes Smertestaarer da ikke væde den Høitidsfædes Grav? Midt i alle disse Betragtninger, som Urania i den stille Nat og i sin rædselsfulde Gensomhed kun havde altfor god Leilighed til at anstille — sukede

hendes Hjerte i Stilhed over dets hemmelige Kummer, og Navnet — Gyldenløve gif, sagte udtalt, over hendes yndige Rosenlæber.

Imidlertid var Dagen frembrudt, og Urania besluttede at gjennemløbe hele Den, for at see, om Helvig ikke skulde være flygtet ud af det brændende Huus, inden Luerne grebe for langt om sig; men al hendes Sagen var forgjæves. Hun blev snart overtydet om: at Helvig levende var indebrændt, og hun kunde ikke andet end grue for den Skjæbne, hun i det andet Liv var gaaet imøde. Den ædle Pige kunde ikke aflade at gruble over og tænke paa: at Helvig ikke havde opsendt et angrende Suk for Raadens Throne, inden hendes forbryderiske Sjæl, ved Ildens og Røgens frygtelige Kraft, maatte forlade sin strøbelige Bolig, for Hisset at fremstille sig for den evige Dommers af frygtelig Retfærdighed og Alvor straalende Afsyn.

Urania var gaaet ned for at see til Storkene og deres Unger. Uvilkaarligen lod hun sit Die dvæle lidet paa Søens, formedelst det stille, deilige Veir, speilklare, himmelblaae Glade. En Baad blev paa den anden Landbred skudt i Søen, og tvende Mænd steg ned i den. Urania var af Skræk og Forsædelse nærvæd at segne til Jorden: thi hvem kunde disse tvende Mænd vel være, uden Steen Brahe og Anthou? Hurtig duffede hun sig ned, for at skjule sig for den Frygtelige, der kun vilde hendes Fordærvelse. Skulde hun endog være udsat for at lide Hungers-

døden, hun vilde ikke frivilligen lade sig see af ham. I de tykkeste Tornebuske vilde hun skjule sig; og var hun endog saa uheldig at blive opdaget af ham, vilde hun forsvare sig til det Yderste, gjaldt det endog enten hendes eget eller Riddingens Liv. Hun var ikke ganske uden Baaben: thi hun havde opdaget, at Borden stod uafdækket i Lysthuset, samt at der paa dets Dug foruden den Kniv og Gaffel, hvormed hun havde spist, laae en stor Forstærkerkniv, med hvilken Helvig, sidstegang hun spiste i Lysthuset, havde skaaet en Kalkun istykker.

Den ullykkelige Piges Beslutning var uroffelig. Hurtig ilede hun ind i Lysthuset, og greb Kniven; den lille stak hun i sit Belte. Den store beholdt hun i Haanden — og ilede om paa den nordlige Side af Den, hvor der var en Deel meget tykke Hvidtjørnsbuske, i hvis Midte hun krøb ind, ikke ændsende, at hun rev sine Hænder, ja endog sit Ansigt, tilblods paa de skarpe Torne. Hun forstodse, eller, rettere sagt, skjulte sig endnu bedre, ved at affjære en Deel blomstrende Grene, hvilke hun opstablede omkring sig, saa at hun var temmelig vis paa, ikke at blive seet.

Muligen, at Steen Brahe kunde antage: at hun, tilligemed Helvig, var indebrændt, samt at han derfor snart vilde forlade Den. Der var dog en Mulighed i, at en anden Baad kunde komme til den, og hun derved finde Redning. Uranias Hjerte greb dette Haab med en Fyrighed, der meget oplivede hendes

Nød — dog bad hun Gud inderligten om, at bevare hende fra at udgyde Blod, enten det saa var den Lastefuldes eller hendes eget. Dog hun vaklede ikke. Den skrækkeligste Nødvendighed havde gjort hende til Heltinde. Kunde det ikke være anderledes: da vilde hun fuldføre det dræbende Stød. Hun var bestemt. Var den yderste Nødvendighed for Haanden: skulde hendes Arm være stærk. Hendes Haand skulde ikke ryste.

Urania havde ikke tilbragt en Time i sit Skjul, før hun hørte Godtrin i sin Nærhed. En Dødsfulde gjennemlyne de hendes Hjerte; dog var hendes hele Sjæl Dre, og hun lyttede med den spændteste Opmærksomhed. Hun hørte omsider sit Navn lydeligen at blive udtalt og gjenkjendte Steen Brahes Stemme. Der blev endog raabt paa hendes Navn, og hun blev opfordret til at svare, for at blive frelst. Steen Brahe kom flere Gange forbi hende, og det var allerede hen ad Aften, inden det blev stille om hende. Dog vovede Urania ikke at krybe frem, før Solens sidste Straale var forsvunden af den vestlige Himmel; og det var ikke uden Sjæleangst, at hun listede sig til Lysthuset, for at møtte sig paa de der værende Levninger, af hvilke hun ikke havde givet sig Tid til at tage det Ringeste med sig.

Hun tilbragte denne Nat, i en ængstelig Forventning om hvad Udfaldet skulde blive, i Lysthuset og havde god Tid til at overveie, hvad hun havde at gjøre, for at komme fra Den. Omsider blev hun

enig med sig selv om, at det Bedste, hun kunde gjøre, var, skjult at passe paa i Nærheden af Landgangsstedet, naar Steen, som formodentligen næste Dag vilde skee, atter indfandt sig for at søge om hende. Naar han, med Anthon, var gaaet op paa Den, vilde hun ubemærket bemægtige sig Baaden og støde den fra Land. Vel sandt: hun forstod hverken at styre Roret eller føre Marerne; men hun vilde dog vove det. Ud fra Landet vilde hun dog vel kunne komme. Da vilde hun af alle Kræfter skrig og raabe om Hjælp. Det var dog muligt at Noget kunde høre hende og paa en Baad, eller nogle sammenbundne Planker og Bræder, komme hende til Hjælp. Hverken Steen eller Anthon kunde da ile efter hende, men maatte, afmægtige, blive staaende ved Strandbredden. Drev Baaden endog tilbage mod Den, vilde hun med Kniven forsvare sig i den.

Denne Plan forekom den ullykkelige Pige at være vel lagt, og hun tvivlede ikke om Himlens Bistand ved dens Udførelse. Hun kunde neppe for Utaalmodighed oppebie næste Dag, da hun haabede at kunne udføre den; og Solen var knap opstaaet, før hun lod sit Die forskende løbe over Søen; og da hun syntes at bemærke en Bevægelse ved det paa den anden Landbred liggende Fisterhuus, skjulte hun sig hurtig i en tyk Hyllebuss, gjennem hvis Grene hun dog havde Udsigt til Søen. Det varede ikke længe, inden Baaden nærmede sig til Den. Hun

kunde tydeligen kjende Steen Brabe og Anthon, der sadde i den.

Det var som om hendes Hjerte vilde sprænge hendes skjønne Barm, da Steen, med den nedrige Haandlanger, steg iland, og den Sidste bandt Baaden ved en Pæl, for at den ikke skulde drive bort. — De ilede Begge, med bevinget Fod, lige forbi den bævende Pige, op mod Huset.

Uranias Hjertes Slag bleve mindre hestige, da hun saae, at de vare bagved den ovenfor Søbredden værende Banke. Dog vovede hun endnu ikke at gaae frem, men blev ved at holde sig skjult, indtil hun kunde formode at de vare langt nok borte til ikke at kunne høre den Støi, Baaden muligen vilde forårsage, idet hun skød den fra Land. Omfider ilede hun ud af Busten. Snart var hun i Baaden. Med Lynets Hurtighed overstær hun Touget og greb den ene Nare, hvormed hun letteligen fik Baaden til at flyde. Da Vinden stod fra Land, var Baaden snart et Stykke ude i Søen.

Uranias Hjerte bævede af Henrykkelse, da hun saae at Vinden førte den længere og længere fra Den. Dog var hun endnu for langt fra den anden Bred, til det kunde nytte at hun steg. Til hendes Sorg blev det snart saa blifstille, at Baaden blev liggende, hvor den var; og uagtet hun, saa godt som hun kunde, bevægede den ene Nare, havde det dog ingen anden Følge, end at Baaden dreiede sig lidt i en Rundfreds.

Hun havde omtrent været i denne Stilling halvanden til to Timer, da hun bestemte sig til at raabe om Hjælp. Hendes ængstelige og gjentagne Raab bleve snart besvarede. Urania blev derover betagen af den høieste Henrykkelse, hvilken pludseligen forstummede hendes Stemme. Dog denne Fryd tabte sig snart i et fortvivlet Angstskrig; thi hun vendte idetsamme Hovedet mod Den og opdagede — at det var Steen Brahe og Anthou, der svarede hende. Hvad de sagde, eller vilde have at hun skulde gjøre, kunde hun ikke høre; men det, at hendes Flugt var robet, var nok til at styrte hende i den forfærdigste Fortvivlelse. Det var hende umuligt i denne skrækkelige Stilling at tage nogen Beslutning. Dog gjentog hun sine ængstelige Raab — men de blev ubesvarede af Alle, Steen Brahe og Anthou undtagne. Det var ogsaa umuligt at hun kunde blive hørt af Andre; thi der var Ingen ved Søbredden, og Uranias Stemme var for svag til at kunne blive hørt op i Landet.

Den ulukkelige pige vred fortvivlet sine Hænder og anraabte Gud om Redning i sin store Nød. Det eneste svage Haab, hvorved hun undgik aldeles at tabe Modet, var: at det kunde blæse op og Baaden derved drive til Landet. Men hvor let kunde Vinden ikke ogsaa vende sig og føre hende tilbage til Den — hvor hun ikke kunde undgaae at falde i sin affædelige Forsølgers Hænder?

Det behagede ikke Himlen at bønføre Uranias

ængstelige Beden om Redning og Frelse. Det vedblev at være blifstille; og uagtet hendes ængstelige Raab om Hjælp omsider bleve hørte af tvende Fiskere, der boede paa den nærmeste Bred og, for Betaling af Steen Brahe, som Eier af Søen, vare overdragne den Rettighed at angle i den, der øieblikkelig fastede sig i Baaden, for at ile hende til Hjælp, blev hun dog ikke ved dem revet ud af sin Glendighed; thi aldrig saasnart saae Steen Brahe dem at springe i Baaden, før han, stolende paa at han var en god Svømmer, fastede Klæderne af sig og styrtede sig i Søen, uden at betænke det høist Uanstændige, der var i, i en slig Stilling at vise sig for Urania. Den Affhyelige haabede endnu, før Fiskerne, at naae Baaden; og det lykkedes ham kun allfor vel: thi de vare endnu et godt Stykke borte fra den, da han nærmede sig til den høit skrigende Urania, greb fat i Relingen paa Baaden og forsøgte at svinge sig op i den.

„Tilbage, Affkum!“ — raabte Urania overlydt til ham, idet hans nøgne Arme og Skuldre hævede sig op over Bandet. — „Tilbage! eller jeg gjennemborer dit affhyelige, vellystige Hjerte!“

Hun hævede Kniven truende imod ham.

Det var som om Bellystningen hverken hørte eller saae. Han gjorde sig den yderste Umage, for at komme op i Baaden, og hang allerede med det halve Legeme over den. Urania, der var bragt til det Yderste, stødte Kniven med al sin Kraft dybt ind

imellem hans Skuldre. Den Pastværdiges Blod sprublede høit i Veiret og besublede den fortvivlede Piges Ansigt og Klæder. Den haardt Saarede sank med et Brøl tilbage i Vandet.

Fisserne, der i samme Dieblif vare komne til, hævede, betagne af den yderste Forsærdelse, Steen op af det med hans Blod farvede Vand og halede ham ind i deres Baad. Medens de tvende af dem søgte at standse Blodet, forbinde hans Saar og skjule hans Nøgenhed, sprang den Tredie op til Urania; og inden hun kunde forhindre det, vare hendes Hænder bundne paa Ryggen og hun surret fast til Roret.

Anthou, der ikke kunde svømme, steg fra Øbreds den ynkelige om at blive taget ombord. Den Baad, som Urania var paa, blev derfor roet hen til Den; og den nedrige Tjener steg ind i den, idet han forsikkrede: at han var saa uskyldig som Barnet i Morders Liv, i Henseende til det Foresaldne, hvortil han havde været Dievidne.

Urania var aldeles bedøvet og svarede ikke et Ord paa alle de Bebreidelser og Skjældsord, hvormed Anthou overøste hende, medens han, tilligemed Fisseren, roede Baaden efter den anden Baad mod Fiskerhuset, hvorved de Begge snart landede.

Steen Brahe blev varligen baaren ind og lagt paa Sengen i den inderste Stue. Urania derimod blev i den yderste; og foruden det at hendes Hænder vare bundne, sloge Fisserne et Loug om

hendes Liv, hvormed de bandt hende til en midt i Stuen staaende Eggestolpe, der var sat for at bære eller støtte Loftet.

Urania blev omsider saa fattet, at hun kunde tænke over den frygtelige Stilling, hvori hun befandt sig — og bad Fisserne om, enten at føre hende for Retten, eller lade Dyrigheden hente, idet hun beraabte sig paa: at hun paa det Skrækkeligste var bedraget af Steen Brahe og havde kun værget sig imod ham, da han i en sliq uanstændig Stilling vilde op i Baaden til hende. Fisserne saade: at fordi et Menneske var nøgent, burde man dog ikke støde det en skarp Kniv ind imellem Skuldrene, især naar det kom for at yde os Hjælp — og de havde jo selv hørt, hvor ynskeligen hun havde anraabt om den. Hvad det angik, at lade Dyrigheden hente, da behøvedes det ikke; thi Godssets Gier, Herr Steen Brahe, var tillige Dommer og den høieste Dyrighedsperson der næst efter Stiftamtmanden. Under ham stod rigtignok en Underdommer, som boede tvende Mile derfra; men det kom alene an paa Herr Steen, om han skulde hentes eller ikke. De havde sendt Bud efter Lægen — og det var Alt, hvad de kunde gjøre.

Urania svarede ikke et Ord ved denne Erklæring af Fisserne, men hendes stride Taarer oversvømmede hendes Kinder; thi hun saa sig atter i den frygtelige Steen Brahes Magt og vinede ingen Redning.

„Det er Skade, at denne unge smukke Pige var istand til at begaae en sliq Ugjerning!“ — sagde den

unge Jisser til sin Fader, idet han trak ham hen ved Vinduet — „Det er Synd, at hun skal staae bunden som en Hund her i Stuen. Vi ville løse hendes Hænder og gjøre hende fri fra Stolpen. Ikke sandt, min Fader! vi kunne jo let passe paa, at hun ikke løber fra os? Hun er jo dog et Fruentimmer og bør derfor”

„Hun har udgydet Blod,” — gjensvarede den Gamle med høi Alvor. — „Hendes Ansigt, Hals og Arme ere befudlede med hendes Nastes Blod. Veed du ikke, Svend, hvad der staaer i Guds Ord: „Hvo, som udgyder Menneskets Blod: ved Mennesket skal hans Blod udgydes“? Jeg frygter for, at hendes Hoved vil komme til at falde for Bøddelens Dre. Hun er en grov Misbæderesse, som Hændelsen har givet i vore Hænder. — Vi bør derfor sørge for, at hun kommer i Retfærdighedens. Saameget mere, eftersom vi vare Vidne til hendes skrækkelige Udaad. Derfor, min Søn, bør vi hærde vore Hjerter mod en utidig Medynk og sørge for, at Retfærdigheden bliver overgivet sit Offer.”

Sønnen rystede paa Hovedet. Hans Moder, som tilligemed en anden Kvinde, der tilfældigen var i Huset, foreløbigen havde forbunden Steen Bræke, traadte i det samme ind i Stuen fulgt af Anthon, der atter overøste Urania med Skjelsord og Beskyldninger og sagde reent ud: at hun foruden Mordet, som det var uden for al Tvivl at hun havde begaaet, eftersom hans Herre ikke kunde leve, havde tændt

Ild paa det skønne Lydsted paa Den og indebrændt hans uskyldige Fæstemø.

„Uskyldig var hun just ikke, min gode Anthon!“ — tog Tiskerkonen tilorde — „thi vi veed nok hvad der vidner imod hendes Uskyldighed; men derfor skulde hun dog ikke indebrændes. Og hvem veed ogsaa, om det er gaaet saaledes til som du siger. Det var jo et rædselsfuldt Veir den Dag, Huset brændte; og vi saae jo tydeligen, at Lynilden slog ned paa den lille Holm eller Ø, hvad jeg nu skal kalde den. Den kan jo gjerne have antændt Huset. At Helvig er indebrændt, kan jo være hendes egen Skyld. Maaskee at hun har vovet sit Liv for yderligen, for at redde sin Mammon. Hvad den naadige Herre angaaer — veed jeg ikke hvad jeg skal sige. Jeg er nu gammel og frister vistnok Ingens Begjerligheder: men dersom jeg var paa Søen og der kom Een i den Positur, hvori Herren var, og vilde springe op i Baaden til mig — saa veed jeg nok, at om jeg end ikke myrdede ham, saa knækkede jeg dog hans Arme med een af Aarerne, saa at han nok skulde dumpe tilbage i Vandet. Herr Steen behøvede jo ikke at ile hende svømmende til Hjælp. Han saae jo nok at Baadene kom for at føre den arme Pige iland. Hvor kunde han troe, at hun vilde lade ham komme op i Baaden? Enhver skikkelig Pige havde gjort det samme som hun, og jeg siger Eder: at det er skammeligt at I har bundet hende. Hun løber jo ikke bort. Jeg vil

derfor løse hende, at hun kan faae vasket det affhyelige Blod af sig."

"Nei! Nei!" — raabte Anthon, yderst opbragt — „det skal blive siddende, indtil hun har været i Forhør. Løs I hende kun, om I vil. Men med Liv og Guds skal I staae inde for hende."

Han ilede yderst fortørnet ind til sin Herre.

Den gamle Anneke løste hurtig Uranias Hænder. Svend overfær Strikken, hvormed hun var bunden til Stolpen. Bjørn Fisser brummede. Beiter (den tredje Fisser) kom idetsamme ud fra Steen Brahe og bad dem at være rolige, da Herren var falden isøvn, hvilket han, formedelsk det store Tab af Blod, og den derved forarsagede Mæthed, var meget behøvende.

En Bogn rullede idetsamme frem for Døren.

Doctoren sprang ud af den og ilede ind i Stuen.

Anneke trak den næsten bedøvede, ulykkelige Urania ud i Stegerstet og tillukkede Døren efter sig.

„Her er Band" — udbrød hun og satte en fuld Spand frem for Urania. „Vask Blodet af dig, ulykkelige Pige! Ifør dig saa disse Klæder — og flygt langt herfra. Umuligt kan jeg troe, at du uden den højeste Nødvendighed har ført det dræbende Staal; og døer Steen Brahe, da maa du bøde med Livet. Da kan Ingen paa Jorden frelse dig. Her er trende Kroner. Det er Alt, hvad jeg eier. Tag dem — og kan du, da flygt langt fra Skaane — hvor man enten vil berøve dig dit Liv eller din Ustyldighed.

Klæd dig om og flygt. Du har ikke et Dieblif at spilde."

Urania saae med næsten vilde Blik paa Konen, der begyndte at afføre hende hendes Klæder og hjalp hende ved Omklædningen. Da Urania var færdig, stak hun hende Pengene i Haanden, idet hun sagde:

"Du gaaer igjennem Haven. I Blankeværket finder du en Laage. Udenfor den løber en Sti, som fører til Skoven. I den vil du finde et lille smukt Huus paa venstre Haand ovenfor Bøgekrattet. I det boer mit Sødssendebarn og hendes Søn, som ere fiendne gode Menneſter. Naar du hilser fra mig og siger, at jeg har raadet dig til at flygte, ville de enten skjule dig eller vise dig Veien til det nærmeste Fiskerleie. For een af disse Penge vil du kunne blive overført til Sjælland. Søg der at komme i Tjeneste hos en Bonde, og tjen ham saa ærligt og med Troſkab. Naar du giver dig et andet Navn, vil du ikke blive opdaget. See saa; gaa nu med Gud — og kom aldrig mere til Skaane!"

Hun ſkjød den høit grædende Urania ud af Døren i Haven, idet hun pegede paa Laagen i Blankeværket.

Det var som om Urania pludseligen vaagnede op af en stærk Bedøvelse. Taus trykkede hun Konens Haand til sit Hjerter og ilede igjennem Haven, ud af Laagen, hen ad Stien og fulgte den betegnede Bei til Skoven, hvor hun rigtigt ſandt Huſet, men ſank paa dets Dørtærſkel, betagen af ſaamange

Sindslidelser, afmægtig til Jorden, uden at have fremført sit vigtige Grinde eller hilst fra den gode Anneke.

Den midaldrende Kone, der kom til Døren, saae med den største Forundring paa den besvimede Pige; og endmere overrasket blev hun, da hun paa hende gjenkjendte sit Sødsvendebarns Klæder. Hun vidste ikke, hvad hun skulde tænke om det Besynderlige, der var i dette uventede Besøg, og kunde ikke vide, om den fremmede Pige havde stjaalet Klæderne. Vel vidste hun, at Anneke var en veltænkende og meget god Kone — men en heel Klædning var dog formeget at give bort paa eensgang. Og paa den anden Side — en Tyv isører sig sjældent de stjaaletne Sager saa nær ved Stedet, hvor han begik Tyveriet. Nok er det — Menneskekjærligheden seirede snart hos den gode Elisabeth over enhver Betænkning. Hurtig kaldte hun paa sin Søn, der arbejdede i Haven, og bar ved hans Hjælp Urania hen paa Sengen i den inderste Stue, hvor den over denne uventede Forretning meget forundrede Axel selv sov om Natten.

Moderen og Sønnen forsøgte nu Alt, for at bringe Uranias flygtende Livsaander tilbage; hvilket ogsaa omsider lykkedes for dem, og det varede ikke længe, inden hun aabnede sine yndige Himmelsvine og lod dem løbe om paa de hende omgivende Gjenstande med et Udtryk, hvori hendes hele Sjæl ligesom afspejlede sig, der syntes at anraabe om Forbarmelse og Bestyttelse. Dette rene fra Sjælen strømmende Blik

overtlybende Moder Elisabeth tilfulde om: at Urania var en skyldfri, ulukkelig Pige, der fortjente hendes Medlidenhed — Alrel derimod satte det i en underlig, blid veemodig Stemning. En hidtil ukjendt Følelse, hvortil han ikke vidste Navn, bevægede hans Hjerte saa stærkt, at han selv kunde høre det banke. Blodet trængte sig op i hans Kinder, og hans brune Dine fyldtes med Taarer, der langsomt trillede ned paa hans svulmende Bryst. For at skjule den Bevægelse, hvori hans hele Væsen var geraadet, for Moderen, bøjede han sig ned over Uranias Haand, hvorpaa en Taare nedtrillede, idet den ulukkelige, forfulgte Pige med en Stemme, der kom lige fra Hjertet, udbød:

„I gode Menneſter! Forbarmer Eder over mig, og hjælp mig til at komme ud af Landet. Man tragter efter mit Liv. Det er ikke ſikkert, ſaalænge jeg er her i Skaane. Den frygtelige Steen Brahe D, derſom I vidſte, hvorledes han har efterſtræbt mig. Med hvilke Rænker han Jeg flygtede fra den lille D imorges, hvorpaa han havde indſpærret mig. Mine fortvivlede Skrig anraabte om Redning fra Landet. Allerede kom man roende mig imøde med tvende Baade. Den Afſkyelige vilde ikke ſlippe ſit Kov — og ſvømmede, uden Klæder, hen til mig. Fortvivlelſen gav mig Mod — og jeg ſtødte en Kniv i hans nøgne Ryg eller Skulder, idet han vilde ſpringe op i Baaden til mig.“

„I ſkulde ſtødt den ind i hans Hjerte!“ — ſagde Alrel med ædel Uvillie over Steens ſkammelige

Fremfærd — „Han er en Skurk og fortjente det ikke bedre. Himlen være lovet, at I er frelst og udrevet af hans Snarer. Vare I har mærket ham saadan, at han kan have godt af det saalænge han lever!”

„Men dersom han dør” — raabte Urania med den yderste Forsærdelse — „dersom han dør, da skal jeg lide Døden med — og den gode Fiskerkone troer, at han er farligt saaret. Hjælp mig derfor at komme ud af Landet — om muligt til Sjælland — at jeg kan”

„Troer I der at være i mere Sikkerhed?” — afbrød Arel hende med megen Deeltagelse. — „Eders Forsølger har der sine fleste og mægtigste Venner. I vil ikke undgaae at falde i deres Hænder, og maa skee ikke have været der i otte Dage, før I som en Misbædelske bliver bragt tilbage. Dersom Steen lever, da er det mere end sandsynligt, at han vil gjøre Alt, hvad han formaaer — det være nu af Had eller Kjærlighed — for atter at faae Eder i sin Magt. Dør han — da vil hans stolte Familie anvende Alt, for at faae ham hævnnet. Bliv I derfor her, uheldige Pige! Min Moder og jeg ville gjøre Alt for at skjule Eder. Jeg kjender hvert et Træ, enhver Buss, i denne tykke, paa sine Steder næsten uigjennemtrængelige Skov. Det vil være mig meget let at skjule Eder, var det endog i hele Aar. Ingen formoder, at I er saa nær ved Eders Forsølger. Man vil søge Eder paa langt bortliggende Steder. I er derfor her fuldkommen sikker for at vorde opdaget; og

hvad Føden angaaer, da maa I ikke sørge; den mangle vi ikke, skjøndt vi boe i et Skovhuus, langt fra alle Menneſter. Derſom I modtager mit Forſlag, da maa I ſtrax følge med mig; thi vort Huus vil vel, for det Førſte, ikke blive fri for Speidere. Jeg vil da ſkjule Eder i en Brændestabel, hvor I maa blive indtil et Par Dage ere hennrundne. I kan da komme her tilbage og ſtedſe være hos min Moder; der kan udgive Eder for ſin Søſterdatter fra Holland. Forreſten kan I jo gaae af Veien for Enhver, der forekommer Eder miſtænkeſtig, og enten ſkjule Eder paa Loftet eller her i denne Stue, hvor Ingen kommer, da det er mit Sovekammer, hvor jeg har mine Drer, Sauge og Jagtgeværer forvaret. Naa, hvad ſiger I? Vil I følge mig?"

Urania ſaae paa Ynglingen med et tvivſomt Blik. Hun var neppe undgaaet een Forfølgelſe, og funde let, ved at modtage hans Forſlag, ſtyrte ſig i en anden. Den gode Eliſabeth mærkede Uranias Forlegenhed og ſøgte at betage hende den, idet hun med megen Troværdighed udbrød:

„Jeg forſtaaer dig, du ſtakkels Pige! du tør ikke godt være alene med min Axtel, og deri kan du have Ret: thi han er ung, velvoren, og har et ſmukt Anſigt; men du behøver ei at frygte for, at han ſkal være uanſtændig i ſin Opførelſe imod dig. Endſkjøndt han nu maa ernære mig ved at være Jager og Opſynsmand over denne Skov, der tilhører Grev Horn, er han dog en Præſteſøn og er vel forfaren i boglige

Kunster. Dersom min salig Mand havde levet noget længere, skulde han ligeledes været Præst. Men vi fik en stor Hjerteforg, der blev hans Død, og vi maatte forandre vor Stand, for at kunne leve; og, Gud være lovet! vi have aldrig manglet Brødet. See der! vederqvæg dig og tag disse Fødevarer med dig — Jeg skal selv i Morgen bringe dig mere — og følg du kun tillidsfuldt med min Arel. Han vil sørge for dig paa det Bedste og siden bringe dig nogle Sengklæder, hvorpaa du i Nat kan hvile. Gud være med dig!”

Urania tryffede Moder Elisabeths veldædige Haand taus til sine Læber. Saamegen Godhed af vildfremmede Menneffer overvældede hendes omme, taknemmelige Hjerter. Denne rettskafne Kone og hendes Søn forekom den af Stjæbnen saa skræffelig forfulgte Pige som tvende Engle, der fra Himlen vare sendte til hendes Redning. Det lyffedes hende omfider, i saa, men hjertelige Ord at tolke de Adle, hvad hun følte for deres sjældne Daad — og hun fulgte tillidsfuld med sin unge Fører ind i det Tyffeste af den uhyre Bøgeskov.

Elisabeth saae efter den hulde Pige, der ligesom af Himlen var overgivet til hendes Beskyttelse, og bad den Almægtige at tage hende i sin alnaadige Baretægt.

Dagen derpaa fremtog hun sine bedre Klæder og iførte sig dem. Det var endnu tidligt paa Formiddagen; hun vilde derfor gaae til Fisserhuset for

at erfare, hvordan Sagerne stode, at hun deraf kunde slutte sig til, hvad den forfulgte Pige havde at frygte eller haabe; og hun havde lovet sin Søn om Aftenen at besøge Urania. Da hun kun havde en lille Mil at gaae, var hun i Tisserhuset endnu længe før Middag. Som hun traadte ind af Døren, løb Anthon imod hende, greb hendes Haand og raabte:

„Det er ret vel at I kommer, Moder Elisabeth — thi muligen kan I bringe os nogen Esterretning om Morderfsken, der er flygtet og maaskee søger at skjule sig i Eders Skov. Dog, der kan man let gjøre Klappesagt paa hende; og hun skal frem, om hun saa havde skjult sig i den dybeste Grævolinge-Nede.“

Elisabeth saae paa ham med store Dine og spurgte med tilshyneladende Forundring:

„Om hvem taler du? — jeg forstaaer dig ikke.“

Anthon fortalte hende nu omstændeligen hele Sagen, idet han gjorde Tisserkonen, der, som han sagde, var Aarsag i hendes Flugt, de bitterste Bebreidelser, hvilke Anneke igjendrev ved at paastaae: at det var hans Skyld, da han ikke havde besørget Vagt sat om Huset, hvilket hun troede var feet, da hun ellers ikke havde ladet hende komme ud i Stegerset for at vaske Blodet af sig. Anthon afbrød Anneke med Brede, idet han atter spurgte Elisabeth, om hun eller hendes Søn ikke havde seet den Bortflygtede.

For at komme Elisabeth, hvis hemmelige Blnk Anneke havde forstaaet, til Hjælp, beskrev den Sidste

Uranias hele Paaklædning og Udseende og spurgte ligeledes, om hun Intet havde hørt eller seet til sligt et Fruentimmer. Det er en Selvsølge, at Anthon ikke vidste at Urania var omklædt; eller at den snilde Anneke i Bagerovnen havde brændt de Klæder, som hun tog af sig.

Elisabeth svarede: at der den forrige Dag, noget før Middag, var kommet et Fruentimmer, der ganske var klædt saadan, som det, Anneke beskrev, forbi hendes Have, og havde spurgt om Veien til det nærmeste Fisserleie ved Stranden, lige over for den sjællandske Kyst. Hun havde ikke fattet Mistanke til hende, og derfor sagt hende Veien; ja endydermere vist hende en Bondevogn, der just kom kjørende noget derfra og skulde lige igjennem Veiet. Fruentimmeret var da løbet alt, hvad hun kunde, hen til Bonden, som havde taget hende op paa Bognen og kjørt rass til. Maaskee var hun i dette Dieblif paa Vandet, eller muligen allerede paa den anden Side af Sundet, i Sjælland.

Anthon blev næsten rasende ved denne Beretning. Steen Brahe havde lovet at give ham, hvad der var lovet Helvig, om det kunde lykkes ham at faae fat paa Urania, som Anthon ikke havde dulgt for ham var flygtet. Lægen havde forsikret den Afstyelige, at hans Saar ikke var dødeligt, da Kniven var tørnet mod Skulderbenet og ikke vedrørt de fine Rygnerver. Om en sex til otte Uger kunde det Hele være forbi

Tycho Brahes Dage.

og han fuldkommen helbredet. Han skulde samme Dag bringes til Knudstrup.

Steens rasende Videnskab syntes at gaae over til det meest brændende Had. Han saae ikke mere i Urania den henrivende skønne Pige, der havde sat hans hele Sandselighed i Bevægelse — han saae nu kun i hende den retmæssige Gierinde til hans Herresæde; og hun vilde efter hans Formening ikke undlade at gjøre Alt, for at komme i Besiddelse af det. Han kjendte Kongens strænge Retfærdighed, og Gyldenløves altformaaende Indskydelse hos ham. At han kom til at miste det herlige Knudstrup med meget Mere, var ikke det Værste, han havde at befrygte: han kunde vente at blive straffet paa det Haardeste for sin Fremfærd imod Urania og Christine. For den Sidste frygtede han ikke, da han paa det Bestemteste havde sikket sig hendes Person; men hvor farlig var ikke Urania for hans Frihed og Eiendomme!

Neppe var den Frygt, han nærede for at døe, forsvundet, før han anspændte sin Sjæls hele Kraft for at udgrunde, hvad han havde at gjøre. Efter Overlæg med Anthon bestyldte han ikke alene Urania for at have villet myrde ham af Skinsyge, da han længe hemmelig havde været i Besiddelse af hendes Kjærlighed og hun derfor frivillig var taget med ham til Den; han var skamløs nok til ved Anthon at udsprede: at det var over Helvig, hun var blevet skinsyg, da hun havde erfaret, at han tilforn havde el-

ffet dette gode ham faa hengivne Fruentimmer. Ra-
fende over det Fortrin, som han atter gav Helvig for
hende, havde hun, hvorpaa der ikke kunde tvivles, tandt
Ild paa Huset og indebrændt Helvig. Tør at und-
gaae sin velfortjente Straf, var hun flygtet i hans
Baad. Da han vilde gribe hende for at overlevere
hende i Retfærdighedens Hænder, havde hun villet
myrde ham. Ligesaa vel som han kunde bevise det
Sidste, vilde han beedige det Første, og han opfor-
drode derfor ikke alene Underdommeren, der var nær-
værende, men endog alle sine Undergivne, til at
gennemføge hele Skaane for at finde den undvegne
Forbryderesse, at han kunde indspærre hende i Knud-
strups dybeste Fængselshvælving, hvor hun, vel for-
varet, skulde henfæde indtil hun af Retten kunde
blive dømt til døde og bøde med Livet for sin Mis-
gjerning.

Dog var det langt fra Steen Bræges Mening,
at det skulde komme enten til Forhør, Dom eller Gen-
rettelse. Havde han først Urania i sin Magt, var
det jo let for ham at faae hende afveien. Han ud-
satte derfor en Belønning af hundrede Kroner for
den, der kunde gribe og bringe hende; og Folk bleve
strax udsendte for at søge allevegne om hende. Hvor
grusomt Uranias Rygte blev givet til Priis, er ind-
lysende. Ikke alene saae Mængden i hende en af-
ffhyelig Mordbrænderesse og Morderesse, men de saae
tillige en skamløs Kvinde, der havde mistet al Følelse
for Sædelighed. Mange mindede endnu, hvordan

Steen Brahe havde kysset hende paa Ballet. Forudsatte dette ikke allerede en stor Fortrolighed? Havde han, uden at denne sandt Sted, vel turdet byde hende sligt?

Staven var brudt over den ulykkelige Uranias Hoved. Tusinde Munde udsagde Forbandelse over hende — og over hundrede tjenstfærdige Aander kom i Bevægelse, for at tjene de hundrede Kroner ved at gribe og bringe hende. Allerede vare der Mange uddragne i dette Diemed; og Elisabeth kunde ikke andet end skjælve ved Tanken om: at hendes Søn ikke skulde have skjult den gode Pige vel. Den gode Moder vidste ikke, at Unglingen bevogtede hende med Kjærligheds Dine, og at hun derfor var saa sikker som det diende Barn i Moderens Skjød, favnet af hendes omme Arme, der ikke slipper det før i Døden.

Elisabeth søgte og fik Leilighed til at tale med Anneke i Genrum. De gode Koner meddeelte hinanden indbyrdes deres Tanker om det skrækkelige Rygte, der som en Løbeild udbredte sig om Urania, og bleve enige om, Intet af det at troe, da den Ustylds Sjæleadel, der laae i hendes aabne Ansigt, saa aldeles modsigte det. De kjendte desuden Steen Brahe som en vellystig og rænkfuld Nidding. Desuden havde jo Urania forfikkret Elisabeth om sin Ustyldighed, og Elisabeth forfikkrede Anne om: at der laae en Sandhed paa hendes Læber, der syntes ene at strømme fra en høj, ædel Sjæl og et reent

brødefrit Hjerte; og de besluttede, som sagt, intet Ondt at troe om den uhyggelige Pige, men gjøre Alt for at befrie hende fra at falde i hendes affhyelige Forsølgers Hænder.

Det var allerede hen ad Aften, da Elisabeth vilde vende tilbage; hvilket hun tidligere havde gjort, dersom hun ikke havde ventet paa Annes Mand og Søn, som tidligt om Morgenens vare roede til Den, ved hvem hun ventede at erholde en, i Henseende til den Besskyldning, som var gjort om Ildspaa sættelsen, gunstig Esterretning. Det var paa den virkelig retsfindige Underdommers Foranstaltning, at de, tilligemed et Par Bønder og tvende af Steen Brahes Folk, vare sendte derhen, da han troede at burde gjøre Alt, hvad der kunde tjene til den, skjøndt undvegne, store Forbryderskes Rettsfærdiggjørelse eller Doms Formildelse; thi uagtet hendes Traværelse, var der allerede anlagt Sag imod hende. Elisabeth var allerede udenfor Døren, da Baadene landede. Folkene steg ud og hævde et sygt eller dødt Menneske ud af den ene Baad, hvilket de bar hen mod Huset. Anneke aabnede hurtigt Døren, idet hun ilende spurgte:

„Hvem i Alverden er det, I bringer? Alle I, som drog ud, seer jeg jo friske og sunde vende tilbage, og der var jo ikke en levende Sjæl paa Den — thi Helvig er jo indebrændt.“

„Hende er det, og ingen Anden,“ — sagde den gamle Tister, idet han med de Andre bar Kvinden

ind i Stuen og lagde hende paa Sengen. — „Vi fandt hende i den gamle Ruin, i den derværende Grotte, hvorhen hun muligen har slæbt sig, idet hun, under Husets Sammenstyrning, maa have flygtet. Det er nu i Aften to og halvfjersindstyve Timer siden Huset brændte. Hun er slemt forbrændt, og dog er der endnu Liv i hende. Lad der hurtig gaae Bud efter Lægen, omendssjændt hun staaer vel neppe til at frelse — thi der er allerede gaaet Maddiker i hendes forbrændte Saar.“

Anneke og Elisabeth kunde ikke tilbageholde et Forsærdelsesfrig ved at kaste Dinene paa den ligesom levende stegte, affhyelige Dvinde, hvis stærke Andedrag kun tilkjendegav, at hun levede; og det var ikke uden en indre Modbydelighed, at de søgte at give hende nogen Lindring ved at helde lunfent Smør i hendes Saar og gyde hende lidet Mælk i Munden.

Lægen, som havde lovet at ledsage Steen Brahe til Knudstrup, kom idetsamme kjørende for Huusdøren. Paa de forsamlede Folks Raab steg han hurtig af og ilede til den Forbrændte. Ved at see, hvor stræffeligt hun var tilredt, bævede han tilbage, betagen af den yderste Forsærdelse — og erklærede: at paa hende maatte hans Kunst strande, da hun var Dødens visse Bytte. Det Gnefte, han kunde gjøre, var at søge at forstaafe hende nogen Lindring i hendes rasede Smerter. Saameget mere som han befrygtede, at hun kunde leve i flere Dage, da de indvendige Dele

endnu vare temmelig friske og hun kunde nedsvælge, hvad man heldte hende i Munden.

Anthou, der havde berettet sin Herre, hvad der var forefaldet, bad Lægen at træde op i Stuen. Det varede ikke længe, inden Denne kom tilbage, og bad Folkene at fylde Steen Brahes Bogn, der længe havde ventet, med Halm og lægge Helvig varligen i den, da Herr Steen vilde have hende til Knudstrup, hvor hun bedre kunde blive pleiet. Selv vilde han føre i Lægens Bogn.

Denne Befaling blev ufortøvet efterlevet. Snart var Anneke befriet fra sine uventede Gæster; og hun lukkede Vinduerne op for at lufte ud efter det modbydelige, levende Madsel.

Steen Brahes Folk fulgte med Bognene. Bønderne vare hver gaaede til sit. Den gode Fisserfamilie og Elisabeth blev derfor alene. Fisseren og hans Søn fortalte nu, at det var først efter at de havde vendt op og ned paa den endnu rygende Grund, for at finde Helvigs Been, at de vare komne til Grotten, da deres Hund stedse løb hen og gjøede ved den. De havde fundet Helvig i en Døden lignende Tilstand, liggende ved Indgangen; og det var først efter at de havde heldet hende noget Brændeviin i Halsen, at hun lydeligen havde truffet sin Aande. Om hun havde sin Bevidsthed, kunde de ikke domme, da hun ikke havde talt et Ord, hvormeget de end havde talt, ja endog raabt til hende. At hun var frøbet til Stedet, hvor hun laae, bleve de overtydede om, ved Spor

af hendes Legeme i Sandet i Havegangen og Græsset, hvilket, Regnen uagtet, nogenledes havde vedligeholdt sig. Da Solen stod lige paa Grotten, havde Spygefluerne venteligen sat sig i hendes Saar og der efterladt deres Yngel, hvilket hun for Smerter enten ikke har bemærket, eller, formedelsst Krafsløshed, ikke kunnet forhindre.

Den gamle Fisker og i Særdeleshed hans Søn kunde ikke troe, at Urania havde tændt Ild paa Huset for at indebrænde Helvig, da hun vel ellers havde sørget for at hun ikke kunde komme ud, ved at tilslaae Dørene.

Anneke, der ved Elisabeth havde faaet at vide, hvor Urania var, turde dog ikke deelagtiggjøre sin Mand i denne Hemmelighed, uagtet han ikke længere kjendte over at Urania var flygtet eller bebreidede hende det som en stor Uforsigtighed; ja han havde endog — naar Anthou ikke hørte det — sagt reent ud: at hans Kone med frit Forsæt, af en altfor overdreven Medynk, havde ladet hende flygte. Desuden havde ogsaa Elisabeth forbudet hende det. Hendes Søn, den gode Arel, havde saa inderligen bedet hende om: ikke at lade Andre end Anneke vide, hvor Urania var. Anneke havde derfor maattet tilsværge den gode Bræsteente Tausshed; hvilket hun dog næsten fortrød — thi den ærlige Gamle ønskede ret inderligen, at den ullykkelige Pige maatte være kommen ud af Landet; og hans Søn udskjeldte den for en Skurk, der kunde bære det over sit Hjerte at gribe hende;

men Anneke var taus, fordi hun havde svoret at være det. Dog ønskede hun snart at være løst fra sin Gæld, især for at kunne glæde sin Søn med den Efterretning, at Urania var uden Fare.

Hun fulgte Elisabeth et godt Stykke paa Veien for at kunne tale med hende om den gode Pige, der interesserede hende saameget og som hun havde udrevet fra Døden.

Elisabeth havde sagt sit Sødsfendebarn Godnat og vilde just til at stige over Stenten, da den gamle Bjørn Gisser kom løbende efter hende, holdende et Papir i Haanden, idet han raabte:

„Hør et Ord, Moder Elisabeth! Da vi bar den forbrændte Dvinde ud af Grotten, kom jeg til at rive een af dens løse Stene ned. Jeg saa, uden at tænke videre derover, til Stedet, hvor den havde faldet, og blev opmærksom paa et Stykke hvidt Papir, der havde ligget under den. Medens jeg holdt Dvindens Been i min høire Arm, tog jeg Papiret med min venstre Haand og stak det ind i min Barm. Det er Skade, at Ingen af os kan læse Skrift — thi jeg gad vide hvad der staaer i dette Papir. Maaskee at det kan give os nogen Oplysning angaaende Herr Steen og den uheldige Pige. Uden Marsag er det vel ikke blevet gjemt saa vel. Tag det med dig, Elisabeth! din Søn var jo bestemt til at være Præst og har derfor lært at skrive og kan læse alle Slags Skrift. Lad ham læse det for dig; og kom her saa een af Dagene og stig os hvad der staaer i det.“

„D,“ — sukkede Elisabeth, idet hun tog Brevet af Bjørn — „Derfor det endnu var som i forrige Tider — var min Maria nu med mig her: da kunde hun strax læst os det, thi hun kunde skrive og læse lige saa godt som hendes Fader. D, Gud! mon jeg aldrig skal see hende mere? D, mit dyrebare, elskede Barn! Lever du endnu eller er du død? Sorgen over din Forsvinden knuste din gode Faders Hjerte. Hvor længe vil det vare, inden mit ligeledes maa bryde i Døden? inden den altfor store Bægt, der tynger paa det, maa knuse det?“

„Du kommer nu ogsaa alletider saa underlig frem, snart med Gæt, snart med et Andet,“ — sagde Anneke halv vranten til sin Mand, der havde rakt Elisabeth Brevet. — „Du siger saa tidt Noget, der opriver det aldrig lægte Saar i den stakkels Elisabeths Bryst, og faaer hende til at græde. Nu sagde du rigtignok ikke noget Eligt, men saa kommer du med det forbistrede Brev — og det bliver det samme. Græd nu ikke mere, Elisabeth! Lad den Tanke, at Maria, som en Engel fra Himmelen, skuer ned til dig, være dig en Trøst. Der skal du atter gjenfinde hende, for aldrig mere at skilles fra hende.“

„Harde jeg blot havt den Lykke at kunne græde ved hendes Liig, og faaet hende christeligen begravet,“ — jamrede Elisabeth — „saa vilde jeg dog ladet mig trøste — men, o Gud! jeg veed jo hverken, om hun er levende eller død. Sund og frisk, forlod hun

sin Fader og mig om Eftermiddagen, for at gaae hen til dig — og jeg har aldrig seet hende siden."

Denne smertelige Samtale havde varet endnu længere, dersom Anneke ikke havde mindet Elisabeth om, at det var sildigt, samt at det saae ud til at blive et slemt Veir. Elisabeth tørrede derfor sine Øine, sagde Bjørn og Anneke Godnat, steg over Stenten og skyndte sig at naae Huset, inden Uveiret brød løs.

Anneke og Bjørn gik hjem og frydede sig ret over, igjen at være raadige over deres smaae Stuer og Senge; hvorfor de strax gik til Hvile; men de kunde ikke sove, for at overtænke de rædselsfulde Begivenheder, de nys havde oplevet; og det sjælerystende Syn af den ugudelige, forbrændte, halvt forraadnede, endnu levende Helvig stod hele Natten for dem. De bad til Gud, at han vilde løse op for den Glendige, og haabede, at det snart vilde være forbi med hende.

Elisabeth var neppe kommen hundrede Skridt fra Stenten, før Axel kom hende imøde, da det allerede var sildigt, og han ligeledes frygtede for Uveiret. Den gode Ungling gjorde Moderen det Forslag, at gaae hen til Urania og tage hende med til Huset, da hun muligens kunde blive bange i det Uveir med Torden og Lynild, som snart vilde udbryde. Hun kunde, saa meente Axel, sove hos hans Moder i det inderste

Bærelse, selv vilde han være i det yderste, for at holde Bagt; og kom der Nogen, hvilket han dog ikke formodede, for at søge om Urania, kunde hun gesvindt skjule sig i Haven i den tykke og høie Humle.

Elisabeth samtykkede med Glæde i Arels Forslag og gif med ham til Urania, som, omgivet af mere end hundrede Favne Brænde, sad alene i den skjulte Hytte, Arel i en Hast havde gjort til hende, bestjefstiget med sine sorgelige Tanker og grundende over den skræffelige Skjæbne, som Steen Brahe muligen havde beredt hendes stakkels gamle Bedstemoder.

At den ulykkelige Pige med Glæde modtog Elisabeths og Arels Forslag, er indlysende, men hun gjorde det ikke uden Frygt for at vorde opdaget og paagrebet. Den mindste Bevægelse i Træernes Blade og Dviste forfærdede hende paa det Hefstigste. Med Skjelven gjorde hun hvert et Skridt, og hun blev først lidet beroliget, da Arel havde lukket Vinduesskaaderne og vel tillaaet Døren; dog glemte hun næsten den Angest, der omspændte hende selv, af Forsærdelse over Helvigs skræffelige Tilstand, hvilken hun ikke kunde andet end ansee som en velfortjent Straf af det retfærdige Forsyn. Dog beklagede hun den Ulykkelige og anraabte Himlen om, ved Døden at ende hendes Lidelser.

Urania kunde ikke andet, end ansee det for et godt Tegn, i Henseende til sig selv, at Helvig var undgaaet Døden i Luerne; thi nu kunde og maatte

man dog indsee, at hun ikke havde paasat Ilden, eller høvt til Hensigt at indebrænde Helvig. Hun vilde vel ellers have sørget for, at hun ikke skulde kommet levende ud af Huset. Desuden haabede hun ogsaa, at Gud skulde forunde den saa haardt Straffede Mælet saalænge, at hun kunde retfærdiggjøre hende i Henseende til den saa affhyelige Besskyldning; thi det var efter Uranias Formening en Umulighed: at en Døende kunde forlade Verden med en Usandhed paa Læberne.

Hvad det skjændige Rygte angik, som Steen Brahe lod udsprede om det Forhold, Urania skulde have staaet i til ham, da taug Elisabeth, som vi veed for ikke at saare Uranias somfruelige Følelse; og den gode Kone kunde desuden ikke uden Skamrødme have omtalt Sligt i sin saa beskedne, sædelige Sønns Nærvarelse. Desuden — hun kjendte jo den hoiadelige Bellsyftnings affhyelige Character; og Uranias rene, uskyldige Blik havde ved første Diekast, uden videre Forsikkring, overtydet hende om, at hun var uskyldig som en Himlens Engel og kun ved det forfæstte Besdrag var loffet i Skurkens Garn. Og hvorfor skulde hun hugge et Saar, for hvilket hun ikke havde Lægedom? Kun til Tiden kunde det overlades at frelse Uranias Vre. For Diebliffet maatte den blive under hendes Bøddels og hans Haandlangers Hænder og fra dem overleveres til videre Mishandling til de Mange, der stedsse, endog uden Grund, troe det Onde og finde en Glæde i at forstørre ethvert Rygte, naar

de kun derved kunne have Noget at tale om, der ikke er almindeligt — og skade den Paagjældende, som af Grunde, der ere dem ubekjendte, er sat ud af Stand til at forsvare sig.

Elisabeth følte dybt og inderligen, at Urania ikke kunde tilintetgjøre hiint om hende, i Fødselen endnu værende, flammelige Rygte, uden at udsætte sig for at lide for de Besskyldninger, det paadigtede hende. Dette var ogsaa een af de Grunde, hvorfor hun taug — thi hun indsaae tydeligen: at dersom den Ulykkelige atter faldt i Steen Brahes Hænder, var hun forloren. Da var enten evig Tugthuusstraf eller Døden hendes visse Lod. Da kunde Intet redde hende.

Urania var, som en Følge af hendes Stilling, i en meget sørgelig Stemning, hvilken Elisabeth og Arel søgte at forjage ved at forsikre: at hun var aldeles sikker og hver Nat, og om kort Tid ogsaa om Dagen, kunde blive hos dem, da hendes Forsølgers Haandlanger, Anthon, var ledet paa et Bilsfor og vilde søge hende udenfor Skaane, paa den anden Side af Sundet. Urania blev vel, i Henseende til sig selv, noget beroliget, men desmere ængstede hun sig for sin Bedstemoder, hvis Skjæbne hun havde Grund til at formode Steen Brahe havde styret. Hun meddeelte den gode Enke og hendes Søn denne Formodning, og kom derved til at sige sit Navn, hvilket de gode Mennesker ikke før havde vidst. Der gik idetsamme et Lys op for dem. Arel havde hørt dette Navn med Fortvivlelsens Stemme blive udtalt

af en gammel Kone, der, som vanvittig, blev ført til Daarelisten — han vidste ikke selv hvor — som han, paa en simpel Bondevogn, hvortil hun var bunden, omgiven af trende Karle, for faa Dage siden havde mødt, en Miil paa den anden Side af Skoven. Hun havde flere Gange udraabt dette Navn og tillige anraabt ham og flere Forbigaaende om Redning, som dog Ingen ydede den Ulykkelige, da een af hendes Føreere sagde: at hun var vanvittig og derfor skulde bringes i Forvaring. Axel havde med den inderligste Medynk betragtet den ulykkelige Gamle, for hvis Mund Karlene bandt et Tørklæde — og førte videre.

„Forbarmende Gud!“ — raabte Urania, betagen af den yderste Fortvivlelse og vred sine Hænder — „Det var min Bedstemoder! O, du evige Retsfærdighed! Og denne Skjændige taaler du paa din Jord! du lader ikke din Straffetorden sonderknusende falde paa hans Hoved? ikke dit Lyn dræbe ham? O, hvorfor var min Haand dog for svag? Hvi lykkedes det mig ikke at gjennembore hans døvelfske Hjerte? O, min arme ulykkelige Bedstemoder! For hvilke Mishandlinger er du ikke udsat! du er indspærret i en Daareliste, det elendigste Opholdssted, som man endnu har givet noget Menneſke. Naar du anraaber om Menneſtenes Medlidenhed og Forbarmelse, om atter at give dig dine frataagne, frænkede, i Støvet nedtraadte Rettigheder — at give dig Friheden, som en mere end umenneſkelig Grumhed har berøvet dig,

da udleer man dig som en vanvittig Daare. Ingen vil høre dig, og alle Hjerter ere lukkede for din navnløse Glendighed!"

En Taarestrøm styrtede fra den ulykkelige Piges Dine. Det var Elisabets umuligt at trøste hende. Snart hensaldt hun i en stum, taareløs Fortvivlelse, i hvilken hendes Sjæls frygtelige Dvaler vare grændseløse. I denne Tilstand hørte hun ikke de venlige, trøstefulde Ord, hvormed Elisabets søgte at standse Orkanen i hendes Bryst. Længe var hun i denne Tilstand; derpaa sprang hun op, greb Arels Haand, og bad ham at beskrive sig den ulykkelige gamle Kones Udseende og Klædedragt, hvilket Arel gjorde med Taarer i sine mørke, talende Dine.

Det var kun altfor vist. Hendes ædle, høimodige Bedstemoder, den store Tycho Brahes Enke, var indspærret i en Daareliste. Uranias Tilstand blev igjen frygtelig. Tordenen rullede, Lynet knittede i Luften og oplyste Bærelsets dunkleste Krog; Vinduerne flirrede; Bjælkerne under Loftet rystede — Urania bemærkede det ikke. Hendes hele Sjæl var hos den elskede Bedstemoder, i det lille flirkantede Rum, hvor hun, som Vanvittig, var indspærret; hun saae i Tankerne den ulykkelige Gamle ligge paa den blotte Jord, med en Steen under sit ædle Hoved — hun hørte hende, i den frygtelige Nats Dø, udtale sit Navn; saae hende fortvilet udstrække sine matte Hænder efter hende og derpaa stufet i det Haab, en

rædsom Drøm foregøglede hende, synke tilbage i sin Glendighed.

Det varede længe inden det blev Urania muligt at overtænke, hvad hun havde at gjøre, for at fatte en Beslutning, der kunde udrive hendes moderlige Beninde af Glendigheden, inden dens Vægt dræbte hende. Hendes egen Sikkerhed kunde ikke komme i Betragtning. Hun vilde udsætte sig for alle de Færter, der kunde være forbunden med at finde den Daareliste, hvori Christine leed saa grusom en Mis-handling. Paa sin Fod vilde hun gjennemvandre Skaane og Sjælland, ja det hele Danmark, for at finde det Rædselsopholdssted, hvor den elskede Bedstemoder vansmægtede — og sandt hun det først, da vilde hun anraabe Himlens og Jordens Hærskarer, for at faae hende udrevet af den Daareliste, hvori hun, der var i Besiddelse af sin fulde Fornuft, var indspærret. Skulde hun saa endog omkomme i Mangel og Glendighed, fuldendte hun dog i Frihed. Lænkene vare dog brudte — og den ædle Gamles Overgang vilde være lettere, naar hun udaandede sin rene Sjal ved hendes elskende Hjerte.

Uranias Charakter var for stærk, til at hun skulde vakle i en Beslutning, som hun under Sjælens sønderknusende Lidelser fattede. For at den ikke ved Noget skulde blive rokket, vilde hun, uden at deelagtiggjøre de gode Menneffer, der saa inderligen deeltog i hendes Skjæbne, udføre den. Hun søgte derfor at

Tycho Brahes Dage.

anstille sig mere fattet, end hun virkelig var — og belavede sig med tilsyneladende Rolighed til at begive sig til Ro ved Elisabeths Side, og sagde den gode Arel et hjerteligt Godnat, idet hun med Inderlighed rakte ham Haanden.

„Men saa blev dog lidet, Arel!“ — sagde Elisabeth til sin Søn, der noget underlig stemt ved den Hjertelighed, der var i Uranias Godnat og Haandtryk, vilde forlade Stuen. — „Blev dog lidet. Uveiret er jo endnu neppe draget over. Du bliver gien-nemblødt af Pladskregnen. — Hvad vil du paa denne Tid i Gaarden? Jeg har desuden et Skrivt eller Brev, som du maa læse og udtyde mig. Bjørn Fisser har fundet i det i“

„Jeg vil blot løse Hundene!“ — sagde Arel hurtigt for at skjule sin Bevægelse og Taarerne, der fremvældede af hans Dine, idet han styrtede ud af Døren. Den gode Ungling, hvis Barm nylig havde aabnet sig for den almægtige Kjærlighed, følte sit Hjerte hestigen at banke. Hans Kinder blussede som Ild. Hans Blod og hele Væsen var i en hestig Bevægelse; han vilde derfor ud i den kolde Natteluft, for at afkjøle sit hede Bryst — for i det Frie at udgræde sin Smerte, sin uudsigelige Henrykkelse. Han vilde høit udtale den elskede Piges Navn.

Da han næste Morgen lidet før Solens Opgang fulgte Urania til det Skul, som han havde beredt hende, og hun, med en særdeles Rørelse,

takkede ham for al hans Godhed, sagde ham Farvel og bad ham at hilse Elisabeth, da smeltede hans Hjerte i en hidtil aldrig fornummet Hensykkelse. Hans Haand bævede mellem Uranias smaae Hænder; en Taare perlede i hans store, brune Øie, og han svor i Stilhed: — „Urania eller Ingen!“ og følte, at han maatte elske hende, indtil hans Hjerte brast i Døden.

Som en Drømmende kom han hjem til Elisabeth, der var bleven meget underligt stemt ved den veemodige, rørende Maade, hvorpaa Urania tog Afsked med hende. Som en Drømmende gik han ud for at see til Arbejderne i Skoven, gav dem seilagtige Befalinger og svarede dem forkeert paa alle deres Spørgsmaale. Indslullet i de sødeste Drømmerier, kom han om Middagen til Uranias Skjul for at bringe hende hendes Mad — men den høieste Skræk afløste snart hans salige Phantasier: thi Urania var borte. Hans Raab paa hendes Navn vare omsonst — der var intet Spor af hende tilbage. Han gjennemgik hele Skoven — og kom i den veemodigste Stemning hjem til sin Moder, der let gjettede Grunden til Uranias Forsvinden og formodede, at hun kun havde sat sit Liv ivove, for at opsoge sin gamle, ulykkelige Bedstemoder.

Axel var utrøstelig. Det var, som om hans hele Fryd i Livet var flygtet med Urania; og han dulgte ikke for sin Moder, hvor kjær den hulde

Ulykkelige var blevet ham. Den gode Yngling løb atter ud og gjennemføjte Skove, Marker og Landsbyer; men al hans Søgen var omsonst, og han kom næste Dag, virkelig fortvivlet, tilbage til sin bekymrede Moder, der forgiæves søgte at trøste ham.

Elisabeth besluttede at gaae til Fiskerhuset for at underrette Anneke om, at Urania var flygtet. Hun var allerede ved at gaae, da hun erindrede Brevet, som Bjørn havde medgivet hende for at hendes Søn skulde læse det. Hun fremtog det derfor af Skabet og rakte det imod Axel, som ligegyldig modtog det af hendes Haand — men denne Ligegyldighed blev forvandelt til den højeste Forsærdelse, og det var neppe, at hans bævende Tunge formaaede at fremstamme dets Indhold. Det var en Art af Dagbog, som hans ulykkelige, bortblevne Søster havde skrevet; hvori hun, kun altfor tydeligen, beskrev, hvordan hun af Steen Brahe var røvet bort, samt hans hele skjændige Fremfærd imod hende indtil den sidste Dag, hun var paa Den.

Det er overflødigt at bemærke, at hun var den ulykkelige Pige, der under saa grusom en Behandling udaandede sit Liv i Knudstrups inderste Taarnsængsel og hemmeligen, af Steen Brahe og Helvig, blev begravet i Haven. Vel kunde de ikke deraf vide, om hun var levende eller død; dog var det Sidste, efter den ulykkelige Moders og Broders Formenting, kun altfor vist, da hun tydeligen havde omtalt sit Svangerskab, samt det

Dnste, hun nærede, at flygte fra sin Røver og søge Beshyttelse for ham og Forglemmelse af sin rædselsfulde Skjæbne ved hendes Forældres og Broders elskende Hjerter.

Elisabeth svømmede i Taarer og vred fortvivlet sine Hænder. Axel rasede og svor Sturken en frygtelig Hævn. Han havde nu en dobbelt Grund til at opsoge Urania, thi af hende haabede han at erfare sin Søsters endelige Skjæbne. Han vilde opsoge den Ulykkelige, skulde han end igjennemvandre hele Danmark og Sverrig. Elisabeth kunde ikke rokke hans Beslutning. Med det Halve af sine sammen sparede Penge og sin Moders Belsignelse begav han sig næste Dag paa Veien, uden at vide, om han skulde drage til Høire eller Venstre. Han haabede, at den retfærdige Himmel vilde vise ham, hvor han skulde vandre hen for at naae Maalet for alle sine Duffer. I det seneste om et Aar lovede han at komme tilbage. Han vilde erkjendige sig om alle de Daarekister, der vare i mange Miles Omkreds. Ikke i Glædens Haller, kun i Rædselens mørke Guler kunde han vente at finde den Pige, for hvem — det folte han — hans Hjerter vilde flamme indtil det forstummede i hans Barm og brast i Døden.

Helvig døde efter tvende Dages Forløb og sit først sit Mæle faa Minuter før hun fuldbndte. Disse anvendte hun til at anraabe Gud om Naade;

og hun fritjendte albeles Urania, i Anthons og en Tjeners Nærværelse, og bad dem at forskaffe hende den Forurettedes Tilgivelse. Dette uagtet fik Steen Brahe saavel Anthon som Tjeneren til at afgive den edelige Forklaring for Retten: at den Døende havde erklæret, at Urania havde antændt Huset for at indebrænde hende, efter at hun forgjæves havde forsøgt at myrde hende; samt at Helvig ene var undgaaet Døden i Luerne ved, da hun allerede var meget forbrændt, at springe ud af Rugen paa det allerede brændende Loft. Da Steen som Overdommer ikke kunde dømme i sin egen Sag, fik han en af sine Venner udnævnt i sit Sted; og han var endnu ikke kommet sig, da der blev begyndt paa Processen imod den fraværende, saa grusomt behandlede, ædle ulykkelige Pige, som han vedblev at lade eftersøge med den yderste Strængheid. Det var naturligt, at Rygtet om en sliq Sag snart udbredte sig — og Urania blev ved dets tusinde Munde fremstillet som sit Kjønns meest æreløse Afstump, der i den højeste Grad forskyldte den Straf, som Lovene nødvendigen maatte idømme hende, hvilken Kongen ikke kunde andet end stadfæste.

Det varede ikke længe, inden dette flammelige Rygte naaede Kjøbenhavn — og trængte sig for den elskende, kongelige Ynglings Øre, der i den folkerige Hovedstad vedblev at søge den Pige, for hvem hans hele Sjæl flammede. Man kan tænke sig Gylbenløves skræffelige Tilstand ved denne Beretning. Det

var ham umuligt at troe den. Hvor kunde en Pige med Uranias Ansigt, der bar Dydens og Sædelighedens umiskjendeligste Præg, synke saa dybt? Var det muligt, at hun kunde blive Volderffe, Mordbrænderffe og Morderffe?

„Nei! nei!“ — raabte Gylbenløve gjentagne Gange, medens han belavede sig paa Reisen til Skaane — „Nei! nei! det er umuligt. Solen kan ikke blive sort som Jorden, og Dyden kan ikke forvandle sig til selve Lasten. Naturens Orden kan ikke forstyrres. Urania maa vedblive at være Urania. Eller“ — vedblev han med frygtelig, skjærende Kulde — „er det dog sandt? Kunde denne Usskyld, denne rene Dyd synke: da er der ingen Usskyld mere paa Jorden. Da er Dyden kun Dydens Masse og Usskyld kun Usskylds Esterligning. Urania! O, jeg føler at jeg maa elske dig indtil Døden. Du er for mig den eneste Kvinde paa Jorden! Bished vil jeg have. Dette mere end djævelffe Bedrag skal blive afløret for mine Dine. Er du usskyldig — har en mere end sataniff Dndskab tillagt dig Laster, der ere fremmede for dit Hjerte; har Steen Brahe været skjændig nok til at Ha! jeg raser! Hvor var det muligt, at den affhyelige Bellystning kunde være nogen i din Nærværelse? at du af Skinsyge kunde støde ham en Kniv i Ryggen? eller indebrænde hans Maitresse? Endog det, at du har opholdt dig alene hos Bellystningen — er en fræk Løgn, som man har paadigtet dig. Det er,

det kan ikke være muligt. Herlig skal din Seier vorde. Jeg skal rive dig ud af din Glendighed og føre dig til Alteret som min Brud. Min Fader skal velsigne vort Hjertes Pagt — og du skal ved mit omhedsfulde Bryst finde Erstatning for alle dine Lidelser, dine uendelige, navnløse Dvaler. Men hvor er du, min Elskede? Vandrer du forfulgt, hungrig og vildfarende om i Skaanes Heder og Skove — eller hensukker du dit unge Liv i et af Knudstrups affyrlige Fængsler? Snart, snart, skal jeg enten være den Lykkeligste af alle Dødelige, eller den Sorgfuldeste af alle Menneſter paa Jorden. O, at Binden vilde vende sig, eller jeg som en Fugl kunde flyve over Sundets Bover! Dog jeg vil trodse Storm og Bølger for at frelse dig. Jacob! Hændrik! lad mine Sager øieblikkeligen blive bragte ombord. Skipperen skal ufortøvet lette Anker. Skulle vi endog kæmpe nok saameget mod Bølgerne og frydse hele Natten — jeg maa imorgen, ligesaa tidligt som Solen, være i Skaane.”

Han ilede hurtig ud af Døren, mod Toldboden. Tjenerne saae bekymrede efter deres unge Herre. De vidste, at han i den senere Tid havde været meget sorgfuld og utaalmodig, aldrig havt Ro paa sig, men streifede om i Byen fra Morgen til Aften, ja havde endog ofte været ude om Natten. Hvad der var Grunden til denne Uro, denne ængstelige Søgen og Løben, vidste de ikke. Saameget var vist, at de vare meget urolige derover og ønskede at Kongen var

hjemme — da de saa haabede, at det vilde blive bedre med deres kjære unge Herre. At han var forelsket, og elskede ulykkelig, uden Haab, formodede den gamle Eberhard, Gyldenløves rebelige Opdrager; men den unge Herre havde aldrig i denne Henseende aabnet ham sit Hjerte. Eberhard kunde derfor ikke troe Andet, end at Gjenstanden for Gyldenløves Kjærlighed var reist eller flygtet til Skaane. Uden at spørge sin elskede, fordoms Glev derom, lod han derfor i Stilhed sine Sager bringe ombord paa Skibet, hvilket han, ubemærket af Gyldenløve, lidet før det lettede Anker, besteg.

Den samvittighedsfulde Opdrager vilde ikke, i Livets meest rasende Orkan, overlade den hulde Ungling til sig selv: thi han kjendte tilfulde hans elstværldige Charakter og bløde Hjerte, samt den Fryghed, hvormed han stedse handlede. Var det ikke muligt at det var et Fruentimmer, enten af et ondt Hjerte eller lastværldige Sæder, der havde vundet hans Hjerte? Den gode Gamle vilde derfor ikke være fraværende i det vigtige Dieblif, da Unglingen vilde knytte Bagten, der skulde bestaae for Tid og Evighed. Hvor kunde den bedagede Viismand vel formode, at det var den frygtelige Mordbrænderiske, der var Gjenstanden for hele Kjøbenhavns Samtaler, som hans kjære Discipel elskede? Han havde jo aldrig været i Skaane og aldrig, uden af Tabellæren, vidst, at der var Nogen, der bar Navnet Urania.

Gylldenløve steg, med et qualomspændt Hjerte, iland nedenfor Ramløsa. Alt mindede ham der om den elskede Pige, hvis Navn, udtalt med de frygteligste Forbandelser, gik over Alles Læber. Han ilede, fulgt af den gode Eberhard, til sin gamle Ammes og hendes Svigersøns Bopæl. Hvad han der fik at vide, søndersled hans elskende Hjerte. De gode Folk funde ikke andet end bekræfte hvad det almindelige Rygte sagde om Urania. De troede, at Rauber maatte have spillet under Dække med Urania og Christine; thi de vidste nu bestemt, at Ingen af dem havde havt Foden udenfor Staaene, omendstjændt det var beviist, at Christine, Dagen før Branden paa Den, i flere Personers Nærværelse havde sagt: at hun var kommen fra Kjøbenhavn, hvortil hun havde bragt sin Datter, for at ordne deres sælles Sager, og atter reise til hende.

Ammen udlod sig endog med, at den fortrolige Dpførsel, som Herr Steen ved Ballet havde viist Urania, henpegede paa et Forhold, der var kun lidet anstændigt; samt at det var udenfor al Tvivl, at Urania og hendes Bedstemoder havde ladet sig skjule af Belystningen, for at undgaae Synet af Gylldenløve, om hvis nære Ankomst til Knudstrup de, ved Steen Brahe, formodentligen vare underrettede. Den hele Familie, der elskede og agtede Gylldenløve som en Belgjører, funde ikke andet end være yderst forbittret paa de tvende Fruentimmer, der, efter deres For-

mening, havde været saa underfundige mod ham og forvoldt ham saa mange Ubehageligheder.

Elias var, ved Rytet om det med Urania Forsaldne, gaaet bort, for at opsøge hende, da han havde erfaret, at hun var flygtet. Der var altsaa Ingen, som kunde tage den fraværende Piges Parti eller sige blot et Ord til hendes Undskyldning; og Forbittrelsen imod hende var endog gaaet saavidt, at Gylденløves Amme ansaae hende for det, som Rytet sagde at hun var, og hendes Bedstemoder for en gammel Koblerffe.

Eberhard kunde ikke andet end helde til denne Formening; og det var ene i Gylденløves Hjerte, at Urania og Christine sandt det Forsvar, de saa høiligen behøvede; hvortil deres rene Dyd gjorde dem saa værdige. Den ædle Yngling vilde være fuldkommen overtydet, inden han sædte en Dom, hvorved hans Hjerte vilde bløde; ved hvilken alle Livets Glæder, hvorpaa han havde et saa gyldigt Krav, for evigt vilde flygte fra hans Bryst. Med sonderrevet Hjerte vilde han da forlade sin kongelige Fader, Fødeland, Benner og sine glimrende Forhaabninger, og i fremmed Krigstjeneste søge det, der da kun kunde være hans Dnsfers Maal — Døden.

Endnu samme Dag kom Gylденløve til Knudsstrup. Var Urania endog skyldig, havde hun endog begaaet Forbrydelser, hvortil kun et Menneffelighedens Afstum var istand — Steen Brahe var dog ligesuldt en Skurk og havde paa det Skjændigste bedraget ham.

Han vilde derfor straffe den Nederbrægtige, der saa skammelige havde sveget hans Tillid og Fortrolighed. Dog han fik ikke Ridningen itale. Lægen erklærede hans Tilstand for at være saadan, at dette ikke kunde stee uden Fare for hans Liv; og den ædelmodige Gyldeulove overlod sin Hævn til Gud og den Brødes betvingedes Samvittighed. Derimod lod han den конституerede Overdommer kalde.

Anthons og Tjenerens Erklæring angaaende Helvigs sidste Udsagn, der vare protocolleret, blev ham foreviist; og Fiskernes edelige Beretning om det paa Steen Brahe tilsigtede Mord blev ligeledes fremlagt for ham. Saavel disse som Anthon og Tjeneren bleve kaldte, hvilke i hans Nærværelse gjentog deres Udsagn, hvilket de Alle med Eed havde bekræftet.

Det sidste Haab om at Urania var uskyldig forsvandt aldeles af Unglingens Sjæl. Den forfærdeligste Fortvivlelse omspændte hans ædle Hjerte, hvori Uranias indtagende Billede vedblev at throne; og det var alene Religionens Kraft og den erfarne Lærers Trøst og Deeltagelse, der afholdt ham fra at synke under for disse altfor sjælerystende Lidelser, der ikke vare uden sorgelige Følger for hans Sundhed. Syg paa Legeme og Sjæl, kom han sex Uger derefter til Goldinghuus, hvor Kongen residerede. Endnu stedse syg paa Sjælen, tiltraadte han, efter den vise Faders Raad, fulgt af Eberhard, fort derefter en Udenlandsreise, for om muligt at glemme den Pige, der, efter

Kongens og Alles Formening, var ham uværdig — og det Sidste, den ulykkelige Yngling bad sin høie Fader om, var: at forstaaene Urania for Dødsstraf, om hun skulde blive paagrebet, hvilket den ellers saa milde og naadige Christian ikke ubetinget kunde love — thi han holdt strengt over Retsfærdighed, og den Brøde, hvorfor Urania var beskylt, var af den Natur, at han ikke, uden at træde Lov og Ret under Fødder, kunde benaade hende. Dog lovede han den sørgende Søn, at staae hende saameget som muligt; og han nærede i Stillehed det samme Haab som Gylldenløve: at den ulykkelige Pige vilde undgaae at falde i Retsfærdighedens Hænder.

Med bristende Hjerter tog Gylldenløve Afsked med sit skønne Haab, sin høie Fader og sit Fædreland; men Sorgen drog med ham over Havet. Selv i Udlandets yndigste Egne vandrede den som et blegt, gustent Gjenfærd ved hans Side; og det saa høit beundrede sydlige Europa havde ingen Tillokkelser for ham. Forgjæves ønskede Eberhard, at hans Hjerter skulde aabne sig for Kjærlighed. De skønneste Piger havde ingen Yndigheder for ham. Hans sørgende Hjerter sukkede „Urania“, og han vendte efter to og et halvt Aars Forløb ligesaa sorgfuld tilbage som han drog ud; den eneste Fryd, han havde, var, at Urania ikke var paagreben, uagtet der, efterat Dødsdommen var fældet over hende, var udsat en ny og større Belønning for den, der enten kunde opdage hendes Opholdssted, eller bringe hende tilveie, for at

hun — saa lod Bekjendtgjørelsen, der desangaaende blev oplæst paa Thinge — kunde lide Straf for sin Misgjerning, andre ligesindede Mennesker til et afskrækkende Exempel.

Steen Brahe, der snart var kommen sig af sit Saar, levede et foragtet Liv paa Knudstrup. Til Hoffet turde han ikke komme; eftersom han havde viist sig saa troløs imod een af Kongens Sønner; en Ungling, som ikke alene af Hans Majestæt, men af Alle, saavel Høie som Lave, var særdeles elsket; og der var Ingen, hverken ved Hoffet eller i Byen, som ikke beklagede, at den ædle Ungling saa kjendeligen hentæredes af Sorg, omendstjondt kun Faa vidste Grunden, hvorfor han sørgede. Kongen troede, at et fordeelagtigt Giftermaal vilde bidrage til at afspredde den elskede Sønns Tungfindighed. Han foreslog ham derfor, at indgaae den tilforn afbrudte Forbindelse med den rige Regize Grubbe; saameget mere, som hendes Forældre inderligen ønskede det, og dette Parti virkelig var eet af de fordeelagtigste i hele Landet.

Gyldenløve modsatte sig ikke længere Kongens og den hele grubbeste Families Ønske. Livet havde for ham tabt alle sine Ændigheder. Det var ham ligegyldigt, hvordan han skulde tilbringe Resten af sine Dage, som han haabede ikke vilde blive mange.

Taardet blev holdt paa Rosenborg, og Formælingen blev med fyrstelig Pragt celebreret paa Kjøbenhavns Slot nogle Uger derefter, i Kongens,

hele Hoffets og alle de fremmede Gesandters Overværelse. Bruden var ude af sig selv af Henrykkelse, omendskjondt hendes Hjerter ikke med Omhed bankede den skjønne, blege, kongelige Yngling imøde. Gyldeuløve derimod var i en sjælerystende Stemning. Under Vielsen i Slotskirken forekom det ham som om han blev smedet i Slavelænker. En uvilkaarlig Gysen gjennemlyne hans Inderste. Den Haand, han gav Bruden, bævede, saa hun neppe kunde holde den inde i sin. Urania viste sig i dette frygtelige Dieblik, i sin hele henrivende Ufskyld og Elskværdighed, for hans Sjæls Dø. Han saae hende, ufskyldig, lidende, at udstrække sine Hænder efter ham og anraabe om Frelse. Gyldeuløves Dine faldt idetsamme paa Regises koparrede Ansigt og matte, blaae Dine. Et uvilkaarligt Suk trængte sig fra hans Hjerter op til hans Læber.

Hospræsten, hvis Opmærksomhed Ynglingens Tilstand ikke undgik, gjorde Vielsen meget kortere end han havde bestemt — og Gyldeuløve var Regises Grubbes Mand.

De stormende Forlystelser, der fandt Sted efter Formælingen, kunde ikke neddæmpe Stormen i hans Inderste. Urania svævede stedse, i sin hele Elskværdighed, for hans Lænker. Det forkom ham nu, at det var umuligt, at et slikt himmelsk Væsen kunde have begaaet den Brode, hvorfor hun var befsyldt. Han kunde ikke undlade at gjøre Sammenligninger imellem den stedse elskede, henrivende Pige og hans

Kone, hvilke alle faldt ud til Fordeel for den Første. Hans Skjæbne var uigjentaldeligen bestemt — og han følte sig grændseløs ulykkelig. Det forekom ham, som om han stod paa Randen af en Afgrund, hvori han snart, hovedsvimmel, maatte nedstyrte; og med hver Dag forøgedes hans Hjertes inderlige Kummer.

Regize Grubbe var kun skabt til at modtage Hylding; ikke til enten at opvække eller skjænke Kjærlighed. Hvad hun attraaede, den skønne Kongesøns Haand — havde hun faaet. Det var hende mindre om at gjøre at vinde hans Hjerter. Hans høie Rang gav hende ubetinget Afgang til Hoffet og dets Forlystelser; mere ønskede hun ikke. Hun hverken forstod eller vilde forstaae den Mand, som hun havde givet sin Haand. Hans Kummer var hende aldeles ligegyldig. Havde han havt et deeltagende Væsen, for hvem han havde kunnet aabne sit Hjerter — han havde følt sig mindre ulykkelig.

Forgjæves søgte han flere Gange at nærme sig til sin Gemalinde. Han vilde lade sit Venskab erstatte hende sin Mangel paa Kjærlighed. Forgjæves! Regize havde kun Følelse for Hoffets Forlystelser og de Glæder, som Rigdom ene formaaer at skjænke. Saameget som det lod sig gjøre, trængte hun sig til Fru Wibese og hendes Gemals Søstre, der dog ikke harmonerede med dette stolte Væsen. Hovedstaden, og især Hoffet, var hendes Element. Det var hende ikke muligt at opholde sig paa Frederiksborg, uden naar det hele Hof var der.

Gylbenløve, som ifølge sin Stilling som Befalingsmand paa Frederiksborg og Kronborg Slotte især opholdt sig paa det førstnævnte, var derfor, saa Maaneder efter Brylluppet, alene. Det var kun sjældent, at Regize paa nogle Dage besøgte ham; saa han havde god Tid til, i sin Gensomhed, at nære sit Hjertes dybe Kummer. Hele Timer fordybede han sig i de uhyre Bøgeskove, der udgjør Frederiksborgs yndige Omgivelser, og Uranias Navn gik tidt over den sørgende unge Mands Læber. Han kunde ikke undlade at tænke paa, hvor lykkelig hendes Kjærlighed kunde have gjort ham — og de yndige Egne havde for ham ingen Behageligheder. Han var alene i den hele Natur, og ønskede sig, i sit Livs Blomstren, Døden.

Kongen, der saae den elskede Søns blege Ansigt og indfaldne Kinder, troede at Gensomheden var ham skadelig; og da Hans Majestæt ved Høstens Begyndelse havde ifinde med sin Familie at foretage en Reise i sine Stater, endog til Norge, besluttede han at tage den Høitelskede med sig, for om muligen at forjage den altfor store Tungsindeighed, der trueede at dræbe ham.

Ingen var denne Reise kjærere end Regize. Som Fru Gylbenløve og Kongens Svigerdatter var hendes Rang i Kongens Følge af Betydenhed. For ret at udmærke sig, trængte hun sig paa Reisen nærmere til sin Gemal, der stedse maatte være ved Kongens Side.

Den paatagne Rolle, hun spillede, nødsagede hende til at vise Gylldenløve en idetmindste tilsyneladende Omhed, hvilket hun heller ikke undlod. Paa Bogen sad hun derfor ved hans Side, hang hver Gang, der blev foretaget en Spadseretour, ved hans Arm og var stedse om ham. Dette forvidt drevne Spil kunde naturligviis ikke være andet end Gylldenløve til megen Besvær. Den fjære Gensomhed, i hvilken han uforstyrret kunde overlade sig til sin Kummer, var ham aldeles berøvet. Han kunde ikke engang udtale det Navn, der vedblev at være dyrebart for hans Hjerte; og var mere ulykkelig end nogenfinde.

Kongen derimod glædede sig inderligen over den Nærmelse, der fandt Sted mellem de unge Ægtefolk, og haabede meget af den for Fremtiden. Den gode Fader vidste ikke, at den var den elskede Søn en Marter, samt at han aldeles forseilede sit Maal, der var, at adsprede de mørke Skyer, der ikke alene havde leiret sig paa Gylldenløves Blande, men endog omgav hans blide, skyldfrie Hjerte. Den vise Fader saae med Smerte, hvorledes han atter heri, hvilket med hans bedste Villie saa ofte hændte ham, tog feil; og han besluttede, ved Forretninger at give den Tungsindige mere Leilighed til Adspredelse.

Disse Forretninger bestode i, at Gylldenløve ikke alene maatte uddøle de milde Gaver, hvorved Kongen stedse betegnede sine velgjørende Reiser i Danmark og Norge; men han maatte ogsaa paa ethvert Sted, de kom, nøie erkjendige sig om, hvem der var værdigt

til at erholde disse Gaver, og derfor tale med Dyrighederne; ja han maatte endog besøge alle offentlige Stiftelser og Indretninger og nøie erkjendige sig om deres indre Forsatning samt hvad sand Nytte de stiftede, og forelægge Kongen sine Betænkninger desangaaende, hvilket stundom havde velgjørende Forandringer og Forbedringer til Følge. Ved disse Forretninger kunde hans Gemalinde ikke ledsage ham. De havde derfor ogsaa en god Indskydelse paa hans Sindsstemning. Hans mørke Blik tabte sig mere og mere. Der kom mere Ald i hans før saa muntre Dæ. En let Rødme bedækkede atter hans Kinder, hvortil vel ogsaa Norges sunde Bjergluft noget bidrog. Kort sagt: Gyldekløve glemte stundom, ved den store Andeel, han tog i Andres Lidelser, for Dæblikket sin egen nagende Sorg; og Kongen saae med den inderligste Faderfryd sin saa høitelskede Søn at gjenvinde Liv og Sundhed.

Kongen var kommen tilbage til sit kjære Christiania, hvorfra han tilsværs vilde reise til sin Hovedstad; og han ilede med Afreisen, da det allerede var i Midten af October og Vinteren var for Haanden.

De trofaste Normænd, der elskede deres faderlige Konge indtil Døden, tilraabte Monarken fra Landbredden deres Levvel og frydede sig ved Haabet, næste Aar atter at see ham, da Skibet heisede Seil og stak i Søen.

Den store Konge besvarede deres hjertelige Af-

sted med at svinge med Hatten og udstrække Hænderne mod det elskede Folk, der var saa dyrebart for hans Hjerte, som han ikke kunde affee, og derfor næsten aarligens besøgte, idet han hvergang gav det de umiskjendeligste Beviser paa sin Forsorg og landsfaderlige Naade.

Snart forsvandt Norge med dets Klipper og Granstove for de høie Reisendes veemodige Blikke; og man glædede sig allerede i Haabet til snart at lande ved den elskede Fædrenekyst, da Vinden blev stil imod, med en temmelig haard Storm, og kastede Skibet tilbage mod det sydlige Norges Kyster, hvor Kongen dog ikke vilde gaae iland, da Fru Wibekke især var meget syg og længtes efter sine sædvanlige Bequemmeligheder paa Slottet i Kjøbenhavn, og Skipperen, der fik sin Taffelage noget forbedret, haabede, da Vinden sprang lidet, paa et Par Dage, ved at krydse, at kunne naae, om ikke Helsingør, saa dog een af Skaanes Havne, hvorfra Hans Majestæt, med Undtagelse af Sundet, tilvogns vilde reise til Residensstaden.

Dog Skipperens Haab blev snart ved en meget stærkere Storm, der næsten lignede en Orkan, tilintetgjort. Uveiret blev frygteligt. Saavel Kongens Døttre som Fru Gyldenløve bleve meget syge, og de saavel som Fru Wibekke bønssøgte Kongen paa det Jnderligste om at søge den første den bedste Havn.

Hans Majestæt indvilgede, skjøndt ugerne, i deres Bøn, og efter at Skibet i trende Dage næsten

havde været en Boldt for Stormen, kastede det i Dagbrækningen den femtende October Anter udenfor Gothenborg, hvor Hans Majestæt med sin hele Familie steg iland og tog, efter Indbydelse fra Lands-høfdingen, ind paa Slottet, hvor der strax blev hentet en Læge til de Syge og der paa det Omhyggeligste blev sørget for dem, ligesom Hans Majestæt blev beviist al den Ære, et kronet Hoved og saa stor en Monark, der havde været befalende Herre i Gothenborg, tilkom.

Kongens Døttre og Fru Wibke, ja endog Gylденløves Gemalinde, der ikke kunde forvinde deres Søsøge, aflod ikke at bestorme Hans Majestæt med deres Bønner om aldeles at gjøre Reisen til Lands, lige til Helsingør, at Kongen tilsidst gav efter og indvilgede dem det Forlangte, for ikke at udsætte dem mere for det vedvarende haarde Veirs Paavirkning.

Ja, Hans Majestæt gif endnu videre i sin Naade: han lovede dem at opholde sig otte til ti Dage i Gothenborg, at de kunde blive aldeles restituerede inden de tiltraadte Reisen, og der blev skrevet til de i Skaane værende Herremænd om at assistere Hans Majestæt med Bogne til Sundet; hvilken Indbydelse de med Glæde modtog — og de sendte ikke alene deres bedste Heste og Bogne, de fulgte selv med, for at vise Kongen deres Hengivenhed; og tvende Dage før Kongens Afreise var den hele skaanske Adels samlet i Gothenborg og gjorde om Formiddagen Hans

Majestæt og den kongelige Familie sin Opvartning paa Slottet hos Landshøfdingen.

Steen Brahe, hvem Savnet af Hoffet var utaaaleligt, forsømte ikke denne Leilighed, hvorved han troede at kunne indsmigre sig i Kongens ham saa usfatteerlige Yndest. Med sin prægtige lueforgyldte, lufkede Bogn indfandt han sig saa hurtigt som muligt i Gothenborg; men da han var forbuden Hoffet, turde han ikke lade sig melde hos Kongen. Han ønskede derfor at faae Fru Wibese hemmeligen itale, hvilket ogsaa lykkedes ham; og han søgte paa det Jorrigste at overtyde hende om, at han var aldeles uskyldig i Henseende til den affhyelige Sag med Brøndpigen, og bad Fruen at forskaffe ham Hans Majestæts Naade, uden hvilken, saa forsikrede den Glendige, han ikke vilde leve; og han undlod ikke tilslige at bede Wibese: at sikre ham for Gylldenløves Had og Forsølgelse.

Wibese, der aldrig havde været denne Herre god, lovede i denne Henseende at gjøre Alt, hvad hun kunde; og virkelig udvirkede hun Alt, hvad Steen Brahe ønskede.

Kongen modtog ham, skjøndt ikke uden en fjendelig Kulde — og Gylldenløve blev af Kongen selv anmodet om at lade det Forefaldne være glemt; hvilket desuden var en Selvsølge: thi hvor kunde Gylldenløve fræve Steen Brahe til Ansvar for hans Opsørsel i Henseende til Urania, da han nu havde sig en Gemalinde? Han lovede derfor Kongen ubetinget at

adlyde hans Befaling desangaaende, dog udbad han sig den Raade, at maatte være fra det store Middags-taffel, der i Anledning af Kongens Afreise var foranstaltet, da Steen, som en Følge af, at han havde gjort Kongen sin Opvartning, maatte indbydes til det; hvilket Kongen ikke havde noget imod.

Gyldenløve sagde derfor, Dagen før Afreisen, sin Gemalinde Farvel ved Frokosten; og da det var en smuk Efteraarsdag, gik han ud af den ene af Stadens Porte for at bese den saakaldte gamle Stad, der af hans Herr Fader, 1611, var ødelagt; hvilket gav Anledning til at Gustav Adolph, 1618, lod den flytte og anlægge paa det Sted, hvor den endnu er.

Gyldenløve, der, ligesom paa hele Reisen saavel i Danmark som i Norge, havde beseet alle Fæstninger som over Hovedet alle offentlige Stiftelser, havde heller ikke forsømt dette i Gothenborg, skjøndt denne herlige Stad laae i det andet Kongerige; han vilde derfor heller ikke forsømme at tage det gamle Gothenborgs Ruiner og dets muligen af Krigen skaaede Mærkværdigheder i Diebyn; dog havde han i denne Henseende ikke adresseret sig til Rogen, og gik uden det ringeste Tegn paa sin Fødsel og Værdighed ud af Porten.

Det var, som før er sagt, en meget smuk Dag, der næsten hensatte den ædle, sørgende Vandrer ind i den feireste Tid af Sommeren, Træerne vare endnu langt fra at være afbladede; Jorden var endnu grøn;

Faarene græssede paa Marken og Børnene legede paa Engene; kort sagt: det var som om den rasende Storm, der var Marsag i at Kongen og hans Følge vare komne til Sverrig, havde tilført dette nordiske Rige en nye Sommer, der, om den endikke var af Variighed, var desbehageligere og stemte Menneffene til at beundre Skaberens Godhed i den allerede hændende, atter oplivede, ligesom paany gjenfødte Natur.

Paa Gylденløves for Naturens Indigheder aabne Hjerte gjorde denne skønne Foraarsdag et dybt Indtryk. Hans Sjæl blev stemt til blide, vee-modige Følelser, hvilket foraarsagede: at han gik meget langsomt, fordybet i sig selv, uden egentligen at lægge Mærke til de Gjenstande, der mødte ham, eller agte paa de belæssede Vogne, der med mere eller mindre Jil kom ham forbi og førte til den venlige Stad, han nys havde forladt, for at tilbringe den sine Nødvendigheder af det frugtbare Gothlands overflødige Producter.

Jo mindre dette tildrog sig Gylденløves Opmærksomhed, desmere blev den henvendt paa en af Alder dybt boiet Olding, der møjsommeligt med en Stav i Haanden slæbte sig frem og talte høit med sig selv, idet han langsomt og næsten slæbende det ene Been efter sig skred forbi Gylденløve henimod Staden. Den Gamle var allerede en halv Snees Skridt forbi Gylденløve, da det faldt den ædle Kongesøn ind, at han muligen behøvede en Almisfe.

Hurtig vendte han sig om og ilede efter ham, idet han med den høieste Blidhed udbrød:

„Bliv lidt, gamle Fader, og lad mig tale med dig. Aarene have bøiet dig dybt. Du er svag og kan neppe gaae paa Jorden, der synes snart at ville modtage dig i sit Skød og forunde dig den Hvile, hvortil vi Alle stunde. Her er Lidet, hvorved du kan gjøre dine sidste Dage behageligere. Tag det og forskaf dig en ny og varm Klædning mod Vinteren. Den, du har, er altfor tynd og lustig. Staffels Gamle! Vinteren stunder til. Du maa derfor ikke fryse!“

Han lod nogle Stykker Guldpenge glide ned i Oldingens Hat, som han holdt i Haanden, medens den sagte Lustning legede med hans enkelte sneehvide Loffer.

Den Gamle rystede meget stærkt. Han var nærvæd at tabe Hatten og lod Stokken falde, for bedre at kunne holde paa den. En Taare perlede i hans Nie og trillede ned af hans stærkt surede Kinder i det lange hvide Skjæg, medens han forsøgte at tale; men det blev kun til en uforstaaelig Stammen, hvoraf Gyldeuløve ikke kunde forstaae det Ringeste. Gyldeuløve bukkede sig ned og tog hans Stok op, som han vilde give ham i Haanden, idet han med megen Venlighed sagde:

„Stik dine Penge i Lommen, at du kan faae Hatten paa Hovedet. Du kan jo ikke undvære Stokken.

Staffels Gamle! hvor du ryster! Lad mig hjælpe dig! du taber ellers Bengene."

Han tog Guldstykkerne af Hatten og puttede dem i Oldingens Lomme, trykkede ham Hatten paa Hovedet, gav ham Stokken i Haanden og vilde forlade ham for at gaae videre.

Den Gamle hævede den venstre Haand i Beiret, idet han atter forsøgte at tale, hvilket efter en stærk Skjælven med Læberne omsider lykkedes ham; og det blev ham muligt, i afbrudte Ord at fremstamme:

"Tilgiv, Herre, om I ikke forstaaer mig! jeg er rørt paa Mælet, er næsten blind, og min høire Side er død og følesløs. I er dansk. Derfor er I saa god; men det, I gav mig, er formeget. Jeg kan ikke bruge det. Slutteren vil sige: at jeg har stjaalet et, og saa faaer jeg Brygl, og han tager det Alt sammen fra mig."

Gyldenløve bævede uvilkaarligen tilbage ved disse, næsten uforstaaelige, af den Gamle fremsagde Ord. Hans fordreiede Ansigt fik et endnu skræffeligere Udseende. Aldrig havde han før seet Sygdom og Glendighed i saa rædsom en Grad udtale sig — Dog denne i den høieste Grad ulykkelige Olding var hans Landsmand. Han havde nævnt en Slutter; altsaa var han en Fange, en Forbryder: thi det er kun den Onde, Brødebethyngede, som Retsfærdigheden og Lovene straffer; hvis Person man forsikrer sig og sætter ud af Stand til at være skadelig for Samfundet; og Sverrigs ophøiede Monark, Gustav

Abolp, var Milbheden, Raaden og Retfærdigbeden selv. Med denne ædle Konges Billie blev vift aldrig en Ufkyldig og Brødesfri indfperret, berøvet Friheden og ftraffet.

Dog den ulykkelige Gamle ftoð jo allerede med begge Fødderne i Graven — han var den ædle Kongeføns Landsmand, født under Danmarks Krone. Hvad han endog havde forbrudt — hans Alder og lidende Afryn indgjød Medlidenhed. Gyldeuløve befluttede derfor, øieblikkelig at frelfe ham og lade ham med een af Bagagevognene komme tilbage til Fødelandet, hvor han vilde forførge ham til hans Dødsdag. Han nærmede fig derfor atter til Oldingen, idet han meget deeltagende udbød:

„Din Forbrydelfe maa ikke være af det værſte Slags, fiden man tillader dig at gaae alene ud. Trøſt dig derfor. Jeg vil udvirke dig Friheden; men ffig mig, hvor du er indfat; og jeg ſtaaer dig inde for: at du i Morgen ſkal kunne vende tilbage til din Hjemſtavn i Fødelandet.“

Oldingen bævede, betagen af den yderſte Forfærdelfe, et Skridt tilbage og folbede den friffe Haand, idet han med Taarer udbød:

„Nei, nei, Herre! gjør ikke det! Forbarm Eder over mig og lad mig blive hvor jeg er. Jeg vil ingen Frihed have. Jør vil jeg døe. Tag alle Eders Penge tilbage, men lad mig blive hvor jeg er. Over et Aar har jeg vandret paa min Fod, fra Stad til Stad, fra By til By og betlet mig frem

inden jeg var saa lykkelig at komme der; og jeg siger Eder: jeg vil ikke derfra. Forbarm Eder derfor naadigen over mig og lad mig blive. Her er Eders Penge! Jeg har ikke beholdt et eneste af Guldstykkerne. Tag dem tilbage!”

Han havde samlet dem i den tørre rystende Haand og rakte dem mod Gylденløve, som stød hans Haand tilbage, idet han, betagen af den hvieste Forundring gjensvarede:

„Behold Pengene, ulykkelige Gamle! og dersom du da endeligen ikke vil ombytte Trældom for Frihed, saa sig mig, hvor du henses dit Liv. Jeg vil da tale med Vedkommende — og du skal med fuldkommen Eiendomsret kunne anvende disse Penge til hvad du ønsker. Jeg vil endnu idag ...”

„Hvad siger I, Herre?” — afbrød den Gamle ham hurtigen — „Vil I gjøre dette? Naa saa Gud velsigne Eder! Jeg vil da give dem til ...”

Han holdt pludseligen inde og stirrede med et mistroisk Blik paa Gylденløve; derpaa udbød han langsomt og med Bægt, medens hans Dine vedbleve at dvæle paa ham:

„Seer I, de, som jeg vilde give disse Penge, maa jeg ikke komme til: thi de ere — i Daarefisten; og naar jeg selv flyer Slutteren Pengene, faae de maaskee ikke en Skilling af dem; thi han er et Skarn, der kun fraadser og svirer for det, der tilkommer Daarefistelemmene. Dersom I selv vilde forlange at komme til dem, og I saa vilde give dem det i

Slutterens Nærværelse, og true ham med Lands-hofdingen, dersom han igjen tager det fra dem, og ikke lader dem anvende det, som de selv ønske det, da vil jeg takke og velsigne Eder og skal aldrig aflade at nedbede Eder Himlens Løn. Da kunde de faae sig en Dyne og et Par Hovedpuder — og, saalænge det kan tilstrække, en Steefuld varm Mad hver anden Dag.”

Han saae sig om til alle Sider, om Ingen kunde høre ham; derpaa vedblev han næsten hvilefærdig:

„Da I er en Dansker, tør jeg nok betro Eder det — Den Gamle har sin Forstand ligesaagodt som enten I eller jeg, men de onde Menneſker vil have, at hun skal være gal. Den Unge derimod anstiller sig gal, for at være hos den Gamle; men de ere i Grunden Begge kloge; ja de ere meget klogere end Nogen her i hele Landet: thi den store Tycho Brahe”

Han saae sig atter frygtsom om, da der hørtas Fodtrin i Nærheden. En Karl af et modbydeligt Udseende nærmede sig og tog Huen af for Gyldeuløve, idet han grinende sagde:

„Herre, har I ikke Eders Tid kjærere end at spille den paa denne Gale? Det er een af Lemmerne fra Galehuset i det gamle Gothenborg; og endskiøndt han egentlig ikke er i Daarekisten og har Tilladelse til at gaae ud for at bette, er han næsten galere end nogen af de Andre. Han har vist ramset en heel Mængde

op for Eder om Tycho Brahes Dage og sagt Eder: at Heremesterens Enke er i Daarekisten; thi hun har selv beraabt sig paa: at hun er denne Heremesters ellers Stjernethvers Enke; og det er netop deri hendes Galsskab bestaaer — og dette troer denne gamle Daare som et Evangelium; og det af den dumme Grund, at hun ligesom han er fra Skaane. Han og en ung, ligeledes skaansk Dvinde har tvende Gange hjulpet hende til at flygte; men de ere, Gud være lovet! begge Gange blevne paagrebne — og det har viist sig: at denne Dvinde ligeledes er berøvet Forstanden, hvorfor hun nu er indesperret i Daarekisten. Denne gamle Daare er disse tvende Gale med Liv og Sjæl hengiven. For hvad han tigger sammen, kjøber han Brød til dem og"

"Men du æder det, istedetfor at bringe det til dem," — sagde den Gamle, med et høit Udtryk af Harm — "De faae ikke en Tiendedeel af det, jeg giver dig. Du er en"

Karlen afbrød ham med et stærkt Udbrud af Brede, idet han svang Stokken over hans Hoved og sagde:

"Muffer du, elendige Drm? Bliv du fun! Vi tales siden ved. Afsted! du skal i den undersjordiske Daarekiste. Men først skal du smage Denne."

Han gav ham nogle drøie Slag med Stokken over Ryggen.

Gyldenløve, i den høieste Grad opbragt over denne Fremfærd af Karlen imod den Gamle, greb

den Ugle med Løvestyrke, kastede ham til Jorden og sønderbrød Stokken, som han kastede for hans Fødder.

Karlen skreg Gevalt, reiste sig op saasnart det blev ham muligt, og forlod skjældende og bandende Stedet, hvor hans Næse havde efterladt sig et blodigt Spor paa Jorden. Oldingen, der ved Slagene af Stokken var segnet ned i Knæerne, forsøgte forgjæves at hæve sig iveiret. Gylденløve hjalp ham op, idet han med megen Inderlighed udbød:

„Kan du tilgive mig min Feiltagelse? Jeg antog dig for en Forbryder — og du er kun en Ulykkelig. Kom, følg med mig til Gothenborg! Jeg vil rive dig ud af en Stilling, som du, ifølge din Udelmodighed mod de tvende Fruentimmer, er langt fra at fortjene; og — det lover jeg dig — Pengene, som jeg har givet dig, skal blive dem tilskillet; og er det muligt, skal deres Skjæbne blive blidere, omendstjøndt jeg ikke kan troe andet end at den Gamle, som du kalder hende, virkelig maa være vanvittig, da hun udgiver sig for Tycho Brahes Enke; da Denne, for mange Aar siden, skal være død i Böhmen og kun faa Aar har overlevet sin Gemal.“

Den Gamle, der ikke formaaede at holde sig opreist, hang, betagen af svære Convulsioner, i Gylденløves Arme, af hvilke han dog forsøgte at rive sig ud; men ved Forsøget segnede han næsten livløs til Jorden. Gylденløve hævede ham atter op og bar ham hen paa en Græsplet ved Veien, hvor han lagde ham

ned og holdt hans Hoved opreist, medens han kaldte Folk til Hjælp. Flere ilede til, og man fik, paa Gylденløves Foranstaltning, den Syge op paa en Vogn, med hvilken Gylденløve selv fulgte. Han blev bragt ind i det første Huus i Forstaden, og en Læge blev kaldet, som aabnede en Aare paa hans venstre Arm; men kun et Par Draaber Blod randt. Lægen erklærede ham for rørt af Apoplexi — og han døde uden at give en Lyd fra sig, imellem Lægens og Bertindens Hænder.

Gylденløve var dybt rystet ved Optrinnet med den Gamle og hans saa uformodentligen paafulgte Død. Enhver af de Tilstedeværende, endog Lægen, kjendte ham under Navn af den gamle danske Tigger fra Galehuset. I det sidste Aar var han regelmæssigen kommen tvende Gange om Ugen til Gothenborg for at tigge; og det var Bertinden bevidst, at han gav det, han fik, til tvende i Daarefisten værende vanvittige danske Fruentimmer, om hvem man fortalte de underligste, hinanden modsigende Historier.

Nogle vilde vide, at de af den danske Konge vare indsatte der, samt at han betalte for dem. Andre paaastode, at en skaanskt Herremand havde ladet den gamle Kone føre dertil; samt at den unge Pige, der i Selskab med den Afdøde et Aar senere var kommen der, og en Tid lang havde været Tjenestepige hos Slutteren, var den Gamles Datter. Dette vare Alle enige i: at den unge Pige, der var den Gamle særdeles hengiven, tvende Gange, tilligemed den gamle

Karl, havde opbrudt Daarekisten og flygtet med den vanvittige Gamle, hvorfor de Alle, efter Paagribelsen, vare blevne straffede, og den unge Pige var da tillige bleven indsat i Daarekisten og Karlen, som halv vanvittig, overgivet til Slutterens særdeles Opfigt og Forvaring!

Det var ogsaa almindeligt bekjendt: at Slutteren beholdt det Meste af hvad han fik af milde Gaver — samt at hans Haandblanger, der var et bekjendt Affskum, endog berøvede de Ulykkelige mere end det Halve af hvad hans umenneskelige Herre levede dem.

Den gamle Kone havde Ingen seet, da hun stedsse havde været indspærret i den inderste og fasteste Daarekiste. Pigen havde derimod Mange seet i den Tid, hun tjente hos Slutteren, men de kunde ikke dømme om hvordan hun saae ud, da hun næsten var blind og derfor stedsse havde et Tørklæde for Øinene, der saagodtsom skjulte hele Ansigtet.

Mere kunde Gyldeuløve ikke erfare om disse hans ulykkelige Landsmandinder, der, for den Underligheds Skyld, hvormed den afdøde Olding havde antaget sig dem, i høi Grad havde tildraget sig hans Opmærksomhed; og hans gode Hjerte tilskyndte ham, at formilde deres Skjæbne, eller, om muligt, dersom de virkelig ikke vare berøvede Forstanden, men formedelst Ondskab og Grumhed indspærret, ganske forhjælpe dem til Friheden og sørge for dem i Fremtiden.

Den ædle Herre indsaae tydeligen, at hvad der
 Lycho Brages Dage. 29

skulde skee, maatte strax udføres, da Kongens Afreise var bestemt til næste Morgen. Det var ham umuligt at troe, at den store Konge, der var alle sine Undersaatters kjærlige Fader, skulde behøve at bringe tvende enten vanvittige eller for det Offentlige farlige Fruentimmer i Forvaring i et fremmed Land, da han jo havde Midler nok ihænde til at forsikre sig dem i et af sine egne Riger. Eller, skulde den sidste Besretning være sandfærdig? Skulde en Adelsmand fra Skaane have begaaet den affhyelige Gjerning, som man endog vovede at tillægge Danmarks ophøiede Konge, at have berøvet en uskyldig, brodesfri Kone Friheden, og, som en Affindig, lade hende indespærre?

Gylldenløve gjennemgik i Tanterne den hele skaanske Adel, men han fandt Ingen, der syntes ham istand til at udøve en sliq Riddingsdaad. Vel drølede hans Tanke længe ved Steen Bræbe, men det var ham umuligt endog at tiltroe denne Belystning en sliq grum Handling. De fleste af den øvrige Adel kjendte han desuden kun af Anseelse, da de meget sjældent kom til Hoffet, men levede i Stilhed paa deres Borge. Men — med Undtagelse af Enkelte, som vare syge, og de meget Gamle, vare de jo for Diebliffet alle i Gothenborg. En Undersøgelse, denne Sag angaaende, var derfor ikke umulig.

Efter nøiere Overlæg forkastede Gylldenløve sin første Beslutning at gaae til Galehuset, for selv at see og tale med de Paagjældende. Vare de virkelig berøvede Forstanden, hvorpaa Ingen af de Personer,

der stode om Oldingens Liig, tvivlede — da kunde han jo Intet udrette ved at tale med dem, og — Gyldeuløve gyste ved den blotte Tanke om, at gaae ind i Daarekisterne: disse Rædselens sule Opholdssteder — hvor den høieste Glendighed har hjemme. Desuden — vilde man tillade ham en Undersøgelse, som han ikke var berettiget at foretage? Han var jo i borgerlig Dragt, uden det ringeste Tegn paa sin ydre Værdighed.

Han blev enig med sig selv om: at Ingen kunde virke med Kraft i denne Sag uden Landskøpdingen, og hvem havde vel en saa afgjort Indflydelse paa ham, som Kongen?

Gyldeuløve gif derfor, sin første Bestemmelse at blive fra Middagstafellet uagtet, tilbage til sin høie Fader, hvem han nøiagtigen berettede Tildragelsen med Oldingen, samt sine Formodninger, de tvende ullykkelige danske Fruentimmer betræffende, og han fordulgte endikke den Formodning, Flere havde, angaaende Kongens Indflydelse paa deres rædselfulde Skjæbne.

Kongen, stedsse rast i at beslutte, lod strax Landskøpdingen kalde og bad ham at lade de tvende i Daarekisten værende danske Fruentimmer hente til sig strax efter Taffelet, hvortil der endnu var over fem Timer. Om de end vare nok saa vanvittige, ønskede Hans Majestæt at see dem, for — som han foregav for Landskøpdingen — at formilde deres Skjæbne, da de dog vare fødte under hans Krone, inden han

forlod Sverrig. Landskøpdingen lovede punctlligen at opfylde Hans Majestæts Befaling, og Kongen lod sin Datter, Grevinde Ulfeldt, kalde, hvem han betroede sin Plan og bad, at lade sin Kammerpige følge med Bognen, der skulde afhente de Ulykkelige, samt lade hende medbringe de nødvendige Klædningsstykker for dem, da de vist umuligt kunde fremstaae i saa stor en Forsamling i de Klæder, de havde.

Den ædle Grevinde lovede at opfylde sin høit-
 elskede Faders Ønske og gif, for i denne Henseende at ordne det Fornødne med sin Kammerpige; og Landskøpdingen, der ikke kjendte det Ringeste til de Indspærredes Skjæbne, da han kun i et Aar havde beklædt sin Post, anbefalede sig ligeledes, idet han lovede, at lade de Betjente, der skulde til Daareksisten, komme med Bognen til Grevinden, at hendes Pige kunde stige ind i den.

„Vi ville lade den Indspærrede, om hun har Fornuften,“ — udbrød Kongen, da han var alene med Gyldenløve — „selv udpege hendes Voldsmand, idet saavel jeg, som alle de skaanske Herrer, danne en Kreds rundt om hende. Alle, saavel mine, som deres Tjenere, skulle være nærværende. Er den Ulykkelige i saa høi en Grad forurettet — da skal hun offentlig faae al den Erstatning, som det staaer i min Magt at give hende, om ellers Frihedens Tab og den Elendighed, hvorunder hun maa have sukket, kan erstattes. Men er hun endog virkelig vanvittig — ja ere de det Begge, da skulle de dog tilbage til Føde-

landet, hvor de kunne være deres Venner og Slægtsninge nærmere — og jeg vil vide, af hvad Grund man har troet, at Danmark ikke kunde sikkre det Offentlige for et svagt, vanvittigt Fruentimmers Raseri — truede hun end med at slynge Død og Odelæggelse trindt omkring sig — uden at man skulde sende hende til Sverrig. Imidlertid, min Søn, ville vi være tausere med hvad vi have isinde. Alle Folkene skulle i Stilhed samle sig udenfor Gemakket ved Riddersalen, hvorhen jeg efter Tasselet vil lade alle Herrerne forføie sig. Du maa blive ved min Side, da der muligen, den døde Diding angaaende, kan være Noget, hvorom jeg vil spørge dig; paa et Blik af mig aabnes Døren for Tjenerstabet, samt Slottets Folk i Almindelighed. Din Søster Eleonore vil ordne det med de Vanvittige eller Ikke-Vanvittige, og lade dem i rette Tid komme ind. Gud har hidtil forundt mig den Naade, at skjelne imellem Ret og Uret, Sandhed og Bedrag. Det skal lyffes mig, at see Tingen som den virkelig er — og hvordan det end gaaer eller ikke gaaer, skulle de ulykkelige Fruentimmer vinde ved denne Undersøgelse. Men vi ville nu ikke tale mere om denne Ting før Tiden kommer, men mere os med et Parti Skaf. I mit Cabinet er Brættet og Brifkerne. Vil du hente det Hele?”

Gylbenløve gjorde som Kongen befalede. Inden Hans Majestæt satte sig til at spille, lod han Grev Ulfeldt kalde, med hvem han talede længe og gaa nogle Ordre. Gylbenløve var meget adspredt under

Spillet og trak ofte feil. Han kunde ikke lade være at tænke paa det høist besynderlige Optrin, han havde havt med Oldingen, der saa usformodentligen og hastigt fuldbendte for hans Dine. Hvem kunde vel denne i en svensk Daareliste, fra Danmark hidsendte gamle Kone være? Hvem var den næsten blinde Pige, der saameget antog sig hende? og hvem var den ædle, godmodige Olding, hvis Skjæbne var knyttet saa fast til de Ulykkeligess?

Disse Spørgsmaale gjorde Gylbenløve sig selv uophørligen under Spillet — hvorfor han spillede det yderst flet, hvilket stundom vakte Kongens Utaalmodighed, saa Gylbenløve var glad ved at Spillet fik Ende, da der blev meldt at Taffelet var serveret — om det behagede Hans Majestæt at spise.

Gylbenløve ledsagede sin kongelige Fader ind i Spisefalen, hvor hele Hoffet samt de skaanske Herrer, Landshøfdingen og en Deel af den gothlandske Adel var samlet. Gylbenløve lod som om han ikke bemærkede Steen Brahe, der, glad over at hans Frygt for et ubehageligt Optrin med den høit formaaende Kongesøn var ugrundet, overlod sig ubetinget til den Munterhed, hvormed han stedse søgte at glimre, og lod sin Vittighed, for saavidt som Kongens Nærværelse ikke paalagde ham Tvang, spille blandt de Personer, der ved Taffelet vare ham nærmest; og han bemærkede med særdeles Fornøielse, at saavel Fru Wibke som Fru Gylbenløve morede sig meget over hans Indsald.

Tæffelet blev omfider hævet. Landshøfdingen aabnede Døren til den, formedelst det frembrydende Mørke, allerede oplyste Ridderfal. En Thronstol stod i dens øverste Ende, paa hvilken Kongen satte sig. De ved Udgangen placerede Tjenere aabnede Dørene. Alle de med de skaanske Herrer fulgte Tjenere, Sægere, Rudske og Ridesnægte traadte ind tilligemed Landshøfdingens Folk af begge Kjøn. Endiske Kongens Døttres eller Wibes Piger udeblev, og flere af Gothenborgs Indvaanere sluttede Toget, der, i Forening med Frøknerne, Fruerne, Adelsmændene og Ridderne, aldeles opfyldte den uhyre Sal.

Alle Rangspersonerne trængte sig, i den meest spændte Forventning, om Kongen, ved hvis Sider hans Sønner Baldemar Christian og Hans Ulrik Gyldebrande og, næst ved dem, trende af deres Frøken Søstre sad. Kun Kongens hulde Datter, Eleonore Christine Ulfeldt og hendes Gemal, savnedes. En dyb, ængstelig Tausked herstede i den uhyre Forsamling, som blev afbrudt, idet Kongen, med uundsigelig Majestæt, Høihed og Alvor i Stemme og Holdning, udbrød:

„Edle, svenske Riddere og Herrer! troe ikke at jeg i Eders Konges Land tillader mig at holde Ret, eller dømme Nogen — det være min egen Undersaats eller Nogen, som har forbrudt sig enten mod min Krone eller enkelt Mand, som lever under dens Beskyttelse — nei, jeg vil kun hente Lys i en meget

tvivlsom Sag og afvælte en Betylsning fra mig og en Deel af mine Undersaatter, de skaanske Herrer, der staae her om mig. Ja, man har beskylbt een af os for: at have ladet en Kone, der skal være i fuldkommen Besiddelse af sin Forstand, indspærre i den i det gamle Gothenborg værende Daarekiste, hvor hun i flere Aar har været berøvet Friheden og vist gjennemgaaet alle de Rædsler, der ere forbundne med, paa en sliq Maade at være forvaret. Muligen at det dog ikke er saa. Maaskee er denne Kone virkelig vanvittig, og man har kun, ved at sende hende fra Danmark hertil, søgt at gjøre hende uskadelig for den offentlige Sikkerhed; maaskee har hun i sin Vanvid faret frem med Ild og Staal i Hænderne, og udbredt Død og Ødelæggelse trindt omkring sig. Er det saa — da kan Ingen dadle Den af os — det være mig selv eller een af Eder Andre — der har sat hende ud af Stand til at skade mere. Kun indseer jeg ikke, hvorfor man behøvede at sende hende ud af Riget, da vi jo hos os, desværre, ikke mangle denne Art af Fængsler, og have flere Ulykkelige, der i dem forvente det Dieblif, da Herren vil forunde dem deres Fornuft — eller Døden. Hvad der har vaft min Interesse for denne Kone, om hvis Navn og Stand jeg er aldeles uvidende, er ikke alene, det at man siger: at hun er i Besiddelse af sin fulde Fornuft — men dette: at hun i sin dybe Glendighed har fundet Bøddelen, der have ydet hende kraftig Bistand, tvende Gange befordret hendes Flugt, og i det Hele beviist

hende en Hengivenhed, der kun kan være forenet med det ædlest Hjerter, og som den Ene af dem endnu idag har beseglet med Døden. Ved Herr Landshøfdingens Godhed er der foranstaltet, at ikke alene den vanvittige eller foregivne vanvittige Kone, men endog den Pige eller Kone, der har antaget sig hende med saamegen Varme, og nu ligeledes som Vanvittig er indspærret, samt Daarehusets Opsynsmand eller Slutter, bliver bragt herhid, at vi kunne skjælne imellem Sandhed og Bedrag — og fralægge os en Besskyldning, eller Mistanke om Grumhed, der for os er yderst vanærende. Den Ulykkelige skal fremstilles for os, Ansigt til Ansigt — og hun skal, ved nøie at betragte os, enten friskjende os Alle, eller udpege den Skyldige. Træder nærmere, mine Herrer! Saaledes. Vi ville nu lade den Ulykkelige komme for os. Dog inden jeg lader hende kalde, spørger jeg Eder Alle, i den treenige Guds Navn: om Noget af Eder er sig bevidst at have affendt Noget til Daarekisten her? og idet jeg gjør Eder dette Spørgsmaal, erklærer jeg tillige: at jeg ingen Deel har i denne Gjerning, hvilket den Ulykkelige, om hun virkelig har Forstanden, skal bevidne. Det er menneskeligt at feile — ædelt og skønt at tilstaae og oprette sin Feil — og jeg vil ikke være Den, der selv beskjender sig skyldig, nogen streng Dommer. Er Gjerningsmanden i denne Kreds, da træde han tillidsfuld frem og aflægge en frivillig Tilstaaelse!”

Kongen lod sit Flammeblik løbe rundt om i

Krebsen, hvori en dyb Stillehed herskede. Ingen traadte frem, og Ingen svarede et Ord paa Kongens Opfordring. Efter nogen Tausched hævdede Kongen atter sin Stemme og sagde:

„Ingen veed altsaa noget om Sagen. Vi maae altsaa stride til at høre de Paagjældende selv. Lad Opsynsmanden ved Daarehuset komme ind. Af ham ville vi muligen kunne faae nogle foreløbige, nødvendige Underretninger.“

Den opvartende Page aabnede Døren. Grev Ulfeldt traadte ind. Bag ved ham gik en halvgammel Mand med et affkyeligt raat og frækt Ansigt. Grev'en førte ham frem for Kongen, der et Dieblisk betragtede den Indtrædende. Derpaa udbød Hans Majestæt med megen Blidhed, idet han, dog med høj Alvor, spurgte:

„Er du født under den danske eller den svenske Krone?“

„Jeg er en Svensker, min høie Herre Konge!“ — gjensvarede Manden og bukkede dybt — født i Stockholm. Jeg har“

„Det er nok!“ — afbrød Kongen ham og vendte sig til Siden — „han er altsaa ikke min Undersaat, men Eders Undergivne, Herr Landshøfding! Vil I derfor have den Godhed at forhøre ham?“

„Som Eders Majestæt befaler!“ — svarede Landshøfdingen og bøiede sig dybt for Monarken; derpaa vendte han sig mod Manden og spurgte:

„Hvad veed du om de qvindelige Daareliste-

lemmer, der ere hidbragte? Jeg fordrer den strængeste Sandhed, og skal vide at straffe dig for ethvert Besdrag. Under hvilke Omstændigheder ere disse danske Fruentimmer komne i Forvaring hos dig?"

Dpshynsmanden, der syntes ved paatagen Rolighed at fordølge en Skjelven, svarede uden Stammen:

„Det kan omtrent være fire Aar siden, at jeg, noget efter Midnat, blev kaldet op til Eders Formand, den for tvende Aar siden afdøde Landshøveding, Grev Silfverbjelke. Efterat jeg havde ventet noget, lod han mig kalde for sig og betroede mig: at der i hans inderste Gaard holdt en Bogn med et dants Fruentimmer, der, som yderst farlig for det Offentlige, skulde indspærres i Daarekisten under særdeles stræng Bevogtning, omendsskjønt hun ikke stedse var gal og havde mange lyse Dieblikke; og han truede mig med Slaveriet, dersom jeg agtede paa hendes Snat eller lod hende undløbe; tillige overgav han mig et halvhundrede danske Kroner, for at jeg med Lyst og Iver skulde udføre den mig givne Befaling. Bognen med Dvinden blev strax fjørt hen til Galehuset — og jeg undrede mig meget over, at hun ikke skreg og larmede, da de tre Skaaninger, der vare med hende, slæbte hende ind i Daarekisten og jeg lukkede og laasede Døren efter hende; men jeg tænkte som saa: maaskee hun af bare Galenskab er blevet stum, og jeg kan ikke negte, at jeg glædede mig derover; thi I kan ikke troe, hvordan de Gale undertiden kan strige og larme. Jeg maatte næste Dag bringe min

Bog op til Herr Landskøfvingen og hun blev, under Navn af Ellen Hansdatter, indskrevet blandt de Gales Tal, der paa Landets Beføstning skal underholdes. Da jeg kom tilbage, bragte jeg hende hendes Brød, og jeg opdagede nu — at hun havde et stort Beegplaster for Munden, saa at hun maatte drage Aanden gjennem Næseboerne, hvilket hun ikke havde funnet afrive, da hendes Hænder vare bundne paa Ryggen. Jeg løste hende nu, og fik, med stor Besvær, Blasteret fra hendes Mund, hvilket forarsagede hende megen Smerte. Hendes Læber vare meget ophovnede, og det var neppe, at hun kunde tale. Det var hende ikke ubekjendt, i hvad Forvaring hun var, og hun bad mig at anmeldte for Øvrigheden: at hun var ved sin fulde Forstand, og var ved den uhorstefteste List loffet bort fra et Landsted paa en lille Ø, hvor hendes Sønnedatter endnu var, hos en skaans Herremand, hvis Navn jeg ikke mere erindrer, som hun troede var den, der havde ladet hende bortslæbe og indspærre, for at udføre sine lastværdige Hensigter med hendes Sønnedatter; og hun beklagede at hendes Dine, i Henseende til ham, for sildigen vare bleve aabnede. Jeg meldte det rigtignok for Herr Landskøfvingen — men han befalede mig: aldrig oftere at gjøre ham nogen Forestilling desangaaende, hvilket jeg ogsaa har gjort; thi da hun siden, for at blive sat i Frihed, beraabte sig paa, at hun var Enke efter den bekjendte Sortkunstner Tycho Brahe, kunde jeg ikke andet end ansee hende

for berøvet Forstanden. Jeg agtede derfor ikke længere paa hendes Snaf og Alleting blev ved det Gamle. Hun kunde omtrent have været noget over et Aar i Daarefisten, hvor hun iøvrigt opførte sig skikkelig, da en ung Pige, der havde Dinene forbundet, da hun næsten var blind, kom, ledsaget af en meget gammel Karl, og tilbød mig deres Tjeneste for den blotte Føde. Jeg vægrede mig i Begyndelsen ved at modtage dem: thi hvad kunde vel en Blind og en saa gammel Karl udrette? Imidlertid viste det sig, at Pigen, sin Svaghed uagtet, kunde godt spinde, og Karlen forrette Havarbejde og vogte Creaturene. Jeg antog dem derfor, og Pigen vidste under alleslags Paaskud at trænge sig til de Gale i Daarefisterne, og hun og Ellen havde stedse meget med hinanden at gjøre. En Morgen tidligt savnede vi saavel Ellen som Pigen. De vare, ved Hjælp udvendigen fra, brudte ud; men jeg var dog saa heldig at faae dem paagrebne i nærmeste Skov. Ellen blev nu stærkere bevogtet, og Pigen maatte i otte Dage i Hullet. Den gamle Karl, der havde hjulpet til at brække løs udbendig fra, og var flygtet med dem, slap med nogle Stokkeprygl, og jeg beholdt saavel ham som Pigen, da de vare mig til megen Nytte. Nu gik det godt, til for omtrent fem Hjerdingaar siden, da de atter alle Tre fik Leilighed til at flygte, men bleve atter paagrebne — og det viste sig nu, at Pigen virkelig var gal, hvilket jeg før ikke havde troet. Hun sagde

de græsfeligste Ting, og truede med at myrde og ødelægge; og I veed selv, Herr Landshøfding, at da jeg, ved flere af mine Naboer, beviste dette for Eders, billigede I selv, at hun blev indsat i Daarefistten. Hun fandt sig meget godt i sin Skjæbne — og hendes eneste Glæde er at være hos Ellen; og da Daarefisterne nu ere blevne saadan, at Ingen kan brække ud af dem, og den gamle Karl, som en Art Fange, blev givet mig i Forvaring, saa jeg kunde indspærre ham om Natten, gav jeg efter for Pigens Bønner, og lod hende komme ind til Ellen — og de har siden den Tid forholdt sig ganske rolige. Som jeg hører — er den Gamle, der var hentaget i den ene Side og næsten blind, død idag. Begge Dvinderne ere førte her til. Videre veed jeg ikke.”

„Det er nok!” — sagde Kongen med høj Alvor og saae sig om i Kredsen, hvor Ingen forandrede sin Mine. — „Vi ville nu lade den ulykkelige gamle Ellen, som han kalder hende — træde ind.”

Han vinkede. Pagen aabnede Døren. Grev Ulfeldt og Grevinde Eleonore traadte ind af den. En uvilkaarlig Bæven gjennemlynedes Alles Hjertier — thi imellem dem, støttet ved deres Hænder, fremslæbte der sig en høj, gusten Dødningsgestalt, der syntes nys at være opsteget af Graven. Dog holdt den sit Hoved opreist, og de dybtliggende Dine havde meget Hv og kontrasterede meget med Kindbenenes Knokler og den øvrige Beenradefigur. Kun det

lange, hvide Klædebon, man kunde næsten falde det Liigdragt, der var meget fiint og besat med Kniplinger, som bevægede sig stærkt over den voldsomt bankende Barm, forkyndte: at det var et levende Væsen, der skred, eller, rettere, blev slæbt frem, og Formen af Dragten viste, at det var et Fruentimmer.

Ved Grevinde Eleonores venstre Side og Haand gik, med vaklende Tred, en ung Pige, der ligeledes var klædt i Hvidt, med et sort Slør for Ansigtet, der naaede lige ned til Fødderne. Greven og Grevinden førte de bævende Fruentimmer frem for Kongen, der reiste sig op af Stolen og gik dem et Par Skridt imøde. Den Gamle, der rystede saa stærkt, at hun var nærved at synke til Jorden, forsøgte at fæste sig for hans Fødder, men det blev hende ikke muligt; og dersom Greven og Grevinden ikke havde understøttet hende og hævet hende op, var hun styrtet hen af Gulvet. Kongen befalede Pagen at hente en Stol. Grevinde Eleonore trykkede hende lempeligen ned paa den, medens Ulfeldt holdt hende under Armene. Pigen stillede sig bag ved Stolen, ved hvis Sider det høie, mennefslevenlige Ugtepar blev staaende.

Den Gamle forsøgte flere Gange at tale, men hun formaaede det ikke. Lyden bævede kun paa de tynde, blaae Læber, uden at blive til Ord, og hendes Barm bævede sig og faldt igjen med megen Voldsomhed, idet Taarerne væbbede frem af hendes dybe Dienhuller. Kongen nærmede sig ganske til hende og

bøiede sig halv over den Ulykkelige, af hvis hele Væsen den høieste menneskelige Glendighed udtalte sig, idet han med al den Guldsalighed, der var denne store Monark saa egen, udbød:

„Ulykkelige Kone! Lad min og denne Forsamlings Nærværelse ikke forstrække dig, eller betage dig Mod til at tale. Jeg staaer ikke for dig som din Dommer. Har du endog forbrudt dig, da undskylder den Banvid, hvoraf du muligen har været eller er betagen, dig ganske. Dit hele Udvortes henlyder paa, at du har gennemgaaet den høieste Grad af menneskelig Glendighed. Er du derimod et Offer for en mere end djævelsk Ondskab og Grumhed, har du aldrig været berøvet Forstanden — da skal jeg forskaffe dig al den Erstatning, som det er muligt at give dig. Da skal du erfare: at jeg er din Beskytter, og BOLD og Ondskab skulle krympe sig afmægtige i Støvet under dine Fødder. Er det dig muligt: da underret mig i saa Ord om dine tidligere Begivenheder og om Aarsagen til at du kom i den Glendighedsbolig, hvorfra du ved Himlens Forsorg nys er udrevet, og hvortil, det lover jeg dig helligen, du aldrig mere skal vende tilbage. Tal dristig, ulykkelige Kone! Det er din faderlige Konge, der beder dig derom, hvem Gud har givet saavel Dre som Hjerter for dine Lidelser. Hvem er du?“

Den Gamle forsøgte at hæve sig lidet op i Stolen, men hun sank kraftesløs tilbage. Paa Grevinde Ulfeldts Foranstaltning bleve hendes Tindinger ind-

gnedne med styrkende Sager, til hvilke hun tillige maatte lugte. Kongen befalede at overrække hende et Glas Viin, hvoraf hun nedsvælgede nogle Draaber, efter hvis Nydelse hun syntes at befinde sig bedre, og det blev den Ulykkelige muligt, skøndt i afbrudte Sætninger, at fremstamme:

„Eders Majestæt er endnu ligesaa huldsalig og naadig, som I var, da I behagede at gjæste min salige Herre paa Hveen, i Begyndelsen af Sommeren 1592, dengang I hædrede ham med en Guldfjæde, hvori Eders Billede hang, som I selv havde den Naade at slynge om hans Hals. O, det var i mine lykkelige Dage! Jeg var dengang i mit Livs Blomster og drømte kun om idel Lykke. Det var ikke alene min salige Herre og hans Videnskab, I yndede. I fandt megen Behag i min spæde, førstefødte Søn, som I tilfagde Eders kongelige Beskyttelse, idet I tog ham paa Eders Arme og kyskede ham. Denne min Søn fulgte min salig Herre og mig paa vor Reise fra Fødelandet, hvorfra Had og Misundelse fordrev os. I Böhmen, hvor min salig Herre fandt megen Naade for Keiser Rudolphs Dine, fremblomstrede denne Dreng, efter Faderens Død, til en herlig Yngling, og jeg haabede stedse at han engang skulde kunne vendt tilbage til Fødelandet og taget sin Faders efterladte Eiendomme i Besiddelse; men Himlen vilde det anderledes. Kort efter at han havde giftet sig, døde han — og hans ulykkelige Tycho Brahes Dage.

Datter, der saa troligt har deelt og baaret mine grændseløse Lidelser, har aldrig seet sin Fader. Ulykken forfulgte mig ogsaa i Bøhmen. Jeg blev aldeles forarmet. Længselen efter mit Fødeland seirede. Jeg tog min Sønnedatter ved Haanden og vandrede, skjøndt ikke under et fremmed Navn: thi jeg kaldte mig ved det, jeg har saaet i Daaben, tilbage til mit Fødeland, hvor min salige Herres Tjender tildeels endnu levede, og hvor man sagde: at Eders Majestæt ikke var min Slægt god, hvorfor jeg ikke vovede at anraabe om Eders Beskyttelse. Det lyffedes mig at erholde et tarveligt Udkomme. Jeg var tilfreds og lykkelig: thi min Sønnedatter fremblomstrede ved mit Hjerte til en herlig Ungmø, smykket med alle Sjæls- og Legems-Fuldkommenheder; og omendskjøndt en ulykkelig Kjærlighed søndersled hendes ædle Hjerte, og hun aldrig kunde eller vilde modtage hans Haand, der for evigt eiede hendes Hjerte, thi hun besidder megen Sjælsstorhed, og veed af min sorgelige Skjæbne, hvilke Ulykker et ulige Parti kan dynge over deres Hoveder, der ere saa daarlige at indgaae det, skulde vi dog ikke været ulykkelige: thi vi vare nøisomme og behøvede kun lidet. Da førte vor ulykkelige Skjæbne min Mands Fætter, Steen Brahe, i vort Huus, og . . ."

„Forbarmende Himmel!“ — raabte Gyldenløve, der kun, ved at gjøre Bold paa sig selv, havde holdt sig saalænge fra at tale, da han, den store Forandring

uagtet, som Christines Udseende og Udtale havde faaet, strax, ved det første Ord, havde formodet, at det var hende — „Saa er det virkelig dig, Moder Christine? Min skrækkelige Formodning er Visshed. Urania! Er det muligt? Jeg seer dig atter; men du har været i Bøllhstningens Bøld. Du har været indspærret med ham paa en fra alle Mennesker afsondret D. O, Gud! du er beskyldt for Mord og Mordbrand. Du er dømt fra Livet og . . .“

Mere fik Gyldenløve ikke sagt; thi Urania begyndte at vakle og sank besvimet om i Grev Ulfeldts og Grevinde Eleonores Arme.

Der blev i det samme en stærk Bevægelse i Saaens Baggrund, hvor Tjenerstabet stod. Grev Horns Jæger, Axel, løsrev sig fra dem, der holdt paa ham, trængte sig frem og styrtede sig for Kongens Fødder, idet han bedende udstrakte sine Hænder mod Monarken og raabte:

„Hun er uskyldig, naadigste Herre Konge! Det Umenneske, der bortførte, voldtog og myrdede min Søster, som dette kan bevise“ — han drog Søsterens Brev, eller Dagbog, som han stedse havde baaret hos sig, frem af Barmen — „vilde ogsaa fordærve hende; men hans skjændige Plan mislykkedes. Ved den meest uhørte List fik han hende loffet til et Landsted, som han har paa en lille D, hvorfra han, ved et ligesaa djævelst Rneb, fik bortsiernet hendes Bedstemoder. Da den ulykkelige Pige blev underrettet om hans nedrige Hensigter, bemægtigede hun sig hans

Baad, for at flygte fra ham, hvilket han opdagede og fastede sig nogen i Vandet, for atter at bemægtige sig hendes Person. Allerede vilde han, i en slig uanstændig Stilling, svinge sig op i Baaden til hende — men da stødte den dydige Bige ham en Kniv i Ryggen eller Skuldbrene, og uagtet hun blev paa-greben, lykkedes det hende dog at flygte. Ligesaa vist som det er — at hun ikke blev et Offer for hans nedrige Hensigter, er det ogsaa: at hun er aldeles fri for at have begaaet de andre Skændigheder, hvorfor han har bestyldt hende, og Retten tildømt hende Døden. I over et Aar har jeg bestræbt mig for at finde den Ulykkelige, men forgjæves! Det er først idag, at det har behaget Himlen at opfylde min Sjæls meest brændende Ønske. Dersom jeg har frem-bragt den ringeste Usandhed, da underkaster jeg mig frivilligen hvad Straf Eders Majestæt maatte finde jeg har forskyldt; men jeg vover endnu engang at an-raabe om Hevn over den Ridding, hvis Skændsels-daad har styrtet saavel min Søster, som min Fader og Moder i Graven. Den ulykkelige gamle Kone, som han har ladet indspærre i Daarefisten, udtalte nys hans Navn. Der staaer han, bævende, med Skændselsens Mærke i sit Ansigt. Seer I, hvor han ryster? Jeg behøver ikke at sige Eder, at det er — Steen Brahe. Desuden er han, der har været Haandlanger ved alle hans onde Gjerninger, nærværende her. Der staaer han, med Rainsstemplet paa sin Pande. Han knæler allerede. Han vil tilstaae sin Synd. See

hvor han hæver Hænderne bønfuldende mod Eders Majestæt. Vil I, til den Ulykkelige's Retfærdiggjørelse, have den Naade at høre ham?"

Kongen vinkede. Anthou krøb frem paa Knæene og anraabte, stærkt hullende, om Livet, hvilket Kongen ogsaa tilfagde ham paa det Vilkaar, at han skulde bekjende Alt; og den Glendige gjorde en saadan Bekjendelse, hvilken den Tjener, der ligeledes havde gjort falsk Eed, Helvigs sidste Udsagn betræffende, bekræftede, at Steen Brahe sank ned for Kongens Fødder, uden dog at vove at anraabe om Naade, og boiede sit Hoved lige ned mod Gulvet.

Urania og hendes Bedstemoder vare imidlertid bragte ind i et Siderværelse, hvorhen Gylbenløve, uden at agte paa sin Gemalindes straffende Blik, havde fulgt dem.

Kongen lod Axel reise sig og blive staaende. Anthou og Tjeneren vinkede han at træde tilside. Derpaa befalede han Steen Brahe at staae op, idet han med den høieste Alvor spurgte:

„Steen Brahe! hvad har du at sige til dit Forsvar?"

„Eders Majestæt er Naadens Bæld og Kilde," — fremstammede den Glendige — „Denne skjønne Vished er mit eneste Haab — uden det maatte jeg forgaae for Eders Fødder."

„Eders Brøde er saa stor," — gjensvarede Kongen, uden ringeste Haardhed i Stemmen — „at der i Danmarks Love ingen Straf er fastsat for den.

Eiheller kan jeg her dømme Eder, da jeg er Gæst i en anden Konges Rige. Jeg vil nu kun gjøre Eder et Spørgsmaal, som jeg fordrer besvaret med den strengeste Sandhed — Er den Pige, som I har faaet dømt tilbøde, aldeles uskyldig? Hun er vel, ved tvende af Eders Medskyldige, fritjendt ihenseende til Mordbranden, og det paa Eders Huusholderstte tilfigtede Mord — men ihenseende til Eder selv, staaer hendes Charakter endnu i Skygge, da hun hemmeligen har opholdt sig hos Eder? Har hun ikke deelt Eders Lidenstabs? og er det ikke lykkedes Eder, at opvække den Tilbøielighed, som I selv nærede i hendes unge Bryst?”

„Jeg er meget strafværdig, naadigste Konge!“ — gjensvarede Steen Brahe og bøjede atter sit Knæ — „Min Fremtids Skjæbne, ja mit Liv, er i Eders Majestæts kongelige Haand. For Eders Afsyn maa hver Forstillelse flye, og Sandheden, var den endog skjult i den dunkleste Braa, frem for Lyset. — Urania er reen som en Himmels Engel. Kun jeg er den Skyldige, der ingen anden Tilflugt har end Eders Majestæts Naade og Barmhertighed. Til den indflyer jeg, den er mit sidste, mit eneste Haab.”

Kongen hensant i en alvorlig og dyb Estertanke, der kun blev afbrudt af den uhyre Forsamlings sagte Mumlén, hvilken han selv, efter en lang Pause, afbrød, idet han befalede at føre Urania og Christine for ham, dersom de vare i den Tilstand, at de kunde fremtræde.

Grev Ulfeldt gik ind i Sideværelset for at udføre Kongens Befaling; men kun Urania kom med ham tilbage, da Christine, ængstet over den elskede Sønnes datters Besvimelse, der dog, ved den hende forundte Hjælp, snart var hævet, besandt sig saa afmægtig, at hun ikke kunde forlade Sengen, hvorpaa Grevinde Eleonore havde ladet hende lægge, og hun var endnu underkastet Lægens Behandling, der ved styrkende Sager søgte at fornye hendes udtømte Kræfter.

Urania fremtraadte ved Grevinde Ulfeldts og Gyldeuloves Hænder. Hun var uden Slør og meget bleg og udtøret. Sorgen udtalte sig tydeligen i hendes lidende Ansigt. Dog var hun ikke nedbøiet; med en ædel Holdning og det frimodige Blik, som Dyden ene formaaer at skjænke, fremtraadte hun for Kongen, der med huldsalig Naade bød hende at tale og bad hende at sige, over hvem hun førte Klage, for at han kunde give hende saamegen Dpreisning, som det var ham muligt. Urania bøjede sig hen over Eleonores Haand, hvilken hun med den højeste Jnderlighed trykfedes til sine Læber, idet hun med megen Rolighed, dog kun med svag Stemme, udbrød:

„Min høie, naadige Konge! jeg var den ufsatteerlige Naade, som Eders Majestæt beviser mig og min ulyskelige Bedstemoder, aldeles uværdig, om jeg nogensinde kunde forglemme, hvad I, og denne Eders hulde Datter, idag har bevillst imod mig. Hvad der er skeet, kan ikke mere tilintetgjøres. Jeg ønsker ikke at faae Hevn over Nogen. Den misfundelige

Himmel har forundt mig den Naade, at jeg, uden at være mig nogen Brøde bevidst, kan fremstaae for Eders Majestæt. Jeg har lykkeligen sonderrevet de Garn, der vare opstillede for mig, for at trække mig ned i Lastens Dynd. Det Æneste, jeg derfor anraaber Eders Majestæt om, er: at forunde min gamle Bedstemoder og mig en Plads, hvor vi kunne hendrage vore øvrige Dage i Stilhed og jeg kan lukke hendes Dine. Dersom I naadeligen vil forunde mig dette: da ere alle mine Ønsker opfyldte. Jeg er da i Sikkerhed for al videre Forfølgelse — og beder Eders Majestæt, ikke at straffe ham, der er Ophavsmanden til alle mine og den paa Gravens Bred vandrende Gamles Lidelser.”

Hun bøiede sig dybt for Kongen og traadte et Skridt tilbage.

Kongen spurgte nu Steen Brahe, om han havde nogen Formodning om, at Christine virkelig var Tycho Brahes Enke og Urania hans Sønnedatter, og den Ugle, der var betagen af den høieste Dødsfrygt, og troede ved en oprigtig Tilstaaelse at formilde Kongens Brede, tilstod: at han ikke tvivlede derom og nævnte Rifferten, ved hvilken han havde faaet denne til Visshed grændsende Formodning, idet han atter anraabte om Naade for sin Brøde, og tilbød at udbetale Urania og Christine en anseelig Summa til Erstatning for de Lidelser, han havde forarsaget dem.

Kongen værdigede ikke Riddingen noget Svar, men vendte sig atter til Urania, som han spurgte om

de nærmere Omstændigheder ved Bedstemoderens Indspærrelse, samt hvordan hun havde opdaget hendes rædselsfulde Opholdssted.

Urania skildrede nu med megen Ild, hvordan hun var bleven bortført, samt Naaden, hvorpaa hun var kommen til Knudstrup, ned i dets Taarnsfængsel, og derfra til Den, tilligemed Branden, som Lynilden forarsagede, Helvigs Drukkenskab og Frygt, samt hvordan hun troede at den Lastefulde var indebrændt, og bestrev med meget levende Farver sin Flugt og Paagribelse; hun glemte ikke at omtale Fiskerkonens, Elisabeths og Arels Udelmodighed imod hende. Dog, vi ville lade hende selv tale. Hun fortsatte sin temmelig lange Fortælling saaledes:

„Jeg har allerede været at bede Eders Majestæt om Naade for min Fiende. Jeg tør derfor haabe, at I ikke vil troe, at jeg nu er af en anden Mening, da jeg skildrer Eder de Lidelser, hans Rænke og Grumhed har forarsaget mig og den ulykkelige Gamle, der muligen meget snart fremtræder for Alnaadens Throne, hvor hun, med et tilgivende Hjerte, skal fremstaae som hans Anklagerke. Denne ædle Yngling, der formodentligen har ledsaget sin Herre, Grev Horn, hertil, hvis Godhed jeg aldrig skal glemme, fortalte mig: at han havde hørt en gammel Kone anraabe om Frelse, da man vilde bringe hende til Daarefisten. Efter Beskrivelsen kunde det ikke være nogen Anden end min Bedstemoder, som Steen Brahe ved List havde faaet fjernet fra mig. Fra min Fødselsstund

har hun været mig den kjærligste Moder, og jeg har hende at takke for mere end Livet. Jeg forlod derfor de gode Menneſker, der havde ſkjult mig for min Fjendes Efterſtræbelſer, for at opſøge det Sted, hvor min ulykkelige Bedſtemoder vanſmægtede i en Daareliſte. Min Beſtemmelse var, naar jeg fandt hende, at flygte med hende til Eders Majestæt — og anraabe om Eders Beſkyttelse — dog afveg jeg ſnart fra dette Forſæt — thi jeg vidſte, at jeg havde ſaaret Steen Brahe. Derſom han døde, kunde jeg vente at blive anſeet for hans Morderſke — jeg beſluttede derfor, om jeg var ſaa lykkelig at finde den Indſpærrede, at flygte med hende til Jordens ſkjulteſte Aſkrog — aldrig at anklage ham, der var Aarſag i alle vore Lidelſer, og i Stilhed forvente Døden, ſom min ſande og eneſte Belgjører.

„Fortvivlelſen gav mig Mod. Jeg gjennemvandrede det hele Skaane, hvor jeg tildeels arbejdede nogle Dage paa hvert Sted, for at fortjene Lidet til den følgende Vandring, deels betlede mig frem, da jeg foregav, at jeg næſten var blind, og havde et Klæde for Dinene, der næſten ſkjulte dem; og man undrede ſig allevegne over, at jeg, i en ſlig Tilſtand, kunde forrette de fineſte Haandarbejder. Der var intet Beſtkuus, ingen Daareliſte, hvor jeg ikke havde været, og jeg havde omſider den ſorgelige Viſhed, at min ſtakkels Bedſtemoder ikke var i Skaane. Min Vandring havde omtrent været i tre Maaneder, og jeg var i Begreb med at drage til Sjælland, da jeg

traf vor tro Ven og Deeltager i vore Lidelser, den gamle Elias, der overalt havde søgt mig. Jeg kan ikke beskrive Eders Majestæt, hvordan det hævede mit Mod, at have denne æble Gamle ved min Side. Jeg var nu ikke alene, men havde en Fortrolig, for hvem jeg kunde udøse mit Hjertes nagende Kummer. Det blev mig nu lettere, at gjennemvandre Sjælland, Fyen og Jylland, uden at opvække Mistanke; thi jeg kunde nu foregive, at jeg var aldeles blind, da jeg havde ham til at lede mig, hvorfor jeg, saasnart vi kom til en By, hvor vi formodede, at der var et Best- eller Daarehuus, strax tilbandt mine Dine — og Folk havde megen Medlidenhed med den blinde Pige og den svage Olding.

„Allerede havde vi været sammen i et Aar og udstaaet mange Besværligheder, som Kulde og Hede, Storm og Uveir, ja endog trykkende Mangel, hvorunder vi ofte sukke, forarsagede os, da vi besluttede at drage til Norge, eftersom jeg vidste, at min Bedstefader havde eiet en Gaard i Guldbrandsdalen, der nu var i Steen Brahes Bold, og det faldt mig ind, at min Bedstemoder muligen var sendt dertil, for at være deslængere borte.

„En svensk Skipper fra Gothenborg, som soer paa Christiania, der just var i Aalborg, forbarmede sig over os og tog os ombord, uden nogen Betaling; men vi maatte finde os i, at han løb ind til Gothenborg, hvor han skulde indtage en Deel af sin Ladning. Da vi vare meget usle, gjorde Skipperen os det For-

slag, at gaae iland, for at anraabe Folks Medlidenhed, da vi vare blottede for Alt, og kunde behøve Noget paa de besværlige Fodvandringer, der foretog os i Norge; og han gav os især Anvisning paa en velgjørende, riig Enke, der boede i det gamle Gothenborg, som han formodede vilde vise sig gærmild imod os.

„Vi fulgte denne vakkre Mands Raad — og jeg troede, da vi vare i et fremmed Land, at turde tillade mig at bruge mindre Forsigtighed, hvorfor jeg kun tilbandt det ene Die, og trak Tørklædet ned for det andet — og gif, uden at lade mig lede.

„Enken modtog os virkelig med Godhed og troede min opdigtede Fortælling om Aarsagen til min Reise til Norge. Hun beklagede inderlig, at jeg i en Alder af neppe tyve Aar skulde være berøvet mere end det Halve af mit Syn, og var i det Hele meget god imod os. Vi opholdt os i tre Dage hos denne Kone, der sandt megen Fornøielse i at tale med mig, især fordi jeg kunde fortælle hende Udskilligt om mit Fødeland Böhmen, fra hvilket hendes Forsædre stammede; dog vogtede jeg mig for at sige: at jeg var Tycho Brahes Sønnebatter. Af Skipperen, der havde anbefalet mig og Elias til hende, vidste hun: at jeg havde gennemvandret hele Danmark. Hun spurgte mig derfor meget om de danske Stæder, og kom derved, da jeg, som hun kaldte det, var saa berøist, til at spørge mig, om jeg ikke vidste, hvad det

var for en dansk Kone, der var indspærret i det til et Daarehuus forvandlede gamle Bøsthuus.

„Bed dette Spørgsmaal var det som om mit Hjerte blev gjennemboret af tusinde Dolke. Hvem Anden kunde dette ulykkelige danske Fruentimmer være, end min Bedstemoder? Tusinde forskjellige Følelser gjennembævede min Sjæl. Jeg maatte have Bished, skulde det endog koste mit Liv, hvorfor jeg veebliffeligen med Elias gik til Galehuset, som man kaldte det, spurgte om Opsynsmanden, eller som han bliver kaldet: Slutteren, som jeg bad om en Almisse, og om Tilladelse at udhvile mig lidet i den rædselsfulde Stiftelse, hvorover han befalede. Den Ubarmhertige afviste mig med Haardhed og truede mig med Brygl, om jeg ikke strax bortffjærne mig.

Jeg vilde trætte Eders Majestæts Taalmodighed, om jeg udførligen fortalte Eder, hvad jeg leed, inden det lykkedes mig at komme i denne Mands Tjeneste. Endelig opnaaede jeg dette Held; og da han saae, at jeg arbejdede godt og meget, kun spiste lidet, og satte hans Huusvæsen paa en bedre Fod, fik jeg ham til at antage Elias som Faarevogter, da denne min sande Ven og Belgjører, uden at have et fast blivende Sted, ikke længe maatte opholde sig i Landet.

„Mine gjentagne Forsøg paa at nærme mig Daarefisterne vare i flere Maaneder omsonst. Jeg saae den elendige Koft, som enten Slutteren selv eller hans Karl bragte de Ulykkelige, men det blev mig umuligt at trænge mig til dem, og det varede længe

inden jeg fik Visshed om, at min Bedstemoder virkelig var der — thi hun blev ikke kaldet andet end Ellen, eller den danske Gale.

„Omsider hørte jeg hendes Stemme. O, Gud! hvordan skal jeg beskrive Eders Majestæt den Virkning, som dens Toner gjorde paa mig? Jeg veed ikke, om det var Glæden over at have fundet hende — eller Smerten over at see min græsselige Formodning være den rædselsfuldeste Visshed, der gjorde saa voldsomt et Indtryk paa mig — nok er det! jeg fandt bevidstløs til Jorden og blev, i en Døden lignende Tilstand, bragt ind i mit usle Kammer.

„Da jeg atter var ved min Bevidsthed, befandt jeg mig alene og havde derfor god Tid til at overtænke hvad jeg havde at gjøre. Det kom for Alting an paa, at fordølge hvor nær den mishandlede Gamle vedkom mig, for ret at være hende til Nytte og befordre hendes Flugt. Jeg lod derfor, som om det, der kastede mig i hiin Tilstand, var et Slag, hvoraf jeg ofte var plaget, og søgte ved fordoblet Flid at gjøre mig uundværlig for Slutteren.

„Paa min Anmodning begyndte Elias at gaae ud at betle; han bragte mig derfor stundom nogle Skillinger, for hvilke jeg købte Aquavit, som min Husbond meget yndede; og da jeg var saa heldig en Dag, da Karlen ikke var hjemme, at faae ham saa beruset, at han faldt isøvn, bemægtigede jeg mig hans Nøgler og aabnede Døren til den inderste Gaard, hvor Daarekisterne vare.

„Snart stod jeg for disse frygtelige Gjemmer, hvorfra enten en vild Ratter, eller gjennemtrængende Skrig lød mig imøde. Mit Hjerte bankede voldsomt, og med vilde Blikke stirrede jeg paa de store Jernlaase, der hang for Dørene — uden at vide, hvilken af dem jeg skulde aabne, eller kunne slutte mig til, indenfor hvilken min ædle Bedstemoder vansmægtede i Glendighed.

„Jeg turde ikke raabe — thi dette vidste jeg var Signalet for de virkelige Banvittige til enten at juble, eller skrig, eftersom de enten ventede deres Død, eller Straf for hvad de havde begaaet, hvilket, deres Banvid uagtet, ikke var Flere af dem ubekjendt; og hvor let kunde de ikke styrtet ud i Gaarden — og derved vækket Slutteren og røbet mig?

„Endelig fandt jeg paa at lægge mit Øre op til alle Dørene, hvorved jeg fornam, at der var mere eller mindre Støi og Larm i Daarekisterne. Kun i een var der stille som i Graven, og mit Hjerte sagde mig: at i den var min Bedstemoder. Med den yderste Barlighed aabnede jeg Døren lidet og figede ind af Aabningen.

„Ingen Tunge formaaer at skildre mine Følelser, da jeg saae min dyrebare Bedstemoder sidde i en Krog paa det borte Jordgulv. Hendes ellers noget fyldige Figur lignede aldeles en Beenrad. Hun var kun svagt bedækket af nogle usle Pjalter; Dinene laae dybt inde i hendes Hoved, og hendes Negle vare vorede ud til Kløer, da hun i den lange Tid hverken

var betroet Sax eller Kniv. Det affhyelige firfandede Hul, hvori hun sad, var kun en Favn i Kvadrat. Det havde hverken Bord, Stol eller Seng. Et Knippe muggent Halm laae i den ene Krog, og en Krukke med Vand stod ved hendes venstre Side. En modbydelig Dunst steg mig imøde, hvilken dog mere kom fra de andre Daarekister, der indsluttede aldeles rasende Ulykkelige, hos hvilke de affhyelige Opholdssteder aldrig bleve rensede.

„O, Gud! intet Menneſſe paa Jorden blev det givet, at beſkrive alt det Rædselsfulde, hvorom jeg ved Nærmelsen af denne Glendighedens mere end rædselsfulde Bolig kunde gjøre mig et dunkelt Begreb, hvilket deſværre ſiden viſte ſig i ſin hele frygtelige Birkelighed for mig. Og i en ſlig navnløs Jammer ſkulde en af Jordens ædleſte Qvinder, hvis lyſe Forſtand, hvimodige Hjerte og milde Dyder havde lykſalig gjort den ſtore Tycho Brahes Liv, ſom ſelv ved Keiſerhoffet havde erhvervet ſig Beundring og Høiagtelse, henſukke de ſidſte Dage af ſit ædle Liv!

„Mit Hjerte bævede, mine Fødder vaklede. Jeg vilde træde over Rædselens Dørtærſkel, men jeg formaade det ikke. Mine Kræfter forlode mig næſten. Jeg ſank ned paa Knæ og opløſtede et ufrivilligt Strig. Jeg vilde bede til Gud om at forbarme ſig over den ſaa umenneſſeligt Miſhandlede, men jeg formaade det ikke. Bønnen ſank tilbage i min Sjæl. Vel aabnede jeg Læberne — men hvad jeg fremførte,

blev til en Forbandelse over vor Lykkes Morder —
Steen Brahe.

„Den Ulykkelige sad med tillukte Dine og syntes ikke at aande; ja jeg kan med Sandhed sige: at hun var et Billede paa den høieste, jordiske Elendighed.

„Bedstemoder!“ — raabte jeg, forglemmende Alt omkring mig og ilede hen til den saa gruelig Mishandlede, der ikke syntes at bemærke, at jeg havde aabnet Døren — „Bedstemoder! Her er din Urania! Kjender du mig ikke mere?“

„Bed Lyden af min Stemme aabnede hun sine ligesom af Døden lukkede Dine og stirrede paa mig med vilde Blikke. Derpaa sank hun tilbage i en Døden lignende Dvale, hvoraf jeg kun med megen Møie fik hende vækket — og jeg havde den Glæde, at hun ikke alene kjendte mig igjen, men erfarede: at hun havde sin fulde Samling; samt at de mere end mennefskelige Lidelser, hun havde gennemgaaet, ikke i den ringeste Grad havde svækket hendes lyse Forstand. Dog dette kunde jeg kun opdage paa hendes Omhed imod mig og den Inderlighed, hvormed hun trykkede sig op til mig, paa hendes Dines kjærlighedsfulde Blikke, og Taarerne, der trillede ned af hendes Kinder og vædede mit Bryst — thi hun formaaede ikke at fremsføre et Ord; og det var først, da jeg bad hende at følge mig, for at flygte med mig, at hun i saa Ord, idet hun pegede paa sine stærkt ophovnede Fødder, sagde

Lycho Brahes Dage.

mig, at hun ikke kunde gaae af Stedet, da hun for Smerter ikke kunde støtte paa dem.

„Imidlertid var der næsten en Time henrunden. Jeg var bange for at Slutteren enten skulde vaagne, eller Karlen komme tilbage. For at kunne virke til hendes Helbredelse og mulige Flugt, maatte jeg forlade hende, inden det var kommet til nogen Forklaring imellem os; og mit Hjerte blev paany gjennemboret ved de Fortvivlelsesskrig, hun udstødte, da jeg satte den store Jernstang og Hængelaas for hendes Dør; men jeg maatte være døv ved hendes Smerte og Naturens Røst. Med bevinget Fod ilede jeg tilbage til Slutteren og var saa lykkelig, at faae Nøglerne prætiseret i hans Lomme, lidet før Rusen var uddampet og han vaagnede.

„Ved min gamle troe Ben forskaffede jeg mig en lindrende Salve, som jeg et Par Dage derefter, ved samme Løst som før, var saa heldig at overbringe den saa skrækkelig mishandlede Gamle, hvorved hendes Smerter dog bleve lidet lindrede. Kort derefter indtraf det Held for mig, at Slutterens Karl blev syg, hvilket havde til Følge, at jeg, med min Husbond, maatte gaae til Daarekisterne, for at bringe Lemmerne deres usle Næring, og det var dog ikke uden paa mine indstændige Bønner, at han lod mig gaae ind til dem, da han var bange for, at jeg, som han sagde, med min Graad og Medynk endnu skulde gjøre dem galere end de vare. Dog søiede han mig deri, og jeg havde den smerteblandede Fryd, hver Morgen i

lang Tid at see min Bedstemoder, ja vel ogsaa stundom at faae talt et Par Ord med hende uden at han hørte det.

„Min gjentagne Nærvarrelse syntes at give den Henvisnede ny Livskraft. Hendes indfaldne Dine bleve mere levende. Hævelsen svandt af hendes Fødder, og det forekom mig endog, som om hendes fremstaaende Knokler bleve mindre synlige, hvortil det vel ogsaa bidrog, at hiin veldædige Enke gav mig kraftige Supper og andre nærende Spiser, hvilke jeg fik Tilladelse til at give hende.

„Jeg vovede nu, dog uden at nævne, hvor nær den ulykkelige Gamle var mig vedkommende, at bede Slutteren at uddirke hende Friheden, da hun jo var fuldkommen ved sine Sandser. Alt, hvad jeg derved udrettede, var, at han blev vred paa mig og sagde: at jeg satte den Gamle Rykker i Hovedet. Hun var aldeles daarefistegal, det forsikrede han. Endnu var der aldrig nogen Klog blevet indspærret hos ham. Hun var indskrevet blandt de Gales Tal — og det, at hun havde beraabt sig paa, at hun var Tycho Brahes Enke, hvilken han vidste var død for mange Aar siden, beviste jo noksom, at hun var berøvet Forstanden.

„Omstider var Karlen helbredet. Jeg kom derfor ikke mere i Daarefisterne, og var nærved at fortvivle, da jeg fattede den Beslutning, at faste mig ned for Landshøvdingens Fodder og anraabe hans Naade og Retfærdighed, hvilket jeg ogsaa, efter lang Betænkning,

og mange forgjæves Forsøg paa at faae ham itale, gjorde. Men han afviste mig med megen Haardhed og truede mig med at blive sat i Hullet, dersom jeg vovede at give mig af med denne vanvittige Livsfange, som han kaldte min Bedstemoder; og Følgen af dette Skridt var — at Slutteren blev besejlet, aldrig at lade mig komme til hende, ligesom han blev forstigtigere ihenseende til Nydelsen af Aquavitten, og bar sine Røgler i en Ring, der var fastgjort ved en Messingklæde, der hang om hans Hals, og sluttede temmelig tæt om den, saa det var umuligt at faae Røglerne fra ham.

„Jeg kom derfor i lang Tid ikke i Daarekisterne, og det var en særdeles Naade, at han tillod, at hun fik den bedre Spise, som Enken vedblev at give mig til hende. Dog erfarede jeg siden: at Karlen spiste det meste af den, og gav hende kun stundom libet af Suppen og de næsten afgnavede Been.

„En lang Tid var atter hengaaet for mig, i uudsigelige Dvaler, da Karlen, der var noget driftfældig, atter blev syg, og en Dag ikke kunde følge med Slutteren. Ved Bønner og List bragte jeg det saa vidt, at jeg fik Tilladelse til at gaae med for at hjælpe ham — og jeg havde den uudsigelige Glæde at see, at min gode Bedstemoder nogenlunde havde gjennerholdt Brugen af sine Fødder; men det var mig umuligt at komme til at tale et Ord med hende. Da jeg gik, saa hun paa mig med et Blik, der trængte sig lige ind i min Sjæl. Det anraabte mig om Frelse

af hendes uforfkyldte, skrækkelige Glendighed. Jeg greb nu til et Middel, som jeg længe havde haft ifinde, men tusinde Gange forkastet. Jeg skrev til Ederes Majestæts Herr Søn, som her staaer, og skildrede ham, i et langt Brev, vor Glendighed, forsikrede ham om min Uskyldighed, ihenseende til Steen Brahe og Opholdet hos ham, og anraabte ham om Redning og Frelse. En Skipper fra Kjøbenhavn medtog Brevet — men jeg hørte aldrig noget fra Herr Gyldebrande og kunde ikke troe Andet, end at den ædle Herre ansaae mig for at være sin Godhed uværdig, ja foragtede og hadede mig. Maaskee ogsaa Brevet er bortkommet. Nok er det: jeg vedblev at være hjælpeløs i min grændseløse Nød og søinde ingen Udvei til Redning.

„Dog var det mig umuligt at lade være at tænke paa, at frelse den beklagelsesværdige Gamle. Dag og Nat var jeg beskæftiget med at udtænke et Middel, og jeg bad Gud, med brændende Taarer, at indgive mig, hvad jeg havde at gjøre for at frelse hende. Jeg vedblev uafsladeligen at bede, til over Midnat, da jeg faldt i en mild og sød Søvn, og drømte: at jeg var i et stort og pragtfuldt Gemak, hvori der var en smuk Thronsfeng, med Silkeblomsters Dynner og Puder. Et lilleblegt Fruentimmer laae i Sengen, med sine flammende Røde heftede paa et Billede, der hang paa Salens ene Væg, og jeg opdagede med Forundring, at det var min Bedstefaders Ufsildning, som hænger i Riddersalen paa Knudstrup.

De malede Træf bleve omsider bevægelige. Figuren blev lidt efter lidt levende, steg ned, og nærmede sig Sengen. Jeg saae nu, at det var min Bedstemoder, der laae i den. En qvindelig Skikkelse, i et Klædebon, der var bestrøet med Stjerner, med en Stjerneskrone paa Hovedet, svævede frem og tog hende i sine Arme. Min Bedstefader sank op til hendes Hjerte, og de forsvandt begge i en Sky, der udbredte den behageligste Bellugt i Gemakket.

„Jeg vaagnede idetsamme, og kunde ikke faae denne himmelske Drøm af mine Tanker. Jeg udthuede den tilsidst saadan: at min Bedstemoder skulde blive erkjendt for Den, som hun virkelig er, og døe i Frihed. Men hvordan kunde dette blive muligt, naar hun vedblev at være i den frygtelige Daarekiste? Tanken, at befordre hendes Flugt, blev derfor mere levende i min Sjæl. Jeg fortalte Elias denne salige Drøm, og vi besluttede, ved at undergrave Jorden til hendes frygtelige Lukas, og derved befordre hendes Flugt, at virkeliggjøre en Deel af den; og den retskafne troe Tjener havde det Mod, i de lange Efteraarsnætter, at hjælpe mig, udvendigt fra, at undergrave hendes Daarekiste, hvis bagerste Deel vendte ud til en Humlehave. Den opkastede Jord bar jeg bort, og vi fyldte Gullet, hvor den havde været, med det nedfaldne Løv, der i Overflødighed laae i Humlehaven, saa at det ikke om Dagen kunde sees.

„Efter trende Nætters Arbejde vare vi komne saavidt, at vi kunde raabe ind til den Indspærrede.

Hvor svag hun end var, hjalp hun dog til, indvendigt fra, at udvide Hullet, og Abningen var omsider saa stor, at hun kunde krybe igjennem den; jeg bar hende mere end hun gik ind i den nærmeste Stov, hvor vi alle Tre sank ned paa Knæ og takkede Gud, med Glædestaarer, for at vi vare i Frihed. Men desværre — vor Lykke var kun af en meget kort Varighed. Endnu samme Dag bleve vi paagrebne og førte tilbage. Min Bedstemoder blev nu strengere indspærret. Jeg blev sat i Tyvehullet — og Elias ubarmhjertigen pryglet; dog beholdt Slutteren os, fordi vi vare ham uundværlige; men det var mig siden den Tid umuligt, at nærme mig til den Ulykkelige, som jeg frygtede for maatte omkomme i sin Elendighed. Min Fortvivlelse var grændseløs.

„Der faldt mig nu et andet Middel ind, og det var, med en Skipper at reise til Kjøbenhavn og søge at trænge mig frem for Eders Majestæts Throne, og knælende anraabe Eder om, hos den svenske Regjering at udvirke min Bedstemoders Løsladelse. Vel troede jeg, ligesom hun, at I ikke var min Slægt gunstig — men jeg vidste: at I er retfærdig, mild og naadig som Himmelen. I vilde derfor ikke lade den brodesfri Gamle forgaae i sin Elendighed, men frelse hende inden den knuste hendes ædle Hjerter.

„Jeg gik derfor ud, for at opsoge en dansk Skipper, med hvem jeg kunde reise; men inden jeg fik fremført mit Grinde, hørte jeg, at Skipperen spurgte en i den nye Stad bosat dansk Kjøbmand, om han

ikke havde bemærket en ung dansk Pige, som muligt var flygtet til Egnen om Gothenborg, der var dømt til døde for tilfegtet Mord, Mordbrand og flere Laster. Han nævnte en stor Summa, som blev udbetalt til Den, der kunde bringe den Ulykkelige, hvilken han havde stor Lyst til at fortjene, og jeg hørte, med den yderste Forfærdelse, at jeg var den Ulykkelige. Jeg begriber ikke hvor jeg fik den Fatning fra, at spørge om Noget, som jeg kunde vide Skipperen ikke havde; og jeg ilede tilbage til Daarehuset for at skjule min usle Tilværelse, over hvilken Dødens skarpe Sværd i et tyndt Haar svævede.

„Jeg opgav nu aldeles min Plan — thi vilde Ederes Majestæt vel troe Dens Udsagn, der, som en Morderste, var dømt til Døden, om jeg endog kunde have faaet Eder itale? Maatte I ikke troe mig skellig, da I vist nøie havde undersøgt Alt, hvad der vedkom min ulykkelige Sag, inden I underskrev min Dødsdom? Kunde I vel andet end troe min Dødsfiende, der saa snildeligen havde vidst at føre Retsfærdigheden bag Lyset? I maatte overlevere mig til at lide Døden ved Bøddelens Dre. Og det at jeg vidste: at Steen Brahe levede, var tillige en mægtig Bevæggrund for mig, til aldeles at afstaae fra mit Forsæt. Vel sandt: Livet havde tabt sit Værd for mig — men det var af den yderste Bigtighed for min Bedstemoder. Jeg maatte derfor søge at bevare det, hvilket jeg ogsaa gjorde, saagodt som det var mig muligt. Jeg flagede nu over, at Dagen skjar mig meget i Zinene, hvorfor

jeg i alle Menneffers Nærværelse næsten skjulte dem; og naar jeg gik ud, var mere end mit halve Ansigt tildækket; og dog gjorde jeg ikke et Fied, uden den frygteligste Vengstelse.

„En lang Tid var atter henrunden for mig i uudsigelige Qualer, og for min Bedstemoder i grændseløse Lidelser, da Slutteren lod sin Humlehave omslægge; og det traf sig just saadan, at alle Stængerne bleve kastede op til den Daareliste, som den Ulykkelige, der var mig saa dyrebar, beboede. Saavel Elias som jeg maatte hver Dag arbejde i Haven, da Slutteren var for farrig til at lønne Arbeidere; og han tog selv, som en stærk Mand, raft Haand i med; dog gik det langsomt for tre Personer, da der var meget at gjøre med at oprykke og omgrave hele Haven. Som vi en Morgen, lidet efter at Lemmerne vare eftersete og røgtede, som han kaldte det, vare isærd med at arbejde i Haven, blev der raabt: „Brand“. Alarmtrommen gik, og Alle styrtede til Gothenborg for at slukke. Snart sagde man, at Ilden var i et vist Qvarteer, som man nævnte, og der boede just Slutterens Søster. Han betænkte sig ikke længe, før han besluttede at ile hende til Hjælp, om hendes Huus skulde blive angrebet af Ilden, og han befalede os, at komme efter med et Par Spande, for at hjælpe til at slukke — og idet han løb ud, slog han med Haanden paa sin høire Kjølelomme, for at erfare, om han havde sine Røgler hos sig. Medens jeg løb uden om Huset, for at hente Spandene i Kjøkkenet — begge Gaardene vare

for mig utilgængelige — saa jeg hvordan Folk stimlede afsted til den nye Stad — og som et Lyn foer den Tanke igiennem min Sjæl, at benytte mig af den almindelige Forvirring til at frelse min Bedstemoder. Hurtigt meddeelte jeg Elias denne Idee, og uden at betænke os længe, rev vi Humlestængerne tilside, greb hver sin Hakske og fik snart et Hul paa Muren. Jeg krøb nu ind af det — og sank op til min evigelskede Bedstemoders Bryst; og jeg havde den Glæde at erfare, at hun dog ved at støtte sig ved min Skulder kunde bevæge sine Fødder.

„Den Henrykkelse, som Gjensynet skænkede os — veg snart for det koldere Overlæg. Jeg hjalp den Høitelskede igiennem Hullet paa Muren ud i Haven, hvor Elias modtog hende i sine Arme, og jeg krøb ufortøvet ud bag efter hende. Medens jeg ad en Omvei førte den Befriede ud af den mennesketomme, halvt i Ruiner liggende By, lagde Elias Stængerne igjen for Hullet, for at vor Flugt ikke strax skulde worde røbet, og han naaede os ved Udkanten af en stor Rugager, hvori vi maatte lægge os ned paa Brystet, for at skjule os, da min Bedstemoder ikke formaaede at gaae videre. Den frygteligste Dødsangst martrede os; thi vi vare ikke hundrede Skridt fra Beien, og kunde baade høre og see Folk komme tilbage fra Ildbranden, der dog snart maa være bleven dæmpet; og dertil kom, at den forsmædeligste Tørst plagede os, da det var en meget heed Dag.

„Lidet over Middag krøb vi paa Hænder og

Fødder dybere ind paa Algeren, hvor vi forbleve til det var mørkt — og vi aandede lettere i det Haab, at vi skulde komme til en Hytte, hvor der var Mennesker, der havde Følelse for vore uforskyldte Lidelser. Dog vor Vandring var meget langsom, saa at vi først henad Morgenstunden naaede en Skov — men vi fandt intet Huus, og vi maatte stille vor Hunger og Tørst paa nogle umodne Bær, vi fandt i Skoven — og den hele Dag medgif for os med at søge om dens Udgang, ved hvilken vi haabede dog at finde en Hytte. Hvorvel det var farligt for min Bestemoder og mig at komme til Skaane, var det dog min Bestemmelse, at see at naae det Sted, hvor Udelmodighed og Menneskefjærlighed eengang saa usfortrødent havde raft mig Haanden. Jeg vidste: at der vilde jeg finde Sikkerhed og min Bestemoder en Plads, hvorpaa hun kunde døe; men mit skjønne Haab blev snart tilintetgjort. Den afmægtige Gamle formaaede, Aftendagen efter vor Flugt, ikke at gaae længere. En skrækkelig Mæthed angreb hende — og ikke en Draabe Vand kunde vi finde i den uhyre Skov, hvorpaa hun kunde vedergvæge sig. Om Natten rev jeg Blade af Træerne, af hvilke hun indsugede Duggen; men dette var ogsaa al den Næring, jeg kunde forskaffe hende. O, hvor bad jeg ikke til Gud, at han ved en mild Oplosning vilde ende hendes Lidelser; men det behagede ikke Alherren at høre min Sjæls inderlige Bønner; det var, som om hun ikke kunde døe i sin Glendighed.

„Den tredje Dags Formiddag bleve vi af Slutte-

rens Karl opdagebe og grebne, og det Uhyre lod saavel mig som den gamle Elias føle, at vi vare i hans Magt: thi han pryglede os begge i sin Knippel; især behandlede han Elias meget bøddelagtig, hvilket havde til Følge, at den ædelmodige Gamle fik Apoplexi i den ene Side, og har siden den Tid næsten været berøvet Mælet og Synet; thi han faldt efter denne Mishandling i en svær Sygdom, hvilket samme affhyelige Karl har fortalt mig, hvoraf han opstod i denne Tilstand. Vor Bøddel forlod os strax derpaa, efter at han havde sagt: at han nu haabede, at vi ikke løb fra ham.

„Da han var borte, havde jeg Tid til at overtænke det Skræffelige, der især forestod min Bedstemoder. Jeg var nu vis paa, aldrig oftere at faae hende at see — aldrig at kunne nærme mig til hendes frygtelige, evige Fængsel; aldrig at kunne yde hende den ringeste Hjælp; hun skulde døe, i den alledybeste Glendighed, langt fra mit omhedsfulde Hjerte — thi jeg var vis paa, at Slutteren vilde jage mig fra sig, ja maaskee faae mig indsat i Spindehuset. Dette var det skræffeligste Dieblif, jeg endnu i mit uheldsvangre Liv har oplevet — men ved den misfandtlige Himmels Raade fandt jeg snart, i en Beslutning, som den selv lod dale ned i min Sjæl, en Tilfredshed, der hævede mig høit op over min Skjæbne og alt det Rædselsfulde, den muligen endnu havde bestemt mig til at lide og gennemgaae. Jeg blev da om ikke hos, saa dog i Nærheden af min Bedstemoder. Kunde

jeg endogsaa ikke see hende, kunde jeg dog raabe til hende og hun kunde svare mig, og, muligen — kunde jeg stedse være hos hende og derved yde hende nogen Hjælp.

„Jeg meddelte øieblikkelig min Bedstemoder min Plan — hvilken hun dog hverken kunde eller vilde bifalde; Elias derimod indvilgede med Taarer i min Beslutning og sagde, at han vilde gjøre sig den yderste Effort ved at betle og give mig Alt det, som det var ham muligt at strabe sammen, eller ogsaa kjøbe Noget for det til mig. Medens vi overlagde dette, havde Slutterns Karl hentet en Vogn, hvormed en Mand fulgte. Jeg anstillede mig nu saa vanvittig, som det var mig muligt, og lod mine Dine løbe vildt om i Hovedet, slog mig for Brystet, truede med Mord og Brand, og sagde det taabeligste Tvieri, som jeg kunde udtænke. Min Lyst lykkedes mig øieblikkelig. Ingen af Karlene tvivlede paa, at jeg var, som de kaldte det, gal. De bandt strax mine Hænder paa min Ryg og fastede mig paa Vognen, bag ved min Bedstemoder. Endog Sluttern lykkedes det mig at bedrage — og jeg blev samme Dag, indtil Videre, indsat i Daarekisten — og det blev, som jeg erfarede, siden af Herr Landshøvdingen bestemt, at jeg skulde blive der, indtil min Fornuft vendte tilbage.

„Da de af Daarekisterne, der vendte ud til Humlehaven, skulde undergaae en betydelig Reparation, for at Ingen i Fremtiden skulde kunne brække ud af dem, blev min Bedstemoder og jeg, tilligemed trende

yderst rasende Dvinder, indsluttet i en Hvælving, der trods Brand og Ødelæggelse havde vedligeholdt sig i al sin Styrke i det gamle deels af Krigen ødelagde, deels ombygte Bæsthuus, af hvilket Daarehuset havde reist sig. Denne Hvælving var vel stor og rummelig, men næsten aldeles mørk. Rotter, Tiirbeen og Tuder havde udseet den til deres Opholdsted og lode sig ikke ved den Stui, som de vanvittige Dvinder gjorde, affrække fra, uafbrudt at løbe om paa Gulvet. Dog dette var ikke den værste Plage, vi havde. Den ene Dvinde, der, i et Anfald af Raseri, havde myrdet tvende af sine Børn, anfaldt os stundom med en Styrke, der satte vort Liv i Fare, og gav os blodige Rister i Ansigtet og paa Hænderne — hvilket vi dog siden undgik, da Daarefisterne vare istandsatte og Enhver fik sit eget Rum at være i.

„Dog, jeg var kun faa Dage adskilt fra min ulykkelige Bedstemoder. Jeg havde efterhaanden ladet mit Raseri gaae over til et tilsyneladende stille Bannid, jeg kunde derfor tale med Skutteren, og da Daarefisterne nu vare stærke, og jeg var berøvet ethvert Redskab, hvormed jeg kunde gjøre Udbrud, og jeg lovede ham, dagligen at spinde ham et Bund Hør — gav han efter for mine Bønner, og jeg blev indespærret hos min Bedstemoder.

„Mit Ønskes Maal havde jeg nu opnaaet. Jeg havde den inderlige Sjælesryd, at min Omhed dog lidet mildnede den ædle Korsdragerindes Lidelser, hvortil vor gamle Elias meget bidrog, omendffjøndt

vi fra det Dødelik, vi atter bleve indførte i Daarehuset, aldrig saae ham mere. Han nyder nu hisset sine Dyders Løn, og vi skulle samles med ham i Evigheden.

„Jeg tog nu for evigt Afsted med Tanken om Frihed. Ligesom Lyffens Børn glædes ved Haabet om et langt Liv fuld af Nydelse, saaledes frydede jeg mig ved Haabet om, at Dødens venlige Engel snart vilde dale ned i vor Nædelseshellig og for evigt lufte min Bedstemoders trætte Dienlaage. Jeg tvivlede ikke paa, at Alherren vilde forbarme sig over mig og snart lade mig følge efter hende.

„Bed en gudelig Psalme havde jeg just en Dag, medens jeg spandt, faaet min Bedstemoder indlullet i en stille Slummer paa hendes Straaleie, og jeg bad Gud inderligen om, at lade hende blideligen slumre ind i Evigheden. Jeg luffede mine Dine, for ret at overlade mig til den skønne Tanke, at hendes Glædelighed skulde ombyttes med Himlens Fryd og Salighed — og hun skulde affaste Støvets Byrde og blive en Engel for Guds Throne. Denne saliggjørende Tanke henrev mig saaledes, at jeg ikke lagde Mærke til, at Døren paa vor Daareliste blev aabnet og at Nogen traadte ind — før et usfrivilligt Strig atter rev min Siæl fra Himlen ned til Jorden.

„Jeg aabnede hurtigen Dinene — og en Engel stod for mig, huld og skøn som den, jeg i min vaagne Drøm forestillede mig min Bedstemoder skulde blive i Himlen, og jeg faldt tilbedende ned for det himmelske

Bæsens Fødder. Denne Engel var Eders Majestæts huldfulge Datter, som her staaer ved min Side. Hun vilde selv overtyde sig om vor Forsætning. Hun vilde være Bidne til vor Glendighed, for at kunne udrydde os af den. Hun har allerede gjort det. At jeg, udrevet af Glendighedens Afgrund, giengivet Liv og Frihed, staaer her for Jordens ædlestes Konges Afsyn — derfor kan jeg ene takke hende!”

Urania sank ned for Grevinde Ulfeldts Fødder.

„Og ham?” — sagde Kongen med uudsigelig Rørelse og pegede paa Gylldenløve — „Uden ham var du aldrig bleven frelst og du og din elskede Bedstemoder vare omkomne i Eders Glendighed.”

Eleonore hærvede Urania op til sit Hjerte og kyskede hende med Omhed. Gylldenløve, der under Uranias Fortælling havde været i en skrækelig Sindstemning, forglemte omsider Alt, hvad der omgav ham, Kongen, sin Gemalinde og hele Forsamlingen, og sank ned for Uranias Fødder, idet han aldeles ude af sig selv raabte:

„Overjordiske, himmelske Bæsen! dig har jeg troet istand til at kunne synde? Jeg knæler ned i Støvet for dine englerene Dyder, for dit Hjerte, der var stærkt nok til at udøve en slig Daad, hvortil den henderundne Tid, Nutiden og Eftertiden aldrig vil kunne fremvise Mage; dette Hjerte, der kunde gjort mig til den Lykkeligste, Misundelsesværdigste af alle Dødelige. Lige indtil mit sidste Aandedræt skal jeg i dig ære Jordens første, tilbedelsesværdigste Qvinde. Kan du

end ikke blive min før i Evigheden, vil jeg dog hævne dig her paa Jorden!"

Han sprang op og nærmede sig til Kongen, for hvem han bøiede sit venstre Knæ, idet han med en vild Lidenskab vedblev:

"Tilgiv din Søn, min høie, store Fader! og lad det ikke fortørne din Majestæt, at jeg i din Nærværelse æfter denne Skurk til Tvekamp paa Liv og Død!"

Hurtig drog han Handsken af sin høire Haand og kastede den for Steen Brahes Fødder.

"Dg I tager den ikke op?" — udbrod Kongen efter en lang Pause med lynende Bine og frygtelig Majestæt til Steen Brahe, der, bleg som en Ralkvæg og med nedslagne Bine, stod som en livløs Billedstøtte uden at gjøre Mine til at bukke sig — "I seer al den navnløse Glendighed, som Eders mageløse Skjændselsdaad har afstedkommet, og I har ikke Mod til at modtage den ved Eder, maaskee for sit hele Livs Lykke, bedragne Mands Udfordring, for ved Eders Blod at give denne dydige Pige, Eders ædle Frænke og hendes gamle Bedstemoder, denne Skygge af Erstatning? I vanærer et berømt Navn og er en Skjændsel for den danske Adelsstand. Dyd og Ufskyld har I traadt under Fødder, og tyngtet overmenneskelige Lidelser over tvende Fruentimmer, der ere deres Kjønns Ziir og Smykke i ligesaa høi en Grad, som I er vort Kjønns Skjændsel — Dog her er Stedet, hvor jeg enten kan eller vil dømme Eder for Tycho Brahes Dage.

Misgjerninger, der endog overgaaer falsk Eed, Mord og Mordbrand. Og det vil komme an paa Eder selv — om I vil give mig Leilighed dertil, naar jeg kommer tilbage til mine Stater; thi der fordrer Lovens streng Retfærdighed. Jeg staaer, som jeg allerede her har gjentaget, ikke her som Eders eller Nogens Dommer; Alt, hvad jeg tillader mig at gjøre, er at fremkomme med hvad Raad der synes mig at være de hensigtsmæssigste og bedste. Jeg vil derfor overveie, hvad der muligen kan være at raade Eder. Imidlertid, gjør jeg dig, ædle, ulykkelige Pige, et Spørgsmaal:

„Er du virkelig en Sønnedatter af den for Danmark og Videnskaberne altfortidligen tabte Tycho Brahe?“

„Jeg er det, naadigste Herre og Konge!“ — gjensvarede Urania med Haanden paa sit høimodige Hjerte — „Bed den treenige Guddom tilsværger jeg Eder, i Ord og Sandhed, at jeg er Tycho Brahes Sønnedatter og min Bedstemoder hans Enke. Beviserne herfor have stedse fulgt os indtil vor Skjebne tog denne rædsomme Bending. De ere, med vore øvrige Sager, i Bevaring hos den Bondesnedker, der er gift med Datteren af Eders Herr Sønns Amme. Der vil de endnu findes, om det maatte behage Eders Majestæt at gjennemsee dem. Deriblandt ere ikke alene mange af min salige Bedstefaders, med egen Haand skrevne Afhandlinger, men endog flere af Eders høie Herr Fader og Keiser Rudolph ham egenhændi-

gen tilskrevne Breve, samt nogle Ord, som Goers Majestæt, ved Eders Nærværelse hos ham paa Hveen, med egen kongelige Haand har skrevet i hans Stam- bog. Desuden Gavebrevet, hvorved Høifalige Kong Frederik den Anden, i meget naadige Udtryk, stien- fede ham den herlige D, der var hans Glysium, hvor han levede fortrolig med Himlens Stjerner, og saa inderlig gjerne havde seet sit Livs Stjerne valse. Desuden findes der tillige det Diplom, hvorved min Fader, af Keiser Rudolph, blev benaadet med Titel af Greve; samt Beviser for, at han, i Cathedral- kirken i Prag, er ægteviet til min Moder, der var en Comtesse Greifenthal. Endvidere findes der begge mine salige Forældres Dødsattester samt min Døds- seddel og —

„Det er nok, mit hulde Barn!“ — gjensvarede Kongen og rakte Urania sin Arm, som hun vandrede sig ved at modtage, idet hun trykkede sine Læber paa hans Haand og vilde træde tilbage. Kongen tog nu selv hendes Arm, som han lagde inden i sin. Den anden rakte han til Eleonore, idet han vinkede alle Damerne til at følge sig, og bad Herrerne at blive, til han kom tilbage. Kun Gyldenløve og Ulfeldt lod han gaae i Forveien, og Greven aabnede Floidørene for Hans Majestæt.

Alle Herrerne og Damerne, især Fru Wibke, vare i en ængstelig Spænding om hvad Udsald denne høist besynderlige Sag vilde tage. Kun Fru Gylden- løve grundede ikke derover. Nattet hun ikke elskede

sin Gemal, begyndte Skinsygens Dvaler at omspænde hendes Hjerte. Dog hun var fornuftig, og tog det klogeste Parti. Hun lod, som om det smertede hende, at Gylldenløve, ved et saa nedrigt Bedrag, var blevet berøvet et saa høimodigt Fruentimmer, som hun ikke kunde nægte at Urania var, hvorfor hun endog beklagede sin Gemal, istedetfor at gjøre ham Bebreidelser over den Umhed, han havde viist Urania i hendes Nærværrelse. Et modsat Forhold vilde have for-
tørnet Kongen, hvis Raade var hende saa uskateerlig. Hun istemte derfor i de Lovtaler, der blev viist Uranias altopoffrende Dyd — og kaldte hende gjentagne Gange Comtesse Brahe. Ja, da den ulykkelige ædle Pige, efter Kongens Befaling, og ved den hulde Grevinde Eleonores Foranstaltning, var bleven omklædt, og alle Damerne søgte at erstatte hende den totale Mangel, hun havde paa Smykker, hang hun endog en kostbar Guldkjæde, med Gylldenløves Billede, om hendes Hals og tryffede et Kys paa hendes blege Læber.

Kongen havde været længe borte, og i over en Time indsluttet med Urania og Christine, hvilken Sidste atter var oven Senge, samt Gylldenløve, Grev Ulfeldt og Grevinde Eleonore. Der var imidlertid, paa Landshøfdingens Foranstaltning, ikke alene overrakt Herrerne, men endog Tjenerstabet, og de af Gothenborgs Indvaanere, der vare forsamlede i Ridersalen, Forfriskninger; og Alles Dine vare henvendte paa Steen Brahe, samt Anthon og den Tje-

ner, der havde aflagt falsk Vidnesbyrd, hvilke alle Tre syntes betagne af Dødsfrygt, og en frygtelig Stilhed herskede i den med Mennesker fulde Ridderhal.

Omfrider bleve Dørene ind til Kongens Bærelser aabnede. Hans Majestæt, fulgt af sine Sønner, kom først ind af den, og man kunde læse Fortvivlelsen i Gyldeuloves Ansigt. Lige efter dem kom Urania, der var iført en hvid Atlaskes Kjole, og hendes rige Løkker funkede af Smykker af megen Værdi. Ved hendes Side gik Grevinde Eleonore og Kongens anden Datter, Elisabeth Augusta. Efter dem kom Tycho Brahes ædle Hustru, der neppe formaaede at gaae, men maatte støtte sig ved Fru Wibekes og Gyldeuloves Gemalinde, der havde hende imellem sig. Dernæst kom Grev Ulfeldt og Landshövdingen, samt Wibekes og Kongens Døttres Damer, parvis; og Hans Majestæts Hofprædikant, Doctor Lauriz Jacobsen, ledsaget af toende svenske Præster, sluttede Toget, der, endsskjønt kun lidet, opvakte megen Forundring hos Forsamlingen, der neppe tillod sig at aande og stod i en spændt og ærefrygtfuld Forventning. Paa et Bink af Kongen, blev der fremsat en Stol til Christine, paa hvilken Kongen selv nødte hende at sætte sig — og Hans Majestæt afbrød den forventningsfulde Taushed, idet han med høi Alvor sagde:

„Ædle Herrer, svenske og danske Mænd! I vide Alle, hvilken fiendst Skiebne denne ærværdige gamle Kone, den af det hele Europa beundrede og høiagtede

Tycho Brahes Enke, i mange Aar har sukket under;
 og jeg tør sige dette med Sandhed: havde hun havt
 Tillid til mig — havde den forlængst taget en for
 hende fordeelagtig Bending. Dog det, at hun var en
 Fremmed i sit Fødeland, og maatte kæmpe mod trange
 Aaar, var ikke det Værste, hun har gjennemgaaet.
 En uhørt Ondskab, ja en næsten utrolig lastværdig
 Fremfærd af hendes Mands Søstersøn, Steen Brahe,
 der, da han var vidende om sit nære Slægtsskab, især
 med hendes Datter, burde været hendes første Forsva-
 rer og for mig talt hendes retfærdige Sag, at Føde-
 landet i hende kunde erstattet, hvad det forglemt
 mod hendes Egteherre, har styrtet hende i et Svælg
 af bundløs Glendighed, hvis Dyb intet Lod kan
 maale — og han staaer her brændmærket med min
 og alle Eders Foragt. For denne paa Gravens
 Bred vandrende Gamle er der ingen Erstatning at
 erholde. De Aar, hvori hun har udtaaet de meest
 navnløse Lidelser, kan Intet paa Jorden erstatte hende.
 Hendes Haab staaer ene til Guds uendelige Evighed.
 Kun i Himlen kan hun faae Erstatning for hvad hun
 har lidt paa Jorden. Der — det kan ikke være
 anderledes — vil og maa hun anklage sin Bøddel
 for Alverdens Dommer. Her hverken ønsker eller
 fordrer hun Hævn over ham. Det samme er
 Tilfældet med denne ædle Pige, hendes dydige Sønes
 datter. Men denne Ulykkelige, der ligeledes ved ham
 har gjennemgaaet den højeste Glendighed, og vilst en
 Dyb, der grunder sig i den ædleste Følelse, Staberens

har nedlagt i det menneskelige Bryst: barnlig Kjærlighed; denne dydige Ulykkelige er endnu i sine feireste Dage og kan vente at opleve mange Aar paa Jorden. Det er ikke nok, at han har lagt de meest rænkefulde og æreløse Snarer for hendes Dyd — dem er hun ved Himlens Raade undgaaet at falde i; men han har dynget Bancere og Skjændsel over hendes Hoved og faaet hende, der er sit Kjønns Smykke, dømt til døde. — For at formilde det Ondt, som dette Umenneſke har begaaet, og hjælpe dette hans afskyelige Planers udfyldige Offer at bære og lide — har den hulde Pige udstaaet uudsigelig meget Ondt, stedse svævet i Dødsfrygt, ja giennemgaaet de frygteligste Rædsler. Og medens hun — en fød Grevinde Brahe — udholdt dette med en Engels Taalmodighed og mageløs Sjælsstorhed — var han, døv ved Samvittighedens Røst, i rolig Besiddelse af hendes, efter hendes Fader lovligen arvede Herresæde, det skønne Knudstrup, foruden flere mindre Gien- domme, og tænkte kun paa, ved at faae hende bragt under Bøddeløren, at sikkre sig for hendes retmæssige Krav i Fremtiden. I alle Eders Overværelse spørger jeg denne Ugjerningsmand, hvad Erstatning han kan og vil byde Comtessen. Læg Mærke til mit Spørgsmaal, du blege Synder! Hvad Erstatning tilbyder du hende?”

Steen Brahe vaklede frem og fastede sig for Kongens Fodder, og det var neppe, at han formaade at fremstamme:

„Jeg vil jo gjøre Alt, hvad Eders Majestæt befaler; formeligen afstaae hende Knudstrup og —“

„Dg derved troer du, Glendige, at have gjort nok?“ — spurgte Kongen med lynende Blikke. — „Dit Samtykke behøves ikke til at hjemle hende Besiddelsen af hvad der med fuldkommen Eiendomsret tilhører hende. Min Arm er endnu stærk nok til at giengive hende det Guds, som din Fader, medens hun var et Barn i Buggen, røvede fra hende. Hvad Erstatning vil du give hende for hvad du selv berøvede hende? for hendes Navn, som du brændemærkede med Skjændsel, hvilket i flere Aar, over det hele Danmark, er udtalt med Forbandelse? Hvilken Godtgjørelse, fordi du har ladet hende dømme til døde, opslaget hendes Navn paa Retterstederne og efterlyst hende som en Morderke og Mordbränderke paa Thinge i begge Rigerne? Om endog din Skjændelsdaad blev betalt med dit Blod, det afsvettede dog ikke hendes Skam i Verdens Dine. Kan hun reise rundt om i mine vidtløstige Riger, fremstille sig alle vegne paa Thinge og raabe: „Folk! giver mig min Ære tilbage! Ansee mig ikke længere for et Menneffelighedens Affkum. Giv mig min under Fodder traadte Ære tilbage! Lad Eders Agtelse erstatte mig de mere end umenneffelige Lidelser, jeg har gjennemgaaet! Udslæt mit med Skjændsel betegnede Navn i Eders Thingbøger! Riv det ned af Retterstedernes Steiler! Lad Navnet Steen Bræge sætte istedetfor mit: thi jeg er uskyldig! Mit Hjerte kjender

ingen Brøde!" Jeg spørger dig derfor nok engang: hvad Erstatning kan du give hende? Enhver, der seer denne hulde Piges ædle, blege, lidende Ansyn, vil vist friskjende hende for at have begaaet Mord og Mordbrand — men vil ikke onde Tunger have Leilighed til at skumle over hendes Ophold hos dig? Glendige! Jeg veed kun eet Middel, der kan redde hendes Ære i Verdens Dine; men jeg troer, at denne dydige Pige med et lettere Hjerte vilde gaae til Ketterstedet end betjene sig af det — men det er det Eneste, der kan give hende den udvortes Agtelse tilbage, hendes rene Dyd i saa høi en Grad for tjener. Jeg har udtalt, naar jeg har gjentaget mit Spørgsmaal:

„Steen Brahe! hvad Erstatning kan og vil du give din Frænke, Comtesse Brahe, for alle de Lidelser, den Skjændsel og Vanære, du har dynget over hendes Hoved?"

Steen Brahe aabnede de skjælvende Læber, men det var, som om Svaret blev siddende paa hans Tunge, hvilken hans overvættets Forundring og de forskjellige Følelser, der strømmede ind paa ham, bandt. Med halv aaben Mund stirrede han længe paa Kongen, inden han formaaede at sige:

„Dersom jeg turde lægge den Mening i Eders Majestæts Ord, som —"

Han stammede stærkt og kunde ikke fuldende.

Urania vendte sig med et ufrivilligt Strig til Siden og skjulte sine fremvæltende Taarer ved det, at

hun bøjede sit Hoved ned over Grevinde Ulfeldts skjønn Barm.

Grevinden slyngede sine Arme om Uranias Liv og trykkede hende med Omhed op til sit himmelske Hjerte.

Alle saae spørgende paa Steen Brahe, der vedblev sin Tausked, indtil Kongen afbrød den, idet han, dog uden den ringeste Haardhed i Stemmen, spurgte:

„Skal jeg gjentage mit Spørgsmaal for Eder, Steen Brahe? I synes ikke at have forstaaet det. Jeg har desuden et Par Raad at give Eder; men jeg forventer først Eders Svar; thi det kan ene bestemme mine Raad.“

Steen Brahe forsøgte at hæve det mod Jorden sænkede Blik op paa Kongen, men det blev ham ikke muligt; det sank atter ned mod Monarkens Fodder, og han formaaede ikke at see paa noget Menneſſe medens han med bævende Stemme og Legeme sagde:

„Versom Jomfru Urania — Comtesse Brahe, vilde jeg sige, vilde lyksaliggjøre mig med sin Haand og Hjerte, da vilde jeg føle mig — ja i Sandhed, jeg vilde blive et andet og bedre Menneſſe. Hendes Dyder skulde — Jeg vover at bønſalde Eders Majestæt om, at formaae Comtesſen til at modtage min Haand som en ringe Erstatning for — —“

Det var den Elendige umuligt at sige mere.

Kongen vinkede. Doctor Lauriz Jacobſøn nærmede sig, fulgt af de tvende Bræſter, til Thronſtolen,

hvor Kongen sad, for hvilken tvende Bager fremsatte en blomstersmykket Brudekammelm. Kongens tvende Tvillingdøttre, de yndige Frøkeners Hedevig og Christine, der endnu ikke vare fuldvorne, nærmede sig til Urania og slyngebe en hvid Rosenfrands om hendes Loffer. Urania var færdig at segne til Jorden medens dette flete, og Kongen sagde:

„For Comtessens Samtykke indestaar jeg. Men inden I træder for Brudekammelen, vil jeg give Eder de omtalte Raad, som ere: at I aldrig vover at vedrøre hendes Haand, efterat I, under Bielsen, har sluppet den; og aldrig tænker paa eller tracter efter at nyde en Egtmands Rettigheder hos hende; ligesom det vil befordre Eders sande Gavn, at I, strax efter Bielsen, underskriver Ansøgningen om Eders Egtskabs Ophævelse. Dernæst raader jeg Eder, aldrig mere at vende tilbage til Eders Hjemstavn eller lade Eder see i mine Riger og Lande; men fortære Eders ikke ringe Indkomster langt fra de Grændser, inden for hvilke jeg byder som Herre. Det kunde være farligt for Eders Frihed, om I ikke fulgte disse Raad, uagtet de, som sagt, kun ere Raad; thi — som I veed — vil jeg her ikke befale. Giv mig nu Eders Svar, at Bielsen kan begynde. Det er silbigt, og maaskee at I endnu i denne Nat kunde faae ifinde at reise noget dybere ind i Sverrig; men I maa da ikke glemme, at tage disse tvende Eder saa hengivne Karle med Eder. Det vil ogsaa tjene dem bedst, at leve og døe udenlands.

Tiden er, som sagt, kun knap, lad mig derfor see, at I er hurtig med Eders Svar, og fatter Eder i muligste Korthed."

Steen Brahe drog ved Meddelelsen af dette Kongens Raad sin Aande noget lettere. Han kunde ikke andet, end deri erkjende den store Christians Raade imod sig. Det var kun i et fremmed Land, at Monarken kunde handle saaledes. Inden for sine egne Rigers Grændser maatte han have været ham en frygtelig Dommer. Han fastede sig derfor atter ned for Kongen og tryffede Fligen af hans Klædebon til sine Læber, idet han, skjøndt med noget svag Stemme, sagde:

"Eders Majestæts Raad ere saa vise, aande saamegen Raade og Mildhed, at jeg ubetinget underkaster mig dem, og gjør dem til den eneste Rettesnor for alle mine Foretagender i Fremtiden. Naar Eders Majestæt befaler, er jeg rede til at —"

"I maa vel erindre Eder, at jeg befaler ikke. Mine Befalinger kunde muligen være af en ganske anden Natur end mine Raad. I har selv anholdt om Comtesse Brahes Haand. Hun er villig til at give Eder den. Brudestammelen venter. Er Eders Billie og Dnske endnu som før, da træd frem for den: Bruden vil ikke undlade at komme."

Steen Brahe nærmede sig Brudestammelen, uden endog at vove at kaste et Blik paa Bruden, som Kongen gik hen til, idet han, med den ham egne Hudsalsighed, udbrød:

„Ræk mig din Haand, du hulde, ulykkelige Pige! Saadan! Græd ikke mere! Velsign din Sønnedatter, du alderstegne Korsdragerinde! Saa-vel jeg, som mine Børn og den hele Kreds af mit Riges Adle, som og de svenske Herrer, nedbede Himlens Velsignelse over hendes Fremtid. Held dig, Pige! du har stridt og vundet, de Efterstræbelser uagtet, din Dyd var underkastet. Uagtet du var domfældt og jeg selv har underskrevet din Dødsdom, staaer du fri og retsfærdiggjort i mine og denne Kredses Dine, i Begreb med, at gjøre det høist nødvendige og vigtige Skridt, der skal redde din Ære i Verdens Dine; og Ulykks hvide Krands har fundet en værdig Blads over din ædle Pande. Du var Dyden og Blihten tro, derfor skal din Løn paa Jorden vorde herlig; og idet jeg leder dig frem for Præsten og Brudestammelen, giver jeg dig for Gud det Vidnesbyrd: at du er ædel, som kun Faa paa Jorden — og med Glæde havde jeg givet dig min Søn og kaldet dig Datter! Herr Pastor! begynd nu Vielsen.“

De svenske Præster begyndte paa en Brudesang, som hele Forsamlingen istemte. Dens høie Toner overdøvede det ufrivillige Skrig, som Gyldeulve udstødte, da Urania knælede ned ved hendes og hans Dødsfjendes Side, og Kongen, der aldrig havde kjendt Styrken af sin Søns Lidenskab, saae med Forundring og Smerte, hvad den Ulykkelige leed under Vielsen; hvordan han under lydelig Graad og med Fortvivlelsens umiskjendelige Træk i sit blege Ansigt

fastede sig i Grev Ulfeldts Arme. Vielsen var imidlertid tilende. Urania havde udaandset et neppe hørligt Ja — og var Steen Brabes Gemalinde. Kongen bød atter Bruden sin Arm; Grev Ulfeldt og Landshøfdingen førte Christine. Fløiddørene bleve aabnede, og Hans Majestæt behagede, da han gik ud af dem, idet han vendte sig til Ulfeldt, at sige:

„Du fører din Dame efter mig. Begge Fru Brabernes skulle sidde paa Gæstpladsen for Bordenden, og jeg vil have min Plads midt imellem dem. Steen Brabe kommer ikke til Tasselet.“

Idet Kongen med Urania dreiede forbi den aabenstaaende Dør, hørte de en stærk Hullen bag ved den. — Det var den gode Arel, der laae paa sine Knæ og vilde bede for Urania; men hans Bøn blev til en stærk Graad, der i saa høi en Grad opvakte Opmærksomhed, at Kongen standsede og bad det gode Menneffe, som han strax gienkjendte, at reise sig. Derpaa vendte han sig atter til Grev Ulfeldt og sagde:

„Anmod Grev Horn, om at overlade mig dette unge Menneffe. Jeg vil sørge for hans Fremtid.“

Urania saae med et ømt Blik paa den sørgende Ungling, idet hun, ved Kongens Arm, gik ham forbi — og rakte ham Haanden, som Arel, ubevidst hvad han gjorde, med den ulykkelige, haabløse Kjærligheds hele Ild trykkede til sine Læber.

Gyldenløve kunde ikke gaae til Tasselet. Morgensolens første Straaler fandt ham endnu oppe, og

spillede sig i de Taarer, som den meest nagenbe Fortvivlelse pressede af hans Hjerte. Intet paa Jorden formaaede nogensinde at trøste ham. Endnu før Dagens Frembrud reiste Urania og hendes Moder, paa Kongens Foranstaltning, ledsaget af Grev Horn, til Knudstrup. Gyldeuløve saae aldrig den Huld-
salige mere. I stille Fortvivlelse henrandt de saa Dage, han endnu havde tilbage paa Jorden. I Gensomheden, hvilken han i saa høi en Grad overgav sig til, at han næsten stedse opholdt sig i Frederiksborgs og Kronborgs tykke Skove, søgte han forgjæves Lægedom for en Smerte, der havde slaaet altfor dybe Rødder i hans Hjerte. Han blev menneskesky og vilde omsider neppe see sin gamle troe Eberhard om sig. End ikke Regn og Slud afholdt ham fra disse sørgelige Vandringer, som han endog i de haardeste Vinterdage foretog. Dette svækkede ham overordentligt meget og paadrog ham omsider en heftig Forkjølelse, der gik over til en stærk Blodstyrting, for hvilken Lægerne, der, efter Kongens Befaling, fra Kjøbenhavn kom til ham, ingen virksomme Midler havde, eller kunde udfinde. I Efteraaret 1644 ophørte den hyppige Blodudtømmelse, idet den gik over til en stærk Batterfot, der snart aldeles fængslede ham til Leiet. Man havde ved det nye Aars Begyndelse tabt alt Haab om hans Liv, og han saae med Glæde sin Opløsning imøde. Paa Dødsengen, da hans Livs Timeglas næsten var udrunden, raabte han gjentagne Gange paa Uranias Navn. Hans ædle Sødsfende,

der stode sørgende om den, vilde mildne ham Overgangen fra Livet til Døden; og, det haarde Veir og den stærke Bølgegang uagtet, kastede Grev Waldemar Christian sig i en Baad og seilede til Helsingborg, hvorfra han usfortøvet førte til Knudstrup, for at hente den Ewigelskede til ham.

Regize, der, sin forstillede Blidhed ved Optrinnet i Gothenborg uagtet, ikke havde undladt at lade sin Gemal føle, hvormeget hun hadede Gjenstanden for hans første og evige Kjærlighed, bortførte sig, da Urania var ventende, til sine indre Bærelser.

Kongen, der stod hos den dyrebare ullykkelige Søn, da han stred den sidste tunge Strid, vred fortvivlet sine Hænder, da Livslægen forkyndte, at han ei var mere.

En Baad landede ved Kronborgs faste Kæmpesod. Grev Waldemar Christian ilede ud af den og op af Trappen, med en i Sorg klædt Dame ved Haanden. Det var Urania, der Dagen i Forveien havde begravet sin Bedstemoder. Med et Fortvivlelsesffrig kastede hun sig over den elskede Døde — og hendes Smerte var uendelig. Den Ulykkelige forglemte ganske, at den høie sørgende Faders Nærværelse bød hende at paalægge sine Følelser Tvang. Hun trykkede sin blussende Mund paa den Ewigelskedes blaanende Læber — og det var kun med Magt, at man fik hende revet fra det dyrebare Liig.

Dog Naturen havde forlenet Urania med en sjælden Sjælsstyrke. Snart var hun saameget Herre

over sine Følelser, at hun kunde opfylde sin Elfers sidste Bøn, hvilken Grevinden Eleonore frembar for hende, at lufte hans Dine. Vintersolen kastede just sine sidste Straaler ind af det høie Borgvindue, da hun ydede den Ewigsforglemmelige denne sidste Pligt; og medens hendes Fingre berørte hans kolde Dienlaag, trykkede hun det sidste Afskedskys paa hans Mund, idet hun sagte hvistende:

„Farvel, min Gyldebrude, min Brudgom for Evigheden! Snart, snart skal jeg møde dig der, hvor ingen Magt, List eller Bødsel mere kan adskille os. Jeg føler allerede Dødens kolde Haand at hvile paa mit sønderknuste Hjerte. Du gik kun foran; om en søie Tid følger jeg efter! Min fiendste Skiebne forundte mig ikke engang den Lykke, at modtage dit sidste Suk i Livet, og jeg skal ikke hvile ved din Side i Døden. I Døden, som i Livet, skulle vi være adskilte! Kun Evigheden skal forene os!”

Solen dalede i det samme i sit Blod. Mørket indtraadte pludselig. Eleonore tog med den høieste Omhed den forvirrede Urania i sine Arme og førte hende paa sine Bærelser. Derpaa fremtog denne Danmarks huldeste og ulukkeligste Datter sin Dagbog, og satte et Kors i den, under hvilket hun skrev:

„Den 20de Januari 1645, om Eftermiddagen
Kloffen halvgaaen tre, henlumrede blideligen, efter et
kort Liv, men mange Trængsler, i sit tredivte Aars
Tycho Brahes Dage.

Alder, min høitelskede, evig uforglemmelige Broder: Hans Ulrik Gyldenløve. Gud forunde mig den Lykke, at samles med ham i Guds Rige! Han trøste og hufvade ethvert Hjerte, som bløder ved hans altfor tidlige Bortgang fra Livet! Bevar den Ulykkelige, som en uheldig Kjærlighed bandt ham til, for hvilken han sank i Døden, fra at segne under sin Sjæls navnløse Lidelser! og lad hende ved mit Hjerte gjenvinde Haab og Trøst!"

Den hulde Eleonores Dnsse blev ikke opfyldt, uagtet Urania aldrig mere vendte tilbage til Knudsstrup, men henlevede Resten af sine Dage ved Eleonores kjærlighedsfulde Barm, der stedse slog for hende af det ømmeste Vensteb og søsterlig Deeltagelse. Det for det ufseldtste Par saa uheldsvangre Aar, 1648, da den gode, den store Christian den Fjerde, mæt af Livet og dets Storme, hjemgik til sine Fædre, var endnu ikke forløben, da den sorgbetyngede, dybtbøiede Eleonore atter fremtog sin Dagbog og satte et nyt Kors i den, lige under det, som hun havde sat for sin høie, uforglemmelige Fader, hvorunder hun, under en Strøm af stride Taarer, nedskrev følgende Linier:

„I dag Kloften 12, Middag, døde, efter et Liv fuldt af grændseløse Lidelser, Fru Urania Brahe, født i Prag i Bøhmen. Hun kom i en meget ung Alder

til Danmark. I et meget skjønt Legeme havde hun en endnu skjønnere Sjæl; og hendes Tro paa Forsynet var uroffelig indtil Enden. Dersom dette vort Kjøns Mønster havde nogen Feil, da var det denne: at hun ikke var ganske fri for at besidde en vis Overtro, og havde megen Frygt for de saakaldte Tycho Brahes Dage. Hvad der, om muligt, retsfærdiggjorde denne hendes uovervindelige Frygt for disse Dage, er, at hun fra Barndommen af var bibragt en blind Tro paa dem; ligesom og, at de sorgeligste Begivenheder i hendes korte Liv indtraf paa disse Dage. Hendes Fader døde, før hun blev født, den 6te Juni 1620, hendes Moder den 18de September samme Aar. Hun tilsvøer Gylbenløve evig Kjerlighed den 20de August 1638; blev bortført af Steen Brahe den 7de Mai 1639, havde nær dræbt ham den 18de samme Maaned og Aar; blev dømt til at halskugges den 6te December 1640, og som en Bannvittig indsat i Daarefisten den 21de Juli 1643; mistede sin Bedstemoder den 12te Januar 1645, luskede sin Elsters Dine den 20de i samme Maaned; døde selv den 18de November 1648. Var denne Overtro en Svaghed, da har den fundet Tilgivelse for Naadens Thrones Fod i Himlen. Gud unde mig den Lykke der at samles med hende i evig, uadskillelig Forening!"

De jordiske Levninger af den Forevigebleve

først bisatte i vor Frue Kirke i Kjøbenhavn og For-
 aaret derpaa førte til Skaane for at overgives til den
 evige Hvile i Brahernes Familiebegravelse i Knuds-
 strup, ved Siden af Tycho Brahes Hustru. Saa-
 længe den Slægt, der saae Uranias Dyder og Lidels-
 ser, levede, blev hendes Minde aarligen, paa hendes
 Dødsdag, hædret ved en Sørgehøitid i Kirken, hvor-
 ved Præsten i en Tale ihukom hendes blide Dyder,
 Taalmod og Lidelser — og især hendes mageløse
 Godgjørenhed, ikke alene mod de Fattige, men mod
 hele Guds Besoere i Almindelighed. Da var hen-
 des Navn, med det braheste Baaben over, omvunden
 med Sorgeslor, opsat paa Alteret foran de høie, hvide,
 ligeledes med Sort omgivne Vorfærter. En Sørge-
 sang blev da affungen, og mangen vemodig Taare
 tolfede endnu det Savn, den huldtsalige Frue havde
 efterladt sig, skjøndt hun kun i saa kort en Tid var
 Guds Gierinde; thi hendes Belgierninger imod
 dets Besoere ophørte ikke med hendes Liv, men
 udstrakte sig endog til den da levende Slægts Efter-
 kommere. Den hulde ulykkelige Kongedatter, der
 saameget havde forfødet Uranias sidste Leveaar, var
 paa hendes Landsflygtighed, i Aaret 1660, da Skaane
 var kommen under den svenske Krone, nærværende
 ved en af disse sorgelige Høitider, der dybt gjens-
 kaldte i Eleonores Grindring den Foreviges blide
 Dyder, Taalmod og Lidelser, hvilket afpressede
 Korsdragerindens Døie en Taarestrøm, uagtet hun

ikke kunde andet end glæde sig over den Ro, Urania havde fundet — da Livet for et Bæsen med hendes Hjerter ingen Glæder kunde have tilbage. Hun ønskede da sig selv den Lykke, som den Forklarede allerede havde i Gie — thi en dunkel Anelse om de skrækkelige Krænkelse og Lidelse, der forestod hende, raabte hende med sin varslende Stemme imøde: „Kun i Graven skal du finde Fred! Dine Dyders Løn saaer du først hidsæt, oven over Sjernerne; der, hvor alle Gode skulle samles, for aldrig mere at adskilles — i Evigheden.“

Præsten i Ringsager.

Et Sagn.

Med dyb Følelse og sand Beundring har mit Die
altid ved at reise gjennem det skønne Hedemarken hvi-
let paa Ringsagers herlige Kirke, der liig en Oldtids
Gigant med sine usorgængelige Mure og høie Spiir
speiller sig i Indsøens klare Bover og minder os om
Forsædrenes varme Følelse for Religionen, der ved
Opførelsen af Herrens Huus havde for Die et varigt
Mindesmærke til Ære for den Allestedsnærværende og
til Opbyggelse og høitidelig Andagt for dem selv og
Efterkommerne.

Sommeren 1831 foretog jeg mig atter en Tour
gjennem hiin Egn, og opholdt mig nogle Dage af den
blide Aarstid paa Ringsager, der nu laae udfoldet i
Naturens hele Pragt. En Eftermiddag vandrede jeg
bort til Kirken, for atter at skue den Bygning, der al-
tid havde stemt min Sjæl til alvorlige Betragtninger:
Dørene stode aabne, da en Reparation foretoges ved
at omlægge Gulvet og istandsætte Binduerne. Jeg
tren ind: den samme høitidelige Følelse, som altid for-
hen havde gjennembæret min Sjæl ved Indtrædelsen
i dette Tempel, gjennemfoer mig ogsaa nu. Flere

Arbeidere havde travlt i Kirken og En af disse op-
 luffede for mig de store Flødbøre, som bevarede den
 underfjønne Altertables Mærkværdigheder. Længe stod
 jeg hængsunken i Betragtninger over dette Mesterstykke:
 de skønneste Scener af den hellige Skrift vare her
 levende for Diet udtrykte i smaae Figurer, der straaled
 i Luesforgyltning. I det Mindste af disse Billeder var
 Charakteren udtrykt med en Livlighed og Sandhed, der
 maatte opvække den største Beundring, og Alt viste sig,
 ikke som et Føster fra henrundne Aarhundreder, men
 som om det samme Dag havde forladt Mesterens Haand.
 Efterat jeg i længere Tid havde drølet ved Alterets
 Fod og forgiæves søgt at udforske, hvem den under-
 fjønne Table skyldte sin Oprindelse, besluttede jeg mig
 til at stige op til Toden af Taarnet, der rummer Kir-
 kens skønne Klokker, for derfra at flue Udsigten over
 den herlige Omegn. Paa venstre Haand af Hoved-
 indgangen findes en stærk Jerndør, og, da denne stod
 aaben, besteg jeg strax en smal Bindeltrappe (indhuggen
 i haard Graasteen), der svang sig omkring en tyk Steen-
 pille. Næsten i aldeles Mørke gik det usformærkt opad,
 indtil Lysning skimtede mig imøde fra Indgangen til
 det hvælvede Kirkeløst. Snart var ogsaa denne naaet,
 og her laae en Mæst af uhyre Tykkelse, indfældt med
 store Jernnagler og omgivet af tykke Jernbaand, i
 hvilken Navne af flere store Mænd, der under den

danske Regering havde beseet Kirken, vare indhugne. Henad denne stred jeg nu over Kirkens Hvælving indtil Midten, hvorfra tvende Stiger næsten lodrette førte op til Foden af Taarnet, der rummer Klokkerne. Denne Deel var viid, og herfra kunde man stue op igjennem det høie Taarn, indtil Gjenstandene tabte sig i det Uendelige. Tvende smukke Klokker, en større og en mindre, hang over mit Hoved, og til hver Side af Foden af Taarnet vare tvende Døre til at oplukke. Disse aabnede jeg og havde herfra den meest henrivende Udsigt over den skønne Egn: speilklar laa Njosen foran mig, opfangende Billeder af de herlige Landskaber, der frandsede dens Bredder; paa høire Haand Gaarden Steen med sine hvide Bygninger og den dunkelgrønne Granskov i Baggrunden, og paa venstre tabte Diet sig i et Maleri, som Bennen er for svag til at udtrykke. Efter en Tid at have opholdt mig her, steg jeg atter ned i Kirken. En af Arbejderne spurgte mig, om jeg ikke havde Lyst til at see ned i Liigkjelderens, da denne nu var aaben. Under Kirken findes nemlig tvende Hvælvinger, opfyldte af Forsædrenes Levninger; den ene i det nordlige Kors havde jeg allerede forhen taget i Diesyn, den anden derimod under det østre var nu ogsaa formedelst Reparation af Kirken stædet Udgang til. Dette stemte saa aldeles overeens med mine Følelser paa denne

Dag, og, efterat jeg havde anskaffet mig en Lygte, aabnede jeg den lille Dør, der førte ned til Hvælvingen, og tren nedad. Stedet var meget indskrænket og næsten aldeles opfyldt med Kister af forskjellig Størrelse og Udseende; paa høire Haand strax ved Udgangen tiltrak en Kiste sig især min Opmærksomhed, saavel ved dens fra de øvrige afvigende Farve som Dannelse: den var af en mærkelig Størrelse, brunlig og af Form næsten som en stor Klædeskifte med lidt hvælvet Laag. Ovenover dette og i Hjørnerne fandtes Zirkler af Jern, og med Bogstaver af Metal tilkjendegaves, at i denne hvilede Levningerne af Alf Pedersen, forhenværende Præst paa Ringsager og død 1600 og nogle og halvfems, thi det sidste Tal erindres ikke aldeles. Længe betragtede jeg dette Gjemme, og en uimodstaaelig Lyst til at skue de hemmulkrede Levninger bemægtigede sig mig. Uagtet det i mit Indre lød: „Lad de Døde hvile i Fred!“ saa formaaede jeg dog ikke at modstaae mit Ønske, men greb i Laaget, dette gav efter, og med en indre Bæven løftede jeg det i Beiret. Jeg havde ventet at finde blot Støvet af den for saa lang Tid siden Hensovede, men, greben af slum Forundring, blev jeg en Tidlang staaende: en slumrende Olding laa her for mit Øie, uden at have nogetsomhelst hos sig af det, der pleier at angribe de Gjenlevende ved Synet af et Ligg. Oldingen hvile-

lede med fromt foldede Hænder over det hvide Linned, der var overført hans sorte Dragt; Ansigtet var ædelt, endog smukt, og et blidt Smil spillede om de blege, noget indsjunkne Læber; om Hovedet havde han et hvidt Linn, der var knyttet saaledes, at den høie Pande var aldeles fri, og Halsen var prydet med en bred, trepibet Præstefrave, over hvilken det sneehvide Skjæg strakte sig langt ned mod Brystet. Jeg havde ofte hørt, at flere saadanne Liig ved Berørelse falde sammen til Støv, og jeg lagde derfor min Haand paa den kolde Kind, men uden at mærke nogen Forandring. Endnu mærkeligere: det af Uldte guldhvide Linned var saa stærkt, at jeg ved at rive det mellem begge mine Hænder dog ingen Brist opdagede. „Forunderligt!“ udbød jeg, „her ligger denne Dlding over 100 Aar, uden at Tilintetgjørelsens Drm har formaaet at gnave paa hans Levninger, og saaledes vil han maastee endnu længe ligge, efterat dine ere henmuldrede i Graven.“

Da jeg var kommen tilbage igjen i Kirken, spurgte Arbeiderne mig, om jeg havde seet Præsten i Kisten? Jeg svarede: Ja! og formodede, at han var balsameret, efterdi han saaledes kunde trodse Tiden og Tilintetgjørelsen. „Nei,“ var Svaret, „balsameret er han ikke, men han ligger saaledes, fordi Gud vil vise et

Mirakel for os Andre, da Præsten var saa from og ham hengiven."

Nogle Dage derefter forlod jeg Hedemarken og reiste tilbage igjen til Christiania, men Billedet af den ædle Olding har siden tidt og ofte sysselsat min Sjæl.

Aaret efter denne Tildragelse, fire Dage før den af Alle saa forventede Jul, til hvilken de fleste unge Menneſker ſøge fra Hovedſtaden for i kjære Slægtinges og Venners Arme at nyde Erſtattung for de længe ſavnede landlige Glæder, traadte en Studerende, ikke længer i Unglingsalderen, ind i en Gjæſtgiverſtue nogle Mile fra Chriſtiania. Kulden var ſtræng, og ganſke gjennemtrængt af den, med rinet Haar og Skjæg, forlangte han ſtrar et varmt Værelſe og Rattely, da det var noget ſilde. Værten, en graa-hærdet Gubbe, reiſte ſig fra Træbænken, der ſtod foran Arneſtedet, hvorpaa en munter Ild blusſede, og bød en af Pigerne ſtrar at lægge i Doven ovre i den anden Stue, men lagde tillige til, at da denne var kold, vilde der medgaae en Tid, forinden den blev opvarmet, og at altsaa den Reiſende ſaa længe maatte tage til-

tasse inde i Folkestuen. Denne, veltilfreds med dette, lagde sit Reisetøj af sig paa det store malede Træbord, stoppede sin Pibe, og modtog med Taknemmelighed den af Barten tilbudne Plads ved Ildstedet.

Stuen var fuld af Tjenere af forskjellig Alder og Køn, der hver havde sin Forretning til den forestaaende Høitid at syse med. Alene Barten satte sig uden Bæstestigelse ikke langt borte fra den Fremmede, og lod til ligesom ved sin Opmærksomhed at ville formilde det ubehagelige Indtryk, som den mørke, smudsige Stue med dens ikke mindre smudsige Beboere maatte opvække.

„Der reise Mange fra Byen i denne Tid,“ sagde han, idet han med en vægtig Jernfork samlede de friske Gløder til een Hob og drog dem længere frem paa Arnestedet, for at de skulde udbrede mere Varme i Bærelset.

„Ja,“ svarede den Rejsende, „Alle, som kunne, tye paa Landet til Jule; thi der inde paa Steengaderne skal ikke være stor Fornøielse at tænke paa. Nei, da er det noget Andet at tære Julegrøden oppe i Landet, thi der veed man at leve, og naar jeg selv engang bliver Præst og forlader Byen, skal jeg altid til Høitiden samle om mig mine Venner, som jeg veed skulle i deres støvede Læseværelser i Christiania; thi

Synd er det, at man i denne glade Tid skal sidde indspærret som en Fange."

"Jeg troer heller ikke," gjensvarede Barten, "at i Helligdagene mange Studenter ere tilbage i Byen, thi her har nu i flere Dage reist hele Følger af dem, og for nogle Timer siden reiste Fem herfra, der havde saadant Hastværk, at de næsten ikke gave sig Tid til at nedsluge en Kop Kaffe."

"Hvor skulde da disse hen?" spurgte den Fremmede, idet han fremrakte den aabne Tobakspung til Barten, for at han skulde stoppe Piben.

"Tre af dem," var Svaret, "reiste nord i Dalen, de tvende Andre derimod skulde tilbringe Julen paa Ringsager."

"Formodentlig hos Præsten?" tog den Reisende Ordet, men blev afbrudt i sin videre Tale ved et foruseet Bæsen, der skred frem fra Krogen bag Skorstenen, og hvis Syn gjennembævede hans Sjæl med en ukjendt Gysen. En høj, udtæret Qvindessikkelse med bare Fødder, indsvøbt i en blodrød Rytterkappe, bevægede sig hurtigt henad Gulvet mod den Reisende. Det sammenskrumpne Ansigt var ligesom overtrukket med en guulbruun Fernis, hvorigjennem Diet fra dets dybe Huling stirrede i frygteligt Banvid. Hovedet var blottet, kun om Panden var viklet et Stykke af et sort Tørklæde, hvorfra det graae, tynde Haar som

Hjrede reiste sig i Beiret. Den Rejsende blev fiddende som aldeles betagen af Forsærdelse, og Bærten, der saae det ubehagelige Indtryk, dette Syn gjorde paa ham, raabte:

„Hvor vil du hen, Randi? gaa strax og læg dig igien bag Skorstenen!“

Skiffelsen derimod bekymrede sig aldeles ikke om denne Befaling, men da den besandt sig lige foran den Rejsende, udbroød den i en hæst, syngende Tone: „Kjender du Præsten paa Ringsak?“

Efter en liden Pause svarede den Rejsende: „Ja, jeg kjender ham, han er nu gammel, og har vel ei mange Aar at leve i, førend han gjemmes i Graven.“

„Førend han gjemmes i Graven!“ gjentog Dvinde-skiffelsen. „Ha, ha! alt længe har han ligget der, og vil endnu længe blive liggende, medens jeg, og Mo'er mi' og Mo'er hendes har ligget bag Skorstenen.“

„Mener du Præsten, som ligger i Liigkjælderens?“ spurgte den Anden; „gamle Alf Pedersen, der efter 100 Aar endnu seer ud som om han ikkun sov?“

„Hører I det!“ freg hun med en hvinende Stemme, der klang rædselsfuldt i den Fremmedes Øre; „ja saaledes nævnte Mo'er mi', og Mo'er hendes ham, men Randi har aldrig havt Næmme, hun har glemt det. Nu saae og jeg snart Mo og Lise; nu skal jeg Præsten paa Ringsager.“

ikke længer fræmme Dyrene i Marken, Fuglene i Træerne og Fiskene i Stuen. Alf Pedersen var det; et rart Ravn, og intet Under, at Munden ikke kunde faae det frem, jeg kjendte det nok herneved," her lagde hun de sorte, udtærede Hænder forsvilts over Brystet, „men længer kom det ei. Tak skal du have, som sagde mig det; Alf Pedersen, ja det er det rette Navn; men Barnet kjender Du ikke; det var Mo'er mi', og hun, som gjorde ilde saaledes, at Præsten forbandede hende, det var Mo'er hendes. Og saa kom jeg, men nu skulle vi Alle snart have Fred. Tak, Tak skal du have, som sagde mig det! Du har jo selv seet ham? Ja, Alf Pedersen ligger endnu i Kisten og glæder sig, fordi han intet Ondt har gjort, men Mo'er mi' og Mo'er hendes og jeg maatte bøde for Alt. Har du selv seet Præsten paa Ringsak? har Du selv seet Alf Pedersen?"

„Ja, jeg har seet ham," svarede den Reisende med synlig Bæven, „jeg har selv taget Laaget af Kisten. Han smiler endnu ligesom han vilde velsigne alle Mennesker og dig med."

„Mig velsigner han ikke," gjenmælede hun, „over mig hviler ogsaa Forbandelsen, men Randi skal nu igjen lægge sig og ikke spørge Noget for Fremtiden, om han kjender Præsten paa Ringsak, thi nu veed hun selv Navnet."

Derpaa vendte hun sig om, og streb atter bort til sin gamle Plads bag Skorstenen, hvorfra man i dybe, afbrudte Toner hørte hende flere Gange at mumle den gamle Præsts Navn.

Barten, der til denne Tid havde siddet stille ligesom de øvrige Husets Beboere og lyttet med spændt Opmærksomhed til Samtalen, reiste sig nu og tilbød sig at følge den Reisende til den opvarmede Stue. Da de vare traadte ind i denne, satte han Lyset paa Bordet, bød god Nat og vilde bortffjerne sig, men blev tilbageholdt af den Fremmede, der udbrod saaledes:

„Siig mig, hvad det er for et skræffeligt Væsen, der har sin Plads hist henne bag Skorstenen og som har bragt mig til i den Grad at gysse, som jeg selv troede ikke var muligt?“

„Det er den gamle Randi,“ svarede hiin; „hun har i 30 Aar været i Lægd her paa Gaarden, men med Guds Hjælp saaer hun nu snart Fred, thi hun er meget svag og allerede henved sine 70 Aar. Ellers gjør hun intet Menneſke ondt og er ganske stille; alene naar Talen falder paa Ringsager, hvor hendes Bedstemoder skal have boet, farer hun i Veiret og kommer frem med en heel Deel gal Snak, som Ingen ret kan forstaae sig paa. Hendes Moder og Bedstemoder skal ogsaa have vandret saaledes om i deres sidste Dage,

men Randi derimod har været gal lige fra de tidligste Aar."

"Har de da ikke," spurgte atter den Rejsende, "hørt hvorfra denne Familjes Galskab skriver sig, og i hvilken Forbindelse de have staaet med hiin gamle Præst, som jeg selv har seet efter 100 Aar at ligge som slumrende i sin Kiste."

"Min Moder," gjensvarede Bærten, "har vel fortalt mig en gammel Historie, som jeg aldrig har troet paa, men som dog, forunderligt nok, stemmer med Randis gale Snak og med hvad de selv har seet."

Den Fremmede fremdrog derpaa tvende Stole, og da Sønnen ved Synet af den ulykkelige Skabning aldeles var dreven paa Flugten, nødede han Bærten til at komme frem med sin gamle Historie, der dog her overleveres i noget forandrede Udtryk.

"For mange Aar tilbage boede paa Ringsager en gammel Præst, der viden om var bekendt for sin Gudsfrugt og Rettskaffenhed; han var de Fattiges og Ringes Trøst, og Ingen gik ud af hans Dør, uden at blive husvalet; men ligesaa elsket og tilbedet, som

han var af Armodens Børn, ligesaa frygtet, ja hadet, var han af de Læstefulde og Onde. Ingen Hytte eller Gaard var tryk for hans Besøg; overalt i Bygden indfandt han sig, hvor han hørte Udsvævelser, Slagsmaal og uordentligt Levnet, og den onde Samvittighed skjalv, naar den retsskafne Herrens Tjener traadte ind ad Døren.

Til samme Tid boede høit oppe i Nasmarken en Familie, der ved sit flette Rygte var affhyet og frygtet over hele Bygden, især for dens Hævnjerrighed. Konen var fornemmelig den, der var i Orde for at have bragt Manden paa onde Veie, og da han havde hentet hende langt nordensfor Trondhjem, tilskrev man hendes Udspring fra Finneætten som Aarsag til hendes flette Bandel, og tillagde hende, overeensstemmende med hiin Tids Overtro, Kyndighed i Trolldom af al Slags. Deres eneste Barn, en Pige paa 20 Aar, delte aldeles Moderens flette Tænkemaade, og uagtet det friske, blomstrende Udseende, indgjød dog hendes smaa sorte Dine og frække Udvortes Uvillie mod hende.

En Dag forlangte En af Bygdens gjæveste og meest agtede Koner at tale med Præsten, som bød hende at træde ind i Stuen, og blev strax opmærksom paa den Sorgens Sky, der hvilede over den ellers saa klare Pande.

„Er din Mand eller Nogen af Dine syg?“ spurgte han, idet han hjærligt bød hende at sætte sig.

„Nei,“ var Svaret, „men Gud hjælpe mig! jeg er endda ulykkelig, og dersom ikke Fa’er kan raade Bod derpaa, saa kan Ingen.“ Her fremvældede hende Taarer af hendes Øie, og hun maatte en kort Tid holde inde; derpaa fortsatte hun atter: „Fa’er veed, hvorledes min Mand og jeg altid have levet godt og forligeligt sammen, og at vi aldrig have byttet et ondt Ord. Gud haver derfor ogsaa velsignet os, saa at vi have nok at leve af. Men nu paa nogen Tid er det anderledes: Finkari har reent fortroldet ham, saa at han ikke længer skjøtter hverken om Gaard, Kone eller Børn. Nu ligger han stedsse der oppe i Aasmarken, trækker derop baade Korn og Hø, og Folk sige, at han og Datteren leve i en Forstaaelse sammen, som er skammelig baade for Gud og Menneskene. Forgjort maa han være, thi naar han er hjemme, bryder han sig om Intet, og det første det bliver mørkt, tager han sin Lue og løber afsted op til Aasmarken, hvorfra han ikke kommer tilbage førend langt ude paa den anden Dag. Taler jeg til ham, saa faaer jeg kun korte og tvære Svar, saa at jeg alene sætter min Sag i Guds og Fa’ers Haand. Dersom Fa’er vilde tale til ham, kunde han maafee ved Guds Ord og hjærlige Paamindelser vende om igjen, ellers

veed jeg ikke, hvorledes det vil gaae, thi holder det saaledes ved, vil han mere og mere falde i den Ondes Magt, indtil han bliver aldeles fortabt."

Den værdige Præst sølte sand Medynk med den ulykkelige Kone; han indgjød hende blid Trøst og lovede, at Alt skulde blive godt.

Kort Tid efter lod han en Aften sin Hest sadle og red alene op til det fra Hovedbygden affidesliggende Sted, hvor den onde Familie havde sin Bolig. Da han befandt sig udenfor samme, mødte en vild Datter hans Dre, og man talede saa høit, at han tydeligt kunde høre Ordene udenfor. Gaardmanden, der ogsaa nu var nærværende, fortalte, at hans Kone havde været hos Præsten og forklaget ham, og at han snart ventede paa at blive nedkaldt, for at faae en Straffeprædiken.

"Strømmer Præsten dig," raabte Kari Tin med haanende Datter, "saa kan du for Eftertiden søge dig Seng andersteds og ikke her i Huset; dette skal da være den sidste Dram, min Datter skænker dig. Drif ham til, Gubjør! saa faaer han nok bedre Mod; Præsten skal ikke være farlig at holde Styr paa, om han vil ryste sin forte Kjøle over os."

Blussende af Harmen over denne frække Tale, rev Præsten Døren op og blev staaende midt paa Gulvet som en straffende Engel. Manden i Huset var borte,

men den forførte Gaardmand blev bleg som et Læg ved Synet af den Indtrædende. Kari Fin derimod greb Brændeviinsflasken, fyldte et Glas, og bød med største Rolighed Præsten en Dram. Nu brød Uveiret løs: en Straffetale nedtordnedes med en saadan Kraft og Vælde, at Manden under Bodsærdigheds hebe Taarer kyskede den Erværdiges Haand og bad ham ikke at forlade sig, men lede ham tilbage paa en bedre Wei. Qvinderne derimod vare aldeles forstøffede, Kari Fin fraadede af Raseri og udstødte de skrækeligste Trudsel om Hævn. At røre Disses Hjerter var en Umulighed, og Præsten opgav ogsaa dette Forsæt, idet han med den bodsærdige Synder forlod Lastens Bolig og vendte tilbage til Hjemmet.

Fred og Enighed vendte fra denne Dag tilbage mellem Ægtefolkene, og Manden fordoblede fra nu af sin Omhed mod den værdige Kone. Præsten derimod, endnu ikke rolig, pønsede blot paa at rense Bygden fra de onde Menneſker, for at de ikke skulde stifte mere Ondt blandt hans Menighed, og bragte det ogsaa dertil, at de, uddrevne fra deres Plads, ikke bleve indtagne i noget andet Huusvær i Bygden, men maatte drage bort og søge sin Bolig i et andet Præstegjeld.

Glad over at have befriet sin Menighed for de Ugudelige, fornam ei Præsten det Rygte, der lidt ef-

ter lidt udbredte sig overalt, nemlig: at Finnefamilien var fordreven, fordi Datteren var frugtstommelig, samt at Præsten havde givet dem en stor Sum Penge, for at Sagen skulde neddyskes; ja det gik endog saa vidt, at Kari Fin selv skulde have rost sig af, at Præsten ofte i Sommernætterne havde redet op til Aasmarken, for at besøge dem.

Saaledes forløbe flere Maanedes, da Præsten en Dag fra sit Studereværelse hører en heftig Samtale af fremmede Stemmer ude i Kjøkkenet. Han træder ud, og her seer han Kari Fin med Datter, der holdt et spædt Barn paa Armen.

„Hvad ville I her?“ tilraabte han dem, „jeg troede nu, at I havde intet mere at bestille paa Ringsager og mindst i mit Huus.“

„Just her!“ raabte Kari, „thi her søger min Datter Fader til sit Barn. Nu skal Alle erfare, hvilken Præst de have paa Ringsak; min Datter har han forført ved Overtalelse og smigrende Ord, og da han mærkede, at hun var svanger, fordrev han os fra Bygden, men gav os tillige en heel Hoben Penge, for at vi skulde tie, og ikke udlægge ham som Barnefader; men tie gjør vi ikke. Alle skal erfare, hvilken Præst de have, og for at de skal see, at vi fare med Sandhed, gaar vi nu hen til Øvrigheden og bekræfte Alt med Gød. See kun paa Barnet, hvor ligt det er

den gamle Synder, som nu staaer og skjælver af Frygt for, at hans onde Færd skal blive bekendt. Læg Løsen fra dig, Gubjør! lad ham selv sørge for hende, du skal ikke længer gaae om og trække paa hans Unge."

Næsten maalløs af Forsærdelse over den uhorste Ondskab stod den Geistlige, omsider udbroød han:

"Gaaer, I onde Qvinder! Herrens Haand vil frygteligt ramme Eder, ja ikke alene Eder, men ogsaa Eders Afkom; thi han er Den, som gjør Barmhjerlighed i tusinde Leed mod dem, som elske ham, men han er ogsaa Den, hvis Haand hjem søger Fædrenes Ondskab mod Børn og Børnebørn i de kommende Slægter. Gaaer! hos min Menighed kunne I ikke besudle mig, og medens I og Eders Afkom som Ravn irre om, stemplede med Herrens Brede og Forbandelse, skal jeg slumre roligt i min Kiste og med freidigt Mod fremtræde for min Dommer, der naadigt vil tilgive mig mine menneffelige Svagheder."

Med haanende Latter forlode Qvinderne Stedet, men efterlobe det lille Pigebarn liggende i dets Bjalter paa Kjøkkenbordet. Præsten bød derpaa en af Pigerne at drage Omsorg for det, og fik det siden borttinget til en Huuskone, der paatog sig dets Tilsyn og Pleie mod en aarlig Betaling, der blev udredet af den værdige Mand, der var for ædel til at bære

Rag mod den ustyldige Skabning. Dog denne Scene og Menneffenes Ondskab havde voldsomt angrebet ham; hans forrige Munterhed og Kraft var borte, ja han troede endog i flere af sine Sognesfolks Bænde at læse en Mistanke, der lidt efter lidt søndergnavede hans Livs svage Traad. Ei længe derefter døde Oldingen; han blev bisat i Liigkjælderen, der findes under det østlige Kors af Ringsagers Kirke, og efter mere end 100 Aars Forløb ligger han endnu usorandret i sin Kiste med den gode Samvittigheds Smil paa de blege Læber, og med Herrens Fred over den høie ædle Bænde.

Strax efter Præstens Død ramte ogsaa Herrens Haand de onde Qvinder: Kari Fin styrte ned fra en Bjergtinde og brækkede Halsen; Datteren Gubjør gif fra Forstanden; dog besøgte hun ofte sit Barn, hvem hun fortalte meget forvirret Løi om Præsten paa Ringsager, og fandt først i en Alder af 80 Aar Fred i Graven. Hendes Datter, der tidlig forlod Bygden, blev i sit 20de Aar besvangret, og bragte den ulykkelige Randi til Verden. Denne røbede allerede fra de første Aar Mangel paa Fornuft; af Græmmelse herover blev ogsaa Moderen findsvag, og vandrede saaledes om lige til sin Død.

Her endte Bærten sin Fortælling, bad god Nat og forlod den Reisende, der, efter at have kastet sig

paa Leiet, forgjæves i Søvnens Arme søgte at glemme den gamle Historie, der irrede om i hans Sjæl. Den gale Randi og hendes skrækelige Familie stode som Rædselsbilleder for hans Phantasi, og først med den kommende Morgen lukkedes hans Øie ved en velgjørende Slummer, hvoraf han dog snart blev opvakt ved Bigen, der berettede ham, at Skydshesten stod for Døren. Hurtigt kastede han Klæderne paa sig og ilede ned i Stuen, for at betale Barten for For-
tæring og Nattely. Denne ønskede ham god Morgen og modtog ham med den Efterretning, at gale Randi nu ikke længer skulde frække Nogen, da man om Morgenens havde fundet hende død bag Skorstenen. Atter rystet ved denne Efterretning, skyndte den Reisende sig i sin Slæde, soer ud af Gaarden, og haabede ved Høitidens Glæder snart at fortrænge de mørke Billeder, som denne Tildragelse havde fremkaldt i hans Sjæl.

Celebrations-Sange.

Mel. Vist stolt paa Eobans Bølge.

Høit flammer Glædens Fakkell
I Hytte, Borg og Slot.
Hvert Bryst, et Tabernakel
I Dag er Danmarks Drot.
Forstummet er hver Klage;
Kun Fryd er Hjertets Slag,
Den skønneste blandt Dage:
Dankongens Fødselsdag.

Ei nogen Drot paa Jorden
Som han er god og viis.
En Sol han er i Norden;
Thi juble vi hans Priis.
Mod Stjernerne da stige,
Hvad i hvert Hjerte staaer:
Bevar for Danmarks Rige
Vor Drot i mange Aar!

Vor Konge! Danmarks Hæder
Er Dig at være huld.
Vi dele Dine Glæder
Og er' Dig troe som Guld.

Vor Fader! naar Du byder:
 Dit Danmark slaaer med Mod
 Og for Dig villigt flyder
 Dets sidste Draabe Blod.

Alfader Dig beffjærme,
 Danrigets Siegod!
 Ei noget Uheld nærme
 Sig til Din Thrones Fod!
 Sid alle Dine Kjære
 Maa leve Dig til Lyft!
 O, har vor Bøn, o Herre!
 Bønhar vort Hjertes Røst!

Mel. Til Glæde Nordens raske Sønner.

Stolt hæver sig, i Nordens Bøne,
 En høi og gammel Kongethrone,
 Grundfæstet i den fjerne Old.
 Fra den udstrømmer vise Love;
 For den vil Folket Livet vobe;
 For den forstummer Svæg og Vold.
 ∴ Dens første Eiermand var — Skjold. ∴
 Og Thronen staaer som Nordens Hjelde
 — Ei blot ærværdig af sin Velde —
 I Herrens vise Baretægt.

Dens Priis det hele Norden sjunger:
 Thi den fik alle sine Konger
 Af Skjolds den djærve, ædle Slægt.
 :: Gud tage den i Varetægt! ::

Den staaer for Tid og Evigheden;
 Thi den til Stotter fik heneden:
 Kraft, Trost, Kjærlighed og Dyd.
 Paa den sad Baldemar og Frode;
 Nu Frederik den Siegode
 Er denne Thrones stolte Fryd,
 :: Til Dannerrigets Held og Fryd. ::

Hver Kongedyd boer i hans Hjerte;
 Hans Fryd er kun at standse Smerte. —
 Høi er hans kongelige Sjæl.
 Sit Folk han er en Fader vorden;
 Derfor han æres høit i Norden.
 Hans Løn er Dannerriges Held.
 :: Han er vort Danmarks Fryd og Held. ::

Derfor af Hjertets Grund vi sjunge:
 Hil Danmarks faderlige Konge!
 — Thi dybt det i hvert Hjerte staaer —
 Han bære længe Danmarks Krone,
 Og smykke sine Fædres Throne
 Endnu i mange, mange Aar!
 :: Lev, Frederik, i mange Aar! ::

Mel. Ung Adelssteen paa Thinge stod.

Et Rige grundet fast i Nord
Uroffet staaer, ved Kjærligheden;
Der Friheds skjønne Palme groer,
Og om dets Ryster værner Freden.
Vi elske det som Fødestavn,
Og Danmark er dets kjære Navn.

En Throne i dets Grundbold staaer.
Gi Tiden kan dens Glands fordunkle;
Thi indtil Verdens sidste Aar
Af Trofskabs Guld dens Søile funkle.
Gi mod den mægter Sviig og Bold:
Thi Dannertrofskab er dens Skjold.

En Drot huldsalig, viis og god,
— Som var i Krig og Fred den Samme —
Udsprunget af en ædel Rod:
Af Skjolds den gamle Kongestamme,
Sit Riges Fader, Held og Fryd,
Er denne Thrones stolte Pryd.

Han fremmer Retfærds gode Sag;
Han Fredens Giver er i Norden.
Derfor den Elftes Fødselsdag
En Festsdag er for Danmark vorden.
Thi juble vi, i Trofskabs Favn,
Dankongens evigelsfte Navn!

